

KHẨU VỊ NẶNG

Từ Tiểu Thất

Mục lục

1. Chương 1: Đột Nhiên Yêu Thích
2. Chương 2: Gian / Tình Vốn Là Chuyện Vô Cùng Thuần Khiết
3. Chương 3: Đại Học
4. Chương 4: Gia Sư
5. Chương 5: Về Bạn Trai
6. Chương 6: Cãi Nhau
7. Chương 7
8. Chương 8: Năm Tay
9. Chương 9: Câu Lạc Bộ
10. Chương 10: Cơm Tối
11. Chương 11: Mẹ, Ngài Đúng Là Khắc Tinh Của Com
12. Chương 12: Hẹn Hò Cái Gì
13. Chương 13: Hoạt Động Clb
14. Chương 14: Xin Lỗi
15. Chương 15: Thất Tình
16. Chương 16: Trận Bóng Rổ
17. Chương 17: Sinh Động Như Thật
18. Chương 18: Hiểu Lâm Lớn
19. Chương 19: Quyết Liệt
20. Chương 20: Chiến Tranh Lạnh
21. Chương 21: Tiền Đường Điên Rối
22. Chương 22: Nụ Hôn Đầu Tiên
23. Chương 23: Không Thuần Khiết
24. Chương 24: Ảnh Khiêu Dâm Vạn Năng
25. Chương 25: Sinh Viên Hệ Khoa Học Tự Nhiên Thỏ LỘ
26. Chương 26: Bảo Vệ Tiền Đường
27. Chương 27: Lời Ngon Tiếng Ngọt
28. Chương 28
29. Chương 29: Vật Cản
30. Chương 30: Buồn Trai Đẹp
31. Chương 31: Anh Thấy Được Cái Gì
32. Chương 32: Hiến Thân
33. Chương 33: Tiểu Vũ, Em Thật Là Xấu
34. Chương 34: Quà Sinh Nhật
35. Chương 35
36. Chương 36: Tuyệt Chiêu Che Mắt
37. Chương 37: Trò Khôi Hài
38. Chương 38: Khụ
39. Chương 39: Lưu Mạnh
40. Chương 40: Mỹ Nam Kế
41. Chương 41: Sắc Dụ Thành Công
42. Chương 42: Học Kỳ Mới, Tình Cảnh Mới
43. Chương 43

44. Chương 44: Tìm Được Em

45. Chương 45

46. Chương 46: Kết Cục

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Đột Nhiên Yêu Thích

Nói đến ân oán giữa tôi và Tiền Đường, phải ngược dòng thời gian về thật lâu thật lâu trước kia, khi đó tôi hai tuổi, Tiền Đường vừa tròn một tuổi.

Gia đình tôi và gia đình Tiền Đường là hàng xóm, giao tình của hai bên cha mẹ cũng không tệ. Ngày đó tiệc mừng Tiền Đường tròn một tuổi, có người đề nghị hai gia đình mang theo hai đứa nhỏ ra chụp ảnh chung, vì thế bốn người lớn liền nghiêm nghiêm chỉnh xếp hàng, mẹ tôi đứng song song với mẹ Tiền Đường, trong tay chia nhau ôm hai đứa nhỏ, còn để cho hai đứa dựa vào nhau.

Một hai ba, chuẩn bị xong chưa –

Trẻ con mà, mọi người đều biết rồi đấy, lòng hiếu kỳ rất mãnh liệt. Cô nhóc hai tuổi nhìn thấy giữa hai chân baby bên cạnh có cái vật thể không rõ, liền háng háng bưng bưng đưa tay qua sờ...

Chuẩn bị — cười lên nào!

Vì thế, giây phút mang tính lịch sử này, đã bị nhiếp ảnh gia vĩ đại ghi lại.

Khi đó hai chúng tôi cộng lại còn chưa đến ba tuổi, mà tôi, đã thành công gian dân cậu ta ...

Từ đó, tôi trở thành nữ lưu manh nhỏ tuổi nhất được ghi nhận trong tiểu khu chúng tôi, hai mươi năm khó khăn lắm mới đi qua, kỷ lục này vẫn không có người nào có thể phá vỡ, vô số sắc nữ chỉ có thể lực bất tòng tâm, tinh thần chán nản.

Thật lâu về sau, khi tôi đã thích Tiền Đường, tôi giấu một tấm hình sang ra dưới gối đầu, tính dùng làm đòn sát thủ — nếu Tiền Đường không theo tôi, tôi sẽ lấy nó ra, dùng cảm yêu cầu chịu trách nhiệm với nam chính trong tấm ảnh này.

...

Thằng nhãi Tiền Đường này từ nhỏ đã được hoan nghênh, dù là người lớn hay là trẻ con. Thằng nhãi này cũng luôn mang bộ dạng bé ngoan nghe lời, không biết đã lừa được bao nhiêu kẹo rồi, đối với việc này, tôi rất là ghen tị. Theo đó, tuổi thơ hồn nhiên của tôi, đã bị bóng ma ghen tị này bao phủ.

Vì thế tôi bắt đầu khi dễ Tiền Đường, sau này, khi dễ cậu ta đã trở thành một thói quen của tôi, ví dụ như kêu cậu ta chép bài tập giúp tôi, lấy tiền của cậu ta, làm hư đồ chơi của cậu ta, vân vân. Tiền Đường lúc mới bắt đầu còn biết phản kháng một chút, sau này cậu ta rốt cục tuyệt vọng, mặc tôi khi dễ.

Kỳ thực tên nhóc Tiền Đường này cũng không nhu thuận như vẻ bề ngoài của cậu ta, ngược lại là khác, cậu ta rất nham hiểm, chính là nham hiểm một cách tương đối âm thầm. Nếu ai đụng đến một cọng lông của cậu ta, tuyệt đối sẽ chịu khổ... Tôi cũng thấu hiểu được đạo lý này từ quá trình đầy máu và nước mắt.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ chớp mắt, chúng tôi đều lên trung học. Lúc Tiền Đường vừa lên năm nhất, ba mẹ cậu ta mua cho cậu ta chiếc xe đạp, ý định rèn luyện khả năng độc lập cho cậu ta, để cho cậu ta tự đạp xe đến trường mỗi ngày. Mẹ tôi thấy thế, cũng noi theo, mua cho tôi một chiếc xe đạp.

Tôi không khỏi cảm thán, mẹ tôi đúng là hoàn toàn không hiểu con gái mình...

Vì thế, từ đó về sau, mỗi ngày tôi yên tâm thoải mái ngồi ở sau xe Tiền Đường, về phần đạp xe, từ đầu đến cuối tôi cũng chưa học được, hay nói cách khác là căn bản không thèm học.

Khi đó, tôi lên năm hai, Tiền Đường năm nhất. Con trai luôn dậy thì muộn hơn con gái, hơn nữa Tiền Đường còn thấp hơn bạn cùng lứa tuổi một chút, mỗi ngày cậu ta chở kẻ to xác là tôi đến trường, lúc tới trường học thì cũng mồ hôi đầm đìa.

Sau này thân hình Tiền Đường cao đến 1m83, tôi cho rằng không thể không kể đến công lao tôi giúp cậu ta rèn luyện lúc học trung học.

...

Lúc Tiền Đường học năm nhất, đã rất có tiềm chất trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, chứng cứ chính là tôi thường xuyên lục ra thư tình, đồ ăn vặt cùng với một ít đồ vật thượng vàng hạ cám khác trong túi sách của cậu ta. Đương nhiên đại bộ phận mấy thứ này đều bị tôi thu làm của riêng, sau này Tiền Đường rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đến cả mấy bức thư tình buồn nôn cũng đều đưa cho tôi xử lý.

Tôi càng kiêu ngạo, thậm chí có một lần còn công khai trích dẫn vài đoạn trong thư tình kia vào bài làm văn — chịu thôi, tác giả này thật có tài văn chương, tôi nhìn mà nước miếng chảy rào rào. Lúc đó mới học năm nhất, Tiền Đường đã mặt dày làm bài thi vật lý của năm ba, vừa làm vừa vô cùng khinh thường, từ trong lỗ mũi “Hừ” ra một tiếng.

Tôi và Tiền Đường thường xuyên cùng nhau làm bài tập, thẳng nhãi này học giỏi vật lý và số tới mức làm người ta giận sôi, mà tiếng Anh lại kém đến không thể hiểu nổi. Mà tôi, thì trăm phần trăm là sản phẩm của kiểu giáo dục ứng phó, thành tích các môn đều ở mức chấp nhận được, nhưng cũng không có chỗ nào đặc biệt xuất chúng.

Nhưng tôi thực sự không dự đoán được diễn biến của sự kiện sao chép thư tình lần này. Bởi vì lần này tôi viết văn quá xuất chúng, thế nên bị tất cả các giáo viên ngữ văn cầm về lớp mình triển lãm...

Hậu quả của chuyện đó là, tôi đắc tội với tài nữ nổi danh nhất ban chúng tôi . = = (~^^~ chắc là tác giả cái thư tình đây mà)

Khụ, mấy chuyện vụn vặt linh tinh này có đề cập tới hay không cũng thế. Vấn đề là, rốt cuộc làm thế nào tôi lại thích Tiền Đường? Nói thật chuyện này bản thân tôi cũng không thể giải thích được.

Chuyện là sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, tôi giống như ngựa được tháo cương, không bị bó buộc, cả ngày quần quýt với một đám bạn bè tạp nham, sống phóng túng, chơi bời lêu lổng. Tiền Đường lại không giống thế, đối mặt với áp lực lên năm cuối trước mắt, bài tập, bài thi làm suốt ngày cũng không xong, cả ngày nhốt mình trong nhà giống thiên kim tiểu thư chân không lết tới cổng. Đối với chuyện này, tôi kỳ thực có chút hả hê khi người khác gặp họa.

Xin tha thứ cho tâm lý đen tối của tôi, thấy người khác đang trải qua sự đau khổ bản thân mình từng chịu, hơn nữa chỉ số thông minh của người này cao hơn mình, hấp dẫn hơn mình, lúc giảng số học ình còn thường xuyên làm ra vẻ mặt khinh thường... Bạn có thể không vui vẻ sao?

Lại nói một ngày nọ, buổi đêm tôi tụ tập ăn uống với bạn bè trở về, tâm tình cực tốt, vì thế thuận tay gói một ít canh thừa thịt nguội để lên bàn cơm, định đưa cho Tiền Đường làm bữa ăn khuya. Mấy ngày gần đây cha mẹ thằng nhãi này đều đi công tác, sợ cậu ta ở nhà một mình sẽ chết đói, cho nên nhờ mẹ tôi chăm sóc cậu ta, mẹ tôi cảm thấy tôi không có việc gì làm sẽ dễ gây chuyện thị phi, liền giao chuyện xui xẻo này cho tôi .

Lúc này tôi vừa rên rỉ hát vừa nghiêng ngả chạy đến nhà Tiền Đường, thấy cánh cửa phòng ngủ của cậu ta khép hờ, tôi đột nhiên có ý định hoàn thành hết nghĩa vụ làm chị một lần, đột kích kiểm tra xem cậu ta có học hành đàng hoàng hay không, vì thế không gõ cửa mà đi vào.

Tiền Đường đàng hoàng ngồi ở trước bàn học ... ngủ.

Mấy tờ đề thi tiếng Anh bị đề thê thăm dưới cánh tay của cậu ta, đã hơi nhăn nhúm. Cậu ta thì nghiêng mặt, ngủ say sưa.

Tôi vừa thấy cảnh này liền nổi giận, giơ tay lên muốn hung hăng đập bàn một cái cho cậu ta tỉnh lại.

Trong phòng ngủ không có mở đèn, chỉ có chiếc đèn màu cam trên bàn học phát sáng. Ngọn đèn chiếu lên mặt của cậu ta, làm cho hàng mi vừa dày vừa dài của cậu ta phủ bóng mờ. Đôi mắt cậu ta khép chặt, mày khẽ nhíu, trên mặt không có một chút khiếm khuyết

nào. Thằng nhãi này bình thường đứng ở trong đám đông cũng đẹp đến vô cùng chói mắt rồi, nhưng lại có vẻ xa cách, đây cũng là một trong những nguyên nhân xưa nay tôi vẫn khinh bỉ cậu ta, lúc này, khi cậu ta ngủ không có cái vẻ âm hiểm lạnh lùng như lúc bình thường, nhìn càng có vẻ ôn hòa an tĩnh.

Tôi mềm lòng, vốn định xuống tay thật mạnh, nay đổi lại nhẹ nhàng nâng cái khay, tiếp đó lén lút đặt bữa ăn khuya ở trên bàn cậu ta, xong xuôi định rút lui.

Hồng ở chỗ tôi lại nhìn cậu ta nhiều thêm một cái.

Lúc này cậu ta hơi hơi giật mình, tôi không yên lòng nhìn theo đường nét hoàn mỹ trên mặt cậu ta, nhìn thoáng qua bờ môi của cậu ta. Không mỏng không dày, môi hình dáng rõ ràng, mềm mại trơn bóng, dưới ánh đèn màu cam, không hiểu sao tản ra một cảm giác mê hoặc...

Đáy lòng tôi giống như có cái móng vuốt nhỏ, khẽ cào một cái.

Có lẽ là do tác động của rượu, đầu tôi hơi choáng váng, hơn nữa... bắt đầu không thể khống chế hành vi. Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại đưa tay chạm chạm vào bờ môi của cậu ta. Còn sáng bóng, mềm mại hơn trong tưởng tượng một chút, hơn nữa, còn rất nóng.

Tôi luyến tiếc buông cậu ta ra, cho nên xuôi theo viền môi cậu ta chạm nhẹ một chút, vừa sờ vừa cảm thán, cảm giác sờ soạng cậu ta sao lại thích như vậy chứ...

Lúc này, Tiền Đường đột nhiên mở miệng, ngậm lấy đầu ngón tay tôi, đầu tiên là nhẹ nhàng cắn một chút, sau ngậm lấy, dùng đầu lưỡi

liếm một chút ...

Trong phòng thật yên tĩnh, tôi lúc này khẩn trương không dám hô hấp, lực chú ý toàn thân đều tập trung tại đầu ngón tay nho nhỏ kia, trong lòng tựa như có cái gì đó thức tỉnh, rục rịch...

Tôi không biết Tiền Đường đang mơ thấy cái gì, trên thực tế hiện tại tôi chẳng còn khả năng suy xét chuyện này, nếu tôi còn lý trí, tôi tuyệt đối sẽ không để cho Tiền Đường ngậm ngón tay tôi mà liếm, chuyện này thật khó hiểu làm sao. Nhưng hiện tại tôi đã không có biện pháp khống chế bản thân, tất cả tế bào não còn khả năng hoạt động giống như đều đang hò hét trợ uy giúp Tiền Đường, cảm giác mềm mại nóng ướt kia thông qua ngón tay, truyền đến trái tim tôi, hoàn toàn thức tỉnh thứ gì đó đang rục rịch trong lòng tôi.

Vì thế đầu óc tôi cũng nóng lên, cúi đầu nhào tới cái nơi đang tác động tới thần kinh của tôi.

May mắn trong đầu tôi vẫn còn sót một chút lý trí, ở thời khắc mấu chốt đã kéo tôi lại, ngay lúc tôi đã tới gần đến mức có thể nhìn thấy lỗ chân lông li ti trên mặt Tiền Đường, trong đầu tôi đột nhiên nảy sinh một giọng nói lạnh lùng: Cô đang làm cái gì?

Tôi giật mình một cái, thân thể đứng thẳng lên, sửng sờ nhìn cậu ta đang ngủ say, đúng vậy, tôi đang làm cái gì? Chẳng lẽ tôi muốn hôn cậu ta?

“A a a! Đừng a! ! !”

Tôi kêu thảm thiết một tiếng, rút tay về, chạy trốn chết.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Gian / Tình Vốn Là Chuyện Vô Cùng Thuần Khiết

Tôi ngồi trên sofa trong phòng khách, ôm chặt lấy con gấu bông xám xấu xí, nỗ lực làm cho bản thân tỉnh táo lại. Kỳ quái, trong phòng không mở điều hòa, nhưng không hiểu sao tôi lại rét run từng đợt. Sao lại thế này, vừa rồi tôi muốn làm cái gì? Đáp án dường như rất rõ ràng, vừa rồi tôi tiến công về phía miệng của Tiền Đường. Nhưng vấn đề là, vì sao tôi lại làm như vậy? Tôi không có động cơ gây án mà... Say, nhất định là do say. Đúng, chính là như vậy, hành vi của người say không cách nào giải thích được, cho nên không có chuyện gì cả, tôi nhất định là suy nghĩ quá nhiều rồi, đi ngủ, say rượu thì nên khẩn trương đi ngủ, nghĩ ngợi linh tinh cái gì chứ! Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bình thường trở lại, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Nhưng mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, ba tiếng không nhanh không chậm, nghe tiết tấu cũng biết là Tiền Đường. Tôi đột nhiên giống như gặp đại địch, cứng ngắc nhìn chằm chằm vào cánh cửa tối đen như mực kia. Mở hay là không mở? Cốc, cốc, cốc, lại ba tiếng đập cửa. Tôi thật sự không rõ tại sao bản thân lại khẩn trương như vậy, không phải nói vừa rồi là hành vi của kẻ say sao? Hành vi của kẻ say là không cần chịu trách nhiệm mà... Vậy mình khẩn trương cái khỉ mốc gì... Lúc này, Tiền Đường ở ngoài cửa hô: “Mở cửa, tôi biết cậu ở trong nhà.” Tôi vứt con gấu bông, từng bước từng bước đi tới cửa. Mở cửa, Tiền Đường khoanh tay đứng bên ngoài, vẻ mặt bình tĩnh “Làm sao vậy?” Tôi: “Cái cái cái gì mà làm sao?” Tiền Đường: “Vừa rồi tôi nghe thấy cậu kêu thảm thiết.” Tôi: “Cậu cậu cậu cậu cậu nghe lầm rồi.” Tiền Đường:

“Thật sự không có việc gì?” Tôi chém đinh chặt sắt đáp: “Không có việc gì, cậu nhất định là nằm mơ rồi.” Tiền Đường không nói gì, trực tiếp nhìn tôi chăm chăm. Đầu tôi rụt lại, không biết làm sao. Nói thật, tính tuổi tác thì tôi vốn là chị của cậu ta, cho nên ở trước mặt Tiền Đường, tôi cũng khá là ngang ngược, thường xuyên áp bách, chẳng qua thứ duy nhất tôi sợ chính là ánh mắt cậu ta, cái loại ánh mắt giống như có thể nhìn thấu tất cả, cái loại ánh mắt như muốn nói “Ở trước mặt tôi cậu chính là một kẻ trong suốt”, thật sự là làm cho người ta sợ hãi a. Cũng may loại ánh mắt này Tiền Đường không dùng thường xuyên, chỉ có khi cậu ta cảm thấy tôi đang nói dối hoặc là lúc tôi hại cậu ta rất thảm, cậu ta mới lấy ra dọa nạt tôi một chút. Bầu không khí này dường như có chút áp lực, tôi chịu không nổi, dứt khoát phẩy tay nói: “Tôi uống say, buồn ngủ rồi.” Nói xong liền đóng cửa lại. Tiền Đường nâng tay chống trên cửa, ngăn cản hành động tiến khách của tôi, “Như vậy, ngủ ngon.” Tuy rằng nói như thế, nhưng tay cậu ta lại không di chuyển chút nào. Tôi tức giận, chúc ngủ ngon cũng nói rồi, cậu ta vẫn không buông tay sao... Da mặt Tiền Đường rõ ràng dày hơn tôi, lúc này cậu ta vẫn duy trì cái tư thế bất động kia, tuy rằng không nói chuyện nhưng trên mặt lại viết rõ “Nói nhanh, rốt cuộc là làm sao?” Bản thân tôi cũng muốn nói, nhưng việc này tôi thật sự nói không nên lời, tôi đành phải dứt khoát cúi xuống đưa đỉnh đầu cho cậu ta xem, nói thực lùn chút đôi khi cũng tốt... (^^!) Thật lâu sau, lâu đến mức chân tôi sắp nhũn ra, Tiền Đường rốt cuộc mới buông tha cho tôi, “Cám ơn bữa ăn khuya của cậu .” Cậu ta nói xong, xoay người nhẹ nhàng đi vào nhà cách vách. Tôi nhìn chăm chăm biển số trên cửa nhà cậu ta, phát ngốc ra một lúc, làm ra vẻ cảm thán một chút rồi cũng trở vào nhà. ... Tôi vẫn không yên lòng, trước khi ngủ liền gọi điện thoại cho Lão Thất, cũng chính cú điện thoại này đã khiến cho tôi hoàn toàn mất ngủ luôn. Lão Thất là tình thánh trong đám bạn bè của tôi, ai có nghi nan tạp

chứng về vấn đề tình cảm đều xin tư vấn của Lão Thất, trừ chuyện đó ra, cô ấy còn nhận các loại dịch vụ như coi bói, chép bài tập, giới thiệu đối tượng. . . (đa năng quá ^^), coi như là quân sư quạt mo công cộng của chúng tôi . Lão Thất tiếp điện thoại của tôi, cười hì hì hỏi: “Thế nào, lại một tên thi cử không tốt muốn cầu an sao?” Tôi không có tâm trạng cãi nhau với Lão Thất, trực tiếp hỏi: “Lão Thất, cậu nói xem, nếu một nữ muốn hôn một nam, vậy là có ý gì?” Lão Thất: “...” Đầu dây bên kia, Lão Thất thật lâu vẫn chưa hồi âm, tôi sốt ruột nói: “Lão Thất cậu làm sao vậy, di động lại hỏng rồi sao?” Vừa nói xong, Lão Thất liền như núi lửa bùng nổ: “Khốn kiếp, cậu đang khảo nghiệm chỉ số thông minh của tôi hay sao, tại sao cậu không hỏi tôi xem một nam một nữ cời hết quần áo nằm cùng nhau, vậy có phải hai người bọn họ đang bàn luận lý tưởng cuộc đời không?!” Tôi nghiêm túc nói: “Lão Thất, trả lời tôi !” Khí thế Lão Thất bỗng suy yếu, uể oải đáp: “Đương nhiên là cậu thích cậu ta rồi, vấn đề đơn giản như vậy, cậu không biết lãng phí trí thông minh của tôi là một việc rất đáng xấu hổ hay sao?” Tôi nuốt nuốt nước miếng, khẩn trương hỏi: “Không có khả năng khác sao?” Lão Thất: “Còn có một khả năng.” “Là gì?” Lão Thất: “Nữ là mẹ của nam.” Tôi: “...” Lão Thất bắt đầu ngồi lê đôi mách: “Nói như vậy, cậu có người trong lòng sao? Cốc Ca, không phải chứ, sự tồn tại của cậu ở trong lòng tôi cũng giống như là thần tiên, hiện tại đến cậu cũng muốn...” (tôi tên là Cốc Vũ, “Cốc Ca” là biệt danh, 囧) Tôi gãi đầu ngắt lời Lão Thất, “Ngừng, ngừng... Nếu tôi nói, tôi chỉ uống say thì sao? Một khi uống say, sẽ không thể khống chế hành vi?” Lão Thất: “Vậy càng đơn giản, nó có nghĩa là cậu thực sự thích cậu ta .” Tôi: “...” Lão Thất có vẻ vô cùng hưng phấn: “Cốc Ca thân yêu, rốt cuộc người nọ là ai, lại có thể mê hoặc được cậu? Không phải là em trai thiên tài lại ngon miệng kia của cậu chứ?” Nói xong còn phối hợp thêm một trận cười dâm đãng. Tôi chợt dạ, “Dẹp dẹp dẹp, làm sao tôi có thể thích

cái loại trẻ ranh đó.” Lão Thất không vui, “Cậu không thích, người thích cậu ta có thể xếp thành một con phố kìa. Nói vậy, không bằng cậu giới thiệu cậu ta cho tôi đi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài nha, hì hì...” Trong lòng tôi càng ngày càng phiền, nói một tiếng cảm ơn với Lão Thất, xong liền cúp điện thoại. Xong rồi, chiếu theo logic của Lão Thất, tôi không chỉ thích Tiền Đường, hơn nữa còn là rất rất thích... Thanh danh một đời của tôi ... Tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra vì sao tôi lại thích cậu ta, bởi vì bộ dạng cậu ta đẹp mắt? Dừng, tôi cũng đâu phải chưa từng được trai đẹp theo đuổi ... Lâu ngày sinh tình? Quên đi, theo như ân oán giữa đôi bên chúng tôi, là lâu ngày sinh hận thì đúng hơn... Như vậy, tôi là kẻ tâm lý có vấn đề, biến thái thích bị ngược? Nguyên nhân này thật ra rất có khả năng... Được rồi, vấn đề kế tiếp là, nếu tôi thích cậu ta, vậy cậu ta có thích tôi không? Tôi đột nhiên bị thăm phát hiện, đáp án của vấn đề này quá rõ ràng: Tiền Đường sẽ không thích tôi, hơn nữa là tuyệt, đối, không, thể. Nói đùa, nếu có một người, từ nhỏ đã khi dễ cậu, áp bách cậu, còn thường dùng bạo lực giải quyết cậu, hơn thế còn vô lại xài tiền của cậu, mặt dày ngồi xe của cậu, lúc cậu được tiểu người đẹp quyến rũ lại phá rối, quan trọng nhất là sau tất cả mọi chuyện, cậu còn không thể trả thù bởi vì cậu phải tôn kính chị gái, trân trọng bạn nữ. Vì nghĩ đến người đó là chị gái của cậu, lúc cô ấy gây họa, cậu phải giúp thu dọn hậu quả, lúc cần thiết còn phải hỗ trợ chịu tiếng xấu thay cho cô ấy ... Vậy đó, bạn cảm thấy người này sẽ thích “chị gái” của cậu ta sao? Trừ phi cậu ta giống tôi cùng là kẻ tâm lý có vấn đề, biến thái thích bị ngược, khả năng này tạm thời bị tôi loại bỏ. Nói cậu ta tâm lý có vấn đề thì tôi tin, nhưng cậu ta mà thích bị ngược? Cậu ta không ngược người đã là tích đức rồi! Tôi càng nghĩ càng tức giận, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tôi thích cậu ta mà cậu ta lại không thích tôi ... Đêm đó trôi qua trong phiền muộn, bất an, hoài nghi, bàng hoàng cộng thêm phần nộ, tinh thần

cực độ phản kích, làm sao còn ngủ được. Sáng sớm hôm sau, tôi mệt mỏi mang theo hai con mắt thâm quầng bỏ dậy ăn bữa sáng. Tiền Đường đang ở trong phòng ăn nhà tôi chậm rãi uống sữa đậu nành, tôi vừa nhìn thấy bộ dạng “con dâu nhỏ” lúc ăn cơm của cậu ta liền nổi giận, đi qua ngồi đối diện cậu ta, phần nộ trùng mắt nhìn cậu ta. Mẹ tôi lúc này đi tới, giơ đũa lên gõ vào đầu tôi, “Con nhóc này, lại khi dễ Tiểu Đường?” Tôi nhìn chằm chằm Tiền Đường, lấy một cái bánh bao cắn một miếng hết nửa cái, tôi cắn chết cậu! Tiền Đường cũng không có phản ứng gì, mẹ tôi lại không vừa ý, mắng tôi tướng ăn xấu, tiếp theo là đem thói quen sống, ngôn hành cử chỉ của tôi, tất cả các phương diện đều lôi ra mạnh mẽ phê bình một trận, còn lấy Tiền Đường làm hình mẫu tích cực để thuyết minh. Đối với chuyện này tôi nghe nhiều cũng quen rồi, mẹ tôi rất thích Tiền Đường, thương yêu cậu ta giống như con ruột của mình vậy. Lúc này, Tiền Đường nhìn lướt qua mặt tôi, hỏi: “Hôm nay không ra ngoài sao?” Lúc này miệng tôi đang đầy đồ ăn, lắc đầu, xem như trả lời. “Như vậy, có thể giảng tiếng Anh giúp tôi không?” Nghĩ tới tâm tình phức tạp của tôi hiện tại, tôi vừa định cự tuyệt, mẹ lại bắt đầu gõ đầu tôi, “Con nhóc chết tiệt kia, dám không giúp.” Đúng vậy, đành tuân chỉ thôi. Tên Tiền Đường này rất xấu xa, lúc cậu ta muốn tôi nhanh chóng giúp cậu ta cái gì đều thích nói ở trước mặt mẹ tôi, bởi vì có mẹ tôi che chở cậu ta, tôi khó có quyền lựa chọn. ... Kỳ thực trước kia tôi rất thích giúp Tiền Đường giảng tiếng Anh, bởi vì chỉ có giờ phút này tôi mới có thể quang minh chính đại, đúng lý hợp tình mắng cậu ta đần, giúp bản thân tìm lại một chút tự tin. Chính là nghĩ đến ngày hôm qua cho ra một cái kết luận kinh người, hôm nay lúc tôi đối mặt với cậu ta thật sự hơi xấu hổ, hơn nữa cả đêm không ngủ, tôi cũng không có tâm trạng tra tấn cậu ta, dứt khoát để cho cậu ta tự mình làm bài trước, tôi lăn lên giường cậu ta ngủ một lát. Ai ngờ, lần này ngủ lại ngủ ra vấn đề. Khi ... tôi tỉnh lại, phát hiện

bản thân đang nằm trong lòng Tiền Đường, bộ dạng như hổ đói vô dê.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Đại Học

Khi tôi . . . tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong lòng Tiền Đường, bộ dạng như hổ đói vồ dê.

Tôi bị tình cảnh này làm cho chấn động mờ mịt, sửng sốt nửa ngày mới kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra. Lúc này tứ chi của tôi quán lấy Tiền Đường, cơ hồ toàn thân đều dán vào người cậu ta. Cậu ta nằm nghiêng, cánh tay tùy ý đặt ngang hông tôi, cậu ta còn chưa tỉnh ngủ, lông mi hơi động đậy, nhìn mà khiến lòng người hỗn loạn

Tôi biết Tiền Đường làm bài làm mệt mỏi cho nên ngủ một lát thôi, dù sao cậu ta cứ làm đề tiếng Anh là liền buồn ngủ. Nhưng tôi không rõ vì sao hai chúng tôi lại làm thành tư thế nhìn đâu cũng thấy gian tình như vậy, chẳng lẽ đây là do tiềm thức của tôi quấy phá?

Không phải đâu, ngày hôm qua tôi còn đang suy nghĩ có phải tôi đã thích cậu ta hay không, hôm nay đã cùng cậu ta ... Ách, khẩu vị thế này thì cũng quá là nặng đi...

Bản mặt dày của tôi đồ lên, muốn lén lút thoát khỏi cậu ta, sau đó thần không biết quỷ không hay trốn đi, như vậy hai người đều không xấu hổ. Ai biết được Tiền Đường ngủ chưa sâu, tôi vừa động đậy, cậu ta liền tỉnh.

Cậu ta tựa hồ như cũng bị tình huống này dọa đến, ngay người nhìn tôi chăm chăm.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, tôi đột nhiên được Gia Cát Lượng nhập xác, nghĩ ra một cái chủ ý tuyệt diệu, ra tay đánh phủ đầu. Vì thế tôi giãy giụa một chút, nhảy lên giường, giơ chân lên hướng trên người Tiền Đường mà chào hỏi, vừa đá một vừa hung hăng mắng: “Khốn kiếp! Lưu manh! Ai cho cậu chiếm tiện nghi của tôi, ăn đậu hủ của tôi !”

Tiền Đường ngồi dậy, mặc tôi đá, rũ mắt xuống nói: “Thành thật xin lỗi.”

Cậu ta nhận sai rồi, tôi cũng không nổi cáu nữa, hướng chỉ mọi người đều là người quen, cũng không nên quá tuyệt tình. Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm, quan trọng là tôi biết rõ Tiền Đường mới là người bị chiếm tiện nghi, bị ăn đậu hủ kia, vì thế tôi mặt dày làm bộ rộng lượng phát tay một cái, nói: “Không có việc gì, lần sau đừng như vậy.” Nói xong, nhảy xuống giường chuẩn bị chạy lấy người.

Tiền Đường vẫn luôn cúi đầu không nói chuyện, tôi chợt dạ lên lén nhìn cậu ta, phát hiện mặt cậu vậy mà lại hơi hồng hồng, ách...

Tôi nhìn gương mặt trắng nõn nhẵn nhụi của cậu ta phủ lên một lớp hồng nhạt, nhìn thế nào cũng thấy ngon miệng, ngọn lửa tội ác trong lòng lại “phùng” lên một chút, thật sự muốn cắn một miếng a a a...

Chờ về đến nhà, tôi đột nhiên phát hiện có cái gì đó không thích hợp: trong nhà tôi làm sao lại ấm áp như vậy?

Tuy nói hiện tại là mùa hè, cũng không hẳn không có cảm giác này, rõ ràng vừa rồi ở nhà Tiền Đường khí lạnh dày đặc. Vì thế tôi

chạy đến trước điều hòa nhìn một chút, 24 độ, nhiệt độ bình thường mà.

Tôi nhìn chăm chăm con số kia, con mắt đảo quanh, trong đầu nhất thời rõ ràng mọi chuyện. Vì sao tôi ngủ mà còn có thể phi lễ Tiền Đường? Không phải bởi vì trong tiềm thức tôi là kẻ háo sắc, mà là vì tôi lạnh, sưởi ấm là nhu cầu sinh lý thôi, đúng, nhất định là như vậy, nhiệt độ điều hòa nhà Tiền Đường quá thấp!

Nghĩ đến đây, tôi kích động chạy qua nhà Tiền Đường, vọt vào phòng ngủ của cậu ta, nhìn nhiệt độ điều hòa trong phòng cậu ta, nhằm chứng thực suy đoán của tôi .

18 độ, 18 độ!

Tiền Đường biến thái, nhiệt độ trong phòng chỉ có 18 độ, điều này cho thấy tôi không phải là ma háo sắc, tôi ôm cậu ta chỉ vì sưởi ấm mà thôi!

Vì thế tôi chỉ vào điều hòa, hưng phấn mà nói với Tiền Đường: “Ê, đồ đàn, biết cái gì là tiết kiệm năng lượng giảm thiểu chất thải không, cậu có ý thức bảo vệ môi trường không hả?!”

Tiền Đường liếc nhìn tôi một cái, lại lập tức hạ tầm mắt, “Ờ” một tiếng.

Lúc này cậu ta vẫn ngồi ngây ngốc ở trên giường như cũ, không nhúc nhích, tinh thần uể oải. Được rồi, tuy rằng đây là hiểu lầm, nhưng Tiền Đường dù sao cũng mới chỉ có mười bảy tuổi, nếu không tính lúc cậu ta một tuổi, như vậy lần này có lẽ là lần đầu tiên cậu ta ... bị sàm sỡ? Ách, nếu vậy, cậu ta có khác thường chút cũng

rất là bình thường, nghĩ đến đây, trong lòng tôi bỗng chốc thoải mái, ngâm nga hát bỏ đi.

Đương nhiên, chuyện này tôi đã suy nghĩ cẩn thận mọi nhẽ rồi, duy chỉ có một chuyện không nghĩ ra, vì sao Tiền Đường lại hạ nhiệt độ điều hòa xuống thấp như vậy?

Tha thứ cho tôi, tôi lúc đó cũng mới vừa qua sinh nhật mười tám tuổi mà thôi, nói tóm lại vẫn coi như là một đứa trẻ đơn thuần.

...

Kể từ khi phát hiện mình thích Tiền Đường, thái độ của tôi đối với cậu ta vô cùng ác liệt, một mặt là vì tôi không cam lòng, rất không cam lòng, tôi sống mười tám năm, dựa vào cái gì lại thua trên tay cậu ta, tôi áp bách cậu ta mười bảy năm, nhưng hiện tại cậu ta càng lúc càng có xu hướng ca bài ca nông nô nổi dậy, nên làm sao mới tốt đây!

Đương nhiên, một nguyên nhân khác là bởi vì tôi chột dạ, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận điểm này, nhưng mà thực sự là không thể không thừa nhận. Tôi sợ cậu ta phát hiện tôi thích cậu ta, sau đó trưng ra cái bộ mặt khinh thường thói tha như khi cậu ta giảng số học cho tôi, hoặc là cười tủm tỉm nói với tôi, “Không thể tưởng tượng được cậu cũng có ngày hôm nay, a ha ha ha ha ha...”

Chút phản kháng yếu ớt của Tiền Đường bị tôi tàn khốc trấn áp, rốt cục một ngày nào đó, tôi bức ép cậu ta quá mức.

Ngày đó, cậu ta lôi tôi đến góc phòng, hai tay chống tường, cúi đầu hung tợn nhìn tôi chằm chằm. Tiền Đường lúc này đã rất cao, không giống trước kia gầy teo nhỏ bé, bộ dáng hiện tại của cậu ta

rất có cảm giác áp bách, hơn nữa sắc mặt u ám phối hợp với ánh mắt hiểm độc vẫn luôn làm tôi sợ hãi kia, tôi ...

Tôi thực chẳng ra gì ngồi xổm xuống đất, khóc lớn.

Tiền Đường lại bị tôi dọa hết hồn, khí thế âm lãnh của cậu ta nhất thời tản mạn đi, thay vào đó là vẻ mặt thỏ trắng đáng yêu. Cậu ta ngồi xổm xuống nhẹ nhàng lay tôi, thấp giọng nói: “Tôi đùa với cậu thôi, làm sao lại khóc.”

Tôi dùng sức đẩy cậu ta, “Cậu cút đi, cậu cút đi!”

Tiền Đường lại tới gần, “Đừng nóng giận, tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi.”

Tôi lại đẩy cậu ta ra.

Tiền Đường không ngừng cố gắng tiến lại.

Tôi dứt khoát mặc kệ cậu ta, lại càng cố khóc lớn, hơn nữa càng khóc càng dữ dội. Nói thật bình thường tôi rất ít khi khóc nhè, chẳng qua gần đây tâm tình tôi không có lấy một ngày bình thường, lúc này bị cậu ta náo loạn như vậy, sự khó chịu kìm nén hơn nửa tháng liền trút ra toàn bộ.

Tiền Đường ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Tiểu Vũ, gần đây cậu làm sao vậy?”

Tôi không thèm để ý đến cậu ta, tiếp tục khóc.

Tiền Đường lại nói: “Hình như lúc nào cậu cũng không mấy vui vẻ, là tôi làm sai chuyện gì khiến cho cậu khó chịu sao?”

Tôi lắc đầu, lại gật gật đầu.

Tiền Đường làm bộ thở dài, “VẬY cậu nói ra đi, tôi sửa.”

Tôi suy nghĩ một chút, chuyện này vẫn không có cách nào nói ra miệng, vì thế đành phải đứng lên, rầu rĩ đáp: “Không có chuyện gì, tôi đi đây.”

Tiền Đường lại bắt lấy cổ tay tôi, dùng chút sức kéo tôi xuống, tôi không cẩn thận ngã lên trên người cậu ta, vừa vịn ngồi trên đùi cậu ta. Tiền Đường đề lại không cho tôi đứng lên, “Mau nói rõ ràng mọi chuyện!”

Tôi vừa xấu hổ vừa vội, “VẬY cậu buông tôi ra trước đã.”

“Không buông! Cậu không nói, chúng ta cứ như vậy đi, dù sao tôi cũng chẳng quan tâm.”

Tôi bắt đắc dĩ, đành phải cúi đầu, nói dối cậu ta: “Tiền Đường, tôi sắp đi học đại học, không nữa xa cậu.” Thích cậu đương nhiên sẽ luyến tiếc cậu, lời này cũng không hoàn toàn là nói dối.

Tiền Đường buông tôi ra, nở nụ cười. Trước kia tôi không cảm thấy cậu ta cười thật đẹp mắt, nhưng hiện tại càng nhìn càng thấy đẹp, thậm chí có một loại cảm giác kinh ngạc, hâm mộ, xong rồi xong rồi, tôi trúng tà rồi.

Cậu ta giơ tay tùy tiện xoa đầu tôi, giọng nói có vẻ rất dịu dàng, “Đồ ngốc, cậu đi từ trường học về nhà cũng chỉ ngồi xe công cộng mất 20 phút, đâu cần như vậy.”

Tôi hất tay cậu ta ra, giận dữ nói: “Tôi lo lắng là, về sau không có cơ hội để khi dễ cậu, thật đáng tiếc.”

Tâm trạng Tiền Đường dường như không tệ, cậu ta lấy khăn giấy đưa cho tôi, cười nói: “Lúc nào cậu nhớ tôi, tôi tới tận cửa cho cậu khi dễ, được không?”

“Tốt.” Tôi lại kích động, nước mắt chảy xuống.

Hôm nay Tiền Đường thật khác thường, không khí giữa hai chúng tôi cũng hài hòa ngoài dự tính, điều này cũng làm cho tôi có chút không thích ứng được.

...

Lúc về đến nhà, trong đầu tôi vẫn phát đi phát lại nụ cười dịu dàng mà xinh đẹp của Tiền Đường. Tôi phát hiện có lẽ Tiền Đường cũng không chán ghét tôi như tôi tưởng tượng, có lẽ tôi còn có cơ hội khiến cho cậu ta thích tôi, nhưng mà, tôi phải làm như thế nào mới có thể khiến cậu ta thích tôi đây?

Mặc kệ tôi có ý định thế nào với cậu ta, ít nhất hiện tại không thể xuống tay, bởi vì cậu ta sắp lên năm ba rồi, thời điểm máu chốt như vậy, không thể khiến cậu ta phân tâm. Tuy rằng thành tích tiếng Anh của cậu ta làm cho người ta toát mồ hôi, nhưng cũng may toán học và vật lý cộng lại đủ xuất sắc, nói tóm lại vẫn là có thể thi đậu một trường đại học tầm tầm.

Được rồi, tôi còn có thời gian một năm để suy nghĩ làm sao hạ gục Tiền Đường. Hiện tại, chuyện tôi phải đối mặt chính là, cuộc sống đại học của tôi .

Tôi thi đại học kết quả không tệ, trúng tuyển khoa Trung văn Đại học B. Cha tôi bận rộn nguyên một ngày, làm một bàn toàn món sớ trường chúc mừng cho tôi, ngay cả người mẹ mười ngón tay chưa

từng dính nước của tôi, cũng long trọng xào một món ăn, sau này cái đĩa thức ăn đó được tôi vụng trộm mang cho chó nhà Tiền Đường, con chó kia vì thế mà mấy ngày không thèm để ý đến tôi .

Trường học cách nhà của tôi không xa, tôi nghiêm túc cự tuyệt ý muốn đưa đón của cha mẹ, tuyên bố từ hôm nay trở đi, tôi, Cốc Vũ muốn học cách tự lập, sau đó lôi kéo Tiền Đường làm cu li, cùng đi đến trường báo danh.

Các sinh viên Đại học B thật là nhiệt tình, dọc theo đường đi, chúng tôi bị không ít chị lớp trên bắt chuyện, yêu cầu được giúp đỡ. Còn có không ít người xin số điện thoại chúng tôi, đương nhiên bọn họ đều trực tiếp xem nhẹ tôi, hai mắt nổi trái tim nhìn Tiền Đường.

Đối với chuyện này tôi thật oán giận, vô cùng muốn cảnh cáo bọn họ, Tiền Đường đã là đồ ăn trong đĩa của bản cô nương rồi, đang trong quá trình vỗ béo, người không phận sự liệu mà dừng bước, kẻ háo sắc cũng nhanh mà lượn đi!

Thu xếp xong hết mọi việc, chúng tôi đi dạo trong vườn trường Đại học B một lát, cuối cùng ngồi ở dưới bóng cây bên hồ, Tiền Đường tựa vào trên băng ghế, thích thú híp mắt nói: “Trường này cũng không tệ.”

Tâm tình tôi đang cực tốt, đưa cola cầm trong tay cho cậu ta, “Ừ, không tệ.”

Lúc đó tâm hồn của tôi còn tương đối trong sáng, cũng không để ý tới hàm nghĩa sâu xa ẩn trong những lời của Tiền Đường, cậu ta nói nơi này không tệ, ý là, cậu ta muốn học ở đây.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Gia Sư

Tôi thật sự không rõ, tôi, một sinh viên khoa Trung văn, làm sao lại có thể bị quăng vào ký túc xá khoa vật lý. Bởi vì Tiền Đường đầu óc biến thái kia đã khiến tôi ám ảnh, tôi luôn luôn mang theo một loại thái độ kính sợ đối với khoa vật lý. Lúc này, nhìn ba cô nàng khoa vật lý kia, tôi quả thực nước mắt vòng quanh, chỉ hận không thể làm cho bọn họ quỳ gối, má ời, tôi không muốn ở chung với người ngoài hành tinh!

Vì không để sinh viên khoa vật lý khinh bỉ, tôi quyết định ra đòn phủ đầu, xác lập địa vị giang hồ của bản thân. Cho nên tôi liền chào hỏi ba vị kia một chút: “Trước hết, chúng ta xếp thứ tự một hai ba bốn đi?”

Mấy người bọn họ đều đồng ý, bắt đầu tính tuổi. Tôi khoát tay, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Phòng chúng ta nhất định phải là phòng có cá tính nhất, cho nên, không tính tuổi, quá cổ lỗ.”

Một cô gái mang kính gọng đen hỏi: “Vậy xếp thế nào?”

Một cô gái khác dáng đi thướt tha, khiến người ta nhìn mà trong lòng run rẩy cười nói: “Hay bắt thăm?”

Tôi tiếp tục nghiêm túc lắc đầu, “Theo tôi thấy, chúng tôi có thể dựa theo vĩ độ mà sắp xếp!” Lý lịch của bọn họ tôi đã mò rất rõ ràng, một người Thiên Tân, một người An Huy, còn một người Hồ Nam ... A a a, tôi thật sự là rất xấu xa mà!

Ba người kia nhìn nhau, nhất trí đồng ý.

Vì thế, tôi thành công lên làm lão đại phòng 222.

Ba cô nàng kia cũng không phải người lương thiện gì, sau khi phát hiện âm mưu của tôi, liền lấy ba phiếu chống một phiếu thông qua đề nghị “Hôm nay lão đại mời khách”.

...

Tôi học đại học gặp phải chuyện phiền toái đầu tiên chính là xe đạp. Ký túc xá của chúng tôi cách phòng học khá xa, các bạn học đều thích cưỡi xe đạp lên lớp, về phần tôi ...

Lần đầu tiên trong đời, tôi sám hối vì việc mình từng vô sỉ ngồi xe đạp của Tiền Đường vài năm.

Đương nhiên, sám hối cũng không thể biến ra xe đạp mà ngồi, nên học thì phải học thôi. Vì thế, sau một tháng chạy bộ, tôi không nhịn được nữa liền mua chiếc xe đạp, long trọng học đạp xe.

Về sau, chung quanh ký túc xá của chúng tôi thường xuyên xuất hiện một cái thân ảnh lén lút đẩy xe đạp, nhân lúc không có người, liền bắt đầu cưỡi lên.

Sau đó nữa là . . . tôi bị đưa vào bệnh viện .

Lúc Tiền Đường chạy tới bệnh viện, tôi đang bị ba cô nàng ở cùng ký túc xá kia bao vây tập thể. Kể ra, tư duy lô-gích của người khoa vật lý thực là tốt, lời nói ra đều mạch lạc rõ ràng, giọt nước cũng chảy không lọt, không chệ vào đâu được. Dưới sự phê bình của bọn họ, tôi đột nhiên phát hiện tôi chính là cái loại ngu ngốc đầu óc không phát triển, tứ chi cũng không phát triển, hơn nữa còn

không biết tự lượng sức mình, thỉnh thoảng lại thích tự tìm phiền toái phá hỏng an ninh nơi công cộng.

Sau đó, Tiền Đường đẩy cửa tiến vào.

Ba kẻ phiền toái kia bỗng chốc yên lặng.

Xem đi, tác dụng phụ của Tiền Đường nghiêm trọng như vậy đó. Cậu ta đi đến bên giường, tôi chọc chọc cánh tay của cậu ta, giới thiệu với ba người chị em, “Đây là em trai tôi, Tiền Đường.”

Tiền Đường gạt tôi ra, có chút không vui, “Tôi không phải là em trai cô ấy, tôi là hàng xóm.”

Ba kẻ phiền toái ngây ngốc gật gật đầu, bắt đầu mơ mơ hồ hồ tự giới thiệu, tiếp đó nói vài câu vô nghĩa rồi lả lướt đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có tôi cùng Tiền Đường. Lúc này, Tiền Đường chỉ vào mắt cá chân quần đầy băng gạc của tôi hỏi: “Sao lại thế này?”

Nghe vậy, tôi liền hoàn toàn phát huy thói xấu, cố tình đổ lỗi cho Tiền Đường, “Tiền Đường, lúc trước, khi tôi muốn cậu chở tôi đến trường, tại sao cậu không nghiêm túc từ chối tôi ? Xem đi, hiện tại thân kinh vận động của tôi đã thoái hóa nghiêm trọng rồi, ngay cả đạp xe đạp cũng học không xong!”

Tiền Đường trước sau như một nhẫn nhục chịu đựng, hoàn toàn tiếp nhận lời chỉ trích của tôi, sau đó lại hỏi: “Đau không?”

Tôi bắt đầu cố tình gây sự, “Đau, đau sắp chết rồi! Nhanh mua cho tôi chút đồ ăn ngon!”

Tiền Đường ngoan ngoãn đi ra ngoài, một lát sau, ôm một túi lớn đồ ăn trở về, trên trán phủ một lớp mồ hôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy chán ghét bản thân mình hiện tại, vì muốn thu hút sự chú ý và quan tâm của Tiền Đường, tôi dường như càng lúc càng trở nên vô lý, tuy rằng tôi trước kia cũng không thèm nói đạo lý rồi, nhưng mà bây giờ không giống lúc trước. Trước kia ít nhất thì lòng tôi còn bình thản, hiện tại tôi ... nhìn sao cũng thấy thật quá đáng...

Đây không phải điều tôi muốn, tôi cũng không hy vọng bản thân vì thích một người mà trở nên điêu ngoa, thích làm bộ.

Vì thế tôi vừa gặm trái táo, vừa cười hì hì nói với Tiền Đường: “Thật ra thì chỉ trật khớp một chút thôi, không có gì trở ngại, cậu đừng nói cho ba mẹ tôi nha.”

Tiền Đường gật gật đầu, lại lo lắng hỏi: “Thật sự không có việc gì?”

“Thật sự không có việc gì,” tôi động động chân, “Ngày mai là lành rồi.”

“Nếu ngày mai thật sự có thể lành chân, tôi dạy cậu đi xe đạp.”

...

Ngày thứ hai chân tôi thật sự lành lặn, người trẻ tuổi thân thể khôi phục đúng là mau. Hôm nay là chủ nhật, vừa đúng lúc Tiền Đường không cần đi học. Vì thế Tiểu Đường Đường thân yêu của tôi liền dạy tôi đi xe đạp, há há há...

Tiền Đường nhường tôi ngồi ở yên trước xe đạp, cậu ta ở phía sau đỡ, chờ đến lúc tôi nhập tâm, cậu ta sẽ thần không biết quỷ không hay buông tay, kết quả hai chúng tôi đi vòng quanh tiểu khu một vòng, cậu ta cũng không buông tay .

Tôi liền nóng nảy kêu “Tiền Đường, buông tay buông tay.”

Tiền Đường lắc đầu, “Cậu sẽ té ngã.”

Tôi không vui, “Cậu cứ như vậy, cả đời tôi cũng học không xong.”

Tiền Đường trầm mặc, lại vẫn đỡ xe đạp như cũ.

Tôi giận dữ “Hôm nay không té ngã, ngày mai tôi vẫn ngã như thường, cậu có thể mỗi ngày đều đỡ tôi đi học sao?”

Tiền Đường không đáp lại.

Tôi ghét nhất chính là cái loại thái độ không phản đối cũng không hợp tác này của cậu ta, vì thế suy nghĩ định trịnh trọng mà phê bình cậu ta một chút, đang muốn bắt tay vào phân tích vấn đề tính cách của cậu ta, đột nhiên tôi lại cảm thấy phía sau yên lạnh dị thường, nên hơi quay đầu một chút, phát hiện Tiền Đường đã đứng ở phía sau khoảng hơn mười thước, chống nạnh nhìn tôi .

“A a a, đừng a!”

Tôi kêu thảm thiết một tiếng, rốt cục vẫn té ngã trên mặt đất.

Sau này Tiền Đường thay đổi phương pháp, cậu ta vẫn đỡ như cũ, để tôi đạp xe, sau đó xem xét thấy cơ hội thích hợp thì buông tay . Bất quá cậu ta chạy bộ theo tôi, lúc nhìn thấy tôi sắp ngã sắp xuống liền kịp thời ôm tôi ra khỏi xe đạp.

Làm như vậy hậu quả là, tôi được Tiền Đường bế vài lần, cả đầu đầy ý tưởng khó đỡ, làm sao còn có tâm trạng đạp xe!

Cuối cùng, Tiền Đường thật là bất đắc dĩ, thở hển hển nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi mất nửa ngày, rốt cục cũng nói ra lời trong lòng: “Tôi chưa từng thấy người nào ngốc như vậy.”

Một câu nói liền đẩy lên ý chí chiến đấu của tôi, tôi lôi kéo cậu ta, tức giận nói: “Không được, hôm nay không học được, tôi sẽ không ăn cơm! Cậu cũng không được ăn!” May mà tôi còn chưa có ngốc đến thế, sau khi ổn định tinh thần, đã học đạp xe thành công, chẳng qua là còn chưa được thuần thục. Lúc này, Tiền Đường đã mệt đến té trên mặt đất, chỉ có thể thở gấp.

Tôi ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt cậu ta, cười hì hì nói: “Cám ơn cậu.”

Tiền Đường mở to miệng thở phì phò, cậu ta nâng mắt lên nhìn tôi, trong mắt chột lóe lên ý cười, tiếp đó cậu ta nhẹ nhàng gõ đầu tôi, xem như khích lệ.

Sáng sớm hôm sau, tôi hăng hái cưỡi xe đạp, sau khi chạm mặt bạn học, thành công chạy tới lớp học. Đây là ngày tôi có cảm giác thành tựu nhất từ khi học đại học tới nay.

...

Trở lại trường học, tôi bị ba kẻ biến thái khoa vật lý mạnh mẽ ép hỏi tình hình của Tiền Đường, từ tuổi, sinh nhật, chòm sao, nhóm máu đến hoàn cảnh gia đình, khẩu vị ưa thích cùng với có sở thích xấu nào hay không, cuối cùng, bọn họ đập bàn một cái, trịnh trọng tuyên bố: “Tốt lắm, là người có thể phó thác chung thân.”

Tôi nghe vậy liền nổi giận. “Ai, ai muốn đem thân thể phó thác cho cậu ta ?” Dám giành cơm trong đĩa của tôi, chán sống rồi!

Ba kẻ biến thái kia ấy vậy mà rất đoàn kết, đồng loạt nhìn về phía tôi .

Tôi then thùng xoay mặt, thấp giọng nói. “Ai nha, các cậu như vậy, làm như người ta không biết xấu hổ ấy

“

Tôi nói còn chưa dứt lời, đã hứng ngay cái gối ôm của Từ thiên tài.

Khụ, hình như tôi đã quên giới thiệu ba kẻ biến thái cùng phòng tôi . Bọn họ, theo thứ tự hai ba bốn lần lượt là, Từ thiên tài, Phạm phong tình và Trương phú bà, mấy cái đó đều là danh hiệu tôi đặt cho, tên đúng như người, lời ít mà ý nhiều, sau này nhận được sự tán thành khắp nơi. Từ thiên tài có chỉ số thông minh khó mà bì kịp, mị lực của Phạm phong tình làm cho người ta thần hồn điên đảo, Trương phú bà thì lại xa xỉ lãng phí đến mức người người phẫn nộ. Còn tôi, cái ngoại hiệu âm hồn bất tán kia rốt cục vẫn bị bọn họ phát hiện, đồng thời tiếp tục sử dụng. (Cốc Ca ý ^^) Kỳ thực những người này so với tôi, ngoại trừ bên ngoài tương đối có khí phách, thật sự cũng không có đặc điểm gì có thể lấy ra khoe khoang.

Cuộc sống cứ như vậy một ngày rồi lại một ngày trôi qua, đảo mắt đã đến kỳ nghỉ đông. Nghe nói mẹ của Tiền Đường mời cho cậu ta một gia sư tiếng Anh, bản thân tôi cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng mà tôi thật không ngờ, vị gia sư này làm sao có thể xinh đẹp như vậy, khôn kiếp!

Mỗi lần tôi đi qua nhà cậu ta, nhìn thấy người đẹp gia sư giảng bài cho cậu ta, đều phát hiện người đẹp kia mặt đỏ bừng bừng, biểu cảm giống như vừa mới được lâm hạnh, hơn nữa đôi mắt như nước, nhìn chăm chăm vào Tiền Đường, thế này thì giảng bài ở đâu chứ, rõ ràng chính là khiêu khích, khiêu khích một cách trắng trợn!

Vì thế tôi bất mãn, chờ gia sư kia đi rồi, liền hỏi Tiền Đường: “Cậu làm sao tìm được gia sư xinh đẹp như vậy?”

Tiền Đường lúc này đang cúi đầu nhìn bài thi trầm tư suy nghĩ, lơ đãng trả lời: “Mẹ tôi tìm, nghe nói là sinh viên loại giỏi khoa tiếng Anh trường cậu.”

Tôi lại hỏi: “Sau đó thì sao, hiệu quả như thế nào?”

Tiền Đường từ chối cho ý kiến, “Cũng vậy.”

Tôi tiến thêm một bước bóng gió hỏi cậu ta, “Vì sao mặt cô ấy luôn hồng hồng vậy?”

Tiền Đường ngẩng đầu nghĩ nghĩ, “Có thể là trời sinh.”

Tôi nổi giận, lay cậu ta, “Tôi từng thấy người da vàng, người da đen, người da trắng, nhưng trước giờ chưa thấy qua người da hồng!”

Tiền Đường nghi hoặc nhìn tôi, “Cậu kích động như vậy làm cái gì?”

Tôi ý thức được bản thân thất thố, ngồi trở lại ghế tựa, tiếp tục thẩm vấn, “Vậy cậu có phát hiện cô ấy luôn nhìn cậu chăm chăm hay không?”

Tiền Đường lơ đãng, “Đúng vậy, giảng bài cho tôi, không nhìn tôi chẳng lẽ nhìn cậu ?”

Tôi nhún vai nhắc nhở cậu ta, “Cậu không đọc thấy sự khác thường trong mắt cô ấy sao?”

Tiền Đường mờ mịt lắc đầu, “Không có, rốt cuộc là cậu muốn nói cái gì?”

Tôi đành phải vô cùng đau khổ công bố chân tướng, “Ngu ngốc, cậu không phát hiện người ta đang dụ dỗ cậu sao? Là một động vật giống đực, tại sao ngay cả một chút giác ngộ cậu cũng không có chứ?!”

Tiền Đường “A” một tiếng, cũng không có nói tiếp.

Tôi nổi giận, bình thường đều thông minh hơn người, hiện tại lại giả ngu với tôi, biểu hiện này rõ ràng chính là chột dạ!

Trong phòng thoáng cái trở nên yên tĩnh, Tiền Đường không nói chuyện, tôi cũng không nói chuyện, cứ như vậy qua một lúc lâu, tôi rốt cục nhịn không được, cẩn thận hỏi cậu ta : “Tiền Đường à, cậu ... cậu sẽ không thật sự thích người đẹp gia sư kia chứ?”

Tiền Đường dùng cán bút chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp: “Khó nói lắm.”

Tôi nuốt nước miếng, “Khó . . . khó nói là có ý gì?”

Tiền Đường mở tay, nhún vai, bộ dạng giống như bất đắc dĩ, “Cậu cũng biết đấy, tôi thích con gái chủ động một chút.”

“Cậu làm sao có thể thích con gái chủ động, chuyện này làm sao tôi lại không biết! ... Không đúng không đúng, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là, cậu hiện tại không thể nói chuyện yêu đương!”

Tiền Đường: “Vì sao?”

Tôi chống hông, xuất ra khí thế của chị hai, “Bởi vì cậu phải thi đại học nhóc ạ, chờ cậu thi đại học xong, muốn nói thế nào thì nói.” Chờ cậu thi đại học xong, tôi sẽ có thể hạ gục cậu, ha ha ha ha ha...

Tiền Đường không vui, “Tôi không phải là nhóc.”

Tôi gật đầu, “Đúng vậy, cậu hiện tại đã không còn là đứa nhóc, cho nên không thể xử sự theo cảm tính, làm việc gì cũng phải nghĩ tới cha mẹ, chú và dì rất kỳ vọng vào cậu.”

Tiền Đường dùng cán bút nhẹ nhàng gõ bàn, “Tôi biết rồi.”

Tôi hóa thân thành chị gái tri âm, thân thiết vuốt đầu của cậu ta, hỏi: “Như vậy, cậu có suy nghĩ gì về tương lai của mình không?”

Tiền Đường né tránh tay tôi, cậu ta không thích tôi sờ đầu cậu ta, “Học đại học, cưới vợ.”

Tôi: “...”

Lý tưởng này thật là có chút giản dị. —|||

Tôi lại hỏi Tiền Đường: “Vậy cậu muốn học đại học nào?”

Tiền Đường: “Đại học B, khoa Vật lý.”

Tôi bóp bóp trán, “Đây, tôi tính giúp cậu . Như lúc bình thường, dựa theo thành tích thi tốt nghiệp trung học của cậu, toán học và vật lý cộng lại là max điểm, ngữ văn và tiếng Anh tổng cộng một trăm năm mươi điểm, như vậy thành tích của cậu chỉ có sáu trăm điểm, thi đại học B thế nào được?”

Tiền Đường lại thập phần nhàn nhã, còn khuyên tôi, “Cậu không cần lo lắng.”

Tôi giơ tay đập vào đầu cậu ta, “Làm người phải làm đến nơi đến chốn, không nên đứng núi này trông núi nọ.”

Tiền Đường rõ ràng không kiên nhẫn nổi nữa, “Biết rồi biết rồi, còn dài dòng hơn cả mẹ tôi .”

Tức chết mất, chờ đấy, chờ cậu thi cử xong, tôi nhất định lôi cậu ra trước X sau O rồi lại X rồi lại O...

...

Tuy rằng bị Tiền Đường chọc tức, tôi vẫn nắm được một tin tức quan trọng: Tiền Đường thích con gái chủ động.

Ha ha ha, Tiểu Đường Đường của tôi, chờ cậu thi xong, tôi nhất định cho cậu biết, cái gì gọi là chủ – động!

Tối hôm đó tôi mơ một giấc mộng, mơ thấy tôi đè Tiền Đường trên mặt đất mãnh liệt hôn, Tiền Đường mặt đầy thẹn thùng vừa muốn kháng cự lại vừa muốn ngênh đón, tôi thì kích tình bắn ra bốn phía càng làm càng hăng...

Ngày thứ hai, khi rời giường, tôi phát hiện trên gối của tôi có một cái lỗ thủng, dường như còn có dấu răng. = =|||

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Về Bạn Trai

Hôm nay khi tôi đi ngang qua nhà Tiền Đường, phát hiện người đẹp gia sư kia lại không có ở đó. Vì vậy tôi nghi ngờ, liền hỏi Tiền Đường.

Tiền Đường chẳng hề để ý đáp: “Bị mẹ tôi đuổi rồi.”

Tôi vừa hả hê khi người ta gặp họa vừa có chút buồn bực, “Tại sao lại đuổi?”

Tiền Đường cũng không ngần ngại đầu lên đáp: “Theo lời mẹ tôi nói thì hình như tôi rất vừa ý với cô ấy.”

Tôi: “. . . . .”

Tôi thật sự không biết là mình nên buồn hay nên vui, cẩn thận hỏi: “VẬY. . . . . cậu thật sự vừa ý với cô ấy sao?”

Tiền Đường dừng bút lại, ngẩng đầu lên híp mắt cười mà như không cười nhìn tôi, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Không hiểu sao khi tôi bị cậu ấy nhìn thì cảm thấy chột dạ một hồi, lẹ miệng đáp: ” Làm sao tôi biết, đâu có liên quan gì tới tôi .”

“A, vậy thì không nói cho cậu.”

Tôi chạy qua kéo vạt áo của cậu ấy, “Nói một chút đi, thỏa mãn tính bà tám của tôi đi mà.”

Tiền Đường chẳng thèm ngó tới, hừ một tiếng, “Nếu tôi thật sự thích cô ấy, làm sao lại để cô ấy đi.”

Rất có lý, tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, Tiền Đường là đồ ăn trong đĩa của tôi, ai cũng không cho giành!

Lúc này Tiền Đường lại bắt đầu dùng ánh mắt quan sát thức ăn quan sát tôi, nói: “Cô ấy đi cũng có một phần công lao của cậu, cho nên, ” cậu ấy lại gần tôi, nhìn chăm chăm mặt tôi, “Cậu chịu thiệt thòi một chút, làm gia sư cho tôi đi.”

Trong đầu của tôi đột nhiên nhảy ra một tên tiểu nhân, vẫy khăn lụa nói: ai nha nha, cậu đã nói khấn thiết đến như vậy, làm sao người ta không biết xấu hổ mà cự tuyệt đây

. . . . .

Mặc dù tôi thèm muốn Tiền Đường đã lâu, nhưng nghĩ đến cậu ấy là một học sinh đang luyện thi tốt nghiệp, tôi cũng không dám dụ dỗ cậu ấy, đảng hoàng có tiếng cũng có miếng phụ đạo cho cậu ấy. Chỉ tiếc người này thật sự là không đội trời chung với tiếng Anh, vừa gặp phải tiếng Anh cậu ấy liền như đi vào cõi thần tiên, hoàn toàn không tập trung, việc này làm cho tôi hết sức căm tức, nhưng cậu ấy lại không có biện pháp. Có một lần chọc tôi điên lên, tôi vỗ bàn tức giận bưng bưng nói với cậu ấy: “Cậu là tên khốn kiếp, với cái thái độ này của cậu, còn muốn thi đại học B? Cậu thi tốt nghiệp trung học nếu tiếng Anh có thể qua sáu mươi điểm, tôi sẽ ăn bài thi luôn!”

Tiền Đường vỗ bả vai của tôi tỏ vẻ bình tĩnh, nói: “Nếu tôi có thể đậu đại học B, cậu cũng không cần ăn bài thi, đáp ứng tôi một yêu cầu là được.”

Tôi lắc đầu, “Đừng nói một, mười cũng không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề là, cậu có thể thi đậu sao?”

Tiền Đường cười rất quỷ dị, “Nói không chừng.”

Lúc này tôi cũng không suy tư hàm nghĩa sâu xa trong lời này của cậu ấy, chẳng qua là nhặt một cuốn sách lên hung hăng đập đầu cậu, vừa đập vừa mắng: “Tôi đánh cho cậu khùng luôn, cậu không ngoan ngoãn học tập cả ngày suy nghĩ lung tung cái gì đâu!”

Tiền Đường trốn ra sau, tôi đuổi theo đánh cậu ấy, gấp gáp quá, liền nhào lên người cậu ấy, cả người cả ghế cùng nhau ngã xuống, tôi mạnh mẽ mẽ mẽ đè trên người cậu ấy.

Tiền Đường vịn tôi, híp mắt cười, “Muốn phi lễ à.”

Tôi xấu hổ, mặt đỏ bừng. Vậy mà cậu ấy lại càng vui vẻ hơn, còn cười ra tiếng, đáng chết, tiếng cười còn dễ nghe như vậy!

Không phải tôi không thừa nhận một sự thực đáng buồn, đó chính là Tiền Đường học tập với tôi mấy ngày nay, tiếng Anh không có gì tiến bộ, lại học được cách giở trò lưu manh rồi, cũng không biết cậu ấy bắt chước ai.

Tôi cũng nghĩ tới chuyện cậu ấy đang ám chỉ cho tôi cái gì, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui luôn vẫn không phát hiện được dấu hiệu mờ ám. Cộng thêm kỳ thi tốt nghiệp trung học gần tới, đoán chừng là cậu ấy áp lực quá lớn, đây coi như là một loại phương thức giải quyết căng thẳng của cậu ấy thôi.

. . . . .

Qua tháng giêng, ba mẹ tôi đi trực ban một lượt, còn lại một mình tôi cả ngày lêu lổng chung quanh, hô bạn kêu bè, vô cùng tự tại. Thỉnh thoảng đi dạy kèm cho Tiền Đường, thuận tiện máng cậu ấy, cuộc sống của tôi trôi qua cũng rất thanh thản.

Hôm nay tôi vốn hẹn bạn bạn đi dạo hội chùa, kết quả đám con gái không trượng nghĩa kia hoặc là về với ông bà, hoặc là dính chặt lấy bạn trai, còn dư lại một mình tôi ở nhà dựa cửa sổ thờ dài, ai, Tiểu Đường Đường của tôi, còn đến nửa năm, tôi mới có thể vươn bàn tay tà ác về hướng cậu. . . . .

Đang nhàm chán, điện thoại di động vang lên, đoán chừng là có người tịch mịch tìm tôi đi chơi, vì vậy tôi hào hứng cầm điện thoại di động lên, í, cái số này không biết.

Đối phương cũng không chơi trò đoán tên phiền phức với tôi, trực tiếp nói: “Cốc Vũ, tôi là Chu Văn Trùng.”

“A a a, là ông à, rốt cuộc thằng nhãi ông cũng nhớ tới tui rồi sao?” Tôi hơi kích động, Chu Văn Trùng này là bạn học trung học cơ sở của tôi, ngồi cùng bàn với tôi ba năm, khi đó tôi còn hay chép bài tập của cậu ấy. Sau khi lên trung học phổ thông cậu ấy qua trường khác, từ đó hai chúng tôi cũng không gặp mặt nữa, chỉ liên lạc điện thoại. Đại học của cậu ấy sát vách với trường đại học của chúng tôi, nổi tiếng là nhiều tiền, chúng tôi thường gọi đùa là học viện kỹ thuật ngã năm*, khụ.

(Nguyên văn là 五道口: năm ngã đường, tra baidu thì đại ý là năm tuyến đường sắt của Trung quốc giao nhau tạo ra một thị trấn rất thịnh vượng. Tôi nghĩ ý của tác giả là trêu học viện kỹ thuật nhà giàu chẳng??)

Chu Văn Trùng bên đầu dây kia cười hắc hắc, “Tui là nhớ bà lâu rồi, nhưng bà lại đổi số, đến giờ tui mới tìm được bà.”

“A, ngại quá, tui mất điện thoại di động, sau đó dưới cơn nóng giận đổi cả số điện thoại. . . . . Cho nên mất số của ông.” Phần lớn số điện thoại của bạn học tôi đều ghi lại trong một cuốn sổ nhỏ, cho nên lúc đó rất yên lòng đổi số, Chu Văn Trùng lại nằm trong số cá lọt lưới đó.

Chu Văn Trùng bắt đầu chất vấn tôi, “Là mất hết tất cả, hay là chỉ mất một mình tui thôi?”

Tôi không biết trả lời thế nào, đành phải giả ngu, “Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc hắc. . . . .”

Chu Văn Trùng làm bộ thờ dài, “Đúng vậy, tui hiểu, bà không có lương tâm. . . . . à, bà có nhà không đấy?”

“Có.”

“Tui đang đứng trước cửa nhà bà.”

Tôi: “. . . . .”

Tôi vội vàng chạy ra mở cửa, phát hiện Chu Văn Trùng đang đứng trước cửa nhà tôi dậm chân, thẳng nhãi này mặc một cái áo lông nhung màu tím sáng, thiếu chút nữa làm mù cặp mắt cận 5. 2 của tôi .

Tôi kéo áo cậu ấy, thờ dài nói: “Mấy năm không gặp, làm sao ông lại trở nên yêu khí ngất trời thế này rồi.”

Chu Văn Trường đẩy tay tôi ra, cười nói: “Không thay đổi chút nào.”

Tôi cho cậu ấy vào nhà, rót nước nóng. Cậu ta cởi áo nhưng treo lên móc áo, lộ ra kiểu đầu húi cua ngắn mà có phong cách, áo lông cừu cổ thấp sọc trắng xám, quần vải bạt màu xanh lá cây tươi, thêm một đôi giày có màu tựa tựa cái áo. Mặc dù nhìn rất phong cách, nhưng nhòm thế nào thế nào cũng không giống người đứng đắn.

Tôi đưa nước nóng cho cậu ấy, sau đó chỉ vào áo lông cừu của cậu ấy, hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Chu Văn Trường vừa dùng nước nóng hơ tay vừa cười nói: “Không biết.”

A, quên, thằng nhãi này mua quần áo chưa bao giờ nhìn giá, đều là lựa đồ rồi trực tiếp cà thẻ bỏ chạy lấy người, tôi khinh thường loại hành động tiêu tiền như rác này.

Tôi còn một vấn đề không hiểu, “Hơn ba năm không gặp, tại sao ông đột nhiên lại nhô đầu ra hử?” Còn trực tiếp xuất hiện ở cửa nhà tôi .

Chu Văn Trường nói xạo: “Thượng Đế nói, bà nhớ tui. Vì vậy tui liền tới đây.”

Tôi kêu”ngừng” một tiếng, đưa ít kẹo cho cậu ấy. Cậu ấy giấu tay ở trong ay áo, cười hì hì nói: “Bà bóc cho tui.”

Tôi giận, cách ba năm, da mặt của thằng nhãi này cũng tu luyện đột phá rồi, quả nhiên chúng tôi đều lớn lên. Nhưng đến chuyện hai chúng tôi đã nhiều năm không gặp, tôi cũng không ném kẹo lên đầu cậu ấy, chỉ ngoan ngoãn lộ ra.

Kết quả cậu ta vẫn ì ra như cũ, chỉ há mồm ra, nháy mắt với tôi .

Tôi nhăn nhin, ném kẹo vào trong miệng cậu ta.

Lúc này, cửa nhà tôi bật mở. Tôi ngẩng đầu, thấy Tiền Đường đứng ở cửa, đang nhìn chúng tôi chằm chằm.

Tôi khẩn trương một hồi, “Cậu cậu cậu cậu làm cái gì vậy?”

Tiền Đường không nhìn chúng tôi nữa, đi về phía phòng bếp, vừa đi vừa lạnh lùng đáp: “Tìm đồ ăn.”

Đợi đến khi Tiền Đường bưng hai cái mâm, mắt nhìn thẳng đi ra ngoài, Chu Văn Trường vẫn còn nhìn cửa, mặt kinh ngạc hỏi Tôi: “Cậu ấy không phải là Tiền. . . . . Tiền kia. . . . .”

Tôi nhắc cậu ấy, “Tiền Đường. Cha của cậu ấy họ Tiền, mẹ cậu ấy họ Đường.”

Chu Văn Trường vẫn chưa hồi thần, “Làm sao cậu ta lớn lên lại thành bộ dáng này?”

Lau mồ hôi, dung nhan có thể đẹp mắt đến ngay cả con trai nhìn cũng trợn mắt há mồm, Tiền Đường cậu thật hạnh phúc.

Tôi nhìn bộ dạng Chu Văn Trường bị chấn động đến mê muội, vỗ vỗ mặt của cậu ấy, nói: “Này này, hồi hồn đi, cậu ấy có đẹp đến mấy cũng là công, hai người các cậu giống nhau.”

Chu Văn Trường tự nhủ: “Không trách được bà có sức chống cự ngoan cường với vẻ đẹp trai của tui, thì ra là tui còn một đối thủ như vậy.”

“Hắc, ông nói cái gì đó.” Tôi dùng tay vỗ đầu cậu ấy.

Chu Văn Trùng bị tôi vỗ tỉnh, cười nói: “Nói giỡn, nói giỡn đấy. . . .”

“Về sau đừng nói giỡn kiểu này, tôi là người đứng đắn.”

Vừa mới nói một lát, cửa lại mở rồi, thật là kỳ quái sao hôm nay Tiền Đường lại ăn cơm nhanh như vậy. Cậu ấy vừa đi vào, Chu Văn Trùng lại nghiêng đầu, tôi nắm chặt lấy đầu cậu ấy cưỡng bách cậu ấy quay mặt lại ngó tôi, “Không cho nhìn.” Bằng không tôi lại phải đánh cậu ta đến nửa ngày cậu ta mới có thể hồi hồn.

Chu Văn Trùng cười nói: “Làm như tui chưa trải đời ấy, ” cậu ấy nói xong, kéo tôi ngồi xuống, “Hai ta nói chuyện đàng hoàng một chút đi.”

Tôi ngồi ở bên cạnh cậu ấy, hỏi: “Nói cái gì?”

Chu Văn Trùng: ” Chừng nào thì bà đến trường học của tui tìm tui chơi?”

Tôi lắc đầu, “Tui không đi, sẽ bị lạc đường.”

Chu Văn Trùng: “Vậy tui đi tìm bà?”

Tôi: “Được, đến lúc đó ông mời khách.” Dù sao tiền của cậu xài cũng không hết.

Chu Văn Trùng lắc đầu mà thở dài , “Bà chỉ có chừng đó thành ý. . . . . Nói, bà có bạn trai không?”

Tôi muốn nói không có, nhưng lại nghĩ tới Tiền Đường, dù sao qua nửa năm nữa tôi sẽ có, vì vậy tôi gật đầu một cái.

Chu Văn Trùng giả bộ không thể tưởng tượng nổi, “Không phải chứ, tên con trai nào dám thu nhận bà!”

Tôi vừa định nói chuyện, lúc này chỉ nghe trong phòng bếp”loảng xoảng” giòn vang một tiếng, tôi không nói hai lời vọt vào phòng bếp, chỉ thấy Tiền Đường đang không biết làm sao đứng ở trong phòng bếp, dưới chân là một cái đĩa sứ nhỏ đã rơi nát bét.

Tôi chạy tới lôi cậu ấy kiểm tra từ trên xuống dưới, xác định cậu ấy không bị thương, mới lên tiếng: “Đồ ngốc, đền tôi cái đĩa.” Được rồi tôi thừa nhận tôi chỉ muốn thừa dịp cướp tiền tiêu vặt của cậu ấy, dù sao chuyện này tôi làm thường xuyên, vô cùng thuần thục.

Tiền Đường nhìn nhìn tôi, lại nhìn Chu Văn Trùng một chút, mang bộ mặt sa sầm đi ra.

Tâm tình của cậu ấy tôi có thể hiểu, dù sao cũng sắp mười tám tuổi còn đánh vỡ đĩa, chuyện này nói ra cũng rất mất mặt.

KHẨU VỊ NẶNG

Từu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Cãi Nhau

Chu Văn Trùng nói chuyện đông tây với tôi một lát, đột nhiên lấy từ trong túi ra một thanh chocolate, cười hì hì nói: “Quên hôm nay là ngày mấy rồi sao?” Tôi chợt hiểu ra, lẽ tình nhân, hôm nay là lễ tình nhân! Nói thật vào ngày lễ tình nhân đám bạn bè chúng tôi cũng thường xuyên tặng nhau chocolate, tôi và Chu Văn Trùng coi như cũng có sáu năm giao tình, lúc này cũng chẳng có gì không tự nhiên, vì thế tôi thoải mái cầm lấy thanh chocolate kia, xoay qua xoay lại nhìn, nói: “Chưa quá thời hạn đó chứ, sao lại nhỏ như vậy, ông có thành ý không!” Chu Văn Trùng khoát tay lên vai tôi, cười nói: “Mấy ngày hôm trước mới mang về từ Thụy Sĩ, đã phát hết rồi, cái này là thanh cuối cùng!” Tôi bỏ tay cậu ấy ra khỏi vai, nhú mày cười lạnh với cậu ấy, “Đã – phát – hết – rồi? Thằng nhãi nhà cậu cũng giỏi quá ta?” Chu Văn Trùng bắt đầu lên mặt: “Ai, có đôi khi được nhiều bạn gái hoan nghênh quá cũng rất là phiền...” Chu thiếu gia, ngài để tôi nôn một chút đã... .. Sau khi đuổi Chu Văn Trùng đi mất, tôi lập tức đi qua nhà Tiền Đường. Hôm nay là lễ tình nhân nha, tiểu Đường Đường của tôi, cậu không biết hai ta nên sum vầy một chút sao? Lúc tôi tới nhà tìm Tiền Đường, cậu ấy đã vò bài kiểm tra tiếng Anh thành một cục quăng vào thùng rác, chết tiệt, cậu ta còn nhắm rất chuẩn xác. Tôi giận dữ, chạy tới ngăn cậu ấy, “Cậu cậu cậu cậu cậu... Dừng tay !” Tiền Đường cũng không thèm nâng mí mắt lên, tiếp tục vò bài kiểm tra. Bài kiểm tra tiếng Anh của thằng nhãi này có quá nhiều, thùng rác bị cậu ấy quăng một hồi đã gần đầy, vậy mà trên bàn cậu ấy còn cả xấp. Tôi đành phải đoạt bài kiểm tra trong tay

cậu ấy, thuận tiện gỡ hai cái thật mạnh lên đầu cậu ấy, "Khốn kiếp, cậu làm cái gì vậy?" Đột nhiên Tiền Đường lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn tôi chăm chăm, không nói một lời. Tôi bị cậu ấy làm cho sợ hết hồn lui về phía sau một bước, cả giận nói: "Nhìn cái gì vậy, cậu còn lý trí sao?" Tiền Đường cúi đầu, mặt âm trầm, trong miệng bật ra mấy chữ, "Mắc mớ gì tới cậu!" Tôi cho là mình nghe lầm, "Cậu nói cái gì?" "Tôi nói, " cậu ấy ngẩng đầu, nhìn tôi chăm chú, "Tôi làm cái gì, cũng không liên quan tới cậu." "Cậu!" Mối tôi run run, nhưng lại không tìm được lý do gì để phản bác lại lời cậu ấy. Cuối cùng, tôi chỉ vào cậu ấy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tốt, tốt lắm! Mẹ nó, cậu coi thường tôi !" Tôi nói xong, xông ra ngoài. ... Tôi nhốt mình trong phòng, càng nghĩ lại càng giận. Khốn kiếp, khốn kiếp! Cái gì gọi là "Mắc mớ gì tới cậu" chứ, có ý gì! Ý cậu ấy là gì chứ, muốn sớm phân rõ khoảng cách với tôi sao? Mẹ nó, cho dù là cậu nhìn tôi thấy chướng mắt, nhưng gần hai mươi năm giao tình giữa tôi và cậu ta thì quăng đi chỗ nào, bà làm chị của cậu mười bảy năm nay, cậu nói một câu "Mắc mớ gì tới cậu" liền xóa bỏ tất cả sao? Hay là cậu ta biết tôi có mưu đồ quấy rối, cho nên muốn nói rõ trước, không để cho tôi nhúng chàm, cho nên mới nói mình làm cái gì cũng "không mắc mớ" tới tôi ? Nếu cậu muốn cự tuyệt tôi thì cứ thẳng thắn trực tiếp cự tuyệt là được rồi, còn nói quanh co, tôi cũng không phải là loại người bám dai, chân trời nào không có cỏ thơm chứ! Tôi nghĩ, một câu "Tôi không thích cậu phiền cậu cách xa tôi một chút" cũng không khiêng người ta đau lòng bằng năm chữ "Không mắc mớ tới cậu" kia, câu đầu bắt quá chỉ cự tuyệt tôi trên phương diện tình cảm, nhưng câu sau, rõ ràng ngụ ý chính là muốn triệt triệt để để cách xa tôi, thậm chí trở thành người xa lạ không hề quen biết. Rất đáng giận, thẳng ranh thúì này sao lại có thể nói ra những lời khiến người khác đau lòng như vậy chứ, tức chết tôi rồi! ..... Bởi vì câu nói của Tiền Đường, tôi hết sức tức giận và thất vọng, trong lòng khổ sở đòi

mạng, đến cơm chiều cũng không muốn ăn, lại sợ bị mẹ tôi cần nhần, đành phải đem ít đồ ăn trốn vào trong phòng. Tôi mở nhạc giạt rầm rầm, vặn loa to hết cỡ, sau đó nằm trên giường tiếp tục hờn dỗi, vừa tức giận, vừa cầm bút lông vẽ bậy lên ảnh chụp của Tiền Đường, vẽ hết cái này tới cái khác. Một lát sau, tôi cảm thấy không ổn, xoay người lại, thấy cửa phòng tôi đã bị mở ra, Tiền Đường đang đứng ở cửa, nhìn qua hướng tôi. Tôi vừa thấy cậu ấy liền nổi giận, nhảy xuống giường ngay cả dép cũng không thèm mang, chạy đến cửa dùng sức đẩy cậu ấy, vừa đẩy vừa mắng: “Cậu có lịch sự không, không biết gõ cửa sao?” Tiền Đường cầm lấy cửa, lù lù bất động, “Gõ đã lâu, cậu không phản ứng.” Tôi cũng không để ý tới mấy chuyện đó, “Cậu đi đi, tôi không quen biết cậu!” Tôi dùng sức giơ chân đá cậu ấy, lúc này mẹ tôi đã chạy tới giữ chặt tôi. “Con nhóc thúì, có chuyện gì lớn lao đâu!” Ba tôi cũng đi vô giúp vui, “Nhóc, con gái phải dịu dàng thùy mị! Lần này tôi không thèm để ý tới bọn họ, vì thế ngẩng cao đầu, hiên ngang lắm liệt nói: “Ba mẹ đừng nói nữa, con muốn tuyệt giao với Tiền Đường, hai người làm chứng giúp con đi!” Ba mẹ tôi vừa muốn nói gì đó, Tiền Đường lại nhìn họ cười cười, xoay người nhanh chóng đẩy tôi vào phòng, đóng kín cửa. Không biết tôi lại học theo nhân vật trong một bộ phim truyền hình nào đó, nhấc chân tới trước mặt Tiền Đường vẽ một đường, làm như thật nói: “Xưa có cắt tình đoạn nghĩa, nay có vạch đất tuyệt giao! Về sau cậu đi cầu của cậu, tôi đi đường hầm của tôi, hai ta nước sông không phạm nước giếng, có nghe không!” Tiền Đường đứng dựa vào cửa, cúi đầu nhìn tôi, chờ tôi nói xong, đột nhiên cậu ấy cười cười, thấp giọng nói: “Tiểu Vũ, đừng náo loạn nữa!” Nói xong vươn tay ra kéo tôi! Tôi né tránh cậu ấy, tức giận nói: “Ai náo loạn!” “Tôi, là tôi làm loạn, thành thật xin lỗi.” Tôi đá cậu ấy, “Nói xin lỗi lại mau, cậu còn chút thành ý nào không?” Tiền Đường cũng không trốn, để mặc tôi đá, “Vì tâm tình tôi không tốt,

nhất thời xúc động, cậu...” “Tâm tình cậu không tốt thì có thể trút giận lên đầu tôi sao, cậu có biết cậu nói một câu làm cả buổi tối tâm tình tôi cũng không tốt theo không?” “Tôi biết, cho nên tôi qua đây, thành thật xin lỗi, tôi thật sự sai rồi.” Giọng Tiền Đường mềm nhũn, làm cho người ta nghe xong thật sự không có cách tức giận được nữa, nhưng tôi cảm thấy không thể cứ bỏ qua như vậy, vì thế nằm sấp trên giường dùng chân bông trùm đầu lại, không để ý tới cậu ấy. Tiền Đường cũng đi tới, cậu ấy còn thuận tay tắt nhạc của tôi. Trong phòng liền yên tĩnh lại, tim tôi đột nhiên nhảy thật nhanh. Tiền Đường quỳ gối trên giường tôi, kéo chân của tôi, vừa kéo vừa cười, “Tiểu Vũ, đừng như vậy!” Tôi không để ý đến cậu ấy, nắm chặt chân không buông. Tiền Đường dứt khoát nằm bên cạnh tôi, vô lại nói: “Cậu không tha thứ cho tôi, tôi sẽ không đi, đêm nay tôi ngủ lại đây!” Tôi vội ”bò” dậy, lấy gối dùng sức đập cậu ấy, vừa đập vừa mắng: “Khốn kiếp! Lưu manh! Vô lại!” Tiền Đường cười ha hả vừa trốn tôi, vừa nói: “Còn vô lại hơn nữa đây!” Cậu ấy nói xong, đột nhiên ngồi xuống, bổ nhào về phía tôi, sau đó đưa tay vào hai bên nách tôi cù lét. Tôi ngứa muốn chết, cười khanh khách, vừa cười vừa thở gấp nói: “Dừng tay ! Tiền Đường cậu mau dừng tay!” Tiền Đường dừng lại, cười híp mắt, “Còn giận sao?” Tôi đẩy cậu ấy ra, hơi xấu hổ: “Cậu bao lớn, tôi bao lớn? Còn không biết phân lớn nhỏ như vậy, về sau không được động tay động chân!!” Tiền Đường nhíu mày, “Sờ cậu cũng đã sờ qua, còn nói những lời này!” Tôi: “...”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

7. Chương 7

Tôi cảm thấy tôi rất cần xác định lần nữa xem rốt cuộc Tiền Đường có ý gì với tôi hay không, mặc dù trước đây tôi đã xác định qua rất nhiều lần rồi, mặc dù đáp án dĩ nhiên là: không. Nhưng ngày hôm qua. . . . .

Vừa nghĩ tới thái độ mập mờ khi cậu ta nói “Sờ cũng đã bị cậu sờ qua”, tôi. . . . . Tôi liền có một loại xúc động muốn phun máu mũi, cả đêm ngày hôm qua tôi cứ nghĩ về vấn đề này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra kết quả, có một chút dấu vết chứng minh cậu ấy quan tâm tới tôi, nhưng nếu nói là tình yêu nam nữ, không khỏi gượng ép. Mặc dù hiện tại cậu ấy cũng học được cách giở trò lưu manh rồi, nhưng việc này dường như chỉ có thể là một trong những dấu hiệu chứng tỏ cậu ấy đã trưởng thành, cũng không nhất định là cậu ấy yêu thích tôi. . . . .

Phiền muộn a phiền muộn, vì vậy tôi phiền muộn bấm số điện thoại của lão Thất.

Tôi còn chưa lên tiếng, lão Thất bên kia đã gầm lên trước: ” Rạng sáng năm giờ rưỡi! Cốc ca cậu thật sự tưởng tôi là người hiền lành đúng không? !”

Tôi nghiêm túc nói: “Lão Thất, tôi có vấn đề!”

Lão Thất: “Cháy 119, ăn trộm 110, cấp cứu 120, bắt đắc dĩ quá xin ngài đánh số 12580, sáng sớm hành hạ tôi là vì chuyện gì!”

Tôi không thềm để ý tới sự oán trách của cô nàng, “Lão Thất, làm sao để phán đoán một người có thích cậu hay không?”

Lão Thất: “. . . . .”

Lão Thất bên kia thật lâu sau cũng không có hồi âm, tôi vội la lên: “Lão Thất? Lão Thất? Ngủ rồi sao?”

Lão Thất ý vị sâu xa thở dài, nói: “Cốc ca, cậu thành thật khai báo với tôi đi, rốt cuộc là thằng bé xui xẻo nhà nào bị cậu nhìn trúng?”

Tôi: “Cái này. . . . . Khụ. . . . . Cái này có thể không nói hay không . . . . .”

Lão Thất giận, “Cậu còn giả bộ rụt rè với tôi, nói!”

Tôi đành phải đành hoàng đáp: “Thằng nhãi cách vách nhà tôi, Tiền Đường, lớp chúng ta còn có người theo đuổi cậu ấy đấy.”

Lão Thất đặc ý : “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ cho tôi bất ngờ gì, kết quả quả nhiên không vượt ra ngoài dự liệu của tôi, a ha ha ha. . . . .”

Tôi: “. . . . .”

Lão Thất bắt đầu phân tích cho Tôi: “Nếu cậu muốn nhúng chàm anh chàng đẹp trai kia, có ba chỗ khó. Thứ nhất, hai người quá quen, không dễ xuống tay, nói trắng ra là cậu không tạo cho cậu ấy cảm giác mới mẻ. Thứ hai, người theo đuổi cậu ấy quá nhiều, cạnh tranh quá thảm thiết, mặc dù đáng dấp cậu không tệ vóc người không tồi, nhưng so với tư sắc của cậu ấy vẫn có sự chênh lệch nhất định, thứ ba. . . . .”

Tôi vuốt vuốt mái tóc, cắt lời cô nàng: “Tôi tìm cậu không phải để bị đả kích, bây giờ cậu chỉ cần nói cho tôi làm sao phán đoán cậu ấy có thích tôi hay không.”

Lão Thất: “Hỏi cậu ấy chứ sao.”

Tôi: “. . . . . Nếu có thể hỏi cậu ấy tôi còn phải hỏi cậu sao, rốt cuộc cậu có tỉnh ngủ chưa?”

Lão Thất: “Cậu gấp cái gì, hỏi cũng là một môn nghệ thuật cậu có hiểu không. Cậu phải hỏi kín đáo, từ câu trả lời của cậu ấy suy luận ra kết quả, hơn nữa phải chỉ dẫn cho cậu ấy, dĩ nhiên lúc cần thiết cũng có thể dụ dỗ.”

Ách, hình như cũng hơi hơi hiểu rồi. . . . .

. . . . .

Buổi sáng tôi bị mẹ lôi kéo đi dạo phố, làm khuôn vác nửa ngày, cho đến gần tối tôi mới có cơ hội chạy tới nhà Tiền Đường thực tập vấn đề kỹ xảo lão Thất mới cung cấp.

Lúc tôi đi vào phòng Tiền Đường, cậu ấy đang ngồi ở trước cửa sổ, một tay chống cằm sững sờ. Gò má ngược sáng mặc dù không thấy rõ vẻ mặt, nhưng đường nét hoàn mỹ kia lại giống như nhuộm dưới ánh chiều tà cô đơn. Cũng có không ít lần Tiền Đường buồn rầu, nhưng rất ít khi u buồn thế này. Nhìn mỹ thiếu niên trước mắt bị bài thi và bài tập cướp lấy phần lớn thời gian sau khi học này, tôi đột nhiên rất muốn ôm cậu ấy một cái, nói cho cậu ấy biết, dù cậu thi tiếng Anh bị zê-rô, tôi vẫn yêu cậu như xưa. (Tác giả: Lời thổ lộ sứt sọc tòi tàn như vậy cô cũng nói ra miệng được, tôi khinh bỉ – —|||)

Tiền Đường nhìn thấy tôi đi vào, cất quyển sách mở ra trước mặt, cầm lấy một bài thi để làm. Tôi nhìn lướt qua quyển sách cậu ấy cất đi kia, ngất, 《 Đạo mộ bút ký *? !

(* Đạo mộ bút ký là tiểu thuyết thể loại trộm mộ, kinh dị đặc sắc của tác giả Nam Phái Tam Thúc, tuy có vài chi tiết nhạy cảm liên quan tới chính trị. Nếu có hứng thú các bạn có thể đọc bản edit của nhóm Thủy Đạm Nguyệt ở đây)

Tôi thu hồi lời nói mới rồi, cái gì cô đơn, cái gì u buồn, đều vô nghĩa hết, thằng nhãi này đáng đáp rất ngôn tình, không ngờ trong lòng cũng như thế!

Tôi đi tới, nhìn chằm chằm Tiền Đường một lát, hết sức hòa ái sờ sờ đầu của cậu ấy, thành khẩn nói: "Bạn học Tiền Đường, gần đây hình như cậu không được bình thường cho lắm?"

Tiền Đường cau mày né tránh tôi, "Có ý gì?"

Tôi chống cằm làm bộ dạng trầm tư, suy nghĩ một chút, đáp: "Trạng thái học tập không tốt lắm."

Tiền Đường từ chối cho ý kiến, "Thật không."

Tôi sừng mặt lên, nghiêm trang nói: "Tiền Đường, cậu nói thật cho tôi, có phải cậu yêu ai rồi không?"

Trong mắt Tiền Đường lóe lên một tia kinh ngạc, cậu ấy nhìn chằm chằm tôi một lúc lâu, mắt mới khép hờ, "Không có."

Tôi: "Như vậy, cậu có người trong lòng sao?"

Tiền Đường gật đầu một cái, không một chút do dự.

Trái tim của tôi đột nhiên kịch liệt nhảy lên, Tiền Đường cậu ấy có người trong lòng!

Tôi nắm cái ly của Tiền Đường lên lung tung uống một hớp, bình ổn tâm tình kích động của mình và hóa giải sự khẩn trương một chút, lúc này mới có khí lực hỏi lại lần nữa : “VẬY. . . . . người trong lòng của cậu. . . . . Cô ấy có thích cậu không?”

Tiền Đường giương mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt kia rất là cô đơn và thương cảm. Cậu ấy lắc đầu một cái, “Cô ấy có bạn trai.”

Tôi bị đôi mắt của cậu ấy kích thích khiến tim đau vài phát, cuối cùng đành phải vỗ bờ vai của cậu ấy nói: “Chân trời chỗ nào không cỏ thơm, cậu bớt đau buồn đi.”

Tiền Đường gật đầu một cái, lại lắc đầu, nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô ấy sẽ thích tôi .” Khi cậu ấy nói câu nói này thì thái độ vô cùng kiên định, khiến người xem sợ hết hồn hết vía.

Có ý gì, cậu ấy muốn cướp bạn gái của người ta sao?

Tôi bị thống lay cậu ấy, “Tiền Đường! Tiểu Tam** không thể làm a không thể làm, trên đời này con gái tốt còn nhiều mà!” Giống như người trước mắt cậu này!

(**Tiểu Tam: Người thứ ba)

Tiền Đường dùng sự trầm mặc để trả lời tôi .

Tôi lại lay cậu ấy lần nữa, “Hơn nữa, mặc dù quả thật cậu đã làm không ít chuyện xấu, nhưng loại chuyện như phá hoại nhân duyên tôi thấy vẫn là thôi đi, cậu thật lòng thích cô gái kia mà, khẳng định cũng hy vọng cô ấy hạnh phúc, đúng không?”

Tiền Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào tôi, “Đây là lời thật lòng của cậu?”

“Dĩ nhiên, thật còn hơn vàng nữa.” Tôi chưa suy nghĩ cẩn thận đã trả lời.

. . . . .

Cứ như vậy, dưới sự chỉ đạo của tình thánh lão Thất, tôi nhận được một tin tức làm cho người ta hết sức buồn giận: Tiền Đường thậm chí còn có người trong lòng, mà người kia lại không phải là tôi . T_T Những bước tiếp theo lão Thất dạy tôi đều là sau khi xác định được cậu ấy yêu thích tôi phải làm sao để cưa đổ cậu ấy, lần này thì tốt rồi, người ta căn bản hoàn toàn không yêu tôi !

Mặc dù trước đây tôi cũng không ôm lòng mong chờ quá lớn với tên biến thái kia, nhưng có hi vọng cũng còn hơn tuyệt vọng, trước ngày hôm nay thỉnh thoảng tôi còn có thể YY rằng có thể Tiền Đường thật sự yêu thích tôi, nhưng bây giờ, ngay cả quyền lợi nằm mơ cũng không có, thật bi thảm!

Hơn nữa, thằng nhãi Tiền Đường kia quá ghê tởm, còn muốn cướp bạn gái của người khác. Lấy điều kiện của cậu ấy, người muốn ôm ấp yêu thương đâu có thiếu, cậu ấy cần gì phải bụng đói ăn quàng như vậy, đúng là thật xấu khó bỏ của con người, thứ không có được thì luôn tốt?

Tôi tức giận bất bình lại bấm số điện thoại của lão Thất.

Lão Thất: “Này, Cốc ca, kết quả như thế nào?”

Tôi thương tâm, “Cậu ấy không thích tôi .”

Lão Thất: “Trong dự liệu.”

Tôi: “. . . . .”

Tôi: “Lão Thất!”

Lão Thất không nhanh không chậm cười hì hì nói: “Cốc ca cậu đừng vội, phía dưới mới là trọng điểm kế hoạch của chúng ta: mưa dầm thấm lâu.”

Tôi: “Là ý gì?”

Lão Thất: “Trước khi xác định kế hoạch, tôi phải xác định chút thông tin. . . . . Nói, cậu ấy có thông minh không?”

Tôi: “Tạm được, gần bằng tôi .”

Lão Thất: “Tốt lắm, căn bản coi như cậu ấy là kẻ ngốc.”

Tôi: “. . . . .”

Lão Thất: “Nếu như vậy, cái kế hoạch này của chúng ta chỉ cần chia làm hai bước: cửa đổ, dụ dỗ.”

Tôi: “Cái gì. . . . . Nếu tôi nói Tiền Đường rất thông minh thì sao?”

Lão Thất: “Vẫn vẫn là hai bước: dụ dỗ, cửa đổ.”

Tôi: “Cái này có gì khác nhau?”

Lão Thất: “Thứ tự không giống nhau mà, Cốc ca.”

Tôi: “Ngừng, giải thích cho ca hiểu đi.”

Lão Thất: “Đối phó với loại người tương đối trì độn, có thể sử dụng thủ đoạn cưa đổ cậu ấy, mục tiêu là lấy được trái tim cậu ấy, mà đối với loại người tương đối狡 hoạt, về thành phần tình cảm nhất định phải giảm bớt, bởi vì người thông minh bình thường cũng không thích người khác ra vẻ thông minh với mình, cho nên dụ dỗ là chủ yếu, cưa đổ chỉ có thể sử dụng làm cú chốt hạ, cũng chính là, mục tiêu cuối cùng.”

Tôi gãi gãi đầu, “Còn chưa được rõ, cậu có thể cung cấp cho tôi mấy phương án cụ thể hay không.”

Lão Thất: “Ca, nếu phương án của tôi có tác dụng, còn có thể để cho hotboy chạy khỏi tay à?”

Chảy mồ hôi, thì ra nói nửa ngày bà cụ non này cũng chỉ lý luận suông.

Mặc dù lý luận suông là thứ không đáng tin cậy, nhưng lão Thất lý luận nghe cũng có mấy phần đạo lý, hot boy cô nàng thích chạy mất chỉ có thể nói rõ trong quá trình cô ấy dùng lý luận chỉ đạo thực tế có vấn đề, mà lý luận chưa chắc đã sai. Nói cách khác, lý luận của cô nàng, tôi có thể dùng.

Chờ một chút, lý luận của cô nàng là cái gì ấy nhỉ. . . . . Đối với người thông minh, phải dụ dỗ trước, cưa đổ sau, dụ dỗ là quá trình, cưa đổ là mục tiêu cuối cùng. . . . . Là ý này chứ gì?

Như vậy, mục tiêu cuối cùng của tôi chính là ——

Cưa đổ Tiền Đường!

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Năm Tay

Mang trong lòng lý tưởng vĩ đại của đấng Tiên Đường, tôi trở lại trường học.

Học kỳ mới bầu không khí mới, tôi quyết định làm học sinh giỏi chăm chỉ khắc khổ, bỏ thói quen hết ăn lại nằm của học kỳ trước. Vì vậy buổi tối ngày thứ hai sau khi tựu trường, tôi liền cầm quyển 《 Văn Tâm Điều Long 》 * tới thư viện.

(*Văn tâm điều long là tác phẩm lý luận văn học của tác giả Lưu Hiệp viết vào thế kỷ thứ 6.)

Người tới thư viện cũng không ít, xem ra học kỳ trước người hết ăn lại nằm cũng quá nhiều. = =

Dĩ nhiên cũng không phải mỗi người tới thư viện tựu học đều vì hăng hái giống như tôi, ví dụ như hai vị ngồi đối diện tôi này. Nữ mặt đỏ bừng, nam mặt dâm đãng. Bạn nam kia nắm cả bả vai bạn nữ, hai người thân mật trò chuyện với nhau, mặc dù hai người này quá tự nhiên, nhưng dáng dấp cũng không tệ. Dĩ nhiên nếu như bạn nhìn Tiên Đường rồi, bạn sẽ phát hiện, dù dáng dấp bạn nam này có khá hơn nữa, cũng chỉ được xếp vào loại "Cũng không tệ lắm" .

Tiên Đường, xin hãy trả thẩm mỹ bình thường lại cho tôi . . . . .

Qua không bao lâu, cô gái này hình như có chuyện gì, thu dọn đồ đạc lưu luyến không rời đi mất. Tôi cất 《 Văn Tâm Điều Long 》 , từ

trong túi lấy quyển 《 Đạo mộ bút ký 》 ra xem. Quyển 《 Đạo mộ bút ký 》 này tôi tịch thu từ chỗ Tiền Đường, dĩ nhiên tôi cũng không có ý định trả lại cho cậu ấy.

Mới vừa mở 《 Đạo mộ bút ký 》 ra, chỉ thấy một người đẹp khác ngồi xéo xuống đối diện tôi, bên cạnh bạn nam còn chưa đi kia. Cô gái này ăn mặc rất thời trang, còn trang điểm, khuôn mặt càng có vẻ nhỏ nhắn, mắt to, vừa thấy đã thương. Vẻ đẹp này dĩ nhiên là bắt mắt, đáng tiếc đầu năm nay loại dễ thương này cứ như là sản xuất hàng loạt, trên TV, trên tạp chí chỗ nào cũng có, làm cho loại gương mặt này nhiều đến gần như thừa mứa.

Tôi thề tôi nói những lời này không phải là vì ghen tỵ. = =

Lúc này, chuyện thần kỳ xảy ra. Bạn nam kia, đúng, chính là người mới vừa rồi còn cùng một người đẹp khác ôm ôm ấp ấp, cậu ấy nắm vào một chỗ tương đối thấp hơn bả vai của mỹ nữ, tay từ từ đi xuống. . . . . Cụ thể trượt đến chỗ nào tôi nhìn không thấy, có lẽ là eo, có lẽ là, ách. . . . .

Tiếp đó, bạn nam này hôn lên mặt người đẹp một cái, hai người bắt đầu khoái trá dùng âm lượng không ảnh hưởng tới người khác nói chuyện với nhau.

Vì vậy tôi kinh hãi, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt này.

Hai người kia tựa hồ cũng cảm thấy có cái gì không ổn, đồng loạt giương mắt nhìn tôi, nam cười như không cười, nữ có chút mất hứng.

Tôi ý thức được mình thất thố, cúi đầu thật nhanh.

Tôi thừa nhận hành động của tôi rất thất lễ, nhưng mà. . . . . Ai bảo tôi là một người chưa trải việc đời làm chi. Cái tiết mục hai chân đứng hai thuyền này trắng trợn, đột nhiên sống sờ sờ xuất hiện trước mặt tôi, nhất thời phản ứng chậm một chút cũng có thể lý giải?

Hơn nữa, bạn nam này hiệu suất cũng quá cao đi, tôi đoán chừng hai bạn nữ này một đến một đi còn có thể đối mặt nhau, 囧.

Hình ảnh kích tình bắn ra bốn phía như thế đặt ở trước mặt tôi, khiến tôi ngay cả 《 Đạo mộ bút ký 》 cũng xem không nổi nữa, đành phải thu dọn đồ đạc chạy lấy người.

Thật ra thì tôi đặc biệt muốn thỉnh giáo bạn nam kia một chút kỹ xảo yêu đương, dĩ nhiên, giới hạn là 1VS 1.

Tôi đi dạo qua phố quà vặt trước cửa trường học một chốc, ăn chén hoành thánh, lúc trở về lại thấy bạn nam hai chân đứng hai thuyền kia lần nữa, không đúng, có lẽ không chỉ hai thuyền.

Bởi vì lần này tôi thấy được cậu ấy và một người đẹp nhỏ nhắn xinh xắn vẫy tay từ biệt. - -||| tôi trợn mắt há mồm nhìn một màn thâm tình này, không để ý, xe đạp đụng vào cây rồi. . . . .

Đoán chừng bạn nam kia cũng nhận ra tôi, bởi vì cậu ấy cười cười đi tới, nâng tôi dậy.

Tôi lễ phép nói tiếng cảm ơn, muốn rút lui, đối với một người không rõ cậu ta có thể đạp bao nhiêu chiếc thuyền, lòng tôi vẫn sợ hãi.

Cậu ấy lại hết sức phóng khoáng duỗi tay về phía tôi, "Hệ triết học, Hứa Chiêu."

Cậu ấy như thế, tôi cũng không biết làm thế nào, đành phải giả bộ hết sức bình thường, cầm tay cậu ấy một cái, "Hệ tiếng Trung, Cốc Vũ."

Cậu ấy nghiêng đầu cười cười, "Cốc Vũ**? Tên không tệ."

(**Cốc Vũ: một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư, có nghĩa là mưa rào.)

Tôi không có cảm tình gì với người này, nói lung tung mấy câu với cậu ấy, đẩy xe khắp khiêng trở về túc xá.

Trong túc xá có một người mang đến tin tức làm tôi phẫn chấn đang chờ tôi .

Còn nhớ Từ thiên tài trong phòng ngủ của chúng tôi không, chính là nhị cô nương đến từ Thiên Tân đứng hàng thứ rất hai tính tình cũng rất kỳ quái, vì cô nàng học Vật lý quá giỏi mà được tuyển thẳng, tuyển thẳng đấy!

A ha ha ha, tôi sớm nên nghĩ đến, tôi thật ngu ngốc!

Vì vậy tôi hào hứng gọi điện thoại cho Tiền Đường: "Tiền Đường, không phải cậu muốn thi vào hệ vật lý đại học B ư, cậu có thể xin tuyển thẳng, cậu học vật lý biến thái như thế, nhất định có thể tuyển thẳng."

Tiền Đường trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi phun ra một câu: "Đến giờ cậu mới biết à. . . . ."

Tôi: ". . . . ."

Thật ra thì chuyện này cũng không nên trách tôi, tôi là sinh viên khoa văn, sinh viên khoa văn mà.

. . . . .

Sau khi biết được không phải lo Tiền Đường không thi đậu đại học nữa, tôi vốn định áp dụng chút biện pháp với cậu ấy, khổ nỗi thứ nhất chúng tôi chỉ có thể gặp mặt vào Chủ nhật, thứ hai thái độ thẳng nhãi này luôn như gần như xa mơ hồ không rõ, có lúc lại giống như là đang cố ý tránh né tôi, điều này làm cho tôi cảm thấy hết sức thất bại và căm tức, nhưng lại không thể làm gì. Không phải cậu ấy biết tôi thích cậu ấy, cho nên cố ý lẩn tránh tôi chứ? Đừng mà, tôi còn chưa xuống tay mà. . . . .

Tôi đột nhiên rất muốn biết người Tiền Đường thích rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng tôi lại sợ cô ấy sẽ khiến tôi bị đả kích, cho nên vẫn không có dũng khí thăm dò cái vấn đề này.

Kỳ nghỉ hè lại tới, bà ngoại ở quê đột nhiên bệnh nặng, một nhà chúng tôi lòng như lửa đốt chạy về quê, tôi cũng không còn tâm tư nghĩ đến những chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt kia.

Sau khi bệnh tình bà ngoại ổn định, tôi ở lại bên cạnh bà cả kỳ nghỉ hè. Bà ngoại là một bà lão rất hiểu lòng người, bà thích làm đồ ngon cho tôi ăn, nghe tôi nói mấy việc người trẻ tuổi thích làm, còn thích thu xếp giới thiệu đối tượng cho tôi, ☹.

Trong lúc tôi ở quê, Tiền Đường đã gọi điện thoại cho tôi mấy lần, mỗi lần trò chuyện đều không vượt quá ba phút, vì thế tôi rất căm tức, cho rằng đây là biểu hiện cậu ấy không quan tâm đến tôi. Vì vậy trong lần trò chuyện cuối cùng, tôi cưỡng bách cậu ấy không cho cúp điện thoại, thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều chuyện nhằm

nhí với cậu ấy, ngày đó tâm tình Tiền Đường không tệ, rất kiên nhẫn nghe tôi nói nhảm, thỉnh thoảng còn có thể cười ra tiếng. . . . .

Tiếng cười của cậu ấy rất êm tai, khiến tôi nghe đến say mê.

Một ngày trước khi đám học sinh mới như Tiền Đường nhập học, tôi chạy về thành phố B.

Tiền Đường cự tuyệt yêu cầu đưa cậu ấy nhập học của ba mẹ cậu ấy, cậu quàng một cái túi vải chỉ chứa mấy bộ quần áo lên trên người tôi, sau đó tự mình xách theo hành lý, cùng tôi đi tới trường học.

Vẫn là hai người chúng tôi chen chúc trong đám người đến trình diện, tìm ký túc xá, mua một chút đồ dùng hàng ngày, giống như ngày này năm trước.

Khác với năm ngoái là, mấy đàn chị năm nay hình như càng nhiệt tình hơn. . . . . >_

Ý định của tôi là lừa Tiền Đường nắm tay tôi, cứ như vậy có thể giảm bớt phiền toái không cần thiết, thứ hai cũng có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi Tiền Đường , mượn việc công kiếm lợi riêng, a ha ha ha a. . . . .

Sờ cảm, tôi thật là xấu xa!

Vì vậy tôi kéo vạt áo Tiền Đường, đề nghị cậu ấy, "Tiền Đường, nếu như chúng ta nắm tay , có lẽ người khác sẽ. . . . ."

Năng lực lĩnh ngộ của Tiền Đường lại cực cao, không đợi tôi giải thích, cậu ấy đã đem hành lý đang cầm trên một tay giao vào tay tôi, sau đó cái tay rũ xuống để trống này, cầm cái tay còn lại của tôi .

Tôi cúi đầu, mím khẻ môi, tận lực không để ình cười khoái trá quá.

Vậy mà Tiền Đường cũng không ngừng lại, cậu ấy mở bàn tay của tôi ra, sau đó năm ngón tay từ khe hở quần lấy nhau.

Mười ngón tay đan xen.

Tôi nói, cậu cũng quá nhiệt tình rồi. . . . . >_

Tiền Đường tựa hồ cũng thấy tôi có cái gì đó không ổn, cậu ấy lờ kéo tôi, hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Tôi dùng sức hất tay của cậu ấy ra, nhanh chân chạy mất.

Tha thứ cho tôi đi, tôi là kẻ có gan nói không có gan làm, còn là một kẻ ngu ngốc chưa trải việc đời.

Mới vừa rồi lúc Tiền Đường kéo tay tôi, sức lực của tôi kịch liệt trôi mất, thậm chí muốn nói chuyện với cậu ấy cũng rất khó khăn, tôi lại không muốn để cho Tiền Đường phát hiện được sự dị thường của tôi, cho nên đành phải chuồn mất.

Đáng tiếc a, cơ hội tiếp xúc thân mật tốt cỡ nào. . . . . Thôi, lần sau đi, lần sau tôi nhất định cố gắng ổn định mình, giường vuốt cầm thật chặt!

Mặc dù trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nhưng mà bỏ Tiền Đường lại một mình cũng không được nghĩa khí, dù sao cậu ấy cũng không quen thuộc nơi này. Vì vậy tôi mua hai chai cola, trở về đường cũ đi tìm cậu ấy.

Tiền Đường vẫn còn ở chỗ cũ chờ tôi, tên biến thái này, làm sao cậu ấy biết tôi sẽ trở về tìm cậu ấy . = =

Sắc mặt của thằng nhãi này không tốt lắm, có chút tối tăm, điều này nói rõ cậu ấy rất buồn bực. Chuyện này cũng có thể lý giải, cho dù là ai, tự nhiên không hiểu ra sao bị bỏ lại, cũng sẽ không vui vẻ.

Tôi đành làm bộ đưa khăn giấy cho cậu ấy, "Cái đó. . . . . Nóng quá. . . . ."

Tiền Đường coi thường khăn giấy trong tay tôi, từ trong ba lô mình lấy ra một xấp.

Giận thật rồi. . . . .

Tôi đưa cola cho cậu ấy, "Cái kia. . . . . mới vừa rồi. . . . . mới vừa rồi tôi đi mua cái này. . . . ."

Tiền Đường lắc đầu, "Tôi không uống cái này."

Tôi: "Tại sao?"

Tiền Đường nghiêm mặt: "Giết tinh***!"

(***E hèm, chi tiết mời coi ở đây)

Tôi: ". . . . ."

Cậu nha biết quá nhiều rồi đó. = =

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Câu Lạc Bộ

Tiền Đường đã nhanh chóng trở thành danh nhân khoa vật lý, không chỉ bởi khuôn mặt điển đào chúng sinh của cậu ta, mà còn bởi vì mỗi bài tập môn chuyên ngành của cậu ta đều có thể lấy A+. Hơn nữa các giáo sư dạy cậu ta đều thích ra một ít các đề tài không thể tưởng tượng nổi cho học sinh, lại còn đặc ý vô cùng viết rõ là “Hạng mục giải trí”, kết quả Tiền Đường luôn luôn có thể thuận lợi giải quyết mấy cái hạng mục giải trí gì đó, chuyện biến thái đúng là nên để cho người biến thái giải quyết, cái này tôi hoàn toàn có thể lý giải.

Những chuyện đó đều khiến cho Tiền Đường bắt đầu trở nên không giống người thường, đương nhiên, sự kiện cậu ta ngủ gật trong lớp tiếng Anh cũng có một chút cống hiến nhất định đối với sự nổi tiếng của cậu ta . = =

Tuy rằng việc này cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng lại khiến tôi thật bất an. Bởi vì Tiền Đường càng chói mắt, có nghĩa là đối thủ cạnh tranh của tôi càng nhiều, có ai có thể trơ mắt nhìn đồ ăn trong đĩa của mình bị một đám sói vây xem chứ?

Vì thế tôi định chủ động ra tay .

Tiền Đường gia nhập CLB bóng rổ, cũng chính là tập đoàn trai đẹp trong truyền thuyết. Tôi và Tiền Đường không cùng khoa cũng không cùng năm, thời gian về nhà lại rất ít, cơ hội tiếp xúc duy nhất

chính là hoạt động CLB. Đáng tiếc CLB bóng rổ cạnh tranh quá lớn, bởi vì nữ sinh muốn trà trộn vào bên trong quá nhiều. = =

Tôi quyết định điều tra tình hình CLB bóng rổ, hội trưởng tên là Hứa Chiêu. Chờ một chút, ... Hứa Chiêu?!

Trong đầu tôi bất chợt hiện ra một khuôn mặt nhìn góc nào cũng đáng đánh, khoa triết học, chân đạp N thuyền, nổi tiếng trắng hoa, nhà có tiền...

A A, chính là cái tên Hứa Chiêu kia, vĩnh viễn xài không hết tiền, cua không hết gái, thích cười, nhưng cười lên nhìn luôn thấy không có ý tốt, lại còn đại gái (^ ^)... Nói thật tôi cũng không thích người này, quá lỗ măng, kém quá xa Tiểu Đường Đường nhà tôi .

Nhưng, vì Tiền Đường, có cái gì mà tôi không thể nhịn?

Nhưng trong tay tôi không có số điện thoại của Hứa Chiêu, cậu ta lưu cho tôi một lần, sau này bị tôi quăng đầu mất tiêu, sớm biết thế này, khi đó sẽ không khinh bỉ cậu ta như vậy, oài. Vì thế tôi đành phải vô cùng phiền muộn mà bấm số điện thoại Tiền Đường.

Tôi: “Nè, Tiền Đường.”

Tiền Đường: “Ừ?”

Tôi: “Gần đây có khỏe không, ăn uống có quen không, có gầy đi không, có con gái theo đuổi không?”

Tiền Đường: “... Tiểu Vũ, chuyện gì vậy?”

Tôi: “Chuyện này, tôi ... tôi có chút việc muốn tìm đội trưởng của các cậu, Hứa Chiêu. Nhưng tôi không có số di động của cậu ta .”

Tiền Đường không hiểu, “Cậu tìm cậu ta làm cái gì?”

Làm cái gì, còn không phải là vì cậu sao. Nhưng tôi lại không thể nói trắng ra như vậy, đành phải nói bừa: “Giới thiệu bạn gái cho cậu ta .”

Tiền Đường: “Cậu ta không thiếu bạn gái.”

Xem ra tên nhãi Hứa Chiêu này đúng là uy danh lan xa, đến Tiền Đường, người không có hứng thú buôn chuyện cũng biết tiếng cậu ta. Tôi đành phải nói: “Cậu này, tên nhóc thôi, dài dòng như vậy làm gì, cho số hay là không?”

Tiền Đường dập máy, tôi nghĩ rằng cậu ta tức giận, đang khó hiểu, liền nhận được tin nhắn của cậu ta, toàn bộ nội dung tin nhắn ngoại trừ một chuỗi số Arab, chỉ có một câu: đừng bảo tôi là tên nhóc thôi nữa.

Xí, giả vờ làm người lớn với tôi cái nỗi gì, làm như tôi chưa từng thấy qua cậu quán tử ấy.

Tôi tâm tình bất an bấm dãy số kia.

Giọng nói lười biếng của Hứa Chiêu vang lên.

Tôi lập tức mặt mày hớn hở vô cùng chân chó nói: “Học trưởng, tôi là Cốc Vũ, còn nhớ không?”(chân chó: nịnh bợ)

Hứa Chiêu lấy lại tinh thần, “Cốc Vũ? Làm sao lại không nhớ chứ, tôi luôn có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với người đẹp.”

Tuy rằng mấy lời này ai nghe đều biết là lời xã giao, nhưng vẫn thích nghe, tôi cũng không ngoại lệ. Tôi đắc ý nói: “Chuyện là, học

trưởng à, thật ra tôi rất ngưỡng mộ anh.”

Hứa Chiêu: “Phải không, vậy chúng tôi hẹn hò đi.”

Tôi: “...”

Cái quái gì đây?!

Tôi chịu đựng, nhẫn nại nói: “Hẹn... hẹn hò gì đó thì quên đi, chúng ta cũng đâu có thân lắm .”

Hứa Chiêu: “Không quen, vậy có muốn đi sâu tìm hiểu tôi một chút không?”

Tôi: “Muốn, học trưởng, vậy cho tôi gia nhập CLB bóng rổ đi, tôi ngưỡng mộ anh như vậy, anh cũng không đành cự tuyệt tôi chứ?”

Hứa Chiêu cười nói: “Vậy đến đây đi, ngày mai đến văn phòng CLB bóng rổ điền phiếu báo danh là được.”

“A a a có thật không, cảm ơn anh, học trưởng!”

Đại công cáo thành. Tôi có cảm giác khoảng cách của tôi với Tiền Đường hình như lại gần thêm một bước, hi hi hi hi...

...

Ngày thứ hai tôi đi đến văn phòng CLB bóng rổ, nơi đó chỉ có một nam sinh trực ban. Người này bộ dạng khá đặc sắc, nhìn rất là vừa mắt, chính là lông mày hơn sắc bén, vừa nhìn đã thấy không hề lạnh gì rồi.

Tôi dè dặt cẩn trọng đi tới gần, “Bạn học, tôi tới báo danh, tôi đã chào hỏi sư huynh Hứa Chiêu rồi.”

Cậu ta gật đầu với tôi một cái, thuận tay rút một tờ phiếu báo danh ra cho tôi .

Tôi lấy qua, hí hoáy điền như thật, tư liệu cơ bản thì dễ rồi, chỉ là nguyện vọng thì ... Tôi chọc chọc bạn đẹp trai, “Xin hỏi, nguyện vọng là có ý gì vậy?”

Cậu ta đáp: “Ý là cậu muốn theo tổ nào.”

A đúng đúng đúng, tôi làm sao lại hồ đồ như thế. Nhưng ... theo tổ nào đây? Tôi đành phải tiếp tục hỏi cậu ta: “Xin hỏi, Tiền Đường ở tổ nào?”

Cậu ta ngẩng đầu, “Tiền Đường khoa Vật lý?”

“Đúng, chính là cậu ấy.”

“Tiền Đường ở tổ trọng tài.”

Vì thế tôi không chút do dự điền tổ trọng tài.

Bạn đẹp trai thu hồi phiếu báo danh xong liền nói: “Tôi chính là tổ trưởng tổ trọng tài, Khổng Khánh Diên. Hoan nghênh cậu gia nhập.”

Tôi lập tức bày ra biểu cảm chân chó, “A a a hóa ra là ngài tổ trưởng, thất kính thất kính!”

Ngài tổ trưởng hiển nhiên bị sự nhiệt tình của tôi dọa phát hoảng, qua vài giây mới hoàn hồn lại, “Không cần khách khí, về sau mọi người chiếu cố, khoan dung lẫn nhau là tốt rồi.”

Vì sau này có thể ở CLB bóng rổ lâu dài một chút, không sớm bị đuổi ra, tôi quyết định gắng sức nghĩ cách làm thân với vị tổ trưởng Khổng này. Tên Hứa Chiêu kia rõ ràng không đáng tin, tôi phải

nhánh đôi gốc cây to khác mà dựa vào thôi, bạn trai đẹp trước mắt này tuy rằng bộ dạng rất có tính uy hiếp, nhưng từ cách nói chuyện vừa rồi cũng có thể thấy được, cậu ta là một đứa trẻ trung hậu.

Cho nên tôi cùng đầu tán gẫu chút chuyện linh tinh với cậu ta, vì muốn biểu hiện cho cậu ta thấy tôi không phải vì cưa trai đẹp mà là vì sự nghiệp bóng rổ của chúng tôi mới gia nhập, tôi đặc biệt thể hiện một chút hiểu biết của tôi về CLB bóng rổ, nói hết những điều tôi nghe được ra. Lúc sau, không biết thế nào lại nói tới thành viên CLB bóng rổ chơi bóng hung hăng biết bao, thần dũng như thế nào, vì thế tôi liền nói:

“Nghe nói CLB bóng rổ chúng tôi có thành viên gọi là Tiểu khủng bố, chỉ cao có 1m7 thôi, nhưng chơi bóng đặc biệt mạnh mẽ, đến hội trưởng cũng sợ cậu ta ba phần.”

Khổng Khánh Diên: “...”

Tôi lại nói: “Tôi còn nghe nói cậu ta không chỉ chơi bóng khủng bố, bộ dạng cũng đặc biệt khủng bố, lúc cậu ta nhìn cậu cũng giống như đang hung ác lườm cậu vậy, nghe nói bạn học của cậu ta cũng không dám nợ tiền cậu ta nữa.”

Khổng Khánh Diên: “...”

“Tôi còn nghe nói...”

Khổng Khánh Duyên nhú nhú mày, cắt lời Tôi: “Tôi chính là Tiểu khủng bố.”

Tôi: “...”

Cậu ta nghiêm túc nói: “Tôi cao chính xác là 1m77, không phải 1m7.”

Tôi: “...” Tôi, ặc, hình như tôi lại lỡ miệng rồi...

Cậu ta u ám nhìn tôi, thành thật hỏi: “Bộ dạng tôi thật sự khủng bố như vậy sao?”

Tôi: “...” Tôi lúc này thật sự hận không thể dập đầu mà chết đi. Cái gì gọi là họa từ miệng mà ra, cái gì gọi là tự chui đầu vào rọ, ai ai, cái tật nói hươu nói vượn của tôi đến khi nào mới có thể sửa được...

Tôi đang không biết làm sao thì cửa bị đẩy ra. Hứa Chiêu đi vào.

Tôi muốn chào hỏi anh ta, ai ngờ anh ta liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt lướt qua tôi trực tiếp nhìn về phía Tiểu khủng bố đang buồn bã hỏi: “Cốc Vũ có đến không?”

Tiểu khủng bố từ u ám chuyển sang ngơ ngác, cậu ta nhìn tôi, hỏi: “Cốc Vũ nào?”

Hứa Chiêu: “Ờ... đó, khoa Trung văn.” Lúc cậu ta nói lời này, tay phải giơ lên trước ngực khoa tay múa chân làm dấu hiệu nửa vòng tròn.

Tôi –|||

Người này có lẽ cho rằng tôi nhìn không hiểu, hừ, tôi vốn giữ kỷ lục nữ lưu manh nhỏ tuổi nhất tiểu khu nhà tôi, hiện thời lại đang muốn bày mưu tính kế với Tiền Đường tuần mỹ vô cùng, phong hoa tuyết đại. Tôi có thể nào lại không biết hành động này có ý gì chứ? ... Kia rõ ràng chính là chỉ C-Cup!

Tôi quả thật là C-Cup, chẳng qua hôm nay ăn mặc tương đối rộng rãi, không dễ nhìn ra. Bất quá... tên Hứa Chiêu ngu ngốc lại háo sắc, chẳng lẽ cậu nhìn người chỉ nhìn ngực chứ không nhìn mặt sao??? (~^^~ bọn con trai nó nhận người bằng cái này thật hả zòì)

Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu khủng bố đỏ lên, “Đây, vị này chính là bạn học Cốc Vũ khoa Trung văn...”

Phối hợp với những lời này, tôi tặng cho Hứa Chiêu một ánh mắt ai oán.

Hứa Chiêu nhất thời giống như đang diễn kịch đổi mặt Tứ Xuyên, thay đổi đến mấy cái vẻ mặt liền, tôi ở một bên vừa nghiêng răng nghiêng lợi thưởng thức nghệ thuật dân tộc, vừa nghĩ nếu lúc này tôi đá cậu ta một cước sau đó tông cửa xông ra sẽ có hậu quả gì. Kết luận là: tôi sẽ bị trục xuất khỏi CLB bóng rổ.

(*Kịch đổi mặt Tứ Xuyên: một loại hình kịch nghệ của Trung Quốc, diễn viên sử dụng mặt nạ khi diễn kịch và thay đổi mặt nạ ngay trên sân khấu chỉ trong thời gian vài giây, mọi người GG sẽ thấy video, xem thử khá là thú vị)

Không nên...

Dường như Hứa Chiêu muốn nói gì, lại nói không nên lời. Lúc này Tiểu khủng bố lên tiếng trước: “Hai người trò chuyện đi, tôi đi lên lớp.” Vừa dứt lời, ngay cả vật dụng cũng không kịp thu dọn liền mang theo túi xách rời đi, còn nhanh hơn cả ba bước lên rổ.

Tiểu khủng bố u ám mà ngờ ngác vừa đi, Hứa Chiêu liền ra tay hành động trước, “Vụt” một cái nhảy đến trước mặt tôi, giữ chặt tay của tôi kích động nói: “Sư muội! Hoan nghênh em tới CLB bóng rổ!

Vừa rồi chỉ đùa với em một chút để bày tỏ sự hoan nghênh thôi, em đừng hiểu lầm!”

Tôi cũng kích động theo: “Sư huynh! Anh nắm tay tôi đau quá!”

Hứa Chiêu lập tức buông tôi ra, cậu ta nhìn đồng hồ, nói: “Sư muội, tôi mời em ăn tối nhé, để đón gió tẩy trần nhân tiện nhận lỗi với em.”

Tôi ước chừng bản thân đối diện với bản mặt háo sắc như vậy, ăn cái gì cũng không ngon. Vì thế tôi lắc đầu, “Sư huynh không cần khách khí như thế, tối hôm nay tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Hứa Chiêu: “Sư muội đi thông thả, nghe nói nhà hàng cá nướng đối diện cửa tây gần đây mới đưa ra món cá Lư nướng ướp gia vị, còn có hải sản thập cẩm, cua biển, tôm hùm... A!”

Lúc này tôi đã sắp bước ra khỏi cửa, liền lộn trở lại tới bắt lấy cổ áo Hứa Chiêu, vô cùng đau khổ nói: “Sư huynh thịnh tình như thế, nếu tôi không tiếp nhận, thì thật là thiên lý bất dung!”

Tôi nghĩ thông suốt rồi, tuy rằng tên Hứa Chiêu này háo sắc, dễ quên lại không đáng tin, nhưng mà cá Lư nướng vô tội, hải sản thập cẩm và cua biển cũng vô tội, tôi cũng rất là vô tội. Đám người và hải sản vô tội chúng tôi, vừa vặn có thể an ủi lẫn nhau.

Về phần Hứa Chiêu, cậu ta cũng coi như là một tên háo sắc có phẩm vị, đối với người đẹp như tôi, có nảy sinh tâm địa gian xảo cũng là bình thường, nhưng nếu cậu ta dám làm gì tôi, tôi sẽ khiến cậu ta cả đời khó quên. (cười tà ác ~)

Tôi thề hôm nay tôi thật sự chỉ muốn ăn chùa một bữa cơm thôi, kết quả sau đó liền chứng tỏ: cơm không thể ăn bậy.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Cơm Tối

Tên Hứa Chiêu này quá vô sỉ, hai người ăn cơm còn phải bao cả gian phòng, làm cho tôi đặt mình trong một gian phòng lớn như vậy trong lòng luôn có một loại cảm giác tội ác lãng phí tài nguyên.

Tôi gọi đồ ăn xong, định đi rửa tay, vừa mới mở cửa, có một thân ảnh đi qua trước mắt. A, Tiền Đường!

Tôi dụi dụi con mắt, không sai, chính là Tiền Đường.

Lúc này Tiền Đường cũng phát hiện ra tôi, cậu ta quay đầu lại nhìn tôi, ngẩn ra, mới hỏi: “Cậu làm cái gì ở đây?”

Tôi cười nói: “Ăn cơm, có người mời khách, không ăn cũng uổng.”

Tiền Đường nghiêng đầu nhìn vào bên trong một cái, ngay sau đó mặt không thay đổi nói: “A, nhanh như vậy.”

Tôi vò đầu, “Có ý gì, nói rõ một chút?”

Tiền Đường mắt nhìn thẳng đi vào gian phòng cách vách, bỏ lại hai chữ: “Đồ ngốc.”

Tôi giận. Thăng nhãi này kể từ khi lên đại học càng ngày càng không để tôi vào mắt, cánh cậu cứng cáp rồi đúng không, rất giỏi

đúng không? Cười lạnh, cánh cậu có cứng rắn hơn nữa, đến cuối cùng cũng bị tôi đè đầu cưỡi cổ thôi!

Nghĩ tới đây tôi chẳng thêm tức giận nữa, liền len lén theo đuôi cậu ta đi tới cửa gian phòng kia, từ khe cửa dòm vào, thật là nhiều người, hình như là lớp bọn họ liên hoan. Ừ, không phải hên hò là tốt rồi.

Nhà hàng cá nướng này làm món ăn không tệ, có thể sánh ngang với tay nghề của cha tôi rồi. Cha tôi đã từng là đầu bếp chuyên nghiệp, sau lại tự mình mở tiệm cơm, tài nghệ của ông liền đặc biệt giữ lại phục vụ mẹ tôi. Cái gì, tôi sao? A, đúng rồi, tôi ở nhà được ăn món ăn ba tôi làm, theo cách nói của hai người bọn họ là tôi hưởng sai mẹ tôi.

= =

Tôi đang ăn đến khi thể ngất trời vô cùng vui vẻ, lúc này cửa phòng bị mở ra, tôi cho là lại có món ăn được mang lên, kết quả người tới trong tay không bưng món ăn, còn dùng bộ mặt hung thần ác sát nhìn tôi.

Tôi sợ hết hồn, không cẩn thận nghiêm chỉnh nuốt miếng cá xuống. =.=

Lúc này Hứa Chiêu nói, “Em đến đây làm cái gì?” Trong giọng nói lộ ra sự mất hứng và mất kiên nhẫn.

Được rồi, hình như tôi hiểu nguyên nhân vỡ tường này rồi.

Vì vậy ý định của tôi là giải thích cho cô gái này một chút, nói cho cô ấy biết tôi thật sự chỉ tới ăn chùa . . . . .

Nhưng vị nữ sinh tức giận kia lại như một con sư tử cuồng nộ, nào để tôi kịp phản ứng, cô nàng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy đến trước mặt tôi . Mẹ ơi, người này khẳng định rất lão luyện!

Cùng lúc đó Hứa Chiêu rời khỏi chỗ ngồi tới kéo cô nàng, tôi đứng dậy muốn rời vùng đi đất thị phi này, tôi không ăn nữa được chưa?!

Vậy mà vị sư tử cái dày dặn kinh nghiệm này cảm thức uống trên bàn lên dội thẳng vào mặt tôi . . . . .

Mẹ nó, sớm biết vậy đã không gọi nước chanh rồi, hiện tại ngay cả trên lông mi cũng dính hạt chanh, trước mắt một mảnh vàng vàng, ghê tởm.

Hứa Chiêu không kịp ngăn cản một màn này, anh ta chậm một bước, nhưng vẫn kéo cô nàng ra, sầm mặt tức giận nói: “Em làm cái gì vậy!”

Đồ ngốc, cảm phiền anh đừng mang lời kịch ngôn tình như vậy ra, cô nàng muốn làm cái gì không phải đã rất rõ ràng rồi sao. = =

Lúc này, ngoài cửa lại xông tới một người, tôi kinh hãi, cho rằng con sư tử cái này còn dẫn theo đồng lõa, song khi tôi thấy được người mới đến thì nhất thời yên lòng, là Tiền Đường.

Tiền Đường nhìn thấy mặt tôi dính đầy tép chanh, trên cằm còn có nước trái cây nhỏ xuống, cậu ta nhất thời sầm mặt giống như một đám mây chờ mưa, nhìn Hứa Chiêu một cái, lại nhìn sư tử cái một chút, lạnh lùng nói: ” Đã xảy ra chuyện gì.” Cậu ta nói xong, đi tới, ngăn sư tử cái, cầm khăn giấy trên bàn lên lau giúp tôi .

Thật ra tôi rất không muốn Tiền Đường nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của tôi, vì vậy tôi khẽ đẩy cậu ta ra, lau mặt một cái, sau đó nín lấy cổ áo của sư tử cái, kéo lại gần hơn, khiến mặt của cô tôi cọ hờ áp vào trên mặt tôi. Sư tử cái này hoàn toàn không còn sát khí như mới vừa rồi, khí thế cũng mềm đi rất nhiều.

Tôi hung tợn nói: “Nổi điên thì giỏi lắm à? Tạt nước người ta hay ho lắm sao? Trông không nổi người đàn ông của mình thì chạy đến bàn cơm bắt gian à? Sao cô có lớn mà không có khôn vậy? Thật là làm mất thể diện của con gái! Thằng nhãi Hứa Chiêu này có bao nhiêu bạn gái không phải cô không biết chứ? Chẳng lẽ cô còn trông cậy cậu ta chuyên tình với mình cô? Muốn mặt không mặt, muốn vóc người không có vóc người, muốn đầu óc không có đầu óc, còn muốn làm bướm bướm đến dụ dỗ hoa tươi, cô xem phim thần tượng nhiều quá rồi sao? !”

Tha thứ cho tôi nói ác độc như thế, lúc này tôi đã thật sự bị chọc tức.

Tôi dùng sức đẩy cô gái kia ra, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sau lưng truyền đến tiếng khóc của con sư tử cái kia, tiếng khóc rất lớn, có oan ức, có chua xót, có tuyệt vọng, còn có một chút gì đó không nói rõ được.

Thật ra thì tôi cũng không ghét cô gái này, chẳng qua là một chiêu không nói hai lời liền tạt nước người khác này quá thiếu não, làm cho người ta không có cách nào nén giận được. Mọi người nên biết rõ chuyện gì đã xảy ra chứ.

Được, ngàn không nên vạn không nên, tôi không nên tham lam ăn chùa bữa cơm này, tôi đã sớm biết dính dáng tới thằng nhãi này sẽ không có chuyện hay ho gì, về sau nhất định phải rút kinh nghiệm sâu sắc.

Tôi đội một miếng chanh đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, Tiền Đường vẫn đi theo sau tôi, không nói câu nào, chờ tôi rửa mặt xong, đúng lúc đưa tới một xấp khăn giấy.

“Cám ơn nha.” Tôi nhận lấy khăn giấy. Bất luận như thế nào, Tiền Đường cũng là người phe mình, bất kể xảy ra chuyện gì, cậu ta cũng sẽ không chút do dự đứng về phía tôi, thật ra thì bất kể Tiền Đường có thích tôi hay không, có cậu ta là tôi đã hài lòng lắm rồi, thật đó. Tình bạn cả đời cũng không thua kém tình yêu.

Tôi đang suy nghĩ miên man, Hứa Chiêu đã tới, cậu ta còn chưa lên tiếng, Tiền Đường đã nhanh chóng đóng cửa phòng rửa tay lại, từ khe cửa quăng ra một câu “Không có chuyện của cậu ” .

Tôi bị động tác này của cậu ta chọc cười, Hứa Chiêu dầu gì là cũng là đội trưởng của cậu ta, thằng nhãi này thật là không biết giả vờ. Tâm tình của tôi đột nhiên tốt lên, vừa lau mặt vừa nói: “Tiền Đường, tôi muốn về nhà.”

Tiền Đường: “Tôi tiễn cậu.”

Từ phòng rửa tay ra ngoài, Hứa Chiêu vẫn đứng ở cửa ra vào. Hình như cậu ta rất băn khoăn, ngăn trước mặt chúng tôi, tràn đầy áy náy nói: “Sự muội, em . . . . . Không sao chứ?”

“Sao lại không sao, quần áo của tôi mua hết hai trăm tám, cậu phải đền cho tôi .” Thật ra thì tôi chỉ đùa với cậu ta một chút để hòa

hoãn không khí, chuyện này ngoại trừ lúc ấy tôi tương đối tức giận, sau khi tỉnh táo lại, cũng không để ở trong lòng nữa. Tuy vậy, việc bị Tiền Đường nhìn thấy mặt và đầu cổ tôi đầy tép chanh khiến cho tôi hết sức khó chịu.

Hứa Chiêu: “Tôi tiễn em về.”

Tiền Đường kéo tay tôi, “Không cần, tôi đi với cô ấy về nhà.”

Bất tri bất giác Tiền Đường nhấn nhủ thêm một tầng ý tứ sâu xa: quan hệ của tôi và cậu ta không bình thường. Đối với việc này tôi hết sức hài lòng, người phe mình chính là người phe mình, dầu gì cũng có giao tình vài chục năm.

Tiền Đường đạp xe đưa tôi đến túc xá lầu dưới thay quần áo trước. Dọc theo đường đi tôi nghĩ nói như thế nào tối hôm nay tôi cũng coi như là bị người ta khi dễ, tôi phải yếu ớt, phải khổ sở, phải cần an ủi ấm áp (đã lược bớt một mớ vớ vẩn). . . . . Không bằng, tôi lấy cớ này ôm Tiền Đường?

Tiền Đường an tĩnh đạp xe, cũng không nói chuyện. Hồng của cậu ta gần trong gang tấc, lắc qua lắc lại khêu gợi, tôi tựa hồ cũng có thể cảm giác được hơi ấm cậu ta tỏa ra. Tôi vừa chảy nước miếng nhìn bóng lưng của cậu ta, vừa suy nghĩ, ôm, hay không ôm đây?

Trong đầu tôi hiện lên một màn như vậy: Tiền Đường dùng sức đạp xe, tôi từ phía sau vòng qua ôm hông của cậu ta , kề mặt vào lưng cậu ta. Tiền Đường cúi đầu nhìn hai tay vòng qua ngang hông một cái, khóe miệng cong lên cười nhạt, một thoáng nhu tình lướt qua trên mặt. . . . .

Chảy máu mũi, ôm, nhất định phải ôm!

Tôi mới vừa giơ tay lên, ngày lúc này, xe đạp vững vàng chậm lại, giọng nói của Tiền Đường từ phía trước vang lên: “Tiểu Vũ, đến rồi.”

Tôi – -||| ngu ngốc, ngu ngốc, không hiểu phong tình! Cậu đạp chậm một chút sẽ chết sao, sẽ chết sao sẽ chết sao? ! ! ! Làm hại tôi lại bỏ lỡ cơ hội vượn ma chưởng về hướng cậu một lần nữa!

Tôi thay quần áo xong, cùng Tiền Đường ngồi xe về nhà. Dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện. Lúc đến cửa nhà tôi, Tiền Đường đột nhiên hỏi tôi: “Tiểu Vũ, cậu khổ sở sao?”

Tôi mê mang: “Khổ sở? Khổ cái gì?”

Tiền Đường bày ra biểu tình “Cậu đừng giả bộ không sao”, nói: “Chuyện tối hôm nay.”

Tôi phát tay một cái, “Không khó chịu, tôi đã sớm biết thằng nhãi Hứa Chiêu là kẻ phiền toái, tôi cũng không nên ăn chùa bữa cơm này!”

Tiền Đường trầm mặc một chút, lại hỏi: “Vậy cậu cùng Hứa Chiêu. . . . .”

Tôi cười hì hì dùng bả vai thúc cậu ta , “Cậu quan tâm đến tôi à?”

Tiền Đường quay mặt qua chỗ khác, “Tôi chỉ sợ cậu bị cậu ta lừa.”

Vậy còn không phải là quan tâm tôi sao, thật ra thì tôi càng hy vọng là cậu đang ghen. ^-^ tâm tình tôi rất tốt, vở vai của cậu ta nói:

“Yên tâm đi, tôi không hồ đồ như vậy đâu, huống chi cậu ta có một đồng lớn bạn gái, tôi không muốn làm người thứ ba, a, có lẽ là người thứ tư năm sáu bảy tám, loại chuyện giành bạn trai người khác này tôi không làm được, tôi chỉ thích. . . . .” Chỉ thích cậu thôi, a hi hi hi hi. . . . .

Sắc mặt của Tiền Đường lại thay đổi một lần nữa, “Không làm người thứ ba. . . . . Lời này nói là cho tôi nghe sao?”

Tiền Đường nói xong, xoay người về nhà, để lại một mình tôi đứng nguyên tại chỗ ngẩn người. . . . . Hình như cậu ta tức giận.

Thiếu chút nữa tôi đã quên mất, trong lòng thằng nhãi này còn cất giấu một cô bé có bạn trai, hôm nay mấy lời tôi nói đúng là vô tâm, thế nhưng thằng nhãi này quá nhạy cảm, nhất định có thể nghe ra ý khác. Hiện nay tôi phải làm sao bây giờ, giải thích với cậu ta một chút? Đây chẳng phải là biến tướng kích lệ cậu ta đi dụ dỗ bạn gái người khác? . . . . . Không được không được, cậu ta chỉ có thể dụ dỗ tôi. ^-^ Cô bé trong lòng cậu ta quả thật là một quả bom hẹn giờ a, quá nguy hiểm, ngộ nhỡ ngày nào đó cô đó không nhịn được vẻ quyến rũ của Tiền Đường, đáp ứng cậu ta, vậy thì biết làm sao? Thật hy vọng cô gái này là viên đạn tịt. . . . .

Tuy vậy, tôi vẫn cảm thấy tôi nên làm rõ cô bé trong lòng cậu ta là ai, biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi.

. . . . .

Lúc về đến nhà, mẹ tôi đang đắp mặt nạ, trên mặt xanh lè xanh lét, đột ngột nhìn lên dọa tôi sợ đến rớt tim ra ngoài.

Hai chân tôi nhũn ra vịn vào khung cửa, oán giận nói: “Mẹ, con còn tưởng là gặp quỷ đấy.”

Mẹ tôi xem thường”Hừ”một tiếng, “Đúng là chưa trải việc đời!”

Tôi không phục: “Dạ, cũng không biết do ai dạy.”

Mẹ không thèm tranh cãi với tôi, bà quay đầu về hướng phòng bếp hô lên: “Cốc Thế Trinh, con gái anh khi dễ tôi.”

Ba tôi bùng đĩa táo đi vào phòng khách, nhìn thấy tôi, cười nói: “Con gái, sao đột nhiên trở về? Tới đây ăn trái cây, đừng với cái vớ với mẹ nữa.” Ông nói xong, đặt đĩa táo đã cất gọt sạch sẽ ở trước mặt tôi, miếng nào cũng được cắm tăm, tôi cảm thấy nếu như tôi không có ở đây, ba tôi nhất định sẽ trực tiếp đút táo tới miệng mẹ tôi.

Tôi đi vào nhà, ngồi bên cạnh mẹ tôi, nắm cả bả vai của bà nói: “Mẹ, chồng con khẳng định còn tốt hơn chồng mẹ.”

Mẹ tôi hết sức khinh thường lườm tôi một cái, “Có người yêu rồi hả ? Có dám dẫn cậu ta về nhà không?”

Tôi chọc chọc mặt nạ của bà, “Đến lúc đó mẹ sẽ biết, không nói nữa, con muốn tắm.”

Lúc tôi từ phòng tắm đi ra, tôi thấy mẹ tôi đang mãnh liệt tán gẫu blah blah vào điện thoại di động của tôi, “Tiểu Vũ đứa nhỏ này rất tùy hứng . . . . . Chừng nào thì con tới nhà dì làm khách. . . . . A ha ha ha a phải không, dì còn không quản nổi nó. . . . . Con bé chết tiệt, nó thật sự đã nói như vậy à. . . . .”

Tôi 囧, đi tới bất mãn nhìn bà, “Mẹ, mẹ làm gì thế?”

Mẹ tôi đưa điện thoại cho tôi, “Bạn trai con.”

Éc. . . . .

Thần kinh tôi hơi thác loạn, chẳng lẽ mẹ tôi đã biết tôi thích Tiền Đường rồi? Bà không thông minh đến như vậy chứ . . . . .

Nhận lấy điện thoại di động vừa nhìn tên, tôi thiếu chút nữa té xỉu, hóa ra là Hứa Chiêu. Tôi nắm điện thoại di động, nghiêm túc nói với mẹ tôi: “Cậu ta không phải là bạn trai của con.” Nói giỡn sao, cho dù bản cô nương bị Tiền Đường cự tuyệt một vạn lần, cũng sẽ không tìm Hứa Chiêu, thằng nhãi này rõ ràng là sản phẩm vi phạm lệnh cấm, tác dụng phụ quá lớn.

Mẹ tôi không nhịn được phát phát tay , “Biết biết, đừng quấy rầy mẹ xem TV.”

Ba tôi hợp thời bổ sung một câu: “Con gái, đừng xấu hổ, cha ủng hộ con.”

Tôi bị này hai vị này làm cho sắp điên rồi, đành phải trốn vào phòng mình. Hứa Chiêu còn chưa cúp điện thoại, tôi cho là cậu ta quên, kẻ điện thoại di động lên, kêu một tiếng: “Sur huynh?”

Hứa Chiêu vẫn còn đó: “Sur muội, rốt cuộc em nhớ tới anh rồi.”

Tôi: “Tôi quên ai cũng không dám quên ngài.” Mặc dù đây là một đồng phiền toái, nhưng dầu gì cũng là đội trưởng, vì Tiền Đường, tôi vẫn không thể đắc tội anh ta .

Hứa Chiêu đột nhiên trịnh trọng: “Sur muội, chuyện tối hôm nay. . . . Thành thật xin lỗi, anh không ngờ cô ấy lại đột nhiên tới đây.”

Tôi: “Không sao không sao, sư huynh à, về sau chúng ta nên giữ chút khoảng cách. Mặc dù tôi quả thực rất kính ngưỡng anh, nhưng tôi cũng không muốn nhận mấy món nợ đào hoa của anh, anh thấy đúng không?”

Hứa Chiêu vừa thấy tôi không để ý, lại bắt đầu nói hươu nói vượn: “Sư muội à, em đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh ư, nếu là vậy, anh nguyện ý trúng chiêu.” Nói xong còn phối hợp phát ra khỏi một tràng cười xấu xa.

Tôi bóp trán, bất đắc dĩ nói: “Sư huynh, buổi tối hôm nay anh nói gì với mẹ tôi?”

Hứa Chiêu: “Anh thề anh thật sự không nói gì quá đáng, nhưng hình như dì rất hưng phấn.”

Được rồi, mặc dù mẹ tôi một mực giả bộ bình tĩnh trước mặt tôi, nhưng trong lòng bà bà tám cỡ nào, tôi biết.

Sau khi cúp điện thoại của Hứa Chiêu, tôi” Xoạt” một cái mở cửa, mẹ tôi lão đảo té vào.

Sau đó bà đứng lên, làm như không có việc gì đi ra ngoài.

Tôi cảm thấy rất u buồn. = =

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Mẹ, Ngài Đúng Là Khắc Tinh Của Con

Ngày hôm sau là thứ bảy, lúc tôi rời giường, phát hiện Tiền Đường đang ở trong phòng khách nhà tôi chơi game.

Tôi đi tới gần, ngồi ở bên cạnh cậu ta, không có việc gì liền kiểm chuyện nói: “Cậu, lại lãng phí điện nhà tôi.”

Tiền Đường nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt, “Phí bảo kê tháng này đã giao rồi.”

Sinh hoạt phí của Tiền Đường nhiều hơn tôi, nên tôi liền giữ lại cái truyền thống chiếm dụng tiền tiêu vặt của cậu ta, hàng tháng đều bóc lột một phần từ sinh hoạt phí của cậu ta để sử dụng... Tôi thừa nhận tôi thật vô sỉ. = =

Kỳ thực trước kia tôi tiêu tiền của cậu ta, thuần túy là vì muốn tiêu tiền, hiện tại bóc lột cậu ta, thật ra cũng là vì bị một loại ý tưởng khác khuấy phá: đúng lý hợp tình dùng tiền của cậu ta, đây không phải là quyền lợi chỉ bạn gái mới có sao, hi hi hi hi...

Lúc này mẹ tôi từ bên ngoài đi vào, vòng quanh hai chúng tôi, chần chừ muốn nói lại thôi mất nửa ngày, vẻ mặt vô cùng khả nghi.

Tiền Đường ngoan ngoãn kêu một tiếng “Dì”.

Mẹ tôi lại bất mãn nhìn tôi, “Con nhóc chết tiệt kia, sao lại dậy sớm như thế?!”

Mẫu thân đại nhân, hiện tại đã hơn mười giờ rồi, ngài đây xướng ra lời kia là sao, xin ngài chỉ rõ...

Vì thế mẹ tôi liền chỉ rõ: “Tiểu Vũ, con đi mua nước tương đi.”

Tôi: “Mẹ phải cam đoan mẹ không làm cơm cơ.”

Mẹ tôi gạt đầu, “Một lát cha con trở về làm.”

Tôi đứng lên đi vào phòng bếp, mang ra cái chai tương cũ còn quá nửa, lắc lư trước mặt mẹ tôi, “Mẹ, nước tương nhà chúng ta còn đủ dùng mà.”

Mẹ tôi nhận lấy chai nước tương ném vào thùng rác, “Bây giờ không đủ rồi.”

Tôi đành phải đầu đầy hắc tuyến đi ra ngoài.

Mẹ tôi thật ngốc, thật sự đó. Lúc bà muốn làm chuyện gì, liền thẳng một lèo chạy tới mục tiêu, quá trình trung gian bà sẽ không thèm để ý tới. Ví dụ như hôm nay, mẹ tôi rõ ràng là muốn nói gì đó với Tiền Đường, nên muốn sai tôi đi chỗ khác. Nhưng mẫu thân đại nhân à, bất kể mẹ có chuyện quan trọng gì muốn nói với Tiền Đường, làm phiền che giấu tinh tế một chút có được không?! = =

May mắn đầu óc tôi di truyền từ cha, nhưng luận về sự bỉ ổi, ít nhiều vẫn được một ít chân truyền từ mẹ. Lúc này tôi để cửa hé ra một cái khe nhỏ, sau đó ngồi xổm ngoài cửa căng lỗ tai ra cẩn thận nghe ngóng, không biết mẹ lại muốn nói xấu gì tôi trước mặt Tiền Đường, nếu quá đáng, tôi liền vạch trần tại chỗ.

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng mẹ tôi, đè nén rất thấp, còn ra vẻ thần bí nữa: “Tiểu Đường, cháu biết không, Tiểu Vũ có

bạn trai!”

Mới nghe câu đầu tiên, tôi liền bị phần. Tuy rằng hiện tại trong lòng Tiền Đường có người khác, nhưng cô gái độc thân tôi đây ít nhiều vẫn còn chút cơ hội, nay mẹ nói như vậy, cậu ta sẽ càng không dă động tới tôi .

Mẫu thân đại nhân, ngài sinh tôi ra là vì muốn ngược đãi tôi sao, nhất định là vậy!

Lúc này Tiền Đường hỏi: “A? Bạn trai cô ấy là ai?”

Miệng mẹ tôi lại bắt đầu phun lửa: “A, tên là gì... Hi cái gì đó, dĩ quên rồi. Nhưng ngày hôm qua cậu ta có gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, cậu ta rất quan tâm đến Tiểu Vũ, còn nói muốn tới nhà dĩ làm khách nữa!”

Tôi vừa nghe vừa nghiêng rằng, ngay cả cái tên cũng không nhớ được, vậy mà còn không biết xấu hổ dĩ tám chuyện!

Tiền Đường “A” một tiếng, không nói gì nữa. Mẹ tôi liền chuyển ngữ điệu, dùng lời lẽ chân thành nói: “Tiểu Đường, dĩ biết con nhóc Tiểu Vũ này rất nhiều tật xấu, nhưng giao nó cho người khác dĩ vẫn không yên lòng, không bằng cháu chịu thiệt một chút tiếp nhận nó đi...”

Lời này thật ra thì rất lọt tai, tuy rằng trong đó tràn ngập sự khinh bỉ của ngài với tôi. = =

Tiền Đường: “Dì, thật ra thì cháu...”

Mẹ tôi ngắt lời cậu ta: “Dĩ biết, dĩ biết hết, từ nhỏ nó đã khi dễ cháu, bá đạo, ngang ngược vô lý, thường giành đồ của cháu, vừa

tham lại vừa lười, nói thật ở trước mặt người quen dì cũng ngượng không dám khen nó, dù sao tất cả mọi người đều biết cả rồi. Nhưng mà...”

Tôi buồn bã dùng trán đập vào tường, cuộc sống thế này làm sao mà sống nổi đây, mẹ, nếu ngài muốn tổng còn ra ngoài, nói như vậy không được đâu...

Đột nhiên, trên đỉnh đầu tôi vang lên một giọng nói: “Tiểu Vũ, con làm sao vậy?”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện cha tôi tay xách nách mang một đồng hồ ăn, đang cúi đầu mờ mịt nhìn tôi, cha sờ sờ trán của tôi, xác định tôi không bị thương, lại nói: “Có chuyện gì nghĩ không thông hay gặp trở ngại cũng không thể đùa giỡn như vậy.”

Mẹ tôi đột nhiên mở cửa, nhìn thấy tôi ngồi xổm ngoài cửa, liền nổi giận: “Con, đứa nhóc này thật không ra gì, làm sao có thể nghe lén người khác nói chuyện!”

Tôi trợn to mắt ẹ xem, bày tỏ sự bất mãn, “Thì có người dạy con thế mà.”

Cha tôi vừa nhận thấy không khí bất thường, lập tức đi ra hòa giải: “Bà xã, hôm nay muốn ăn cái gì, anh có mua cá đuối vàng, thịt bò, còn có tôm hùm nữa.”

Người nào đó: “Tôi không ăn cơm, tôi muốn đi ngủ!”

Tôi cho rằng đây là một loại biểu hiện của sự chột dạ.

Tôi đi vào phòng khách, lúc này Tiền Đường đang ngồi gắp người trên sofa. Về mặt của cậu ta có chút phức tạp, tôi nhìn mà

không hiểu.

Cũng không biết vừa rồi cậu ta định dùng cái lý do gì để cự tuyệt mẹ tôi. Mặc kệ Tiền Đường có thích tôi hay không, nghĩ tới những lời mẹ vừa nói, tôi lại bắt đầu tức giận. Vì thế tôi vô cùng long trọng và nghiêm túc nói với Tiền Đường: “Tiền Đường, không được nghe mẹ tôi nói hươu nói vượn.”

Tiền Đường vừa nghe tôi nói, biểu cảm càng phức tạp hơn.

Haiz, cho dù cậu muốn khinh bỉ tôi, cũng phiền cậu che giấu một chút đi. = =

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Hẹn Hò Cái Gì

Sau khi trở lại trường học, tôi nhận được một gói quà, là một cái chân váy. Tôi chảy nước miếng lượn quanh cái váy này vài vòng, rồi cuộc vẫn phải xếp nó gọn gàng thả lại vô bao.

Sau đó tôi bấm số điện thoại của Hứa Chiêu, “Này, sư huynh, tôi nhận được một cái chân váy, có phải anh mua hay không?”

Hứa Chiêu cười nói: “Sư muội, không phải em cảm thấy hai chúng ta rất ăn ý sao?”

Tôi: “Sư huynh, vật này tôi không thể nhận.”

Hứa Chiêu: “Tại sao?”

Tôi: “Vô công không dám hưởng lộc.”

Hứa Chiêu: “Y phục của em dơ vì anh, cái này là anh đền cho em, không phải đã nói rồi sao.”

Tôi: “Tôi nói giỡn thôi. Huống chi quần áo tôi giá bao nhiêu, cái váy này giá bao nhiêu, anh thật sự tưởng tôi là đồ ngọc sao? Sư huynh, em là người trực tiếp, không thích quanh co lòng vòng, có một số việc tôi phải nói rõ với anh. Dùng y phục túi xách mỹ phẩm của gái chiêu này quả thật có tác dụng, nhưng không thích hợp dùng với tôi, tôi là hoa đã có chủ rồi. Cho nên anh đừng đưa mấy thứ này cho tôi, dĩ nhiên nếu anh thật sự không có ý gì với tôi, thì

càng không nên đưa những thứ này. Anh đừng trách tôi nghĩ quá nhiều, có một số việc nói rõ sớm một chút thì tốt hơn.”

Hứa Chiêu không nói gì.

Tôi cho là anh ta chê tôi nói chuyện sến súa, tức giận, đang muốn nói thêm vài câu, đầu điện thoại di động bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ liên tục, Hứa Chiêu vừa cười vừa nói: “Sự muội quả nhiên rất sáng khoái, anh thích!”

Tôi cũng cười theo, “Nếu sư huynh thích, vậy sau này chúng ta sẽ là bạn bè.”

Hứa Chiêu: “Chúng ta vẫn là bạn bè.”

. . . . .

Chu Văn Trường thẳng nhai này cũng không biết chấp mạch dây thần kinh số mấy, đột nhiên hẹn tôi đi dạo phố. Dù sao tôi cũng nhàn rỗi đến nhàm chán, đi thì đi.

Lúc tôi đi tới cửa khu mua sắm, nhìn thấy cậu ta đang không nhịn được nhìn đồng hồ đeo tay, bên cạnh còn đứng một người đẹp, vóc người cao gầy, ăn mặc kiểu trung tính, áo ngắn vải thô tóc nhuộm màu, mắt rất lớn, môi hồng răng trắng, da trong veo như nước, giống như quả đào tươi mùa hè vừa chín tới.

Hèn gì đột nhiên tìm tới tôi, hóa ra là muốn khoe bạn gái, tôi khinh. = =

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, đi tới.

Chu Văn Trùng nhìn thấy tôi, vừa định nói chuyện, tôi đột nhiên kéo tay người đẹp kia, bày ra vẻ mặt sắc lang tiêu chuẩn, vừa vuốt mu bàn tay bóng loáng mịn màng của cô ấy, vừa cười hì hì nói: “Em gái, em dùng mỹ phẩm dưỡng da gì?”

Em gái kia không nói lời nào, ngây ngốc nhìn tôi, hai má ửng hồng.

Chu Văn Trùng không vui, kéo chúng tôi ra, nói: “Hắc hắc he he cái gì, mắt mọc chỗ nào vậy hả, mau gọi anh.”

Tôi: “. . . . .”

Tôi xoa xoa mắt, lại xoa xoa mắt, vòng quanh em gái kia hai vòng, xác định cậu ta có trái cổ hơn nữa, ách, ngực phẳng. . . . . Sau đó, trong nháy mắt tôi gần như hỏng mắt. Xin tha thứ cho tâm tình tôi bấy giờ, tuy nói nữ sinh cũng thích ngẫm so sánh mình với người khác, nhưng hai nữ so nhau, tôi cũng không cảm thấy quá mất mặt, hiện tại thì tốt rồi, một thằng đàn ông, chân dài hơn chân bạn, mắt lớn hơn mắt bạn, da mịn hơn bạn, ngay cả đầu ngón tay cũng non mềm hơn bạn, ông trời ơi, cuộc sống này làm sao mà sống nổi được đây!

Em gái trong veo như nước kia bị tôi nhìn đến lúng túng một trận, chủ động tự giới thiệu: “Xin chào, tôi tên là Lam Định, là bạn học của Chu Văn Trùng.”

Tôi nhiệt tình như lửa cầm lấy tay cậu ta không thả, “A a a, em gái họ Lam, xin chào xin chào, tôi là Cốc Vũ.”

Cậu ta bị cách xưng hô của tôi làm cho ghen hòng, trừng to mắt mà nhìn tôi, ánh mắt menh mang sương mù, có chút ngượng ngùng,

giống như là uất ức, khiến trái tim nhỏ bé của tôi nhảy loạn, đột nhiên có một loại cảm giác tội lỗi.

Chu Văn Trùng không khách khí chút nào vỗ đầu tôi một cái, xoay khoác một cánh tay lên trên vai em gái họ Lam, nói với cậu ta : “Chớ chấp nhặt với con nhóc này, cô ấy ngồi cùng bàn với tôi hồi học cấp hai, từ nhỏ đã động kinh như vậy.”

Tôi học bộ dạng Chu Văn Trùng, cũng khoác vai của cậu ta, thần thần bí bí thấp giọng mà nói: “Này, thành thật khai báo đi, có phải ômh thấy cậu ấy rất xinh đẹp, mới theo đuổi, kết quả đuổi tới tay mới phát hiện cậu ta là con trai không?”

Chu Văn Trùng trợn mắt nhìn tôi một cái, “Chớ có nói hươu nói vượn, da mặt thằng nhãi này mỏng lắm, đừng cho là ai cũng giống cậu, mặt có thể khoan giếng, miệng có thể cho xe lửa chạy qua?”

Tôi đánh cậu ta một đấm, tiếp theo ba người kề vai sát cánh đi vào trung tâm mua sắm.

. . . . .

Chu Văn Trùng vẫn là chủ nhân không hỏi giá chỉ cà thẻ, tôi cũng lười khinh thường cậu ta. Nhưng tiêu điểm hôm nay là Lam Định. Người có bộ dạng xinh xắn mặc cái gì cũng dễ nhìn, mặc dù Lam Định không cao bằng Chu Văn Trùng, nhưng cũng không lùn, mang thêm giày cũng được một mét tám. Cộng thêm người vai rộng eo nhỏ, chân vừa dài vừa thẳng, quả thật chính là một người mẫu siêu cấp, nhìn một hồi tôi muốn phun máu mũi.

“Hắc hắc, ” Chu Văn Trùng dùng bả vai nhẹ nhàng đụng tôi, “Ánh mắt bà có thể đừng trắng trợn như vậy không, hù dọa con nít

kìa.”

Không để ý tới cậu ta. Tôi nhìn Lam Định đứng ở trước gương to, lại nhìn giá áo treo quần áo bên kia một chút, ánh mắt qua lại từ trên xuống dưới, hỏi Chu Văn Trùng, “Ông nói, nếu Lam Định mặc váy vào thì ra bộ dạng gì?”

Chu Văn Trùng chống cằm suy tư, đột nhiên khóe miệng cong lên nở nụ cười tà ác, thái độ còn hơi mơ mộng, “Tôi cũng muốn biết.”

Vậy mà em gái họ Lam nhu mì như nước dù bị tôi và Chu Văn Trùng liên thủ vây công, cũng kiên trì không muốn mặc thử váy, sau lại bị bức đến không biết làm sao, cậu ta ngại ngùng không dám nổi giận với tôi, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm Chu Văn Trùng, ánh mắt kia, sắc bén giống như dao.

Chu Văn Trùng rút cổ lại, vừa chân chó tiến lên giúp em gái họ Lam mang đồ, vừa nói: “Đàn ông con trai mặc váy cái gì, Cốc Vũ bà càn rỡ quá đi!” .

Tôi giận, Chu đại thiếu gia, ngài bày ra bộ dạng nô lệ của vợ cho ai coi hả, hai người các cậu đều là nam nhi đấy!

Lúc ăn cơm là do Chu Văn Trùng mời khách, tôi tự nhiên sẽ không khách khí, dù sao tiền của thằng nhãi này xài hoài không hết, tôi đành phải giúp một tay, coi như mỗi ngày làm một việc thiện. Vậy mà món ăn còn chưa bùng lên, tôi liền thấy được một thân ảnh quen thuộc. . . . . Tiền Đường, là Tiền Đường!

Tôi kiên định cho là tôi và Tiền Đường thường xuyên gặp nhau trong phòng ăn đây là do duyên phận sắp đặt, dĩ nhiên nếu như lần

này cậu ta không một thân một mình ngồi chung với một cô gái, vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

Lúc này Tiền Đường đưa lưng về phía chỗ chúng tôi ngồi, cậu ta không thấy được tôi, nhưng tôi nhìn một cái là có thể nhận ra cậu ta, không sai được. Cô gái ngồi đối diện cậu ta kia. . . . . Thứ cho tôi nói thẳng, ít nhất nhìn bề ngoài, thật bình thường, hừ hừ.

“Tóc quá khô, da quá dầu, cánh tay quá thô, cả ngón tay cũng rất khó coi!” Tôi ngồi đối diện Chu Văn Trường, tức giận đánh giá nguy cơ tiềm ẩn này.

Chu Văn Trường rót cho tôi ly nước trái cây, nói: “Ai u, Cốc Vũ, rót cuộc bà cũng mở mắt, biết mình thuộc cấp bậc gì rồi sao?”

Tôi nghiêng đầu, chân thành nhìn em gái họ Lam bên cạnh, “Em gái họ Lam, tui đẹp không?”

Em gái họ Lam hết sức phối hợp giơ tay lên vén một lọn tóc nơi thái dương của tôi ra sau tai, sau đó dịu dàng cười nói: “Cậu rất đẹp.”

Mẹ nó, tôi không được rồi, lực sát thương của thằng nhãi này quá lớn. May nhờ trong lòng tôi đã có đối tượng rồi, nhưng vẻ mặt mới vừa rồi, cái ánh mắt đó, cũng thực sự phóng điện giật tôi tê rồi. Vì vậy tôi bưng ngực trái, từ từ nói: “Không được, tui si mê cậu rồi, cậu phải phụ trách!”

Em gái họ Lam một tay chống cằm, nhìn tôi cười ha ha. Tiếng cười của cậu ta rất là êm tai, giống như sự yên lặng của ánh trăng, vừa giống như dòng suối lẳng lẳng chảy xuôi.

Đang cười đùa, tôi xoay mắt, phát hiện lúc này Tiền Đường đang nhìn về hướng chúng tôi, ánh mắt âm u, biểu tình không thay đổi.

“Khụ khụ.” Tôi nghiêm trang bưng nước trái cây lên uống. Không ngừng tự trấn an, tôi chột dạ cái gì, cậu ta một thân một mình ăn cơm với con gái, còn không cho tôi cùng đi ăn tối với trai đẹp sao? Huống chi trong lòng cậu ta cũng không có tôi, cần gì phải quan tâm!

Nghĩ tới đây tôi lại đường đường chính chính, buồn bực ăn cơm, không thèm nhìn qua chỗ Tiền Đường nữa.

Một bữa cơm ăn vô cùng sung sướng, tôi phát hiện em gái họ Lam là người rất thần kỳ. Chờ nhìn bề ngoài cậu ta điềm đạm nho nhã, thật ra thì bản chất tương đối động kinh, còn thích cười đùa, tóm lại là một tên lưu manh giả danh trí thức. Thần kỳ hơn chính là, cũng không biết vị huynh đài này dùng chiêu số gì, chinh đồn thắng nhãi Chu Văn Trùng kia trở nên vô cùng dễ bảo, quả thật là nói gì nghe vậy!

Sau lại nghe Chu Văn Trùng ca ngợi em gái họ Lam đánh nhau lợi hại cỡ nào, tôi liền hiểu ra, thì ra là ngài khuất phục dưới võ lực của tiểu mỹ nam, đúng là một kẻ không có khí tiết!

. . . . .

Buổi tối trở về trường, đội bóng rổ mở cuộc họp, toàn thể thành viên tổ trọng tài trình diện, dĩ nhiên cũng bao gồm Tiểu Đường Đường nhà tôi. Được rồi, thật ra thì tôi vẫn có chút lo lắng đề phòng, nữ sinh buổi tối kia rốt cuộc có quan hệ thế nào với cậu ta? Có phải là cái vị cậu ta ngưỡng mộ trong lòng kia hay không? Nữ sinh kia đáng đáp rất bình thường, xem ra khả năng không lớn, nhưng ngộ nhỡ thực lực nàng bộc phát che lấp cả bề ngoài, dụ dỗ Tiểu Đường

Đường nhà tôi mê mẩn thì sao? Như vậy rất khó giải quyết à nha, dù sao cái thứ gọi là nội hàm này, không thể dựa vào hóa trang ăn mặc mà có.

Ai nha, thật là lo. . . . .

Bởi vì tôi rất ưu sầu, cho nên nội dung của buổi họp tôi căn bản cũng không nghe lọt nửa chữ, hơn nữa lúc tan họp còn rề rề rà rà tìm cơ hội làm bộ lơ đãng tiến tới bên cạnh Tiền Đường.

Tiền Đường cúi đầu nhìn tôi, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta. Hai người cứ giằng co như vậy gần một phút, cuối cùng cậu ta quay đầu đi, không khách khí chút nào nói: “Bạn trai cậu trông chả ra gì.”

Tôi đáp lễ cậu ta : “Bạn gái của cậu cũng không có gì đặc biệt.”

Hai người trầm mặc một hồi, đột nhiên đồng thời mở miệng: “Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

“Cậu ta không phải là bạn trai của tôi.”

Tôi sửng sốt, tâm tình thật tốt, cười híp mắt khoác vai cậu ta, bày ra bộ dạng cà lơ phất phơ, đặc biệt thoải mái mà hỏi: “Thế nào, còn chưa tới tay sao?”

Tiền Đường cũng không tránh, đáp: “Một chị lớp trên, nhờ tôi ít chuyện, nên muốn mời ăn cơm, không từ chối được.” Cậu ta dừng một chút, lại hỏi, “Cậu thì sao? Nói thật, vị bên cạnh cậu là nam hay nữ tôi thật sự không nhìn ra nổi, chỉ có thể căn cứ giới tính của cậu mà phỏng đoán.”

Lúc Tiền Đường độc mồm độc miệng, sẽ khiến cho người ta có một loại xúc động muốn may miệng của cậu ta lại. Cũng may hiện

tại tâm tình tôi rất tốt, không so đo với cậu ta, “Cậu cũng như cậu ta, đều là loại ” mặt trắng “, cam chịu số phận đi.” Nói xong, tôi còn giơ tay lên sờ sờ cằm cậu ấy. Một trong những nguyên tắc hành động của sắc lang đó là: phải bắt được tất cả cơ hội ăn đậu hủ, chiếm tiện nghi.

Tiền Đường đặc biệt rộng lượng mặc tôi đùa giỡn, cậu ta sờ sờ đầu tôi, “Mời tôi ăn khuya đi.”

Tôi biết ngay cậu ta không làm được chuyện tốt lành gì, “Không phải chứ, cơm tối ăn chưa no sao?”

Tiền Đường cười, “Chị lớp trên quá keo kiệt.”

“Tôi mời, cậu bỏ tiền.”

“Được.”

“Tiền Đường, tôi cảm thấy kiểu tóc của Chu Văn Trùng không tệ, hay là cậu cũng cắt kiểu đó đi?”

“Không được.”

“Cậu mà cắt như cậu ta, khẳng định đẹp trai hơn cậu ta nhiều.”

“Cũng được.”

. . . . . Ai nói chỉ có con gái mới thích làm điệu? Con trai cũng vậy thôi!

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13: Hoạt Động CLB

Tôi và Tiền Đường đi cắt kiểu tóc giống Chu Văn Trùng, sạch sẽ gọn gàng. Người đẹp trai thì cho dù cạo trọc cũng vẫn đẹp, chẳng qua kiểu tóc khác biệt liền mang đến khí chất khác biệt. Ví dụ như Tiền Đường, lúc trước tóc hơi dài, ngoan ngoãn buông xuống trước thái dương và vàng trán, phối hợp với áo sơmi trắng và quần jeans, nghiêm nhiên là một mỹ thiếu niên ôn nhuận mà lễ phép. Hiện tại đột nhiên đổi thành kiểu ngắn ngắn kè sát da đầu, khí chất liền mạnh mẽ hơn vài phần. Cộng thêm đôi mắt đen láy, làn da trắng nõn, cùng với khoe miệng thỉnh thoảng hiển hiện một chút ý cười khó hiểu ... Tôi phát hiện tôi đã hết thuốc chữa rồi.

Cổ đề nén khát vọng muốn ôm lấy Tiền Đường mà hôn một cái, tôi cười hì hì vỗ vỗ mặt cậu ta, “Thành thực hơn nha!”

Tiền Đường kéo tay của tôi ra, “Cậu thích kiểu thành thực?”

Tôi chỉ thích cậu, nếu cậu thành thực, như vậy tôi liền thích thành thực. Lời này đương nhiên tôi không dám nói ra, đành phải đánh trống lảng: “Tiền Đường à, cậu nói tôi uốn tóc lên có đẹp không? Bạn đẹp trai vừa nãy cứ khuyên tôi mãi.”

Tiền Đường sờ sờ đầu tôi, sờ đi sờ lại, sau khi bối loạn cả lên, mới nói: “Tôi thích tóc dài tự nhiên. Nếu cậu dám uốn, tôi sẽ giúp cậu cắt bỏ, uốn bao nhiêu cắt bỏ bấy nhiêu.”

“Nói mấy lời này, cậu là gì của tôi chứ?!”

Tiền Đường cúi đầu cười cười, “Cậu hi vọng tôi là gì của cậu ?
Tiểu Vũ?”

Tôi sửng sốt, trong lòng cuồn cuộn nổi bùm bùm. Cậu ta nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta đã phát hiện tôi có ý đồ với cậu ta ? Đang thử tôi ? Hay là cảnh cáo? Tiền Đường muốn nhận được câu trả lời kiểu gì? Cậu ta muốn công khai cự tuyệt tôi, hay là hi vọng tôi giả ngu?

Bất kể như thế nào, hiện tại thẳng thắn dường như cũng không có lợi, vì thế tôi đành phải cười trừ, nói ra một câu đặc biệt nhạt nhẽo, “Cái gì kia, chỉ cần không phải người giám hộ là được rồi.”

...

Thứ bảy phải tham gia hoạt động của tổ trọng tài, nói là hoạt động, kỳ thực chính là mọi người cùng nhau vui chơi giải trí, làm quen với nhau một chút, hôm thứ hai họp tổ trọng tài chủ yếu là nói chuyện này mà. Không biết là do năng lực kêu gọi của tổ trưởng Tiểu khủng bố quá mạnh mẽ, hay là do sức hấp dẫn của trai xinh gái đẹp tổ trọng tài quá lớn, tóm lại hoạt động lần này, toàn bộ thành viên đều có mặt, không vắng một ai.

Vì muốn trong không khí tốt đẹp của buổi nướng đồ ăn dã ngoại này có thể cảm dỗ Tiền Đường, tôi còn đặc biệt nhờ ba cô nàng khoa vật lý cùng phòng cố vấn xem mặc cái gì thì thích hợp. Kết quả ba tên lưu manh kia thống nhất lấy bộ ngực của tôi làm trọng điểm để lên kế hoạch, cuối cùng quyết định chọn một cái áo sơ mi màu trắng hơi bó sát cộng thêm một cái quần jean classic xanh da trời, cùng với giày thể thao màu trắng đơn giản. Tóc để xõa, Tiền Đường nói cậu ấy thích tóc dài tự nhiên. ^_^

Phạm Phong Tình cầm đủ loại đồ trang điểm ở trước mặt tôi khoa tay múa chân nửa ngày, cuối cùng ra kết luận: Cốc Ca cậu đẹp bẩm sinh, không cần phải hoá trang.

Tôi cười tủm tỉm trả lời: “Tôi biết.” Kết quả bị ba tên lưu manh đánh không thương tiếc.

Tôi nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng thực hiện chút vận động giúp làm to ngực (~^^~ cài bài vận động này nó như thế nào vậy, ai biết ko, ai biết ko??), không khỏi lo lắng hỏi: “Tôi cảm thấy ngực hơi chật, nếu không cẩn thận rút nút áo thì làm sao bây giờ?”

Trương Phú Bà không chút khách khí chọc chọc ngực tôi mà, “Vậy không phải vừa đúng lúc cho Tiền Đường một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Nhưng nếu cậu ta không thích tôi thì sao?”

Từ Thiên Tài cười điềm đạm, tung ra một câu đâm trúng chỗ đau của Tôi: “Cậu ta vốn không thích cậu.”

Phạm Phong Tình đề kẻ đang nổi giận là tôi lại, nói: “Không sao, không sao, sau này cậu ta thích cậu là được, không phải hiện tại chúng ta đang tiến hành từng bước sao? Điều cậu cần làm bây giờ là im hơi lặng tiếng cảm dỗ cậu ta, trối lạy cậu ta, sau đó một lần bắt gọn! Đàn ông mà, kỳ thực cũng chỉ như vậy thôi...”

Tôi yên lặng nhìn Phạm phong tình, vị cô nương này, xin hỏi ngài từng bàn chuyện yêu đương sao?

Đúng vậy, Phạm phong tình tuy rằng phong tình vạn chủng, nhưng thật sự là chưa từng yêu đương, nói một cách chính xác là

trước mắt, cả bốn nữ sinh phòng chúng tôi đều chưa hề có kinh nghiệm. = =

Vì thế, thân là lão đại của phòng, hành động của cầm Tiền Đường của tôi đương nhiên là phải trở thành thắng lợi mở màn, làm tấm gương để ba người kia noi theo. Nghĩ như vậy, áp lực của tôi đột nhiên rất lớn. -_-#

.....

Hôm nay là Thứ bảy, Từ Thiên Tài và Phạm Phong Tình đều có chuyện đi ra ngoài, tôi trang điểm cẩn thận, trước lúc ra cửa còn quay đầu nhìn Trương Phú Bà một mình trông phòng, tự tưởng tượng bản thân thành phụ huynh, “Bé ngoan, đừng quên ăn cơm.”

Trương Phú Bà không nói một lời nhìn tôi, biểu cảm kia có lẽ gọi là u oán.

Trái tim nhỏ bé của tôi run lên, trực giác cho thấy cô nàng không được vui.

Quả nhiên, vị cô nương này yếu ớt mở miệng: “Tôi cũng muốn ăn đồ nướng, tôi cũng muốn xem trai đẹp...”

Tôi xoa xoa cái trán, ngoắc ngoắc cô nàng đi qua, tiếp đó Trương Phú Bà liền lấy một loại tư thế đặc biệt mạnh mẽ mà nhanh chóng lao về phía tôi, vui sướng lôi kéo tôi ra cửa.

Uhm, dù sao Tiểu khủng bố cũng nói có thể mang theo người nhà, vị này... vị này tạm thời tính là người nhà của tôi vậy.

Hoạt động của chúng tôi chủ yếu là ở bên hồ nướng đồ ăn, sau đó chơi trò chơi. Bên hồ có cửa hàng chuyên môn cung cấp bếp lò

để nướng đồ, than, cùng với các loại nguyên liệu nấu ăn, thật tiện lợi. Bởi vì nơi đây chuyên dùng để tổ chức mấy chuyện này, cho nên cuối tuần, người chạy tới đây nướng đồ ăn rất nhiều, may mắn chúng tôi tới sớm, chiếm được một địa điểm không tệ.

Trời xanh, cây cỏ cũng xanh, không khí thật tươi mát, Tiền Đường đứng ở trước bếp lò, nghiêm túc bày xâu thịt ra, rắc gia vị lên ... Cảnh đẹp, đồ ngon, trai đẹp cùng tồn tại, đây thực là một khung cảnh hài hòa làm sao. ^_^

Nhưng có một điểm không được hài hòa chính là, chung quanh cái bếp lò kia đang tụ tập toàn bộ nữ sinh tổ trọng tài trừ tôi ra ... Tôi điên cuồng toát mồ hôi, các cậu có thể đừng háo sắc một cách trắng trợn như vậy không, có biết rằng nướng đồ ăn cần thông gió hay không?!

Tôi cũng muốn chạy qua, chẳng qua cho dù tôi có đi qua, cũng rất khó mà chen vào được bên trong, bị kịch a. T_T

Tôi đành phải ám trước một cái bếp lò khác, nhằm chán vô nghĩa thả gia vị lên thịt nướng của Tiểu khủng bố, vừa thả vừa vụng trộm nhìn về hướng Tiền Đường bên kia, thấy một nữ sinh nhỏ bé đang che trước cậu ta, líu ríu nói cái gì đó, thỉnh thoảng thẳng nhai kia còn gật đầu với nữ sinh nọ một cái, bộ dạng rất giống có gian / tình.

Tôi cảm thấy vô cùng thất bại, tôi cần an ủi, nhưng hiện tại người duy nhất có thể an ủi tôi — lúc này đang vây quanh Tiểu khủng bố, về mặt sùng bái hỏi này hỏi nọ.

Tôi vô cùng buồn bực. = =

Tôi đang buồn bã rắc gia vị, bỗng nhiên một giọng nữ cao đột ngột vang lên: “Cốc Ca! Làm sao cậu có thể rắc nhiều hạt tiêu như vậy!”

Toàn bộ lặng im, một giây, hai giây, ba giây.

Kế tiếp, giống như bom nổ, cơ hồ mọi người đều nhin không được cười to, sau đó hiện trường không ngừng vang lên “Cốc Ca”, nhất là mấy tên nam sinh, kêu đến là hăng hái, mẹ nó chứ, đâu có cho các người tiền, có cần kêu high như vậy không?! (~^^~ nếu tớ không nhầm thì “Cốc ca” là phiên âm tiếng trung của Google.)

Tôi biết mà, tôi biết sẽ là kết quả này mà. Trước khi lên đường tôi đã thận trọng cảnh cáo Trương Phú Bà, đừng tùy tiện gọi ngoại hiệu của tôi, xưng hô như thế quá khí phách, tôi hiện tại đang theo xu hướng gọi cảm, chứ không phải là đường lối nam tính. Nhưng tôi đã đánh giá cao Trương Phú Bà rồi, lúc bị kích động làm sao có thể suy nghĩ nên hay không nên, được hay không được... Hôm nay đúng là một ngày bi kịch. T_T

Trương Phú Bà ý thức được sai lầm của bản thân, đáng thương nhìn tôi, giống như tôi đang khi dễ cô nàng, thật muốn chường cho cô nàng một cái vào đầu. Bất quá, là một người đẹp dịu dàng gọi cảm, tôi không thể sử dụng bạo lực, vì thế tôi cầm lấy xiên thịt dê phủ một tầng hạt tiêu thật dày đưa đến trước mặt Trương Phú Bà, cười tủm tỉm nói: “Em gái à, ném một miếng xem?”

Trương Phú Bà sắp khóc đến nơi, lúc này, Tiểu khùng bố cười hề hề đứng ra giải vây: “Quên đi, tôi ăn thay cô ấy, có được không, Cốc Vũ?”

Hứ, hai tên cầu nam nữ các người, lại biểu diễn anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt tôi, không biết người đàn ông của bà đây hiện tại đang bị đàn sói vờn quanh sao?

Nhưng mà... Được rồi, vẫn phải cho tổ trưởng đại nhân chút mặt mũi.

Lần nướng đồ ăn này, hình thành một cục diện thật kỳ dị, tổng cộng hai cái bếp lò, nhóm Tiền Đường bên kia chỉ có một nam sinh là cậu ta, mà chúng tôi bên này cũng chỉ có hai nữ sinh là tôi và Trương Phú Bà, tôi đoán nếu Trương Phú Bà không biết tôi thích Tiền Đường, tám phần cũng chạy qua đó rồi. Nhưng điều khiến tôi buồn bực hơn cả là, tổ trọng tài nam sinh nhiều hơn nữ sinh, bởi vậy khiến cho bếp bên chúng tôi người đông hơn bên Tiền Đường rất nhiều, nữ sinh đều mạnh mẽ hướng về phía bên kia, tại sao các nam sinh lại không hề động lòng?

Đúng rồi, nhất định là các nam sinh đều tự biết xấu hổ, biết cho dù bản thân đi qua cũng chỉ là vật hi sinh. Nhìn đi, Tiền Đường nhà tôi anh minh thần võ, độc nhất vô nhị, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi như vậy đấy.

“Lão đại” Trương Phú Bà đột nhiên kề sát vào tôi, cười chân chó, cô nàng rút cục cũng bằng lòng gọi tôi lão đại rồi, “Tôi phát hiện mị lực của cậu không hề kém Tiểu Đường Đường nhà cậu.”

Tôi lườm cô nàng, cho dù cậu nói như vậy, tôi cũng sẽ không tha thứ cậu đâu. >_

Trương Phú Bà lại nhìn lướt qua Tiền Đường phía bên kia, nói: “Thật đó thật đó, tôi vừa mới hỏi qua Tiểu khùng bố, các nam sinh đều bí mật gọi cậu là đóa hoa của tổ đó.”

Được rồi tôi thừa nhận, tôi có chút đặc ý, điểm đặc biệt của tôi là không biết khoe khoang. = =

Ăn đồ nướng được một lúc, tôi nhìn thấy Tiền Đường đi về phía hồ, cái nữ sinh gầy nhảnh kia cũng theo sau. Mang tâm trạng muốn bắt kẻ thông dâm, tôi cũng theo đuôi bọn họ.

Đương nhiên, tôi đồng thời cũng bị theo đuôi. Một tên nhóc đặc biệt không có mắt nhìn đi theo tôi, còn không ngừng nói chuyện với tôi. Lo lắng đến việc phải bảo vệ mầm non của tổ quốc, tôi cũng không thể không biết xấu hổ tung cước đá văng cậu ta đi.

Tiền Đường quả nhiên đi chung với cô bé kia, dường như hai người tán gẫu rất nhập tâm. Tôi phẫn nộ, trong lòng nảy sinh ý nghĩ tà ác, nắm lấy một hòn đá nhỏ trên đất, ngắm chỗ nước dưới chân nữ sinh kia ném. Bọt nước đột nhiên bắn lên tung tóe, nữ sinh liền phát hoảng, hét lên một tiếng nháy về phía Tiền Đường, nếu không phải Tiền Đường lui về phía sau một bước, chỉ sợ cô nàng liền trực tiếp chui vào trong lòng cậu ta rồi.

A, tôi thật ngu ngốc mà...

Lúc này, Tiền Đường phát hiện ra tôi, ặc, ánh mắt cậu ta có chút nguy hiểm. Em trai lớp dưới đuôi không đi kia còn đặc biệt nam tính đứng ở trước mặt tôi, hai cánh tay mở rộng, làm ra tư thế bảo vệ, tôi chỉ có thể nhìn thấy cái gáy cậu ta. Chỉ là ... tuy rằng cậu ta muốn tốt cho tôi, nhưng tôi nhìn sao cũng thấy động tác này của cậu ta thật là ngu, khụ khụ...

Tiền Đường nhìn tôi, trầm mặc. Qua một hồi lâu, tôi cảm thấy hô hấp cũng đã có chút khó khăn, cậu ta rốt cuộc nói: “Cậu có thể cách xa tôi một chút hay không?”

Tôi: “...”

Tôi còn có thể nói cái gì đây, tôi thực sự không còn gì để nói. Hiện tại tôi rất tức giận, tức giận vô cùng! Được lắm, đến giờ tôi mới phát hiện, ngoại trừ tôi, con gái trên toàn thế giới này đều có thể thân cận với cậu, ai đến cậu cũng không cự tuyệt! Hừ, không phải mặt đẹp một chút, đủ lông tóc là rất giỏi đâu, bà đây cũng đâu phải không có người muốn, làm gì cả ngày phải khổ sở vây quanh cậu? Cậu ỷ vào việc tôi thích cậu, cả ngày làm ra vẻ “Tôi rất phiền, cách xa tôi một chút” cho ai xem?

Càng nghĩ càng giận, vì thế tôi anh dũng kéo tay em trai kia, “Chúng ta đi!”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14: Xin Lỗi

Em trai lớp dưới vì được sủng ái mà kinh sợ theo đuôi tôi trở về. Sau khi trở về liền đặc biệt ân cần chạy vòng quanh tôi, tôi. . . . . Xem ra tôi phải tìm một cơ hội tỏ rõ thái độ thôi. Tôi không thích chơi trò mập mờ giống những người khác, đối với tôi mà nói, thích chính là thích, không thích chính là không thích, nếu tôi không thích cậu ta, thì không thể để cho cậu ta ảo tưởng, như vậy đối với cậu ta hay với tôi đều không tốt. Nghĩ đến đây tôi lại cảm thấy hình tượng của tôi hơi bị chói lọi, ít nhất còn hơn cái người nào đó, hừ hừ. =.=

Bởi vì một câu nói của Tiền Đường, trò chơi buổi chiều tôi cũng không còn hứng thú tham gia, một mình ngồi một góc miễn cưỡng nhìn bọn họ. Tiền Đường cũng không chơi, cậu ta ngồi bên kia, cách tôi rất xa, nhưng tôi vẫn có cảm giác cậu ta đang nhìn về phía tôi. . . . . Lắc đầu, nhất định là ảo giác, bên cạnh cậu ta còn ngồi một em gái xinh đẹp kia mà, đúng là mỡ treo miệng mèo.

Buổi tối, tôi báo cáo thành quả hôm nay cho lũ biến thái hệ vật lý, Phạm phong tình cho ra kết luận cuối cùng: ” Tiền Đường nhà cậu thích con gái thuần khiết chẳng?”

Trương Phú bà gật đầu phụ họa, “Đoán chừng là vậy, hiện tại nam sinh tuổi này còn chưa có khẩu vị nặng như vậy.”

Khẩu . . . . .khẩu vị nặng, có ý gì, chẳng lẽ đáng dấp tôi thuộc loại khẩu vị rất nặng sao? Tôi 囧囧 đứng ở trước gương, quay một

vòng, hỏi: “Tôi không thuần khiết sao?”

Phạm phong tình: “Nếu như có giải phẫu hút mỡ bộ ngực thì. . . .
. . . Cậu cũng có thể coi là thuần khiết.”

Tôi không bỏ cuộc, nâng cằm lên nhìn cô nàng, “Mặt thì sao? Mặt của tôi không thuần khiết sao?”

Phạm Phong tình: “Éc. . . . . Nếu như có thể loại bỏ khí chất bỉ ổi đi. . . . .”

. . . . . Mẹ nó!

Buổi tối tôi lặn qua lộn lại không ngủ được, luôn nghĩ tới ánh mắt Tiền Đường nhìn tôi lúc ban ngày, có xa cách, có khó chịu, còn có cự tuyệt nhàn nhạt, cậu ta còn bảo tôi cách xa cậu ta một chút. T_T nói thật, tôi cảm thấy thái độ của Tiền Đường đối với tôi rất quái dị, bình thường cậu ta cũng khôn tỏ rõ thái độ bài xích, thỉnh thoảng rõ ràng vẫn thể hiện sự xa lánh, nhưng có lúc lại vô cùng thân cận, thân cận đến độ không giống bạn bè bình thường. Là tôi suy nghĩ quá nhiều, hay là cậu ta suy nghĩ quá nhiều? Được rồi, nếu tôi thích cậu ta, như vậy bất kể cậu ta nghĩ nhiều bao nhiêu cũng bình thường thôi.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, rốt cuộc cậu ta đã nghĩ đến trình độ nào rồi? Đã phát hiện được không khí giữa chúng tôi có một chút quái dị, hay là đã cảm giác được tình cảm của tôi dành cho cậu ta? Hoặc là tất cả đều là ảo giác của tôi, tôi TM có chứng mơ mộng hão huyền?

Như vậy, nếu tôi là Tiền Đường, phát hiện có một con nhóc tự kỷ thích mình, mà trong lòng mình lại có một người khác, mấu chốt là

người này đã có bạn trai, mình lại không thể công khai thọc gậy bánh xe. . . . . Tôi sẽ làm sao bây giờ? Không có khả năng phát sinh tình cảm với con nhóc kia, lại không thể tuyệt giao, nếu cự tuyệt thẳng thừng, hai bên đều cảm thấy lúng túng. Còn có thể làm sao bây giờ? Giả ngu! Vừa giả ngu vừa ám hiệu cho đối phương, tôi không có ý gì với cậu, cậu mau tỉnh mộng đi thôi. . . . .

Hừ! Thì ra kết quả là như vậy! Quả nhiên Tiền Đường đã phát hiện! Không chỉ phát hiện, cậu ta còn cự tuyệt tôi!

Tôi đột nhiên phát hiện cuộc đời của tôi rất bi kịch, lần đầu tiên trong đời thích một người, còn chưa kịp thổ lộ, đã bị người ta cự tuyệt. Cự tuyệt thì cự tuyệt đi, mấu chốt là tôi hoàn toàn không thấy đau lòng, còn cảm thấy chuyện như vậy là đương nhiên thôi, tôi đúng là kẻ thích bị ngược, hết thuốc chữa rồi!

Như vậy hiện tại vấn đề ở trước mắt là, tôi có cần tiếp tục kế hoạch lừa dối Tiền Đường nữa không? Chẳng lẽ tôi nhất định phải nghe chính miệng cậu ta nói”Cốc Vũ tôi không thích cậu, chúng tôi hãy làm bạn bè bình thường đi” mới chịu bỏ qua? Hơn nữa cho dù cậu ta nói những lời như vậy, tôi cũng sẽ không chết tâm? Nhưng vấn đề cậu ta là Tiền Đường, cậu ta sẽ động lòng sao? Vấn đề sĩ diện tôi không thêm quan tâm, mấu chốt là tôi phí công tốn sức có mang đến hiệu quả gì không? Có thể phản tác dụng, lại càng khiến cậu ta chán ghét thêm hay không? Tôi quá rõ tính tình của Tiền Đường, cái cậu ta không thích, cậu càng ép cậu ta , cậu ta càng chán ghét.

Nghĩ như vậy, tôi phát hiện tiền đồ của tôi vô cùng ảm đạm.

. . . . .

Sáng ngày thứ hai, tôi mang cặp mắt thâm quầng về nhà, vừa xuống ký túc xá, liền nhìn thấy Tiền Đường đứng dưới lầu. Cậu ta thản nhiên cười, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Tôi vừa nhìn thấy cậu ta liền nổi giận, hơn nữa thái độ của cậu ta khiến tôi vừa thất vọng vừa buồn phiền, vì vậy tôi quét mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó mắt nhìn thẳng lướt ngang qua.

“Tiểu Vũ.” Tiền Đường níu cánh tay của tôi lại.

Tôi hất cậu ta ra, tiếp tục đi đường của tôi.

Tiền Đường vẫn không từ bỏ ý định theo sát phía sau tôi, mặt dày nói: “Còn giận sao?”

Hừ!

Tiền Đường: “Ngày hôm qua không phải tôi cố ý.”

Hừ!

Tiền Đường: “Thật sự là tâm tình tôi không được tốt lắm.”

Tôi nghiêng đầu, chống nạnh giận dữ trừng cậu ta, trả lời cậu ta nói ngày hôm qua lại cho cậu ta: “Cậu có thể cách xa tôi một chút không? TM Tôi nhìn thấy cậu là thấy phiền rồi!”

Tiền Đường sững sốt, đứng tại chỗ không nhúc nhích, đôi môi run run, giống như là muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì cả.

Tôi không để ý đến cậu ta, xoay người tránh ra. Hiện tại tôi rất khó chịu, hết sức khó chịu, giống như trong tim có một con sâu, từng chút từng chút cắn trái tim của tôi, vừa đau vừa nhột, còn rất vô lực, tôi sắp điên rồi.

Tiền Đường không thích tôi, nhưng không cách nào ngăn cản tôi thích cậu ta, nhưng tôi không muốn thích cậu ta nữa, tôi không muốn khiến mình trở nên nhạy cảm, lo được lo mất như thế, tuyệt vọng. . . . . như thế.

Về đến nhà, lười biếng chào ba mẹ tôi một tiếng, liền cong lưng chuồn vào trong phòng của mình. Vừa mới đóng cửa lại, liền bị một người từ phía sau ôm lấy, tôi sợ hết hồn, vừa định kêu to "Sắc lang", Tiền Đường đã dùng một loại giọng nói cầu xin thì thầm sau tai tôi: "Chị ơi. . . . ." Vừa gọi chị còn vừa dùng cằm cọ cổ của tôi.

Bà mẹ nó! Tiền Đường đang làm nũng! Cậu ta đang làm nũng!

Tôi hóa đá ngay tại chỗ, thật lâu sau cũng không thể phản ứng. Mặc dù tuổi Tiền Đường nhỏ hơn tôi, nhưng cậu ta vẫn ỉnh là người lớn, từ sau mười tuổi cũng rất ít sử dụng loại hành động nhõng nhẽo này, bình thường toàn là người làm chị tôi đây làm nũng với cậu ta, nhưng hôm nay. . . . .

Tiền Đường a Tiền Đường, cậu điên rồi.

Trong nháy mắt tôi bộc phát, đẩy cậu ta ra, xoay người nhìn cậu ta, "Cậu tám tuổi hay mười tám tuổi?"

Một tay Tiền Đường chống trên cửa, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tạo thành một tư thế chèn ép. Cậu ta cách tôi rất gần, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hô hấp của cậu ta phả vào cổ áo tôi, chậm chạp, trầm ổn, từng phát từng phát, mang theo nhiệt độ của ánh mặt trời. . . . .

Tôi biết tôi khẳng định đã đỏ mặt, thật may là Tiền Đường quay lưng về phía ánh sáng, thân thể của tôi bị bao phủ dưới bóng cậu ta

, nên cậu ta không thấy được sắc mặt của tôi. Lúc này cậu ta đưa lưng về phía đèn bàn, ánh đèn màu vàng ảm đạm khảm quanh thân cậu ta một vàng sáng vàng nhàn nhạt, khiến cho cậu ta giống như thiên thần. Tôi nhìn không rõ ánh mắt của cậu ta, nhưng mắt cậu ta sáng đến dọa người, giống như có thể làm tôi bị thương.

Nếu như thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc này thì tốt biết bao nhiêu, như vậy anh có thể vĩnh viễn nhìn em, trong mắt của anh cũng chỉ có em.

Tôi đột nhiên cảm thấy bi ai. Tiền Đường như vậy không phải của tôi, bất kể tôi thương cậu ta bao nhiêu, cậu ta cũng không phải là của tôi, cho dù như vậy, tôi vẫn không có cách nào ngăn mình yêu cậu ta, loại cảm giác này khiến tôi rất khổ sở, khổ sở đến muốn rơi lệ.

Loại không khí yên lặng này duy trì một lát, Tiền Đường lên tiếng trước: “Tiểu Vũ, đừng nóng giận được không, thành thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không đối xử với cậu như vậy nữa, không nói những lời khiến cậu thương tâm nữa, cũng sẽ không nổi giận với cậu .”

“Tiền Đường, về sau chưa được sự cho phép không nên tùy tiện vào phòng của con gái.”

“Còn giận sao?”

Tôi cố làm ra vẻ thoải mái mà cười thật tươi tắn, “Làm sao lại thế, tôi là người nhỏ mọn như vậy ư, chỉ là một câu nói thôi mà, tôi coi như cậu nổi điên.”

Tiền Đường thở phào một hơi thật dài, cậu ta xoay người đi vài bước, hoàn toàn không coi mình là người ngoài mà nằm lên giường

của tôi, sau đó làm bộ thờ dài, nói: “Cậu nói rất đúng, tôi điên rồi, điên thật rồi.”

Người này, thật xấu xa!

Tôi đi tới, vỗ vỗ mặt của cậu ta , “Tiền Đường, về phòng của cậu đi.”

Tiền Đường không động đậy.

“Tiền Đường? Tiền Đường?” Tôi bóp chặt mũi của cậu ta, cậu ta vẫn không động đậy như cũ.

Lúc này Tiền Đường nhắm mắt, hô hấp thật dài, không có cảm giác khẩn trương và áp bách mới vừa rồi, chỉ là một thiếu niên bình thường đến không thể bình thường hơn, chưa qua cả sinh nhật mười tám tuổi.

Tôi lại cảm thấy hôm nay mình hơi quá đáng. Nói cho cùng Tiền Đường còn là một đứa trẻ, ngày hôm qua đoán chừng là tâm tình cậu ta thật sự không tốt, tôi giận đối với cậu ta cái gì, dầu gì tôi cũng làm chị, tại sao có thể không độ lượng như vậy được! Tự tôi khinh bỉ tôi! =.=

Nghĩ tới đây tôi liền thản nhiên, lại thấy Tiền Đường ngủ say như vậy, tôi cũng cảm thấy mệt rồi rời theo, tối ngày hôm qua tôi hầu như không ngủ. Vì vậy tôi nằm úp sấp trên một đầu khác của cái giường, nhanh chóng liền ngủ thiếp đi.

Buổi trưa tôi bị Tiền Đường đánh thức dậy ăn cơm trưa. Thằng nhãi này đặc biệt ân cần theo sau ba tôi chạy đông chạy tây, nhìn một cái là biết hôm nay cậu ta tính ở nhà tôi ăn chực rồi. Nhưng dù

sao cậu ta cũng ăn chực đến quen mặt rồi, có lúc cậu ta không đến, ba mẹ tôi lại thấy thiếu thiếu.

Lúc ăn cơm, mẹ tôi dùng chiếc đũa hất tóc của tôi, không ngừng nhìn cổ tôi chăm chăm. Tôi quay đầu, “Mẹ, ngay cả thân thể con gái mẹ cũng đùa giỡn sao?”

“Con nhóc thối, không biết lớn nhỏ, ” mẹ tôi dùng chiếc đũa gõ đầu của tôi, tôi phát hiện, thứ gì đặt trong tay bà cũng đều thành vũ khí, “Này từ khi nào thì ký túc xá của các con có muỗi vậy, ngày mai mang bình nước hoa theo.”

“Ai ôi, hiếm khi ngài quan tâm tiểu nhân như vậy, tiểu nhân thật sự không thích ứng kịp.”

“Con nhóc chết tiệt kia!” Mẹ tôi trợn mắt nhìn tôi một cái, quay đầu ngó Tiền Đường, cười híp mắt nói, “Tiểu Đường à, con xem Cốc Vũ nhà chúng ta. . . . . Tiểu Đường?”

Lúc này một nhà ba người chúng tôi cùng nhau dùng một loại ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiền Đường chăm chăm. . . . . Cậu ta cậu ta cậu ta, cậu ta đang làm gì?

Ba tôi xào đậu cô-ve luôn luôn cay siêu cấp, mà Tiền Đường bình thường rất ít khi ăn cay, nhưng lúc này. Ặc, cái tên không ngừng nhét đậu cô-ve vào miệng trước mắt này, thật sự là Tiền Đường sao?

Ba tôi lo âu thọt Tiền Đường, “Tiểu Đường à, con biết con đang ăn cái gì sao?”

Tiền Đường trợn to hai mắt nhìn chăm chăm đậu cô-ve trong chén một lát, đứng dậy lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy

vào phòng vệ sinh.

. . . . .

Tiền Đường như đại gia tựa vào trên ghế sa lon, ngược đầu hưởng thụ sự phục vụ của tôi. Tôi dùng cây tăm chấm thuốc bôi lên làn môi của cậu ta, đôi môi thẳng nhãi này thật non, cay một cái liền sưng thành như vậy.

Tiền Đường ngưỡng mặt nhìn tôi chăm chăm, nhìn đến tim tôi nhảy loạn hô hấp không thông, tôi đành phải trừng cậu ta , “Chớ có nhìn tôi chăm chăm, khó chịu.”

Tiền Đường nghe lời rũ mắt xuống. Một lát sau tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng, cúi đầu nhìn theo ánh mắt của cậu ta , sau đó tôi liền thấy được cổ áo sơ mi của mình có cái gì đó như ẩn như hiện . . . . .

Tôi bỏ lại bông băng, che cổ áo nhảy qua một bên, “Tiền Đường đồ lưu manh, cậu nhìn chỗ nào vậy hả!”

Tiền Đường quay đầu đi, bình tĩnh cong khóe miệng lên, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh: “Vóc người không tệ.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

15. Chương 15: Thất Tình

Ngày thứ hai tôi đi kêu Tiền Đường đến trường, gõ cửa thật lâu mà không có người trả lời, tôi dứt khoát trực tiếp đẩy cửa đi vào. Lúc Tiền Đường ở một mình, tôi thường xuyên không gõ cửa mà xông vào, đương nhiên lúc tôi ở một mình, cậu ta cũng như thế. Phòng riêng chúng tôi đi đi lại lại cũng mười mấy năm rồi, góc nhà người kia có đồng xu cũng biết rõ ràng, chẳng cần phải nói tới thất lễ hay không thất lễ.

Quả nhiên, biến thái đúng là biến thái, cậu nói xem, sáng tinh mơ cậu giặt quần áo cái quỷ gì?!

Tôi đẩy cửa phòng vệ sinh nhà Tiền Đường, xem cậu ta làm việc, “Tiền Đường, cậu không đi học sao?”

“Không đi.” Giọng Tiền Đường khàn khàn, giống như vừa tỉnh ngủ. Cậu ta lấy thứ gì đó trong máy giặt ra, bê đến ban công phơi.

Tôi tò mò nhìn vào trong chậu, cái loại quần áo gì mà đáng cho thằng nhãi này sáng tinh mơ không đi học cũng không ngủ mà ngồi giặt?

Ặc, tôi không nhìn lầm chứ, đây không phải là ra giường với vỏ chăn của Tiền Đường sao? Máy thứ này từ khi nào lại được đái ngọ cao như vậy? Tôi lắc đầu, không hiểu.

Nhưng mà, hình như, ... ha ha ha ha ha ha... Tôi nhìn chăm chăm bóng lưng Tiền Đường đang phơi ra giường, nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, tiếp đó, ý tưởng bĩ ỉu trong đầu tôi bắt đầu lan tràn với tốc độ kinh người ...

Nghe nói, con trai, thân thể khỏe mạnh, đến tuổi nhất định đều ... đều có chút nhu cầu về phương diện kia thì phải?

Tôi tự bỏ não bằng hình ảnh Tiền Đường khi có nhu cầu, máu mũi xém chút chảy ra, thế này thì khẩu vị cũng quá nặng rồi, tôi quả nhiên là nữ lưu manh. = =

Hiện tại sự tình đã sáng tỏ, ra giường và vỏ chăn của Tiền Đường chắc là bị cậu ta không cẩn thận làm bẩn trong lúc có nhu cầu, điều này cũng có thể giải thích vì sao thằng nhãi này giật gáp như vậy.

A ha ha, tôi quả nhiên thông minh!

Tiền Đường phơi đồ xong trở lại phòng khách, nhìn đến tôi, sắc mặt hơi trầm xuống, “Cậu, cười cái gì?!”

Tôi vuốt cằm, đặc biệt lưu manh vỗ vỗ vai của cậu ta, “Tuổi trẻ đúng là thân thể khỏe mạnh!”

Tiếp đó, Tiền Đường đen mặt ném tôi ra ngoài cửa. = =

...

Tôi vừa đi đến trường vừa ngâm nga hát, hôm nay thời tiết không tệ, khá ôn hoà, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên người, thư thái khỏi phải nói. Tôi cảm thấy hiện tại tôi đặc biệt giống như một con

mèo, ăn uống no đủ không có chuyện gì làm liên tản bộ trên cỏ dưới ánh mặt trời, muốn thoải mái bao nhiêu cũng có.

Đi học sao? Thà đi chơi cho rồi!

Tôi dự tính cúp tiết một lần, để chúc mừng tôi nghĩ thông suốt một chuyện. Đúng vậy, tôi đã nghĩ thông suốt, về tình yêu, về Tiền Đường. Người trong lòng bạn không nhất định thuộc về bạn, cho dù bạn thích cậu ta thích đến tận xương tủy, thích đến phát điên, nhưng không phải của bạn thì cuối cùng vẫn không phải của bạn. Thay vì thống khổ mà nhìn cậu ta càng ngày càng xa mình, chi bằng trở lại trạng thái trước khi chưa yêu, cứ vui vẻ như vậy, nên làm gì thì làm, giả ngu thì không ai biết, cậu không tôi cũng không. Ít nhất như vậy tôi có thể nhìn thấy cậu, chúng ta còn có thể thân mật vui đùa, tôi còn có thể ở trên giường cậu lăn lộn không chút kiêng kỵ, còn có thể đặc biệt bỉ ổi đùa giỡn cậu, như vậy thật tốt, tôi cũng thỏa mãn rồi.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, mấy ngày qua, những thứ cầu mà không được cứ không ngừng quấy nhiễu tôi, nay đột nhiên lại trở thành hư không, tôi giác ngộ, tôi đã sáng tỏ thông suốt, tôi tôi tôi ...

Tôi đặc biệt muốn tìm người phát tiết một chút, thổ lộ một chút. Nhưng, tìm ai đây? Lão Thất? Cô nàng này mấy ngày hôm trước đã cảnh cáo tôi, không được quấy rầy cô ấy, bởi vì Lão Thất lại vừa thất tình, tạm thời cự tuyệt trả lời tất cả các chủ đề có liên quan tới nam nữ. Ba kẻ biến thái cùng phòng? Quên đi cho rồi, khoa vật lý hôm nay dường như có giờ thí nghiệm, phòng thí nghiệm của bọn họ tôi tham quan qua rồi, đủ các thể loại đồ ly kỳ cổ quái, làm cho người ta nhìn mà sờn tóc gáy.

Mẹ tôi ? Càng không được, miệng của mẹ còn mở rộng hơn lưới đánh cá, cái gì cũng giữ không được. Cha tôi ? Miệng mồm cha quả thực rất kín kẽ, nhưng lúc đối mặt với mẹ tôi, hai chữ “Bí mật” này với cha mà nói, phân lượng còn không bằng rác thải.

Sau cùng, được rồi, còn có một người có thể nghĩ tới...

Chu Văn Trường, tôi, em gái Lam, ba người bọn tôi ngồi song song trên lề đường, miệng mỗi người đều ngậm một cây kem.

Chu Văn Trường không ngừng ngáp, giọng nói rất bất mãn: “Cốc Vũ, vì sao chúng ta phải ngồi ở chỗ này?”

Tôi: “Bởi vì tui không muốn ngồi trong nhà bức bối.”

Chu Văn Trường: “Vì sao chúng ta phải ăn thứ này, lạnh muốn chết.”

Tôi: “Bởi vì tui muốn ăn.”

Em gái Lam tràn đầy quan tâm hỏi tôi: “Cốc Vũ, thất tình sao?”

Tôi: “Em gái Lam, ông có quan hệ gì với Gia Cát Lượng?”

“Ai u, ” Chu Văn Trường đột nhiên đứng lên, một tay cầm kem, một tay chống hông cúi đầu nhìn tôi, cái biểu cảm kia được gọi là “vui sướng khi người gặp họa” nha, “Tên nhóc xui xẻo kia cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi sao? Không cần bà nữa?”

Tôi mặt không biểu cảm cầm kem trên tay quẹt lên quần Chu Văn Trường, “Còn quá đáng hơn thế một chút.”

Chu Văn Trường nhảy lên, trừng mắt: “Tiền tài đều mất? Thật ngoan độc nha!”

“Cậu ta căn bản là chưa từng thích tui .”

“Vậy cậu ta còn dính cứng lấy bà, thuận túy là do bị bà bức ép sao?”

Tôi giương mắt yếu ớt nhìn Chu Văn Trường, “Ai nói chúng tôi từng ở cùng nhau?”

Chu Văn Trường trợn mắt, khinh thường nói: “Khốn, vậy bà cũng kêu là thất tình?! Lam Định, nói cho bà biết, cái gì gọi là thất tình!”

Lam Định thở dài, nhìn mặt đất, chậm rãi nói: “Một nam một nữ, lớn lên cùng nhau, từ nhỏ chơi đùa với nhau, trung học cũng học chung. Cha mẹ hai bên đều chấp nhận, chuyện nên làm đều làm cả, chỉ còn kém một bước cuối cùng. Lên đại học, lần đầu tiên hai người đi mượn phòng, trong lúc ngủ mơ nữ kêu tên người khác, mấu chốt là người khác kia nam cũng quen biết. Lúc này nam mới phát hiện, nữ bắt cá hai tay, hơn nữa còn ba năm rồi. Hai người bọn họ tổng cộng ở bên nhau bốn năm. Kết quả, chia tay. Như thế này mới gọi là, thất...tình.”

“Ha ha ha ha ha...” Tôi vỗ đùi cười nghiêng ngả, “Em gái Lam à, ông nhất định đang trêu tui, hiện tại lấy đâu ra người ngu như vậy, bạn gái cho cậu ta mang mũ xanh ba năm (mang mũ xanh = cắm sừng), cậu ta cũng không hề hay biết? Ông không cần bịa ra loại chuyện cổ lỗ xỉ này trêu chọc tui đâu, tui không sao mà, thật đó, cho tới bây giờ tui cũng chưa từng trông đợi người nào đó thích tui .”

Em gái Lam cũng cười cười, vẫn nhìn mặt đất như cũ, giống như là đang lằm bằm gì đó, “Bà cũng cảm thấy người nam thật ngu ngốc?”

“Còn không ngu ngốc sao, quả thực là một tên siêu ngốc!”

Em gái Lam ngẩng đầu, nhìn tôi, cười rất là rạng rỡ, “Tui chính là cái tên ngốc kia.”

...

Tôi vốn tìm Chu Văn Trùng để tâm sự chuyện thất tình, đến cuối cùng sự tình lại phát triển thành tôi không ngừng an ủi em gái Lam, còn Chu Văn Trùng ngồi xổm một bên không ngừng cười ha hả.

Đây là loại người gì chứ?! Tôi đá Chu Văn Trùng một cái, lôi kéo cánh tay em gái Lam, “Em gái Lam, đừng để ý đến người như thế. Chân trời nào mà không có cỏ thơm, hướng chi bộ dạng ông thông minh như vậy, còn đẹp mắt như vậy, bao nhiêu người phải xếp hàng mà dính lấy ông ấy chứ!”

Em gái Lam nhú mày, cười mỉm nhìn tôi, “Không phải tui là đồ ngu sao?”

“Làm sao có thể chứ,” da mặt dày thật là tốt, hiện tại nói lời này, mắt tôi cũng không chớp lấy một cái, “Sinh viên Đại học A là ngàn chọn vạn tuyển, làm sao có thể ngu được.”

Chu Văn Trùng đi tới gần, chụp vai tôi, “Cốc Vũ, tui thật thích sự vô sỉ của bà, có cảm giác đặc biệt thân thiết.”

“Cút!”

Lúc này, xa xa truyền đến một tiếng kêu, tôi còn chưa nghe rõ, em gái Lam bên cạnh đã đứng lên chạy qua, tốc độ nhanh đến khó tin, khóe mắt tôi chỉ vừa hiện lên bóng dáng, người đã ở rất xa rồi.

Tôi phát hoảng, muốn đứng lên, Chu Văn Trùng lại giữ chặt tôi, lườm biếng nói: “Thấy việc nghĩa hăng hái làm, không phải chuyện của bà.”

Tôi mới nghe rõ người bên kia kêu “Kẻ cướp”, xem ra em gái Lam đi giúp người ta bắt cướp rồi. Thấy việc nghĩa hăng hái làm đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lại... hơi nguy hiểm, ngộ nhỡ kẻ cướp kia mang dao, ngộ nhỡ hấn ta có đồng bọn thì làm sao bây giờ?

Chu Văn Trùng chậm rì rì châm điếu thuốc, “Bà yên tâm đi, bọn côn đồ tất nhiên là có dao và đồng bọn rồi.”

“Vậy ông còn ngồi ở đây, có loại bạn như ông vậy sao?!” Tôi phát hỏa, trừng mắt lườm cậu ta một cái, chạy tới.

Vốn cho rằng sẽ có pha mạo hiểm gì đó, kết quả đến hiện trường, tôi liền thấy choáng váng, bốn tên đàn ông to cao té trên mặt đất thống khổ kêu rên, một bác gái khoảng bốn mươi tuổi trông có vẻ hiền lành đang lôi kéo em gái Lam liên tiếp nói cảm ơn.

Này... Xong việc rồi sao?

Chu Văn Trùng dùng khuỷu tay đề vai tôi, cười nói: “Tui đã nói tới làm cái gì? Người ta từng tham gia bộ đội đặc chủng, đối phó loại trộm vặt này, còn không phải dễ như trở bàn tay.”

Bộ đội đặc chủng nha... Tôi nhìn em gái Lam, nhất thời cảm thấy hình tượng của cậu ta vĩ đại hẳn lên.

Chu Văn Trùng liếc mắt: “Thở ra đi! Ông nội người ta còn trâu bò hơn, là trung tướng đó.”

Trung tướng sao, không có hứng thú. Bộ đội đặc chủng vẫn đẹp trai hơn. ^_^

Lam Định nhìn chúng tôi, gật đầu nói vài câu với bác gái kia, liền đi lại. Cậu ta lôi kéo chúng tôi, “Đi mau.”

Tôi bước nhanh đuổi theo cậu ta, “Sao lại gấp gáp như vậy, anh hùng không lưu danh sao? Ông rất có tinh thần cách mạng đó.”

Em gái Lam: “Một lát cảnh sát tới rồi, còn phải lấy khẩu cung, phiền toái lắm.”

“Em gái Lam, tôi thu hồi cái nhìn trước kia của tui, ông là đàn ông, 100%.”

“Khốn kiếp, trước kia bà nghĩ tôi thế nào?!”

“Ha ha, ha ha ha ha...” Tôi chớp mắt mấy cái, chuyển hướng đề tài, “Này, đàn ông, ông có giết người không?”

Em gái Lam nhú mày nhìn tôi, “Bà nói ‘có’ là sao, là ý nói có năng lực, hay là có khả năng?” Thấy tôi không nói chuyện, cậu ta vươn hai ngón tay nâng cằm tôi lên ... Ặc, có ý gì?!

Tiếp đó ngón tay cậu ta từ cằm tôi dời xuống, đến chỗ nào đó trên cổ, nhẹ nhàng chọc một chút, “Nơi này, vài giây thôi.” Nói xong, tay lại lùi về một chút, tiếp tục hạ xuống, đến nơi nào đó sau thất lưng tôi, chỉ chỉ, không ngần ngại chạm vào, “Nơi này, cũng chỉ vài giây thôi.”

Tôi nhảy ra xa ba thước, “Được rồi được rồi, tui sợ rồi!”

Em gái Lam lại cười mỉm, nhìn về phía Chu Văn Trùng, “Bả tin thật.”

... Khốn kiếp

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

16. Chương 16: Trận Bóng Rổ

Tôi cùng Chu Văn Trùng và em gái Lam rong chơi suốt một ngày, buổi tối Chu Văn Trùng mời đi ăn đồ nướng, tôi ăn nhiều, ưỡn cái bụng đi tản bộ với hai người bạn họ, lác lác một lúc mới về đến trường học.

Mở điện thoại di động ra nhìn lướt qua, rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Đổ mồ hôi, tôi quên, tối nay câu lạc bộ bóng rổ có cuộc họp. Tôi gọi điện thoại cho tiểu khuyển bố, thành khẩn xin lỗi rồi rít.

Ai ngờ tiểu khuyển bố nói không sao, tôi gọi điện thoại đến tức xá tìm cậu, sau đó Trương Thiển đã tới thay cậu rồi.

. . . . . Đây là tình huống gì?

Trương Thiển chính là Trương phú bà, người này lười tới trình độ nào, tôi rất là rõ ràng, đừng nói đi học bữa đực bữa cái, có lúc cô ấy dậy trễ, ngay cả cơm cũng lười ăn. Người này có thể vội vàng đi họp giúp tôi, chắc chắn là có mưu đồ.

Tôi đang buồn bực thì Trương Thiển trở lại, trong tay xách một đồng nước trái cây, vẻ mặt hạnh phúc đến say mê. Tôi làm bộ không để ý nói với cô nàng một câu: “Trương Phú bà, cảm ơn bà đã đi họp giúp tôi.”

Trương Thiển lắc đầu: “Đừng khách sáo.”

“Đi họp rất vui à?”

“Rất vui, tiểu khùng bố rất đẹp trai!” Mắt Trương Thiên lấp lánh.

Tôi rất thích mấy bé ngoan như vậy, bạn mới vừa mở mồm hỏi, người ta đã vội vàng khai sạch sành sanh.

“A

” tôi chợt hiểu ra gật đầu, “Tiểu khùng bố đẹp trai như vậy sao?”

Phú bà gật đầu lia lịa: “Ừ!”

“Vậy hôm nay buổi tối đi họp nói nội dung gì vậy?”

“.....” Trương Thiên cau mày nghĩ một lát, nghĩ đến vò đầu bứt tai, cuối cùng lắc đầu một cái, “Không biết.”

Mẹ nó, hám trai đến mức như cậu, đúng là hết nước cứu rồi!

Sau đó tôi đành phải gọi điện thoại cho Tiền Đường. Tiền Đường cũng không dài dòng, vài ba lời đã nói rõ ràng mọi chuyện. Gần đây trường học muốn tổ chức một trận đấu bóng rổ, câu lạc bộ bóng rổ sẽ phụ trách tổ chức, cung cấp nhân viên phục vụ, nói trắng ra chính là chọn trọng tài, ghi chép tại trận đấu, cùng với mấy phu khuân vác phụ trách mang đồ linh tinh.

Tiền Đường nói xong việc chính, lại hỏi tôi: “Tối hôm nay đã đi đâu?”

Tôi trêu chọc cậu ta : “Con nít không được hỏi nhiều.”

Tiền Đường vô cùng dứt khoát cúp điện thoại.

. . . . .

Mặc dù tôi vào câu lạc bộ bóng rổ là vì chạy theo trai đẹp, mặc dù trai đẹp này trước mắt còn chưa tới tay hơn nữa hi vọng có vẻ mong manh, nhưng tôi làm một thành viên của câu lạc bộ bóng rổ, theo tinh thần trách nhiệm, cũng nên tham gia hoạt động có thể tham gia, mặc dù trước đây ngay cả “Ghi chép tại trận đấu” là gì tôi cũng không biết.

Tiểu khùng bố rất quan tâm săn sóc, lúc phân tổ biết tôi và Tiền Đường là người quen, đặc biệt phân hai chúng tôi vào một tổ. Dĩ nhiên, cậu ta còn hết sức ân cần không cự tuyệt một người khác xung phong nhận việc.

Cô nàng xung phong nhận việc này chính là em gái cứ bám theo Tiền Đường ba bước không rời khi tham gia hoạt động nướng đồ ăn lần trước, Phạm phong tình đặt cho cô ấy biệt danh là “Em gái ngây thơ”. Biệt danh này gọi rất ngượng mồm, tôi nhớ không nổi, nhưng tôi cũng lấy cho em gái một cái ngoại hiệu rất phù hợp, gọi là “Cô nàng đậu cô-ve”, vừa gầy vừa đẹp, rất hình tượng nha.

Ba người một tổ ghi chép, Tiền Đường được an bài làm trưởng nhóm, chủ yếu là phụ trách ghi điểm nhớ phạt ..., tôi và cô nàng đậu cô-ve ngồi hai bên cậu ta, một tính giờ một thổi còi. Có thể là đầu óc tôi có vấn đề, cứ cảm thấy cái tổ hợp này rất quái dị, khiến cho tôi có một loại cảm giác xấu hổ giống như Tiền Đường trái ôm phải ấp.

Nhất là, khi cô nàng đậu cô-ve cơ hồ áp vào trên người Tiền Đường, tay chỉ chỉ trỏ trỏ trên giấy ghi chép, ánh mắt dính cứng ngác lên mặt Tiền Đường, sự khó chịu trong lòng tôi càng phóng đại.

Có trò đùa dễ số dăng như vậy sao? Ngây thơ quá!

Tôi dừng cảm lay lay Tiền Đường bên cạnh, nói: “Tiền Đường, tôi muốn làm trưởng nhóm.”

Tiền Đường nói một chữ “Được”, kéo cái ghế ra, chờ tôi ngồi xuống, mới ngồi ở bên cạnh tôi. Vì vậy tôi liền có một cảm giác thành tựu như giờ gậy đánh uyên ương (-_#), vui sướng quây bậy vào giấy ghi chép.

Tiền Đường không chấp nhận được, kéo tay của tôi ra, “Không phải như vậy, Tiểu Vũ.” Vừa bắt đầu nói đại khái quy tắc ghi chép cho tôi.

Tôi nghe không vào, chỉ tập trung tinh thần cố thưởng thức biểu tình hâm mộ ghen ghét của cô nàng đầu cô-ve kia. Được rồi, tôi thừa nhận tôi rất ấu trĩ. =.=

Cuộc tranh tài bắt đầu, Tiền Đường một người làm hai công việc, vừa ghi chép vừa tính giờ. Nhìn thì tưởng dễ, thật ra thì cũng rất nhiều quy tắc, ví dụ như lúc ghi chép, phải chia ra ghi từng phần, vận động viên được điểm phải ghi riêng, phạm quy hay tạm ngừng cũng phải ghi, mà lại còn phải căn cứ động tác tay của trọng tài, nhớ rõ ràng loại vi phạm xem có phạt bóng hay không, phạt bóng bao nhiêu lần.

Bảng kia tôi nhìn thôi cũng thấy nhức đầu, Tiền Đường lại làm rất nghiêm túc. Ủ, Tiền Đường lúc nghiêm túc đẹp trai nhất!

Sau lại tôi áy náy, nói với cậu ta : “Hay để tôi tính giờ cho.”

Tiền Đường nắm máy tính giờ không buông tay, cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, “Tôi sợ cậu nhớ lộn.”

Chạy mồ hôi, tôi có đàn như vậy sao tôi .

Cô nàng đập cô-ve không nhin nổi nữa, giờ cái còi muốn Tiền Đường thổi giúp cô nàng, lý do là sức cô nàng quá yếu, thổi không đủ vang. Cái còi này là còi chuyên dụng cho đấu bóng rổ, làm bằng kim loại, to cỡ bàn tay, thổi lên tiếng rất sắc lạnh, chính là phải phí một chút sức lực, thổi một hồi quai hàm cũng phát đau.

Tiền Đường cũng không từ chối cô nàng đập cô-ve. Cậu ta nhận lấy cái còi, dùng nước suối rửa cẩn thận, cơ hồ dùng hết nửa bình nước suối. Sau đó móc khăn giấy ra lau sạch sẽ, lau xong lại rửa tiếp, rửa đến bình nước suối thấy đầy, lại lau. Lúc này mới đem cái còi để ở một bên, đến lúc thổi mới cầm lên thổi, độ vang tuyệt đối phù hợp tiêu chuẩn.

Tôi nhìn bộ dạng cậu ta phòng má trợn mắt thổi còi liền muốn cười, quá hài đĩ!

Tuy vậy cô nàng đập cô-ve lại cười không nổi, cô nàng nhìn thấy Tiền Đường liều mạng rửa cái còi, tử thân đến nước mắt sắp trào ra. Thật ra thì lần này cô ấy thật sự hiểu lầm Tiền Đường rồi, thằng nhãi này làm như vậy không phải nhằm vào ai cả, cậu ta chỉ hơi sạch sẽ quá thôi, cái còi này dùng chung, ai cũng đụng vào, nếu Tiền Đường dùng, tất nhiên là muốn rửa nó đến sạch bóng mới bằng lòng đụng, cho dù như vậy, cậu ta cũng không được vui vẻ lắm, mỗi lần thổi lông mày cũng nhíu chặt lại.

Mặc dù tôi biết những chuyện này, nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho cô nàng đập cô-ve. Cô buồn bực là chuyện của cô chứ!

Vốn cho là cô nàng đập cô-ve sẽ tức giận, ai biết lúc trận đấu này kết thúc, cô nàng lại làm như không có việc gì lôi kéo Tiền Đường cùng nhau nghiên cứu giấy ghi chép, thảo luận xem có cái gì thiếu sót không ..vân vân.

Mẹ nó, da mặt vừa dày, vừa có thể giả bộ, lòng dạ lại bao dung. . . . . Em gái này, tiền đồ bao la nha!

Tôi thất bại, tiếp theo lại cảm thấy mình rất nhàm chán. Dù sao Tiền Đường không thích tôi cũng không thích cô ấy, tôi đi theo bọn họ chít chít meo meo cái gì chứ. Nghĩ tới đây, tôi tiêu sái quăng túi ra sau lưng, “Đi nhé, hẹn gặp lại!”

Tiền Đường để giấy ghi chép xuống: “Tiểu Vũ, chờ đã, cùng đi ăn cơm nhé.”

Tôi cười hì hì nhón chân lên quàng vai Tiền Đường, ” Cậu mời khách à? Có tiền sao?”

Tiền Đường cũng không giãy giụa, “Muốn ăn cái gì?”

Tôi đáp lung tung, quay đầu lại nhìn lướt qua cô nàng đậu cô-ve, đưa tới một ánh mắt khiêu khích. Mặc dù tôi cũng không tính là bạn gái của Tiền Đường, nhưng muốn phá bĩnh cậu, tôi dư sức.

Thật ra thì tôi rất khi dễ loại ý nghĩ và cách làm này của mình, nhưng đành chịu, tôi không khống chế được.

. . . . .

Ngày thứ hai, tôi không thể tiếp tục chèn ép Tiền Đường, nguyên nhân là thằng nhãi này phải đi tranh tài.

Hệ vật lý đấu với hệ toán học. Tôi vừa nhìn thấy đội hình ra sân, liền vui vẻ, Tiền Đường VS tiểu khủng bố!

Tiền Đường, lúc cậu ra bóng nên kiềm chế chút, người kia tốt xấu gì cũng là đội trưởng của cậu mà. . . . .

Tôi vốn cho rằng tiểu khùng bố lấy được cái ngoại hiệu này, bởi vì cậu ta bất hạnh là đội trưởng lại họ Khổng, hôm nay nhìn cậu ta chơi bóng, tôi mới phát hiện căn nguyên của danh hiệu này.

Quả thật rất khùng bố!

Tiểu khùng bố thân ột mét bảy bảy, là người thấp nhất trong nhóm người này, cũng là người nhảy cao nhất, tốc độ nhanh nhất, lực bộc phát mạnh nhất. Cậu ta dám giành bóng rổ với người ột mét chín, có thể tấn công bất ngờ đoạt banh của bất cứ kẻ nào, thường đứng giữa sân nhận banh sau đó trực tiếp chạy nước rút, ném vào giỏ.

Vậy mà tiểu khùng bố cũng là nhân vật bi kịch nhất trong bọn họ. Bởi vì. . . . . Không sợ đối thủ quá mạnh, chỉ sợ đồng đội quá yếu. . . . .

Đúng vậy, hệ toán học chỉ có mình cậu ta là xuất sắc, xen lẫn trong một đám người bình thường tài nghệ tương đối như vậy, lại có vẻ vô cùng lẻ loi. Không phải cậu ta không chịu hợp tác, chẳng qua là cậu ta thật sự không tìm được đối tượng có thể hợp tác. Cũng vì vậy, hiệp đấu sau hệ vật lý cạnh phòng tiểu khùng bố nghiêm ngặt, điểm số liên lập tức kéo giãn ra.

Tôi xem một hồi thấy trong lòng chua xót, hướng về phía sân đấu hô to: “Tiểu khùng bố! Cố gắng lên!”

“Có người ghi chép trận đấu như vậy sao, nịnh hót cũng phải nhìn hoàn cảnh chứ.” Hứa Chiêu xuất hiện ở sau lưng tôi, cậu ta dùng đùi gõ chiêng nhẹ nhàng gõ bả vai của tôi, vẻ mặt nghiêm túc.

Tôi che miệng, đàng hoàng nhìn chăm chăm vào đồng hồ bấm giờ mà ngẩn ngơ.

Hứa Chiêu lại đột nhiên kéo ghế trống ngồi bên cạnh tôi, dùng dùi chọt chọt đầu tôi, cười hì hì hỏi: “Tại sao cậu không kêu Tiền Đường cố gắng lên?”

Tôi liếc về đám sinh viên nữ thác loạn kêu “Tiền Đường cố gắng lên” “Tiền Đường Tiền Đường em yêu anh” bên cạnh kia, mẹ nó, cậu ta còn bảo tôi kêu cái gì? Dù tôi có kêu, Tiền Đường cũng không nghe thấy!

Buồn bực không nói gì, tôi vừa định cảnh cáo Hứa Chiêu đừng làm trở ngại công tác của tôi thì nghiêng mắt nhìn thấy quả bóng rổ trong sân đang bay thật nhanh về hướng chúng tôi, mục tiêu: cái ót của Hứa Chiêu!

Tôi cười híp mắt nhìn Hứa Chiêu, nhưng không nhắc nhở cậu ta . Bởi vì nếu tôi nhắc nhở cậu ta, người bị đập trúng sẽ là tôi . ^_^ Hứa Chiêu nhanh chóng ôm đầu kêu thảm thiết. Cậu ta cũng không nói gì, tai nạn vì bóng thường xảy ra mà, tôi còn gặp nhiều tình huống thảm khốc hơn.

Khi Tiền Đường đang được đám fan hâm mộ lấy ưu thế áp đảo trợ uy, tôi lại nghe một giọng nói cao vút hô: “Khổng Khánh Duyên! Cố gắng lên! Khổng Khánh Duyên! Đẹp trai nhất!”

Không cần nhìn tôi cũng biết người này là ai.

Tôi thấy Trương phú bà đúng là điên rồi, cô ấy lấy sức một mình mình đối kháng với một đám mê trai đối diện, nhưng khí thế cũng

không thua kém chút nào. Đây chính là sức hấp dẫn của trai đẹp sao?

Mặc dù có Trương phú bà trợ uy, cuối cùng tiểu khủng bố cũng không thể văn hồi cục diện. Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn bộc phát tiềm lực, thu nhỏ chênh lệch điểm số lại đến hơn mười phần, dĩ nhiên, cũng chỉ có thể như vậy.

Tiếng còi kết thúc vang lên. Trương phú bà mắt hồng hồng, đưa cho tiểu khủng bố một bình nước. Tiểu khủng bố cười nhận lấy, nói với Trương phú bà cái gì đó, tựa hồ là đang an ủi cô nàng.

Tôi cảm thấy hình tượng này đặc biệt ám áp, liền lấy ra một bình nước định đưa cho Tiền Đường, quay đầu nhìn lại mới phát hiện, không cần nữa.

Mẹ nó, không phải thằng nhãi này chỉ đẹp trai một chút thôi ư, các cậu có cần vây quanh cậu ta giống như sói đói vậy không, nhiều nước như vậy cậu ta uống đến tết cũng chưa hết, hừ!

Tôi mở nắp, đổ một miệng nước. Người ta không cần, tôi tự uống.

Tiền Đường đột phá vòng vây, tiến tới trước bàn trọng tài xem sổ ghi chép. Quần áo chói bóng của cậu ta bị mồ hôi thấm ướt, ngay cả sợi tóc cũng đọng một giọt mồ hôi. Mồ hôi không khiến cho cậu ta có vẻ chật vật, ngược lại còn có vẻ rất nam tính. Tôi nhìn đến mê muội.

Tiền Đường nắm giấy ghi chép, nghiêm túc xem, giống như là đang suy nghĩ cái gì. Cậu ta thuận tay cầm một chai nước suối không uống hết trên bàn lên, uống một hớp.

Tôi tôi tôi . . . . . Tôi không dám nhìn cậu ta . . . . .

Chai nước kia tôi mới vừa mở ra, mới uống một hớp.

Lúc này, tôi chú ý tới một số ánh mắt không tầm thường. Ngẩng đầu nhìn lại, mấy sinh viên nữ mới vây công Tiền Đường vừa rồi còn chưa đi, thường xuyên nhìn về hướng chúng tôi, còn châu đầu ghé tai thăm thì.

Tôi phát điên, đặc biệt ngu ngốc hướng về phía bọn họ nói một câu: “Nhìn cái gì vậy, thằng nhãi này tôi bao đấy!”

Tiền Đường phun một ngụm nước ra ngoài.

Những sinh viên nữ kia đại khái cảm thấy tôi rất ngu ngốc khẳng định không có sức cạnh tranh gì, cười đùa rời đi. Hiện tại tôi rất hận không thể co thành một cục, biến mất.

Tiền Đường xem ghi chép xong rồi, cầm cái nắp bình trên bàn lên, vặn chặt lại, sau đó cầm bình nước đi ra ngoài.

Tôi kêu cậu ta, “Ai, đó là nước của tôi.”

Tiền Đường quay đầu lại nhìn tôi, cậu ta lắc lắc bình nước trong tay, nhếch miệng, “Vốn là của tôi .”

Thôi đi! Đồ xấu xa!

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

17. Chương 17: Sinh Động Như Thật

Từ sau khi kế hoạch hạ gục Tiền Đường của tôi tạm thời mắc cạn, cuộc sống vẫn lơ đãng trôi nhanh như cũ, nháy mắt đã tới cuối kỳ.

Phiếu điểm của Tiền Đường có chút kỳ dị, trên cơ bản là phân hoá thành hai cực. Ngoại trừ tiếng Anh, thành tích các môn khác đều tốt đến mức làm người ta giận sôi gan, thậm chí mấy môn này, cậu ta không đi nghe giảng, cũng có thể thẳng tiến lên nhóm đứng đầu. Mà tiếng Anh thì tệ thảm hơn một chút ... Cậu ta bị trượt.

Kỳ thật chuyện này nằm trong dự kiến rồi, chẳng qua cậu ta không muốn nhìn thẳng vào sự thật thôi.

Tôi nhìn chằm chằm con dấu đỏ bắt mắt trên phiếu điểm, hỏi cậu ta: “Tiền Đường, nếu cậu thi lại ... tiếng Anh có thể đạt chuẩn không?”

Tiền Đường nhìn tôi như thể đang nhìn kẻ ngớ ngẩn, “Cậu từng thấy tôi thi tiếng Anh đạt chuẩn sao?”

... Toát mồ hôi, hình như tôi chưa từng thấy qua.

Vậy cậu làm sao bây giờ? Học lại sao? Học lại cũng không khẳng định sẽ đạt chuẩn!

Tiền Đường vo phiếu điểm thành một nhúm ném vào thùng rác, “Hiện tại vấn đề mấu chốt không phải là tôi nên làm gì, mà là cậu tính xem nên làm gì bây giờ?”

“Có ý gì?”

“Giúp tôi học bù, Tiểu Vũ.”

“...”

Chiều này của Tiền Đường cũng xem như là nhìn mãi thành quen rồi, tiếng Anh của cậu ta cứ xảy ra vấn đề liền thích tìm tôi, nhưng ... đây cũng không phải chuyện tôi có thể quản được ... Cũng không phải tôi chưa từng giúp cậu ta học thêm, nhưng lần đó có cho ra hiệu quả rõ ràng đâu?

Hơn nữa về chuyện này tôi cũng có chút tâm tư, cậu ta chưa nhìn ra, nhưng chính bản thân tôi lại rất rõ ràng. Ngộ nhớ tôi nhận không được làm ra chút việc ...

Mới nghĩ tới đó liền nhức óc, tôi lắc đầu, “Tiền Đường à, sức miễn dịch của cậu đối với tiếng Anh thuộc loại A+ rồi, trình độ như tôi tạm thời phá không được, thôi thì ngài thỉnh cao nhân khác vậy?”

Tiền Đường mặt không biểu cảm chìa tay về hướng tôi: “Trả tiền lại đây.”

Tôi sửng sốt, “Tiền gì?”

Tiền Đường ngồi ở trên sofa, bắt chéo chân, khoanh tay trước ngực nhìn tôi, như là ông chủ đang nhìn một nhân viên bắt tài, “Không tính lúc học trung học, chỉ cần tính từ lúc tôi học đại học đến

bây giờ, cậu nợ tôi chừng hai ba ngàn thôi? Tiền của tôi là giữ lại cho vợ tôi dùng, cậu không biết sao?”

Mẹ nó, quá vô sỉ, lại dùng chiêu này chơi tôi. Hiện tại tôi đặc biệt muốn hỏi Tiền Đường một cậu, có phải tiêu tiền của cậu thì phải làm vợ cậu không? Hi hi hi hi...

“Tiểu Vũ, nghĩ gì thế?”

“Ặc, không, không có gì. Cái kia... Tiền Đường à, có phải giúp cậu học thêm thì tiền tôi nợ cậu có thể xóa bỏ hay không?”

Tiền Đường trưng ra cái biểu cảm thật đáng đánh, “Cũng không nhất định, để xem biểu hiện của cậu đã.”

Ở trong lòng, tôi lén lút dựng thẳng ngón giữa ra với cậu ta. (Ai không hiểu thì cứ nhìn gương làm thử nhé =)))

...

Vấn đề dạy thêm tiếng Anh cho Tiền Đường, tôi còn cố ý nhờ Chu Văn Trùng cố vấn một chút. Vì Chu thiếu gia này, tiếng Anh tốt hết chỗ nói, cậu ta nghe xong tình huống của Tiền Đường, nói: “Người học tiếng Anh thành tích không tốt phân ra hai loại, một loại là căn bản là không có dây thần kinh học tiếng Anh, một loại khác chính là nhắc tới tiếng Anh liền không muốn ăn cơm, Tiền Đường có lẽ thuộc loại sau.”

“Tiếp đó thì sao?”

“Tiếp đó, học thuộc từ đơn đi, có thể học bao nhiêu thì cứ học. Tuy rằng lần này thi lại có chút nguy hiểm, nhưng kiên trì tiếp tục, về

sau thành tích của cậu ta sẽ không quá khó coi. Cậu giám sát cậu ta, mỗi giây mỗi phút đều thổi phồng sự khùng bố của việc nợ môn.”

“Thế này... có được không?”

“Nếu vẫn không được, vậy chỉ có thể tìm giáo viên tiếng Anh mà khóc thôi. Cậu yên tâm, bộ dạng của Tiền Đường rất dễ khiến người ta yêu thương, giáo viên tiếng Anh nói không chừng sẽ mềm lòng.”

Tôi như bị sét đánh một cái, dùng cái từ “khiến người ta yêu thương” này để hình dung Tiền Đường, sao lại kỳ quái như vậy?! Cậu ấy hẳn phải là “khiến người ta căm hận” mới đúng chứ?

Tôi dùng thử biện pháp Chu Văn Trùng trên người Tiền Đường, ngày đầu tiên liền gặp thất bại rồi. Cái quái gì đây? Tôi kêu cậu học thuộc năm mươi từ đơn, cậu chính xác trọn vẹn học được có hai từ là sao? Hai từ? !!!

Tôi đập mạnh sách từ đơn lên bàn học của Tiền Đường, xuất ra khí thế của giáo viên tiếng Anh dạy dỗ cậu ta : “Cậu học đến đại học rồi mà mấy điểm cơ bản còn chẳng phân biệt được là sao? Có ai phát âm tiếng Anh còn uốn lười âm cuối hả? Cậu là người nước ngoài nhập cư trái phép vào Bắc Kinh sao? Cho dù cậu không đọc được, viết đúng cũng được mà! Cái trí nhớ biến thái của cậu cũng nên phát huy đi chứ? Cười! Cậu còn dám cười!”

Tôi cầm lấy sách từ đơn làm bộ muốn đánh đầu cậu ta, kết quả cậu ta không ngăn cản cũng không trốn, cứ ngồi kia, một tay đỡ cằm, mỉm cười nhìn tôi .

Cuối cùng tôi vô lực ném sách lên trên bàn, “Tiền Đường, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tiền Đường: “Tôi cảm thấy bộ dáng cậu tức giận thật đáng yêu.”

Tôi ... !!!

Tâm tình tôi hiện tại rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, Tiền Đường khen tôi đáng yêu, hi hi hi... Nhưng mà, mẹ nó, cậu ta nói bộ dáng tôi tức giận đáng yêu, là tức giận đó, đúng là cái tên biến thái! ... Còn có, bà đây tức giận không phải vì cậu sao?! Tôi #\$%@ ¥ #...

Tôi xoa xoa cái trán, xoay người muốn đi. Không thể trêu vào, tôi còn không trốn nhanh sao.

Tiền Đường giữ chặt tôi, “Tiểu Vũ, làm sao vậy?”

Tôi hất tay cậu ta ra, cao giọng: “Không nhìn thấy sao? Chị đây — không — chịu — nổi — nữa — !”

Tiền Đường: “Tốt thôi, còn tiền.”

... Lại nữa!

Tôi nổi giận đùng đùng ngồi trở lại ghế, lườm Tiền Đường. Tiền Đường cũng không nói chuyện, ngồi đối diện tôi, trực tiếp nhìn thẳng tôi. Hai người cứ mắt to lườm mắt nhỏ như vậy ước chừng một phút đồng hồ, Tiền Đường mở miệng phá tan sự trầm mặc, nhưng cậu ta vừa mở miệng tôi liền muốn đánh cậu ta: “Tiểu Vũ, cậu gọi tôi một tiếng ‘Anh’ đi.”

Tôi tức giận đến bật cười, “Tiền Đường, là cậu có bệnh hay là tôi có bệnh?”

Tiền Đường mặt không đổi sắc: “Hai ta đều có bệnh.”

“Mặc kệ là có bệnh, nhưng vấn đề lớn nhỏ là do trời sắp đặt rồi, muốn làm anh của tôi, cậu ...” Tôi vừa nói, thân thể vừa nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta, “... đừng có đùa.”

“Tiểu Vũ, cậu gọi tôi một tiếng anh, tôi cam đoan đang hoàng học thuộc từ đơn, bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

Tôi cầm tờ giấy đầy dấu gạch chéo đỏ chói trên bàn lên, cười lạnh: “Học thuộc công thức, tôi không học được; học thuộc từ đơn, cậu càng không học được.”

Tiền Đường bắt lấy tờ giấy kia, xé bỏ, đập xuống bàn. Cậu ta ghé sát vào tôi, chớp mũi chúng tôi cơ hồ sắp dính vào nhau. Tôi cảm giác được có một loại áp lực vô hình đang đè ép tôi, khiến cho tôi hơi khó thở.

“Đánh cuộc đi, Tiểu Vũ.”

“...”

“Nếu trong vòng một ngày tôi học thuộc được năm mươi từ đơn, từ nay về sau cậu phải gọi tôi là ‘Anh’.”

“Nếu cậu không thể thì sao?”

“Như vậy cậu cứ tiếp tục tiêu tiền của tôi đi, không cần trả.”

Tôi suy tính tỷ lệ Tiền Đường thành công học thuộc đồng từ đơn này một chút, “Một trăm từ đơn, một ngày.”

“Được.”

“Tôi nhiều nhất chỉ gọi cậu một tháng thôi.”

“Gọi cái gì?”

“Heo!”

“...”

Hứ, muốn chiếm tiện nghi của tôi ? Luyện thêm đi!

Tôi nghĩ, muốn Tiền Đường mỗi ngày học thuộc một trăm từ đơn còn khó tin hơn khiến mẹ tôi làm ra thức ăn ngon miệng, tiền của cậu ta tôi lấy là cái chắc rồi. Hơn nữa, cho dù thằng nhãi này nổi khùng lên, tôi cũng không mất miếng thịt nào, nhiều lắm là mất mặt một chút. Da mặt có là cái gì đâu!

...

Ngày thứ hai.

Tôi ngồi trên sofa, mắt nhìn TV chăm chăm, tay không ngừng ấn điều khiển từ xa. Tiền Đường ngồi bên cạnh tôi, cũng không nói chuyện, nghiêng đầu nhìn tôi, nhìn mấy khối cơ đang run rẩy trên mặt tôi .

Đột nhiên, tôi “Cạch” một tiếng, ném điều khiển từ xa lên bàn trà, xoay người tóm lấy cổ áo Tiền Đường, hướng về phía mặt cậu ta la lớn: “Anh anh anh anh anh! ! !”

Tiền Đường giơ tay lên đầu tôi xoa nhẹ vài cái, mỉm cười, “Ngoan.”

Tôi: “...”

Hiện tại tôi có một loại kích động muốn cắn người. Tiền Đường, đồ biến thái, biến thái! Cậu ta thì giỏi rồi, một trăm từ đơn, bà đây

tuyển chọn kỹ lưỡng nửa ngày, cậu ta thật sự học thuộc hết!

Tôi đập vai của cậu ta, cắn răng hỏi: “Tiền Đường, cậu cố ý, đúng không?”

Tiền Đường cười tủm tỉm gật đầu: “Vô nghĩa.”

... Khốn kiếp!

Tôi không cam lòng: “Lần đầu tiên cậu chỉ học thuộc hai từ, cũng là cố ý?”

Tiền Đường cười đến là đáng đánh: “Cậu đoán đi.”

“Cút!”

...

Buổi chiều, tôi gục trên bàn học, nhàm chán lật giở truyện tranh. Tiền Đường ngồi một bên, đối mặt với bài thi tiếng Anh mà vận công. Cái gọi là vận công, chính là không nhúc nhích nhìn chăm chăm nó, nhưng mà không có hạ bút.

Tôi kỳ quái nói: “Một trăm từ đơn biến thái ngài cũng học thuộc được, hiện tại cũng đừng giả vờ rụt rè với tôi .”

Tiền Đường buông bút, “Đêm qua tôi học từ đơn học đến ba giờ sáng, làm ẹ tôi sợ quá mức.”

“Sau đó thì sao? Cậu muốn biểu đạt cái gì?”

Tiền Đường không nói chuyện, nhìn tôi, ý tứ ám chỉ rất rõ ràng.

Tôi run run, trợn mắt, uể oải kêu: “Anh.”

“Ngoan!” Tiền Đường cười tủm tỉm vỗ đầu tôi, “Tôi muốn nói chính là, có thể nghe cậu gọi tôi một tiếng anh, học bao nhiêu từ đơn tôi đều sẵn lòng.”

Biến thái! Lừa mình dối người! Tôi thật sự nhìn không nổi cái bộ mặt đắc ý của cậu ta, liền tóm lấy cái tay đang đặt trên đầu tôi, cắn một cái.

Ngoài dự tính, tôi không nghe thấy Tiền Đường kêu thảm thiết. Tôi kinh ngạc giương mắt nhìn cậu ta, chỉ thấy biểu cảm cậu ta ngạc nhiên, nhưng môi vì nhin đau mà mím chặt, không phát ra âm thanh gì.

Tôi mềm lòng, buông cậu ta ra. Tiếp đó, đầu óc của tôi lại co giật rồi —ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nhẹ nhàng liếm liếm ở nơi tôi vừa cắn qua, phía trên dấu răng kia,.

Khi tôi ý thức được bản thân đang làm cái gì, tôi tôi tôi ... Tôi TMD* thực sự muốn giả chết, tôi đang làm cái gì đây a a a a...

(*TMD: con mẹ nó, con bà nó.... đại khái là nói bậy ~_~)

Tiền Đường còn nhìn chằm chằm cái tay kia một hồi lâu, cuối cùng, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía tôi, khóe miệng cong lên, cười nói: “Cậu có thể đừng cảm dỗ tôi như vậy được hay không, con người tôi định lực kém lắm, thật đó.”

T_T chịu không nổi, tôi chịu không nổi, tôi thực sự chịu không nổi...

...

Bởi vì bị Tiền Đường chà đạp, mấy ngày nay tâm tình tôi tương đối tối tăm, khí thể tương đối hỗn loạn. Đương nhiên, tôi có táo bạo mấy đi chăng nữa cũng không dám phát tiết trên đầu cha mẹ tôi, trước mắt, sinh vật duy nhất có thể chịu đựng tâm tình của tôi chỉ có Tiền Đường cùng với con chó nhà cậu ta, Viên Tử. (Viên Tử = tròn vo, là tên con chó.)

Mẫu chốt là con chó kia, tôi còn không dám chọc. = =

Vì thế Tiền Đường trở thành đối tượng đả kích hàng đầu của tôi . Hôm nay, Tiền Đường lại gục ngã trước bài thi tiếng Anh, không tự chủ mà ngủ thiếp đi, tôi từ trong quyển truyện tranh ngẩng đầu lên, tà ác chớp chớp mắt.

Tôi lén lút lấy ra lọ sơn móng tay mới mua, nắm tay Tiền Đường cẩn thận vẽ lên.

Tuy rằng tên Tiền Đường này ngủ không sâu, nhưng chỉ cần có tiếng Anh thôi miên, cậu ta sẽ ngủ tương đối ngon, cũng không dễ dàng thức giấc.

Hai mươi phút sau, mười đầu móng tay Tiền Đường đều xuất hiện trái tim nho nhỏ màu hồng phấn.

Tôi nâng tay cậu ta lên thối thối, Tiền Đường không thoải mái, nhú mày tỉnh lại.

Tôi lập tức ngồi trở lại phía đối diện cậu ta, cầm lấy truyện tranh che khuất đầu, đợi cậu ta nổi trận lôi đình.

Đợi thật lâu, không thấy động tĩnh gì, tôi kinh ngạc để truyện tranh xuống, tò mò xem Tiền Đường đang làm cái gì. Ặc, thằng nhãi này đang cười, cậu ta đang nhìn móng tay mình ngây ngô cười!

Tôi nháy mắt kinh hoàng, cẩn thận gọi cậu ta : “Tiền Đường — cậu tỉnh ngủ chưa?”

Tiền Đường nhú mày: “Gọi anh.”

Khốn thật, ở tình huống nào ngài cũng không quên được chuyện này sao?! “Anh... đẹp trai, tôi sơn móng tay cho cậu đẹp lắm sao, vừa lòng không?”

Tiền Đường chụp đầu tôi, cười thật mê người, “Bướng bỉnh!”

Mẹ nó! Đại gia ngài còn như vậy tôi thật sự sẽ nhịn không được! Thực xảy ra chuyện gì thì tự mà gánh lấy hậu quả! Không đúng, hậu quả để tôi phụ trách, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu ! Hi hi hi hi...

Quả nhiên YY thật là tốt! (YY = tự sướng, hoang tưởng)

Giờ phút này, Tiền Đường nhìn chăm chăm móng tay của mình, nghi hoặc nói: “Nhưng mà, tôi có chút không rõ. Cậu vẽ cho tôi nhiều ký hiệu đại biểu cho dục vọng chưa được thỏa mãn như vậy là có ý gì?”

Tôi tôi tôi ... Tôi đã không còn sức mà châm chọc nữa rồi ...

“Cậu mới chưa thỏa mãn dục vọng, cậu và cả nhà cậu đều chưa thỏa mãn dục vọng! Vô văn hóa! Lưu manh! Bà đây đây là hàng bán chạy, làm sao có thể chưa thỏa mãn!”

Tiền Đường chậm rì rì lặp lại kia ba chữ, “Hàng, bán, chạy?” Cậu ta nhướn mày, ánh mắt khó nén sự khinh thường.

Tôi vừa định nói chuyện, lúc này di động lại vang lên, tôi mở ra, là tin nhắn của em gái Lam: Chúng tôi đang ở dưới lầu nhà cậu, xuống

đây đi.

Tôi nhìn xem vẻ mặt khinh thường của Tiền Đường, lòng tự trọng bị đả kích. Vì thế tôi chạy đến phía trước cửa sổ, kéo cửa ra, hướng về phía cái xe Jeep đang đỗ dưới lầu hô: “Em gái Lam, cậu yêu tôi không?”

Em gái Lam từ trong xe Jeep thò đầu ra, khí khái mùi phần trả lời: “Tôi yêu cậu muốn chết! Nhanh lên, mau xuống dưới đi!”

Tôi khiêu khích liếc nhìn Tiền Đường, chạy ra ngoài.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

18. Chương 18: Hiểu Lâm Lớn

Chu Văn Trùng và em gái Lam muốn rủ tôi đi trượt băng, thời tiết lạnh như thế này muốn tìm chỗ đi chơi thật đúng là không dễ dàng.

Tôi vừa ngồi lên xe, em gái Lam cẩn thận nhìn mặt của tôi, “Tình hình không tốt?”

Chu Văn Trùng vừa khởi động xe, vừa chen miệng nói: “Con gái nha, mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy.”

Tôi thấy trong khe hở dưới chỗ ngồi có một quả cầu thủy tinh nhỏ, liền móc nó ra kéo cổ áo sau của Chu Văn Trùng mà nhét vào. Chu Văn Trùng há miệng run rẩy kêu lên: “Ai u chết ông rồi..ui ui, thứ gì vậy!”

Tôi ôm bụng cười to lên. Em gái Lam cũng đang cười, nhưng cậu ta cười rất đoan trang, một tay để trên chỗ ngồi một tay đỡ cằm, khóe miệng hơi nhếch lên, không phát ra tiếng động nào. Làm còn gái, tôi cảm thấy áp lực rất lớn. =.=

Chu Văn Trùng uốn qua ẹo lại, cuối cùng cũng moi được quả cầu thủy tinh nhỏ kia ra, thuận tay đặt trong hộp chứa đồ. Cậu ta nhìn tôi trong kính chiếu hậu, nói: “Đoán chừng còn nửa giờ mới đến, bà có thể ngủ một giấc.”

“Đừng có đùa, giờ này cũng không kẹt xe nha. Nửa giờ, tui lên trời trượt băng à?”

“Đến thì bà sẽ biết.”

Cũng không biết là vì Chu Văn Trường lảm mồm nói như vậy, hay là ngày hôm qua tôi thật sự ngủ không đủ, tóm lại cậu ấy mới lái xe đi một lát, đầu của tôi liền bắt đầu từng chút từng chút trượt xuống, muốn ngủ, nhưng ngồi ở trong xe, ngủ kiểu nào cũng không thoải mái. Bất đắc dĩ, tôi kéo em gái họ Lam bên cạnh qua, “Mượn bả vai dùng một chút.”

Em gái Lam vui vẻ, “Tùy tiện dùng, đừng khách khí.”

Một lát sau, tôi dựa vào em gái Lam, thoải mái hừ hừ, ” Em gái Lam, ông thật là mềm nha.”

Giọng nói hơi u oán của em gái họ Lam từ phía trên tôi truyền đến: ” Đánh giá một người đàn ông như vậy, không tốt lắm đâu. . . . .”

Chu Văn Trường vỗ tay lái cười: “Tôi nói, hai người các cậu có thể chú ý một chút hay không, quá lưu manh rồi!”

. . . . . Đại gia à, chuyện gì cũng bị ông biến tướng vắn vẹo được!

. . . . .

Tôi bị em gái Lam đánh thức, cậu ta vỗ sau lưng tôi, thấp giọng gọi tôi. Tôi mở mắt ra, ngồi thẳng, duỗi thắt lưng một cái. Sau đó em gái Lam rút khăn giấy ra, bắt đầu bình tĩnh lau nước đọng trên áo. . . . . Nếu như mà tôi không nhầm, nước kia hẳn là nước miếng tôi nhoe ra. . . . .

Tại sao cuối cùng tôi lại làm chuyện mất mặt như thế ở trước mặt trai đẹp chứ. -_-# xuống xe, trước mắt là một sân trượt băng lộ thiên, mặc dù diện tích không lớn, nhưng người ít, thanh tĩnh, không khí cũng tốt. Chu Văn Trùng đứng trên băng, chống nạnh nhìn chúng tôi, đặc ý nói: “Thế nào, cũng không tệ lắm phải không?”

Tôi vui sướng hô hấp không khí tươi mát trong trẻo lạnh lùng ở nơi này, nhìn khắp mọi nơi một vòng, làm bộ gật đầu một cái, “Coi như đạt tiêu chuẩn, nhanh đi mượn đồ đi.”

Sau khi Chu Văn Trùng đi, em gái Lam đốt điếu thuốc, chậm rãi hút. Cậu ta tựa vào xe, híp mắt nhìn tôi, hỏi: “Cốc Vũ, có tâm sự?”

“Éc. . . . .”

Em gái Lam ưu nhã gầy tàn thuốc lá, “Đừng hiểu lầm, lẽ ra chuyện của bà, tui không nên hỏi, bà muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi. Chỉ là tui thấy gần đây bà cứ mơ mơ màng màng, hơi thất thần. Nếu là có cái gì cần giúp một tay cứ nói với tôi, dù sao chúng ta cũng là bạn bè.”

Tôi gãi gãi đầu, trong lòng hơi cảm động, “Còn không phải là là chuyện kia, người tôi thích không thích tôi, người cậu ấy thích dường như cũng không thích cậu ấy, một vòng luẩn quẩn, tất cả mọi người đều khó chịu.”

Em gái Lam cười: “Chuyện này thì có gì khó chịu, bạn gái trước của tui còn cho tôi đeo nón xanh ba năm kìa, bà thấy tui vẫn vui vẻ đấy thôi.”

Tôi giơ ngón tay cái lên, “Dạ, ngài là đại thần*.”

(* Đại thần: Từ này bắt nguồn từ game online sau được lan rộng ra, các bạn TQ dùng để chỉ những người nổi bật, giỏi giang; tương tự như chữ idol.)

Em Lam cười cười. Cậu ta dịch chuyển thân thể, đến gần tôi một chút, thần thần bí bí hỏi: “Biết tại sao hai ta lại quen biết không?”

“Tại sao?”

“Lúc ấy, tui mới vừa thất tình, Chu Văn Trường chịu không được, nói muốn giới thiệu cho tui một người bạn gái.”

“ . . . . .” Tôi không tự chủ được nhích qua một bên, kéo giãn khoảng cách với em gái Lam.

Em gái Lam từng bước từng bước mà ép sát tới đây, nhẹ nhàng đụng bả vai của tôi một cái, “Thế nào, chê tui không xứng với bà?”

“Không, không phải, tui. . . . .”

Em gái Lam không đợi tôi nói xong, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, âm u nói: “Biết tại sao chúng tôi dẫn bà tới chỗ này không? Nhìn đi, chỗ này hôm nay, trước không thôn xóm sau không nhà trọ, đến lúc đó không phải chúng tôi muốn làm cái gì thì làm cái đó sao?”

Còn như vậy nữa! Cả người tôi dần dần cứng ngắc.

Em gái Lam nhìn tôi chăm chăm một lát, đột nhiên cười to, mắt cũng cong thành hình trăng lưỡi liềm. Cậu quay ra phía sau lưng tôi nói: “Ông xem đi, thế nào? Tui nói cái gì bả đều tin cả.”

Chu Văn Trường đồng tình vỗ vỗ bả vai của tôi: “Cốc Vũ, lời thẳng nhãi này nói một dấu chấm câu bà cũng đừng tin, dĩ nhiên, ngoại trừ

mấy lời cậu ta khen tui.”

Cái gì, là nói giỡn. Em gái Lam tuyệt đối là người trong ngoài bất nhất nhất mà tôi từng thấy, cậu ấy không nói lời nào còn đỡ, nhìn qua còn tưởng là người văn nhả hiền hậu, kết quả thằng nhãi này vừa lên tiếng, liền lộ nguyên hình!

. . . . .

Kỹ thuật trượt băng của em gái Lam và Chu Văn Trường quả thực không tệ, hai người này nhanh chóng hất căng tôi ra, cầm đầu cầm cổ rượt đuổi trên mặt băng, thỉnh thoảng còn khiêu chiến các loại động tác có độ khó cao, giống như hai con báo biển chơi đùa trên mặt nước. Tôi ở bên cạnh nhìn nhìn, liền cảm thấy ông trời rất không công bằng.

Đợi mọi người chơi mệt rồi, lúc ngồi xuống nghỉ ngơi. Chu Văn Trường vỗ bả vai của tôi, hỏi tôi: “Sắp đến năm mới, muốn quà gì?”

Tôi nâng cằm lên, đáp: “Tôi muốn một người bạn trai.” Trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Tiền Đường, cậu ấy vuốt đầu tôi, cười híp mắt nói”Ngoan ~” . . . . . Tôi run lên, phát hiện mình thật là bi kịch, ngay cả YY cũng không đáng tin cậy như vậy.

Chu Văn Trường đẩy tôi một cái, tôi ngã lên trên người em gái Lam, “Được rồi, thỏa mãn người. Trầm thương Lam Định cho người!”

Em gái Lam vịn tôi, cười ranh mãnh , “Ừ, cùng là người lưu lạc nơi chân trời góc bể, sao hai ta không an ủi lẫn nhau sống qua ngày?”

“Đừng, ngàn vạn đừng, nếu tui ở chung với ông, tuyệt đối sẽ sinh ra nghi ngờ với giới tính của mình.”

Em gái Lam không lên tiếng, tay cậu ấy đặt trên vai tôi dịch xuống, chuyển đến cái ót tôi, nhẹ nhàng nắm chặt . . . . .

“A a a! Đau a! Em gái Lam tui sai lầm rồi, tui thật sự biết lỗi rồi. . . . . Ai u ông nhẹ một chút. . . . . Ông anh mình thần võ, uy vũ khí phách, tuyệt đại vô song, em gái đáng yêu, ai. . . . .”

Em gái Lam không bóp nữa, nhưng tay vẫn giữ nguyên chỗ cũ, “Gọi anh.”

T_T Có thể đừng nhắc tới cái chữ này không . . . . .

Em gái Lam phát hiện ra sự dị thường của tôi, cậu ta thả tay xuống, nhìn tôi, trong ánh mắt kia xẹt qua một tia áy náy, dĩ nhiên, có lẽ là ảo giác của tôi .”Cốc Vũ, bà làm sao vậy?”

Tôi xoa cái ót, lúng túng xoay mặt đi, “Không có, không có gì. Là. . . . .Ặc, thật ra thì tui chỉ có chút tò mò, ông nói một người con trai phí tâm ba lần bảy lượt bắt một người con gái gọi cậu ấy là ‘anh’, có phải đại biểu người con trai bắt đầu có ý gì đó với cô gái không?”

Thân thể em gái họ Lam lui về phía sau một chút, cảnh giác nhìn tôi, “Cốc Vũ, tui đã làm cái gì, khiến cho bà cảm thấy tui có ý với bà?”

“Không phải là ý này. . . . .” Hơn nữa, dù tôi có ý này, ngài cũng không cần phải phản ứng như thế chứ? Tôi kém như vậy sao tôi . . . . . T_T “A, vậy là ý gì?” Em gái Lam khôi phục bình thường.

“Nói thế này nhé, ông có một người chị, lớn hơn ông một tuổi, sau đó thì sao, ông tuyệt đối không muốn gọi cô ấy là chị, còn luôn buộc cô ấy gọi ông là ‘ anh ’, có phải chứng minh ông đối với người chị kia, Ặc, có chút tình ý?”

Em gái họ Lam gật đầu một cái, lại lắc đầu, “Cũng không nhất định, nếu như cô ấy không xứng làm chị thì sao?”

Không nhận được câu trả lời trong phán đoán, thật thất vọng. Được rồi, mặc dù tôi cũng cảm thấy dựa vào điểm này mà kết luận Tiền Đường có tình ý với tôi, đó cũng là chuyện không đáng tin cậy. Ai, nhưng mà ngẫm lại, tôi cũng đáng mặt làm chị Tiền Đường chứ? Ặc, nghĩ đến chuyện này đột nhiên tôi có một loại cảm giác chột dạ. . . . .

Lúc này, Chu Văn Trùng ở bên cạnh chen miệng nói: “Vòng cả nửa ngày như vậy, Cốc Vũ, người bà nói là em trai nhỏ** của bà chứ gì?”

Tôi nghiêm túc nhìn Chu Văn Trùng, “Em trai thì em trai, nhưng có thể đừng mang cái chữ ‘ nhỏ’ đó không?”

Em gái họ Lam cười khế đầy Tôi: “Cốc Vũ, bà lưu manh nhất đấy.”

(** Myu: Nguyên văn là Tiểu đệ đệ, các bạn không biết tiểu đệ đệ là gì?? Ôi, các bạn ngây thơ quá, hãy tìm coi vài bộ sắc 18+ là bít ngay í mà, tôi gợi ý nhá. Sinh em bé ra phải nhìn Tiểu đệ đệ để phân biệt giới tính. Tôi cũng trở nên lưu manh rồi hihihi)

Hôm nay ý định của chúng tôi vốn là trượt băng một lát rồi trở về, nhưng Chu Văn Trùng nói gần đó có một làng du lịch rất tốt, có thể

ngâm suối nước nóng. Nhiệt tình của tôi liền bị kích động, gọi điện thoại nói ẹ tôi không về, bắt đầu trông mong mà nhìn chăm chăm vào Chu Văn Trùng.

Chu Văn Trùng ngậm điều thuốc cười rất vô sỉ, “Người đẹp, em không sợ chúng tôi có mưu đồ bất chính sao?”

Lúc này tôi cũng lười luyện miệng lưỡi với hai thằng nhãi này, “Anh đẹp trai, anh muốn loại con gái gì mà không có, còn hơn lãng phí tinh lực trên người em. Hơn nữa, dù là cướp sắc, ai cướp sắc ai còn không biết đấy.” Tôi vừa nói, còn dùng cùi chỏ chọc em gái họ Lam một cái, cười hì hì nói, “Vóc người không tệ nha.”

“Cám ơn, “ Tiếng cười của em gái Lam rất trong trẻo, “Có muốn thử một chút không?”

Được rồi, bàn về lưu manh, ngài vĩnh viễn đứng ở một vị trí mà tôi phải ngược nhìn.

. . . . .

Hôm nay tôi cũng mệt mỏi rồi, ở trong làng du lịch ăn chút đồ, ngâm suối nước nóng, lại cùng bọn Chu Văn Trùng đi dạo loanh quanh, Chu Văn Trùng và em gái Lam cũng khuyến khích tôi nhất định phải thổ lộ với Tiên Đường, cho dù chết, tôi cũng phải chết oanh liệt ? Đầu năm nay nam thừa nữ thiếu, nữ đuổi theo nam tỷ lệ thành công rất lớn, cộng thêm mọi người đều quen biết mặt mặt một chút nhưng có lẽ cậu ấy sẽ nhất thời sợ ý sẽ lọt vào ma quỷ của tôi ? Thành công kiểu nào cũng là thành công mà!

Buồn cười nhất chính là Chu Văn Trùng còn dạy tôi làm sao để dụ dỗ đàn ông, đại gia à, dù tôi có kém thế nào, loại chuyện như dụ

dỗ đàn ông cũng không cần một người đàn ông tới dạy!

Sau đó, tôi đi ngủ. Lúc ấy đại khái vẫn chưa tới mười giờ.

Ngày thứ hai rời giường, mở máy, trong điện thoại di động có một cái tin nhắn .

Tiền Đường: đừng quên mang bao.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

19. Chương 19: Quyết Liệt

Tin nhắn của Tiền Đường khiến cho tâm tình đang tốt của tôi nháy mắt hóa thành hư ảo.

Cậu ta có ý gì? Tôi chỉ cùng bạn bè ra ngoài chơi, cậu ta lại nghĩ theo hướng kia sao? Hơn nữa, cũng không phải cậu ta không biết tôi không có gì với em gái Lam và Chu Văn Trùng, đã biết quan hệ của chúng tôi rồi mà còn nói những lời này, khốn kiếp, cậu ta coi tôi là người như thế nào?

Hơn nữa, nói như thế nào đây, lời này nếu từ miệng người khác nói ra, ví dụ như em gái Lam hay nhóm biến thái khoa vật lý, tôi thực sự sẽ không để trong lòng, nhưng lại là Tiền Đường. Trước tiên, không bàn tới tôi thích hay không thích cậu ta, chỉ nói tới tôi và cậu ta quen biết đã bao lâu rồi? Tôi là người như thế nào, cậu ta hẳn là rất rõ ràng chứ? Mẹ nó, tôi là cái loại người tùy tiện chạy tới lên giường với đàn ông sao?

Cho dù những lời này là nói đùa, tôi cũng không muốn nhận kiểu vui đùa như vậy, hoặc chính xác hơn một chút là tôi không đồng ý Tiền Đường đùa với tôi như vậy. Cả đầu tôi đều là cậu ta, thích cậu ta thích đến độ sắp phát điên rồi, vậy mà cậu ta lại dùng giọng điệu thoải mái như thế nói với tôi: lúc lên giường với người ta, đừng quên mang bảo hiểm.

Mẹ nó, đang xảy ra chuyện gì chứ?!

Ngay cả bữa sáng tôi cũng không có tâm tình ăn, mang theo Chu Văn Trường đặng đặng sát khí trở về. Chu Văn Trường và em gái Lam đều cảm thấy được tôi bất bình thường, dọc theo đường đi cũng không dám nói đùa với tôi. Lúc gần về đến nhà tôi, Chu Văn Trường không nhịn được, nói với tôi: “Sắp sang năm mới rồi, cậu không đến nổi nào chứ?”

Tôi lắc đầu, “Hôm nay thật ngại quá, không làm cậu sợ chứ?”

“Không, tôi chỉ cảm thấy cậu từ con hổ nhỏ uy phong lẫm liệt, đột nhiên biến thành chó nhà có tang, có chút không thích ứng kịp.”

“Đại gia, cậu mới là chó ấy!”

Em gái Lam cười cười, “Được, coi như còn giống người.”

Tôi sờ sờ mặt mình, “Kém tới như vậy sao?”

Em gái Lam đưa hai tay ra tóm lấy mặt tôi nhẹ nhàng kéo, “Một cô bé xinh đẹp, lại bày ra cái bộ mặt cương thi, tôi nhìn mà phát lạnh, hiện tại còn đang là mùa đông nữa, cậu không để cho người ta sống hay sao?!”

Tôi đẩy cậu ta ra, “Được rồi được rồi, đến nơi rồi,” nói xong liền mở cửa xe nhảy xuống, “Cám ơn hai người, muốn vào nhà tôi ngồi không?”

Chu Văn Trường hừ một tiếng, “Quên đi, chẳng có chút thành ý nào.”

Em gái Lam nằm dài trên ghế sau nhìn tôi cười, “Mau trở về đi thôi. Cần giúp gì cứ việc nói thẳng, không cần biết giết người phóng

hỏa hay là chuyện phạm pháp, hai anh em chúng tôi đều ủng hộ cậu.”

“Tôi muốn cưỡng X một tên đàn ông, cậu có thể hỗ trợ không?”

Người trong xe không nói gì, cửa xe “Cạch” một cái mạnh mẽ đóng lại, tiếp đó chiếc xe jeep to lớn kia giống như một con bò tót, phần nộ rít gào phóng đi mất.

Em gái Lam từ trong cửa sổ xe nhô đầu ra, hô to: “Yên tâm đừng cảm mà làm, đầu năm nay nữ cưỡng X nam không tính là phạm pháp đâu, anh em ủng hộ cậu về mặt tinh thần! Ủng hộ cậu!”

Hai tay tôi đặt ở bên miệng làm loa, hướng cậu ta hô: “Em gái Lam!”

“Hả!”

“Cậu có thể đi chết được rồi!”

“...”

...

Lúc tôi đi tìm Tiền Đường, cậu ta lại không có nhà, dì Đường nói cậu ta đi chơi với bạn học. Tôi cười lạnh, không phải cậu cũng lêu lổng với bạn học sao, còn không biết xấu hổ nghi ngờ tôi !

Tôi tự giam mình ở trong phòng, nhìn chăm chăm di động mà ngẩn người. Máy chữ ngẩn ngẩn giống như bầy ong mọc cánh, o o bay loạn trước mặt tôi, quấy rối khiến lòng tôi không yên. Tôi nỗ lực vài lần muốn xóa tin nhắn này đi, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống.

Hừ, đây là chứng cứ phạm tội, một lát tôi lấy tin nhắn này đi tìm Tiền Đường hỏi tội, tôi nên mắng cậu ta như thế nào đây...

Đang lúc tôi miên man suy nghĩ, lại có người gõ cửa.

Tôi kéo cửa ra, còn chưa thấy rõ người ngoài cửa là ai, đã bị một trận khí lạnh xen lẫn mùi rượu đẩy lui về sau một bước. Ặc, tên ma men ở nơi nào chạy đến đây vậy!

Tiền Đường đứng bên ngoài cửa nhà tôi, dựa lưng vào tường, ánh mắt mơ màng. Sắc mặt cậu ta không tốt lắm, đỏ ửng vì say rượu lại mơ hồ lộ ra một chút xanh xao; giống như là ghen một bụng lửa giận, đang muốn tìm người để mượn rượu làm càn.

Người này tuy rằng uống tới mức đứng cũng không vững, nhưng từng chữ phun ra coi như vẫn rõ ràng, “Cậu tìm tôi?”

Vốn tôi rất muốn đồ xuống đầu cậu ta một bài giáo huấn, nhưng nhìn cậu ta uống thành cái dạng này, tôi đột nhiên cảm thấy phát hỏa với một tên ma men thật sự là việc lãng phí cảm xúc, bởi vậy tôi khoát tay, “Không có chuyện gì, cậu rút đi.”

Tiền Đường không nhúc nhích. Cậu ta nhìn tôi, trầm mặc một lát rồi đột nhiên “Hừ” một tiếng, xuất ra một nụ cười vô cùng chói mắt, giống như khinh thường lại như trào phúng.

Tôi thật sự nhìn không được phát hỏa, cao giọng nói: “Cậu có ý gì?!”

“Không có ý gì.”

“Cái tin nhắn kia thì sao? Vì sao lại gửi cho tôi cái loại tin nhắn này?”

Tiền Đường tựa vào cửa nhà tôi, mí mắt cậu ta rũ xuống, “Quan tâm cậu một chút không được sao?”

“Không! Cần!”

Tiền Đường cười cười một chút, tôi cảm thấy nụ cười của cậu ta hôm nay quá mức quý dị, bên trong bao hàm quá nhiều cảm xúc. Cậu ta nâng mắt lên nhìn thẳng vào tôi, nói: “Kỳ thực tôi chỉ hơi tò mò. Chẳng phải cậu nói cái tên ẻo lả kia không phải là bạn trai cậu sao? Tại sao lại cùng cậu ta ra ngoài qua đêm? Có phải đối với cậu mà nói kỳ thật là ai cũng không sao cả? Chỉ cần bộ dạng dễ nhìn chút, hoặc là có chút tiền, đều được? Vậy cậu thử xem tôi — “

Chát!

Tôi ngơ ngác nhìn tay mình, sửng sốt hai ba giây, mới kịp biết được tôi vừa mới làm cái gì.

Tôi đánh Tiền Đường một bạt tai.

Hiện tại, bàn tay của tôi vừa nóng bừng vừa đau, có thể thấy vừa rồi tôi dùng lực lớn cỡ nào. Tuy vậy, tôi cũng không hối hận, bởi vì lời nói mới rồi của Tiền Đường rất là quá đáng!

Tiền Đường hiển nhiên cũng phát hoảng, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần. Cậu ta tựa hồ bị đánh nên tỉnh táo lại một chút, ánh mắt có vẻ sáng tỏ, nhưng lại sắc lạnh vô cùng, bên trong còn ẩn chứa nỗi bi ai mơ hồ.

Đến nước này rồi, hai chúng tôi ai cũng không thể quay đầu. Lúc này tôi dứt khoát lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Cám ơn cậu nhắc nhở. Nhưng nhân phẩm của tôi như thế nào tạm thời còn không tới phiên cậu quan tâm, trước hết hãy quản tốt bản thân cậu

đi. Mẹ nó, là ai cả ngày tâm tâm niệm niệm muốn làm kẻ thứ ba, tưởng tôi không biết sao? Cậu dùng cái loại tư cách gì mà dạy đời tôi ? Trước tiên hãy xử lý rõ ràng chuyện của chính bản thân mình đi!”

Lời tôi nói hiển nhiên đâm trúng chỗ đau của Tiền Đường. Cậu ta tựa vào khung cửa, nhắm mắt lại, vẻ mặt tuyệt vọng mà bi thương. Tôi nhìn khuôn mặt cậu ta, trong ngực cảm thấy đau đớn, như là có người đang cầm lang nha bổng hung hăng đâm vào trái tim tôi, đau đến mức tôi muốn chửi mẹ nó luôn.

Qua một hồi lâu, Tiền Đường chậm rãi mở to mắt, ánh mắt nhìn vào hư không, như là đang suy nghĩ cái gì. Giọng cậu ta rất nhỏ, gần như thì thầm, tôi dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe, mới nghe rõ được cậu ta đang nói cái gì.

Cậu ta nói: “Tiểu Vũ, tôi sẽ không làm kẻ thứ ba. Tôi chỉ là thích một người thôi, tôi muốn đặt cô ấy ở trong lòng, như vậy cũng không được sao?”

Lời này chẳng hiểu sao tôi nghe thấy thật chói tai, cậu có thể đừng ở trước mặt tôi sắm vai kẻ đau khổ vì tình được không? Máu chót là còn mở miệng một tiếng “cô ấy”! Tôi vừa uất ức vừa tức giận, khoát tay giận dữ nói: “Đi đi, cậu thích ai chẳng có nửa điểm quan hệ gì với tôi . Dù sao bà đây cũng sẽ không làm cái việc yêu thầm ngu ngốc này, tôi muốn cái dạng trai đẹp gì mà không có chứ? Cậu cút đi, đi được chừng nào thì đi chừng đó cho tôi .”

Tiền Đường đứng bất động, đau khổ nhìn tôi .

Khốn kiếp, chẳng lẽ còn muốn tôi an ủi cậu sao? Vậy ai sẽ an ủi tôi đây?! Cậu có người trong lòng chẳng lẽ tôi không có sao? Cậu

cầu mà không được thì chẳng lẽ tôi thuận buồm xuôi gió sao? Tôi đúng là thiếu nợ cậu mà!

Mẹ nó! Tôi thật sự chịu đủ rồi!

Tôi đột nhiên quyết định giải quyết dứt khoát, tôi cảm thấy chỉ còn kém một bước nhỏ nữa là tôi sẽ sụp đổ mất, tiếp tục như vậy, trai đẹp còn chưa tóm được, người đã điên trước rồi, vậy cũng không tốt.

Nghĩ đến đây, tôi kiên định hướng Tiền Đường phát phát tay ,
“Tiền Đường à, tôi cảm thấy về sau chúng ta nên giữ khoảng cách một chút.”

“Ừ.”

“Về sau cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, thấy đã phiền rồi.”

“Được.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

20. Chương 20: Chiến Tranh Lạnh

Tôi và Tiền Đường tiến vào cuộc chiến tranh lạnh lớn nhất từ trước tới nay. Trước kia chúng tôi cũng hay cãi nhau, nhưng trên căn bản ngày thứ hai là đã có thể hòa hảo như lúc ban đầu. Lần cãi lộn kịch liệt nhất cũng không vượt quá ba ngày. Song lần này, đã gần nửa tháng tôi không nói chuyện với Tiền Đường.

Hai người cũng cố ý tránh mặt đối phương. Gần sang năm mới, giữa hai nhà cũng thường hay lui tới. Mồng một đầu năm, Tiền Đường đến chúc tết ba mẹ tôi. Nếu là trước kia, tôi nhất định vọt ra ăn chặn tiền mừng tuổi của cậu ta, thế nhưng lần này, ngay cả gian phòng của mình tôi còn không ra khỏi cửa. Tôi thật sự không muốn gặp cậu ta, tôi cảm thấy giữa tôi và cậu ta cũng đến lúc kết thúc. Nhưng mà tôi TM lại rất khát vọng nhìn thấy cậu ta.

Tiền Đường cũng không đến nhà tôi ăn chực nữa. Ba tôi thường làm nhiều đồ ăn ngon vào lễ mừng năm mới, bởi vì Tiền Đường thường xuyên đến. Nhưng năm nay, ba chuẩn bị một đồng lớn thức ăn ngon phong phú lại bị vắng vẻ. Đừng nói Tiền Đường, ngay cả tôi cũng không động đũa mấy. Người lớn hai nhà đều nhìn ra tôi và Tiền Đường có cái gì đó không bình thường, nhưng tôi với cậu ta cũng lớn rồi, cha mẹ nói bóng nói gió quan tâm một lát, cũng không tiện nhúng tay vào. Hơn nữa, dù bọn họ nhúng tay, cũng chưa chắc có tác dụng.

Không ít bạn học cũ hẹn tôi đi ra ngoài chơi tôi cũng một mực không đi. Tôi thật sự không có tâm tình.

Buổi tối mùa xuân tuyết rơi cả đêm. Buổi sáng mùa xuân bảy, tôi nằm ở trước cửa sổ, nhìn thế giới bạc trắng bên ngoài, ngẩn người. Năm nay tuyết tới thật muộn. Tôi còn nhớ trước kia hàng năm trước tết sẽ rơi mấy đợt tuyết, tôi và Tiền Đường sẽ ở trong đồng tuyết đắp người tuyết, ném tuyết. Tôi còn đặc biệt thích nhét một quả cầu tuyết nhỏ vào trong cổ áo của cậu ta, sau đó chống nạnh nhìn dáng vẻ cậu ta bắt đầu bị băng cứng toàn thân, cười to. Tiền Đường thường vo tuyết bóp trên đỉnh đầu của tôi, từng bông tuyết tản ra bay lả tả, rơi xuống. Tôi cũng không tránh, túm chặt quần áo đứng ở trong tuyết mà cười ngây ngô.

Tôi đúng là có bệnh, vô duyên vô cớ nghĩ đến những thứ này làm cái gì.

Điện thoại di động đột ngột vang lên, tôi nắm điện thoại di động lên nhìn, là em gái Lam. Không muốn nhận, vì vậy tôi ném điện thoại lên trên giường. Ai ngờ thằng nhãi này giống như là có thể phát hiện ý nghĩ của tôi từ tín hiệu điện từ, kiên nhẫn gọi không biết bao nhiêu lần. Tôi giận, trực tiếp rút pin điện thoại di động ra, lần này thế giới tốt cuộc cũng thanh tĩnh.

Vậy mà tôi còn chưa được thanh tĩnh hai phút, liền nghe phía ngoài loáng thoáng có người đang gọi tên tôi. Tôi lặng lẽ kéo cửa sổ ra một đường nhỏ, sau đó kéo rèm cửa sổ lên, cách rèm cửa sổ vĩnh viễn tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của em gái Lam có vẻ không chút kiêng kỵ: “Cốc Vũ! Anh em nhớ bà, mau xuống cho tui!”

Người này có bệnh rồi, không để ý tới cậu ta.

Em gái Lam: “Cốc Vũ! Tôi TM lại thất tình!”

Tôi: “. . . . .”

. . . . .

Lúc tôi xuống dưới lầu, thấy Lam em gái đang ngậm một điều thuốc, mặt mày hớn hở nhìn tôi, hoàn toàn không có bộ dạng thất tình. Lúc người này hút thuốc gương mặt chung quy luôn mang theo một vẻ phong tình khiến người bình thường không cách nào cự tuyệt, cũng may hồn tôi đã bị Tiền Đường dắt đi, đối với các loại sắc đẹp khác sức chống cự đã lên đến cấp thần thánh.

Chờ tôi đến gần, em gái Lam cau mày, nói: “Mới mấy ngày không gặp, sao bộ dạng bà đã thành thế này? Thế nào, lễ mừng năm mới chưa được ăn cơm no sao?”

Tôi cúi đầu, từng phát từng phát đá tuyết dưới lòng bàn chân, khổ sở đáp: “Đừng nói nữa, một lời khó nói hết.”

“Vậy thì tìm chỗ nào ngồi rồi từ từ nói.”

. . . . .

Em gái Lam dẫn tôi đến một quán cà phê nhỏ. Tiệm cà phê hôm qua mới khai trương, cộng thêm đang là tết, trong tiệm có vẻ hơi vắng lặng. Tôi chọn một góc hẻo lánh, hai người ngồi xuống. Nhân viên phục vụ thân thiết hỏi tôi uống cái gì, lúc đó tôi đã hoàn toàn thất thần, thuận miệng nói: “Sữa đậu nành nóng, nhiều đường.”

Nhân viên phục vụ sững sốt, “Thật xin lỗi, chúng tôi không bán sữa đậu nành.”

Tôi gãi gãi đầu, ngoài mặt vẫn rất trấn định, “VẬY một ly ca cao nóng đi.”

Em gái Lam chọn cà phê, chờ nhân viên phục vụ đi, cậu ta dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ bàn, khẽ mỉm cười với tôi, “Cốc Vũ, bà thật là xấu.”

Tôi run lên, “Ngài có thể đừng dùng ánh mắt lưu manh như vậy nhìn tôi hay không? Cực kỳ ớn lạnh.” Tôi cảm thấy đầu óc tôi đã đủ không bình thường rồi, giờ gặp phải em gái Lam mới phát hiện, tôi TM thật quá bình thường! Thằng nhãi này quả thật như diễn biến sắc mặt Tứ Xuyên* luôn mang theo N cái mặt nạ, một chốc phong tình vạn chủng một chốc chanh chua, trước một phút còn là một anh trai đẹp ngây thơ vô hạn, sau một phút liền biến đến khiến bạn đặc biệt muốn đập cậu ta mấy đập. Ngài không làm diễn viên thật đáng tiếc!

(Một loại kịch của Trung Quốc thay đổi mặt nạ liên tục, rất thú vị, các bạn có thể xem ở đây)

Em gái Lam hiển nhiên không phát hiện sở trường này của mình, bây giờ cậu ta đang sinh động như thật kể mấy chuyện ngốc của Chu Văn Trùng. Nói bọn họ thi đũng cảm đi vượt râu hùm, Chu Văn Trùng thua, chạy đến KFC mua bánh nướng không rắc mè, nhân viên chọn món nói không có, cậu ta lại hỏi có vịt áp cay Vũ Hán không, dĩ nhiên, cũng không có. Sau đó thằng nhãi này kiên nhẫn hỏi, vậy thịt dê xỏ xâu nướng chắc là có chứ? Cô bé chọn món cũng rất nóng tính, rầm một cái đập thực đơn lên trên quầy, không có!

Mồ hôi Chu Văn Trùng chảy ròng ròng, cắn răng giả bộ rất khinh thường, hỏi ra một vấn đề cuối cùng: vậy các cậu có cái gì a?

Cô bé kia nghiêng răng: có gà, ngài ăn không?

Tôi cười đến gập người vỗ bàn, sự lo lắng bao phủ trong lòng mấy ngày gần đây hơi tan đi một chút. Tôi cảm thấy cái chủ ý này nhất định là em gái Lam nghĩ ra, tôi tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của cậu ta .

Em gái Lam thấy tôi cười, lại thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: “Haiz, cuối cùng cũng thấy được nụ cười của bà rồi, mới vừa rồi lúc bà đi ra thật sự làm tôi hoảng sợ, còn tưởng rằng thấy quỷ chứ, ” cậu ta vừa nói xong, lại khoát khoát tay , “Thôi, sang năm mới, tôi cũng không nói điều xui xẻo.”

Cái ông mới nói đã đủ xui rồi. =.=

Nhưng cậu ta nói đến Chu Văn Trùng, tôi lại hơi buồn bực, “Chu Văn Trùng đâu? Sao không đi với ông?” Hai người này bình thường dính nhau như keo mà.

“Đừng nói nữa, thằng nhãi này đi nhà bà nội nó, ở quê trải nghiệm cuộc sống. Mấy ngày trước gọi điện thoại cho tôi, nói tôi ngày ngày ăn thực phẩm độc hại, hừ cậu ta ăn cũng sắp thành quả bóng rồi. Không có tiền đồ! Ăn vài quả trứng gà luộc cậu ta đã đặc ý đến như vậy.”

“Nếu như biểu tình bây giờ của ông không phải là hâm mộ, mấy lời khi dễ sẽ thuyết phục hơn ” nghĩ tới tên này mới vừa rồi còn điên cuồng đứng dưới lầu nhà tôi kêu réo, tôi hỏi cậu ta : ” Em gái Lam,

không phải là ông đang thất tình ư, tại sao tôi thấy ông càng vui vẻ hơn bình thường vậy?”

Em gái Lam không nói lời nào, cúi đầu cười. Lông mi của cậu ta đen dày, khóe mắt thuần dài trời sinh, giống như là được vẽ lên. Tôi ở trong lòng âm thầm cảm thán một câu, đúng là yêu nghiệt.

Em gái Lam cứ cười không nói lời nào như vậy, tôi cho là cậu ta đang cười giỡn, bắt đắc dĩ nói: “Ông đúng là bệnh hết thuốc chữa.”

Cậu ta ngẩng đầu lên, cười khỏ, “Tôi không có lừa bà, là thất tình thật đó.”

Tôi nhất thời kinh hãi, “Lần này là con nhóc mắt mù nào? Cũng không đúng nha, bấy lâu nay đâu có nghe ông nói yêu đương gì đâu?”

“Lần này còn chưa tới tay .”

Tôi bắt đắc dĩ lắc đầu, “Được rồi, chân trời chỗ nào không cỏ thơm, cùng nhau nỗ lực đi.”

Em gái Lam gật đầu cười, “Nhưng tôi giỏi hơn bà, dầu gì cũng hôn được rồi.”

. . . . . Mẹ nó!

Tôi nắm chặt tay, đắc ý, “Không được, tôi trở về nhất định cũng phải cưỡng hôn Tiền Đường, được một lần như vậy cho dù chết cũng đáng!”

Em gái Lam: “Tôi ủng hộ bà. Hoặc là không làm, nếu làm, thì phải làm tới cùng chứ!”

Tôi chớp chớp mắt, không hiểu: “Làm tới cùng cái gì?”

Em gái Lam: “Bà lột sạch đứng ở trước mặt cậu ta, không sợ cậu ta không có phản ứng. Đàn ông mà, chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Đúng, một lát tôi liền đi tìm cậu ta, hôm nay nhất định phải đè cậu ta xuống, ăn sạch sành sanh!”

Tôi kích động nói, nhân viên phục vụ bưng cacao và cà phê đi tới. Anh ta há miệng run rẩy đặt đồ uống ở trước mặt chúng tôi, sau đó xoay người chạy.

Đại ca, tôi chỉ thích nói chơi mà thôi, ngài có cần phản ứng kịch liệt đến mức đó không. o(∩ □ ∩)o Lúc trở về em gái Lam rút một điều thuốc, nhìn dáng dấp tâm sự nặng nề. Thất tình mà, có thể lý giải. Nhưng tôi có một thắc mắc, ” Em gái Lam, lúc tôi mới vừa gặp ông không phải ông không hút thuốc sao?”

“Khi đó Chu Văn Trường nói giới thiệu bạn gái cho tôi, muốn biểu hiện khá hơn một chút.”

“Ồ mờ hôi, thật sự có chuyện như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó thì sao? Ông không có một chút xíu cảm giác nào với tôi à?”

“Bà há miệng gọi tôi ‘ em gái ’, tôi biết ngay là hai ta không hợp.”

“Em gái em gái em gái!”

“Anh. . . . .”

“ . . . . . ”

Tôi nhìn em gái Lam móc trong hộp ra điều thuốc thứ hai đếm ngược, châm thuốc. Hai ngón tay giống như thỏi ngọc trắng cầm điều thuốc, cậu ta nháy mắt một cái, phun ra một hơi thật dài.

Trong lòng tôi ngứa ngáy, đưa tay, “Cho tôi một điều.”

Em gái Lam đạp chân ga, làm bộ không nghe thấy tôi đang nói cái gì.

Tôi trực tiếp sờ khắp người cậu ta, mò tìm. Em gái Lam một tay chống đỡ một tay cầm tay lái, “Bà có thể rụt rè chút hay không, đừng sờ loạn. Mẹ nó, nhột!”

“Mặc kệ, có cho hay không!”

“Cho, cho. . . . .” Cậu ta đưa hộp thuốc lá cho tôi .

Tôi móc điều thuốc cuối cùng trong hộp ra, ngậm lên miệng, nhìn cậu ta.

“Sao nữa?”

Nói nhảm, lửa đâu?

Em gái Lam tỉnh ngộ, cậu ta móc cái bật lửa ra, mặt không thay đổi ném ra ngoài cửa sổ xe.

Tôi: “ . . . . . ”

. . . . .

Tôi liền cứ ngậm điều thuốc như vậy mà đi về, mặc dù tôi cũng cảm thấy cái bộ dáng của mình hiện tại khá định đặc biệt ngổ, nhưng mà chịu thôi, ai bảo tôi là kẻ thất tình, tôi đã suy đồi đến mức này rồi, còn cần lo lắng đến cái nhìn của người khác sao?

U buồn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút, trời đẹp nha.

Ở cửa nhà tôi thấy Tiền Đường đang lén la lén lút, như con mèo nâng tay lên, để xuống, lại nâng lên, lại để xuống. . . . .

“E hèm.” Tôi đứng ở phía sau cậu ta, cậu háng giọng một cái. Định không động tôi không động, tôi cũng muốn xem thằng nhãi này muốn làm gì.

Tiền Đường xoay người lại, trong nháy mắt có chút lúng túng. Nhưng cậu ta nhanh chóng giận tái mặt trừng tôi, sau đó tiến lên một bước, rút điều thuốc trên miệng tôi ra, vút trên mặt đất, nhấc chân lên dùng sức đạp mấy cái.

Tôi bị loạt động tác lưu manh liên tiếp và lưu loát của cậu ta làm cho kinh hãi, nhất thời không kịp phản ứng. Chờ tôi lấy lại tinh thần, cậu ta đã kéo cửa nhà mình ra tiến vào, “Rầm”, cửa phòng bị cậu ta dốc sức đóng lại.

Ai ya, rốt cuộc ngài muốn diễn vở gì đây! Tôi nổi giận, hô to về hướng cửa nhà cậu ta : “Tiền Đường!”

Không có phản ứng.

“Tiền Đường, cậu đi ra cho tôi!”

Vẫn không có phản ứng.

Cảm xúc kìm nén mấy ngày, đột nhiên bộc phát giống như là muốn tìm chỗ phát tiết. Vì vậy tôi không để ý nâng chân lên đá tới cánh cửa kia.

Vậy mà, ngay lúc này Tiền Đường đột nhiên kéo cửa ra.

Tôi đá vào khoảng không sao? Sai! Tôi đá vào một chỗ không nên đá nhất. . . . .

Tôi nhìn Tiền Đường ôm "thằng em" té xuống đất, trong nháy mắt đầu óc đờ luôn.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

21. Chương 21: Tiền Đường Điên Rồi

Trong bệnh viện.

Tôi đưa trái táo gọt tới mức trên cơ bản chỉ còn lại cái lõi cho Tiền Đường, dè dặt cẩn trọng hỏi cậu ấy: “Tiền Đường, cậu ... còn đau không?”

Tiền Đường tiếp nhận quả táo, xem xét một cách đầy ghét bỏ, rồi mới miễn cưỡng cắn một miếng. Cậu ấy nghe thấy tôi hỏi, nhú mày đáp: “Cậu xoa giúp, tôi liền hết đau.”

Bản mặt dày của tôi đổ lên, “Lưu manh!” Quên đi, cậu ấy còn biết đùa, chắc là vấn đề không lớn đâu?

Tiền Đường hướng mắt lên nhìn tôi, ánh mắt “cười như không cười” kia khiến cho tôi vô cùng chột dạ, “Cũng không biết là ai lưu manh, đá vào cái chỗ đó.”

Tôi biết mà, tôi biết cậu ấy sẽ nói như vậy mà. Tôi nhận sai rồi còn không được sao... T_T

Lúc này, y tá ôm cặp hồ sơ đi đến, thấy Tiền Đường thì kinh ngạc hỏi: “Ơ, tại sao cậu còn chưa đi?”

Tôi kinh ngạc: “Cậu ấy không cần nằm viện sao? Đúng rồi, hiện tại em phải đi làm thủ tục nhập viện.”

Y tá ngăn tôi lại: “Nhập viện cái gì, cậu ấy không có chuyện gì hết.”

Tôi bất mãn: “Cậu ấy đau đến toát cả mồ hôi, làm sao có thể không có chuyện gì? Em biết hiện tại trong bệnh viện rất thiếu giường bệnh, nhưng ...”

Y tá hơi mất kiên nhẫn: “Em gái à, chị cũng ước gì bệnh viện có thể giữ bệnh nhân đẹp trai như vậy lâu thêm vài ngày, nhưng điều kiện tiên quyết là lúc trước em phải dùng lực mạnh hơn một chút.”

Được lắm, làm sao tôi lại toàn gặp phải loại người nhanh mồm nhanh miệng thế này.

Tiền Đường gặm quả táo sạch sẽ, lau miệng xong mới chậm rãi nói: “Đi thôi, Tiểu Vũ.” Miệng cậu ấy nói như vậy, nhưng thân thể lại không nhúc nhích.

Tôi không hiểu nhìn cậu ấy, Tiền Đường chán nản lắc đầu, “Tới đây đỡ tôi, cậu không có mắt nhìn hay sao?!”

Được rồi, hiện tại ngài là đại gia, tôi chính là Dương Bạch Lao* thân mang nợ, tôi đuối lý, tôi cam chịu bị nô dịch. = =

(*Dương Bạch Lao: nhân vật trong phim ‘Bạch Mao Nữ’, bị Hoàng Thế Nhân ỷ giàu có ức hiếp.)

Lúc tôi đỡ Tiền Đường ra khỏi bệnh viện, đã mệt đến bước không nổi. Tên nhãi Tiền Đường này khinh người quá đáng, cậu ấy cũng đâu bị thương ở chân, làm sao có thể vô sỉ đến mức đem toàn bộ sức nặng thân thể ép lên người tôi chứ? Cho dù cậu ấy không béo, nhưng tốt xấu gì vóc người cũng to lớn, bị tên quái vật lớn như vậy đè, tôi còn có thể hành động, đã là kỳ tích rồi!

Tên nhãi này không chỉ không cảm thấy hổ thẹn, lại còn cúi đầu, cảm gần như dán lên vai của tôi. Nơi cổ áo tôi cảm nhận được hô hấp của cậu ấy, hơi ấm kia cùng với không khí lạnh lẽo bên ngoài tạo thành sự đối lập rõ ràng, làm sao tôi có thể không phân tâm chứ ... Khốn kiếp, tôi có thể nói gì đây, hiện tại tôi muốn nổi thú tính quá rồi, ngài cần phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đó nha!

Rốt cuộc, dưới trạng thái hỗn loạn, thân thể bị dày vò cùng tinh thần bị tra tấn, tôi cũng đưa được Tiền Đường trở về nhà. Tôi ném cậu ấy lên sofa, bản thân tự rót ly nước, uống ừng ực mấy ngụm to, sau đó ngồi ở bên cạnh Tiền Đường, ai oán nhìn cậu ấy, “Tôi nói cậu này, cho dù bị thiến cũng không thể suy yếu như vậy chứ? Tôi gần như phải khiêng cậu trở về đó.”

Tiền Đường đoạt lấy cái ly trong tay tôi, uống một ngụm, “Chắc cậu vừa lòng rồi, tôi mà bị “phế”, cậu phải hầu hạ tôi cả đời.”

Cậu không phế tôi cũng có thể hầu hạ cậu cả đời. ^__^

Tiền Đường không thấy được tâm lý tôi dao động, trái lại tự nói: “Đến lúc đó cho dù cậu kết hôn, tôi cũng sẽ không để ý, tôi còn phải nói rõ với chồng cậu, hai chúng tôi bán trọn gói, mua một tặng một, muốn thì mua, không muốn thì thôi.”

“Thằng nhãi này, cậu xuất khẩu thành thơ à, làm sinh viên học tiếng Trung như tôi thật hổ thẹn. Được rồi, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi cũng phải trở về nghỉ một lát, mệt sắp chết rồi.” Tôi nói xong, đứng lên muốn đi.

“Tiểu Vũ.” Tiền Đường đột nhiên kéo tay tôi lại.

Trái tim nhỏ bé của tôi suýt chút nhảy ra ngoài, nhưng ngoài mặt, tôi vẫn giả bộ trấn định, “Làm sao vậy?”

Tiền Đường ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên nhoẻn miệng cười, nụ cười kia giống như ánh mặt trời ngày xuân rực rỡ tươi đẹp. Cậu ấy nói: “Tiểu Vũ, thành thật xin lỗi.”

Tôi hơi xấu hổ, gãi gãi đầu, “Không sao, là tôi đá cậu trước, người nên nói xin lỗi là tôi .”

Tiền Đường thu hồi nụ cười, “Tôi không có nói lần này, cậu biết mà.”

Tôi biết, tôi đương nhiên biết, chính là tôi không biết đối với sự kiện kia, cậu xin lỗi cái gì. Người nên nói xin lỗi quả thật phải là tôi, cậu chỉ thuận miệng nói đùa một câu, tôi lại giống như phát điên đâm vào chỗ đau của cậu. Tôi biết tôi làm như vậy là vì rất quan tâm tới cậu, nhưng cũng không thể lấy đó làm lý do để thương tổn cậu.

Nghĩ đến đây, tôi trịnh trọng nhìn Tiền Đường, nói: “Tiền Đường, cậu không sai, người sai là tôi. Ngày đó, tôi quả thật hơi nặng lời, cậu ... đừng để trong lòng.”

“Vậy chúng tôi lại giống trước kia nhé, cậu đừng trốn tránh tôi nữa.” Ánh mắt của Tiền Đường thật nóng bỏng, còn tràn ngập chờ mong nữa.

“Được.”

Đến đây, kế hoạch giải quyết dứt khoát của tôi chính thức thất bại hoàn toàn. Tôi không thể không có Tiền Đường, mặc kệ cậu ấy sắm vai trò gì trong cuộc đời tôi, tôi cũng không thể thiếu cậu ấy. Tôi

thậm chí rất chờ mong đối với câu đùa “bán trọn gói” của Tiền Đường, mẹ nó, tôi thật biến thái mà!

...

Bởi vì hòa giải với Tiền Đường rồi, lượng cơm tôi ăn lại tăng mạnh, dường như muốn ăn một lần cho đủ đồ ngon bỏ lỡ mấy ngày nay, mẹ tôi thật sự nhịn không nổi nữa, khóa cửa phòng bếp lại luôn.
= =

Tiếp đó, bà liền một mình chạy đi tản bộ, trước khi lên đường còn nghiêm trọng cảnh cáo cha tôi không được đi theo bà. Hai cha con tôi lúc này cũng coi như là người cùng cảnh ngộ, uất ức chia ra chiếm đóng hai góc sofa mà xem tivi.

Hơn mười giờ đêm, cha không ngừng nhìn ra bên ngoài, vừa xem vừa lặp lại “Tại sao mẹ con còn chưa trở về”. Tôi nghe đến nhức cả đầu, thuận miệng đáp một câu “Bị dâm tặc bắt đi rồi”. Kết quả, người cha bình thường ôn hòa dễ thân, không bao giờ đánh người của tôi xém chút đập khay trà lên đầu tôi . = =

Lúc này mẹ rút cuộc cũng trở lại, nhưng bà vừa trở về tôi liền phát giác có chuyện bất thường, cảm thấy ánh mắt của bà như lướt qua khắp người tôi. Tôi bị nhìn đến phát hoảng, “Mẹ, ngài có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, muốn tay hay muốn chân tùy ngài chọn.”

Mẹ tôi chống hông cười lạnh, “Con nhóc thối, con chết chắc rồi!”

Bà không đầu không đuôi quăng ra một câu, xong liền bỏ đi tắm rửa. Quá là khó hiểu!

...

Ngày hôm sau tỉnh ngủ, tôi liền bừng bữa sáng qua thăm hỏi Tiền Đường. Nói thật, một cước ngày hôm qua bây giờ tôi nghĩ lại vẫn còn sợ, ngộ nhờ Tiền Đường thực sự thành thái giám ...

Tiền Đường đang đứng ở ban công, hai tay mở rộng nhìn trời, cửa sổ thì mở to, gió lạnh thấu xương thổi vù vù vào trong phòng. Thằng nhãi này đứng ở đầu gió, hướng ra ngoài cửa sổ hô to: “Không có bạn trai! Ha ha! Không có bạn trai! Ha ha ha!”

Đây chính là cảnh tượng tôi nhìn thấy khi vừa đẩy cửa ra.

F**k, Tiền Đường điên rồi!

Tôi đứng không vững nữa, lui về sau mấy bước, cố nén sự xúc động muốn chạy trốn, vịn vào tường, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng: “Tiền Đường...”

Tuy rằng đầu óc không rõ ràng, nhưng lỗ tai thằng nhãi này coi như vẫn còn nhanh nhạy, giữa tiếng gió vù vù vẫn nghe được lời lầm bầm như muỗi kêu của tôi. Cậu ấy quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi từ trên ban công nhảy xuống, đóng kín cửa sổ, tiếp đó đi về phía tôi.

Biểu cảm tiêu chuẩn của người điên đó chính là cười ngây ngô, không quan tâm là có chuyện hay không, không quan tâm là chuyện gì, đều cười đến dửng dưng không được. Tiền Đường lúc này chính là như vậy, cười đến là hớn hở, giống như cả một đêm nhặt tiền nhặt đến mỏi tay vậy.

Hai chân tôi đều mềm nhũn, bắt đầu lục lọi mớ kiến thức ít ỏi đến đáng thương về phương diện này trong đầu. Hiện tại, tiểu tử kia thành ra cái dạng này chắc không phải vì một đạp ngày hôm qua

của tôi chứ? Nhưng tôi chưa từng nghe nói “tiểu JJ” của đàn ông có liên kết với trung khu thần kinh ... (tiểu JJ = tiểu kê kê = con gà nhỏ = ... ~_~ tôi không thêm giải thích đâu)

Tiền Đường nhận lấy cái khay trong tay tôi, cười đến miệng sắp rút gân tới nơi, “Tiểu Vũ, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Tôi toát mồ hôi, còn biết bên ngoài lạnh sao, tôi thấy vừa rồi cậu mở cửa sổ hứng gió rất thoải mái kia mà?!

Tôi ngồi trên sofa, cẩn thận hỏi Tiền Đường: “Cậu ... cậu không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì, tôi rất tốt!” Cậu ấy vẫn cười ngây ngô như cũ.

“Vừa vừa rồi cậu ... ặc, có ý gì?”

“Chính là ý đó, người trong lòng tôi không có bạn trai, tôi rất vui.”

“Cái gì?!!!” Độc thân rồi? Nhanh như vậy? Không cần biết hiện tại tôi có còn mơ tưởng Tiền Đường hay không, nghe được loại tin tức này, dù sao vẫn khó có thể kiềm chế, đầu ngón tay cũng lạnh hẳn đi.

Tiền Đường: “Tiểu Vũ, vẻ mặt cậu như vậy là sao?”

“Không, không có gì đâu.” Giọng nói của tôi có chút mơ hồ.

Tiền Đường ngồi gần vào tôi một chút, gần tới mức tưởng như sắp dính vào người tôi đến nơi, “Không phải cậu nên mừng cho tôi sao?”

“Tôi mừng cho cậu, rất mừng...”

Tiền Đường vừa lòng gật gật đầu, tiện đà nâng cằm, biểu cảm mơ màng: “Tôi đang chờ cô ấy thổ lộ với tôi .”

“...” Cậu cũng tự tin quá thể rồi, làm sao cậu biết cô ấy nhất định thích cậu?

Tiền Đường hiển nhiên bị niềm vui làm cho đầu óc hôn mê, cậu ấy nhìn nhìn đồng hồ, “Đi thôi đi thôi, cùng tôi đi trung tâm thương mại.”

“Làm gì?”

“Mua quà chứ gì, ngày mai là lễ tình nhân.”

...

Tôi cực kỳ không tình nguyện bị Tiền Đường kéo vào trung tâm thương mại, nhìn cái vẻ mặt hưng phấn của cậu ấy, trong lòng tôi rất khó chịu. Cùng người trong lòng mình đi mua quà cho người cậu ấy yêu thầm, mẹ nó, thật là nghiệp chướng mà. Hơn thế, tên nhãi Tiền Đường này còn liên mồm hỏi tôi, “cậu thấy cái này thế nào, cậu thấy cái kia được không”.

Sự phẫn nộ trong lòng khiến tôi bắt đầu nảy sinh ý xấu, đặc biệt chọn cho cậu ấy những thứ vừa xấu vừa thô tục, không có chút phong cách nào, lại còn thề thốt nói con gái đều thích như vậy, ngài nghe theo là được rồi! Hừ hừ, cậu muốn tặng quà sao, tặng cái tiên sư nhà cậu!(~^^~ gái ời là gái, chửi bậy nhiều quá)

...

Ngày thứ hai.

Buổi tối, Tiền Đường ôm một hộp quà siêu lớn ngồi ở trong phòng tôi, ngây ngô cười.

Tôi không vừa ý hỏi, “Cậu có thể trở về phòng cậu hay không?”

Tiền Đường: “Tôi hồi hộp mà.”

Bà đây còn hồi hộp hơn cậu! Lời này đương nhiên tôi không nói ra miệng, chỉ làm bộ đặc biệt quan tâm cậu ấy, hỏi một vấn đề: “Cậu khẳng định cô ấy sẽ thổ lộ sao?!”

Tiền Đường lắc đầu.

Xem như tôi đã hiểu, không cần biết một người bình thường chỉ số thông minh cao đến đâu, nói đến tình yêu, khẳng định đều biến thành kẻ thiếu năng. Lúc này tên thiếu năng kia rõ ràng muốn tìm kiếm sự khích lệ từ tôi mà, hừ!

Tôi mặc kệ cái chuyện vợ vãn của Tiền Đường, chỉ ngồi ở một bên nhàn nhã sung sướng dùng tin nhắn quấy rầy em gái Lam.

Tôi: Em gái Lam!

Em gái Lam: Ủ.

Tôi: Tiền Đường muốn làm đôi chim liền cánh với cô gái kia (nguyên văn: song túc song phi)!

Em gái Lam: Ủ.

Tôi: An ủi tôi một chút thì sẽ chết sao?!

Em gái Lam: An ủi bà.

Tôi: ...

Em gái Lam: Hôn rồi sao?

Tôi: Chưa ...

Em gái Lam: Vậy tiến tới lấy một nư hôn tạm biệt đi, sau đó từ bỏ. Nên làm gì thì làm đi, trong tay anh em toàn là trai đẹp cả, bà muốn cái dạng gì cũng có.

Ông nói nghe như bọn buôn người vậy.

Tôi lại hỏi: Hôn như thế nào đây?

Em gái Lam: Nhào tới, vừa hôn vừa lột quần áo.

Tôi: ...

Tôi vụng trộm đưa mắt nhìn Tiền Đường một cái, thằng nhãi này đang ôm hộp quà ngẩn người. Chủ ý của em gái Lam thật không đáng tin, nhưng mà ... nhưng mà tôi cảm thấy nếu tôi mà không hôn cậu ấy một cái, về sau nhất định sẽ hối hận cả đời ...

Sự thật chứng minh, một người không làm gì, chỉ lo ngẩn người rất dễ mệt mỏi buồn ngủ. Từ lúc Tiền Đường bắt đầu mang bộ dáng “Tới thời khắc chứng kiến kỳ tích”, trải qua hai giờ chờ đợi, liền diễn biến thành không ngừng gật gù, ngáp lên ngáp xuống.

Tôi xấu xa khuyên cậu ấy: “Mệt thì ngủ một lát đi, di động đưa tôi xem giúp cho.”

Tiền Đường nghe lời ngã ra giường, trong lòng còn không quên ôm đồng rách nát của cậu ấy.

Nửa giờ sau.

Tôi tiến đến bên cạnh Tiền Đường, nhẹ nhàng gọi, “Tiền Đường? Tiền Đường?”

Tiền Đường không có phản ứng. Tôi lo lắng, chọc chọc vài cái, cậu ấy vẫn không phản ứng. Ha ha ha ha ha...

Tôi quỳ gối trên giường, cúi đầu, miệng nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Tiền Đường. Hôn thôi, chỉ một nụ hôn, cuộc đời này của tôi coi như không uổng phí!

Thế nhưng ngoài dự liệu, Tiền Đường đột nhiên mở mắt.

Tôi, ngây ngốc, ...

Tôi và Tiền Đường mắt to trừng mắt nhỏ mắt vài giây, Tiền Đường mở đầu phá vỡ sự im lặng. Cậu ấy cười cực kỳ đặc ý, “Tiểu Vũ, cậu muốn làm cái gì?”

Tôi hiện tại rất muốn lao ra ngoài, chạy càng xa càng tốt. Trên thực tế, tôi quả thật cũng hành động như vậy, nhưng tôi không nhanh bằng Tiền Đường –

Tôi vừa định nhắc mình lên, Tiền Đường đã giữ chặt gáy tôi, tiếp đó cậu ấy nhẹ nhàng kéo tôi xuống. Môi hai người cứ như vậy dính chặt vào nhau.

Chương 23: Thăng thấn

Nụ hôn đột nhiên xuất hiện, đáp xuống buổi tối lẽ tình nhân.

Tất cả ngọt ngào đều xếp sau khiếp sợ. Tôi cảm thấy biểu đồ phản xạ của mình xảy ra đột biến, dưới sự kích thích của một loạt

biến cố này, đã nhảy vọt đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi. Khi Tiền Đường nhắm mắt lại nhẹ nhàng mút cắn đôi môi tôi thì tôi không có chút phản ứng nào, nằm ở trên người cậu ấy, cả người cứng ngắc, nửa là vui mừng, nửa là khấn trương.

Tôi cảm thấy chuyện này cũng không thể trách tôi, đột nhiên bị người mình thăm mền nhưng đã không dám ôm chút hy vọng nào hôn, không phản ứng kịp là chuyện rất bình thường.

Vậy mà hiển nhiên Tiền Đường không nghĩ như vậy. Cậu mở mắt bất mãn nhìn tôi, đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng lấp lánh, cực kỳ giống nước hồ thu. Sau đó, đôi mắt của cậu ấy khẽ híp lại, động tác này bình thường là dự báo trước nguy hiểm sắp đến.

Tiền Đường đột nhiên lật người, đè tôi dưới thân. Một tay cậu ấy giữ chặt tay tôi, một tay khác thì cầm mặt của tôi, sau đó ngậm môi của tôi, dùng sức chà xát. Tôi mở to hai mắt nhìn hàng mi dày rậm của cậu ấy buông xuống gần trong gang tấc, sóng ngầm lưu động thấp thoáng dưới hàng mi, sáng như ánh trăng, trong như nước suối.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có ánh sáng rực rỡ xuyên vào, nhuộm lên gương mặt trắng nõn của Tiền Đường, khiến nó trở nên mê ly mà mộng ảo. Tôi khẽ nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra là có người đốt pháo hoa. Pháo hoa cực lớn nổ tung trên bầu trời, khiến àn đêm tĩnh mịch trở nên phồn hoa rực rỡ.

“Tiểu Vũ,” Tiền Đường nhẹ nhàng xoay mặt tôi qua, hơi thở hỗn độn, “Nhắm mắt lại.”

Lúc này tôi giống như một con rối gỗ, mà Tiền Đường chính là người nắm sợi tơ khống chế rối gỗ. Vì vậy tôi ngoan ngoãn nhắm

hai mắt lại.

Tiền Đường cười nhẹ, hô hấp nóng rực phun lên trên mặt của tôi, “Hôn anh đi.”

Giống như bị đầu độc, tôi ôm lấy cổ Tiền Đường, dán đôi môi lên.

Tiền Đường kịch liệt đáp lại khiến tôi nhanh chóng mất quyền chủ động, hôn tôi thật sâu, tiếng nói mơ hồ từ trong khóe miệng phát ra ngoài, giống như là tuyên ngôn, hoặc như là thở dài, “Tiểu Vũ, anh yêu em, anh yêu em.”

Tiền Đường, em cũng yêu anh.

Vì trước mắt miệng tôi bị chặn kín mít, những lời này tôi tạm thời không nói ra miệng. Tiền Đường hết sức săn sóc giúp tôi nói chuyện: “Tiểu Vũ, anh biết em cũng yêu anh.”

Ừ, biết là tốt rồi.

Mặc dù hôn là chuyện vô cùng ngọt ngào như mật, nhưng nếu như uy hiếp đến an toàn sinh mạng, vậy cũng không tốt. Cho nên khi tôi phát hiện tôi thực sự khó thở, đại não thiếu dưỡng khí trước mắt tối đen thì tôi quả quyết đẩy Tiền Đường ra.

Tiền Đường làm mặt dày bu lại. Cậu nằm nghiêng bên cạnh tôi, cách tôi rất gần. Áo sơ mi bởi vì động tác vừa rồi, trở nên nhăn nhúm, nút áo đầu tiên mở ra, lộ ra xương quai xanh trắng nõn nhẵn nhụi, ở dưới ánh đèn nhu hòa, ôn nhuận như ngọc.

Mặt già của tôi đỏ lên, có một loại cảm giác tội ác vì nhìn lén. Tiền Đường một tay chống đầu, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve trên bờ môi của tôi, cười nói: “Xấu hổ?” Đại khái là tâm tình còn chưa bình

tĩnh lại, giọng nói của cậu hơi khàn khàn, nghe vào tai giống như là một loại cổ ý khiêu khích. Vì vậy cổ họng của tôi cũng hơi ngứa ngáy theo.

Loại chuyện xấu hổ này rất thần kỳ, cậu ấy không nói tôi còn chưa cảm thấy gì, cậu vừa nói, tôi nhất thời cảm thấy mặt của tôi như lò sưởi điện liên tục tản ra nhiệt lượng. Vì vậy tôi uốn éo thân thể qua không nhìn cậu ấy nữa, vùi đầu ở trong cánh tay .

Chuyện tối hôm nay phát triển rất quỷ dị, tôi và Tiền Đường làm sao lại lăn đến trên giường rồi.

Tiền Đường từ phía sau ôm lấy tôi, cánh tay nắm eo của tôi, bàn tay dán lên bụng của tôi. Mặc dù cách lớp quần áo, tôi vẫn có thể rõ ràng cảm giác được hơi ấm mà lòng bàn tay cậu ấy phát ra, éc. . . . .

Cầm Tiền Đường đặt trên vai tôi, cứ như con cún con cọ a cọ trên cổ của tôi, tôi cảm thấy ngứa ngứa, rụt cổ tránh cậu. Thế nhưng đột nhiên cậu ấy lại ngậm lỗ tai tôi, càng giống một con cún rồi. . . . .
. Thằng nhãi này không phải bị lây mấy cái thói quen bất lương của Viên Tử nhà cậu ta chứ. . . . .

Khi đầu lưỡi ấm nóng của Tiền Đường chạm vào vành tai tôi thì tôi giật mình một cái, toàn thân giống như bị điện giật, cảm giác kia rất quỷ dị, cũng rất khó chịu. Vậy mà cậu vẫn tiếp tục hăng hái, ngậm vành tai tôi liếm a liếm. Da đầu của tôi muốn nổ tung, tôi ôm đầu không để cho Tiền Đường đụng vào nữa.

Tiền Đường thử kéo ra cánh tay của tôi, vừa kéo vừa cười, tôi cảm thấy cậu ấy cười nhìn có vẻ hả hê, “Tiểu Vũ, anh yêu em, anh thật sự yêu em.”

Viên đạn bọc đường cũng không dùng được. Tôi sống chết ôm đầu, buồn bực đáp: “Ngài có thể đổi câu nói nào mới mẻ hơn không?”

Tiền Đường: “Tiểu Vũ, anh có thể cởi quần áo của em không?” Không đợi tôi đáp ứng, bàn tay thẳng nhãi này đặt ở trên bụng tôi đã không an phận bắt đầu dò xét vào trong quần áo.

Sặc, quả thật đủ mới mẻ! Tôi không nói hai lời liền đạp Tiền Đường xuống giường.

Tiền Đường từ dưới đất đứng lên, kiên nhẫn lại muốn bò lên giường, tay của cậu mới vừa chống lên trên giường, tôi đã nâng chân lên hướng về phía cậu ấy làm bộ muốn đá, “Không cho tới đây.”

Tiền Đường dừng động tác lại, “Thế nào?”

“Không có chuyện gì, em chỉ cảm thấy quá đột nhiên, phải cẩn thận suy nghĩ một chút.”

“Đến nỗi như vậy sao, nói chuyện yêu đương mà giống như phá án vậy, “ Tiền Đường ngồi ở trên giường, bắt đầu giải thích cho tôi, “Nếu không phải anh cho là em có bạn trai rồi, làm sao còn có thể để đến bây giờ?”

Tôi không hiểu, “Kỳ quái, làm sao em lại có bạn trai? Chuyện như vậy tại sao em không biết?”

Tiền Đường vịn phần khố sờ nhìn tôi một cái, “Một năm trước, có người bạn học tới nhà em chơi, cậu ta hỏi em có bạn trai hay không, em nói có. Lúc ấy anh đứng trong phòng bếp nhà em, còn đánh bẻ cái đĩa.”

“Trời đất, anh nói là Chu Văn Trùng à?”

“Ừ?” Tiền Đường không vui.

“Không phải ý em là cậu bạn học kia gọi là Chu Văn Trùng. Lúc ấy em nói có bạn trai, không phải là vì em một lòng muốn bắt anh lại sao, khụ khụ, coi như là dự định, dự định!” Cứ đưa chân như vậy quá mỗi, tôi dứt khoát gác chân lên vai Tiền Đường, liền thoải mái hơn rất nhiều.

“Ừ, “ Tiền Đường hài lòng gật đầu một cái, cũng không né tránh chân tôi, “Nhưng nếu em thích anh, thì tại sao không có chút biểu hiện nào? Em trực tiếp nói cho anh biết em yêu anh, là có thể bớt được bao nhiêu phiền toái rồi.”

Tôi vừa định trả lời, suy nghĩ một chút, lắc đầu thờ dãi, “Em đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Không phải em đã hỏi anh sao, hỏi anh có người trong lòng hay không, anh nói có, còn nói cô ấy đã có bạn trai, em nào dám nói gì nữa, ngộ nhỡ bị anh phát hiện, ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa.”

Tiền Đường cười cười tự giễu, “Trách anh thôi, anh giấu tâm sự quá kỹ.”

Tôi được một tác lại tiến thêm một thước: “Đúng vậy, có chuyện gì anh nói thẳng không được sao? Hơn nữa, coi như anh tin rằng em có bạn trai, sao anh không hỏi rõ, anh mà hỏi, không phải mọi chuyện đều rõ ràng rồi sao?”

Tiền Đường bắt đắc dĩ lắc đầu, cười khổ, “Tiểu Vũ, anh sao dám hỏi em. Em lặp đi lặp lại nhiều lần ám hiệu anh đừng có làm người thứ ba, anh còn tưởng rằng em biết anh thích em, cố ý nói như vậy

để cự tuyệt anh. Không nhắc tới còn đỡ, nhắc tới anh liền cực kỳ buồn bực. Nếu không phải lần này anh thật sự nhịn không được nữa đi tìm cha mẹ vợ tương lai nhờ cố vấn, hai ta còn không biết đến lúc nào mới có thể hiểu nhau.”

Tôi liếc mắt, than thở: “Hai chúng ta đúng là hai kẻ ngốc.”

Tiền Đường nghiêm túc nhìn tôi, “Tiểu Vũ, về sau bất kể gặp phải chuyện gì chúng ta cũng đừng buồn bực trong lòng nữa, được không?”

Bị cậu ấy dùng ánh mắt trịnh trọng như vậy nhìn chăm chú, tôi hơi ngượng ngùng. Tôi giả bộ không có việc gì ho một tiếng, cố ý dùng mũi chân cọ xát cằm Tiền Đường, khẽ mỉm cười, “Ừa.”

Tiền Đường đè chân tôi lại , thân thể khom xuống. Cậu nhìn tôi chằm chằm, trong đôi mắt tựa hồ có hai ngọn lửa nhỏ lao ra, “Tiểu Vũ, anh có thể lý giải hành động này là một loại mời gọi không?” Nói xong, còn nhẹ nắm lấy chân tôi .

. . . . . Quả quyết đạp cậu ta xuống giường.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

22. Chương 22: Nụ Hôn Đầu Tiên

Tiền Đường và tôi dính lấy nhau một hồi, sau bởi vì quá muộn, tôi đành phải đuổi cậu ấy về. Tên nhóc này lúc rời đi rồi cuộc cũng nhớ tới quà tặng lễ tình nhân, vì thế ôm cái hộp quà vĩ đại của cậu ấy đến trước mặt tôi, lại còn từ trong túi lấy ra một miếng chocolate nhỏ hình trái tim được đóng gói rất đẹp, đặt ở phía trên hộp quà. Cậu ấy nâng quà tặng lên, đặc biệt chân thành nói với tôi: “Tiểu Vũ, lễ tình nhân vui vẻ.”

Tôi run rẩy tiếp nhận cái hộp đồ sộ kia, trong lòng sớm đã rơi đầy lệ. Quả nhiên là báo ứng mà! Nhưng mà báo ứng này tới quá nhanh rồi!

Thứ này tôi còn cần mở ra nữa sao? Bên trong có cái gì tôi rõ như lòng bàn tay, tôi là tận mắt thấy nó bị đóng gói. Vừa nghĩ tới quả cầu thủy tinh nhái thô thiển, bao laptop cho thiếu nữ màu xanh da trời cùng với con gấu bông xấu xí không giống Teddy mà cũng chẳng giống Winny bên trong kia, tôi liền dựng hết tóc gáy. Đừng lấy người ta ra làm trò đùa như thế. T_T

Lúc trước tôi thật sự là động kinh đến mù đầu rồi, cho dù ghen tị, cũng không nên chọn nhiều đồ tới như vậy chứ? Có ai tặng quà lại đi tặng cả đồng không?!

Tiền Đường nhìn thấy tôi khó chịu thì vui sướng. Cậu ấy nhéo nhéo tai tôi, cười tủm tỉm hôn lên trán tôi một cái, “Ngủ ngon, cục

cứng.”

“Tiền Đường, em có thể xin đổi quà hay không?”

“Thật không, cái gì anh cũng không có, chỉ còn thừa tấm thân này thôi.”

“Cút đi.”

Tuy rằng mục tiêu cuối cùng của tôi là hạ gục Tiền Đường, nhưng cũng không thể phát triển quá nhanh. Huống hồ tên nhãi này mới bao lớn đâu, hiện tại nếu tôi và cậu ấy có cái gì, sợ đến lúc đó sẽ có cảm giác tội lỗi vì tàn phá mầm non của tổ quốc mất? = =

Tiền Đường mới vừa đi, tôi liền cảm thấy hơi khát nước, mang theo cái cốc muốn đi phòng khách lấy nước. Lúc tay vừa chạm tới cửa, tôi liền cảm thấy bất thường, trong phòng khách có người đang nói chuyện thì phải, à, Tiền Đường còn chưa đi sao?

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại nhẹ nhàng khẽ mở cửa ra, vênh tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng khách. Nghe trong chốc lát tôi liền 囧 (囧 = chán nản) người mẹ tuổi đã sắp qua đầu năm nào đó, ngài có thể đừng nhiều chuyện như vậy hay không? Cái gì mà “phát triển tới trình độ nào rồi”, cái gì mà “con nhóc thối kia phản ứng ra sao”, cái gì mà “nó dám không thuận theo cháu” ... Ngài còn dám nói nữa sao?

Nghe tới đoạn tôi và Tiền Đường cùng nhau lăn lộn, bà cười đến mức run rẩy hết cả người, “Yên tâm đi, nó sớm muộn gì là người của cháu. Nếu nó dám nhắm đến kẻ khác, một phần của hồi môn cũng đừng mong lấy được.”

☞ lại càng thêm ☞. Vì để sớm lấy được của hồi môn, có phải tôi nên đẩy ngã Tiền Đường sớm một chút không? Hi hi hi...

Tôi toát mồ hôi lạnh nghe lén một lát, tiếp đó liền tỉnh ngộ. Thảo nào tôi cảm thấy hành động của Tiền Đường quá trái khoáy, người bình thường không cách nào nhìn thấu càng không cách nào lý giải, thì ra là từ chủ ý của mẹ tôi mà ra? Vậy thì tôi có thể an tâm rồi, Tiền Đường không vì yêu đương mà biến thành ngốc nghếch, thật đáng mừng, thật đáng mừng!

...

Tối hôm đó, tôi lại mất ngủ.

Tôi vốn là đứa ăn được ngủ được, lúc nào cũng khỏe mạnh vui vẻ, cả đời chỉ có mấy lần mất ngủ, dường như đều vì Tiền Đường cả, tên nhóc này thật đúng là khắc tinh của tôi mà.

Nhưng hôm nay mất ngủ không giống bình thường, hắc hắc hắc hắc...

Tôi núp trong ổ chăn cười ngây ngô không ngừng, chuyện xảy ra tối hôm nay giống như một bộ phim phát đi phát lại trong đầu tôi, hơn nữa còn là trạng thái quay chậm (slow motion). Nhất cử nhất động của Tiền Đường đều khiến trái tim tôi phát sốt, haizzz, tôi bó tay rồi.

Ngày hôm sau, tôi nhận được tin nhắn an ủi của em gái Lam.

Em gái Lam: Tối tay chưa?

Tôi: Hi hi hi, ông đoán đi.

Em gái Lam: Tôi đoán bà chả có cái gan ý.

Tôi: Tiền Đường hôn tôi!

Em gái Lam: ... Đảo ngược sao?

Tôi: Hóa ra cậu ấy vẫn luôn thích tôi !

Thật lâu sau, em gái Lam mới trả lời tôi, toàn bộ tin nhắn chỉ có một từ cộng thêm một cái dấu chấm câu: F**k!

Ai chà, bọn trẻ này, phải văn minh một chút chứ.

...

Buổi sáng, tôi vừa rời giường, Tiền Đường đã tới rồi. Hơn nữa thằng nhãi này còn không cần tôi mở cửa cho, bởi vì mẹ tôi đã cho cậu ấy chìa khóa nhà tôi rồi. Không biết bà sốt ruột muốn gả tôi ra ngoài tới mức nào nữa? = =

Áo lông vũ sọc xanh trắng, khăn quàng cổ ca-rô đỏ sẫm, quần jeans màu tối cùng giày da cao cổ màu nâu. Tôi cầm ly nước đứng ở cửa toilet, si mê nhìn Tiền Đường. Nhìn xem, đàn ông nhà tôi mặc cái gì cũng đều đẹp trai cả!

Tiền Đường cởi áo vắt lên giá, tiếp đó đi đến trước mặt tôi, đưa tay nhéo má tôi, cười nói: “Nhìn cái gì vậy?” Vừa nói vừa cúi đầu làm bộ muốn hôn tôi.

Tôi vội vã che miệng né tránh, “Đi đi đi, còn chưa có đánh răng kia!”

Tiền Đường vỗ nhẹ đầu tôi một cái, cười hì hì ngồi lên sofa, thuận tay mở TV. Tôi đi đánh răng, nghe thấy Tiền Đường ở trong

phòng khách kêu: “Tiểu Vũ, một lát chúng tôi đi dạo hội chùa đi.”

Tôi nhổ nước trong miệng ra, “Đến lúc này rồi, nơi nào còn có hội chùa?”

“Không cần biết, đi theo anh là được.”

“Hứ!”

...

Ăn xong điểm tâm, tôi bị Tiền Đường bắt cóc ra ngoài. Lúc đi đường, cậu ấy cứ thích đưa tay vào trong túi nắm lấy tay tôi, nắm tay còn không đành lòng, cứ thích dùng ngón tay cọ cọ lòng bàn tay tôi. Tên này thật ngây thơ!

Đi tàu điện ngầm, chúng tôi nhìn thấy hai người đàn ông đang hôn nhau, thật quá cởi mở đi.

Tôi cảm thấy tò mò, nhìn hai người kia thêm vài lần, kết quả Tiền Đường kéo đầu tôi về hướng cậu ấy, sắc mặt không vui, “Có cái gì đẹp mắt, em muốn thử sao?”

Ặc, tôi tin tưởng chuyện như vậy Tiền Đường chắc chắn làm được, tôi chưa từng thấy có chuyện gì cậu ấy không dám làm. Đương nhiên tôi không có cái lá gan kia, nhưng trong lòng tôi lại có nghi vấn, tôi quá hưng phấn nên quên mất, hôm nay ở tàu điện ngầm nhìn thấy hai người kia hôn hít đến quên mình như vậy, tôi lại nghĩ tới. = =

Tôi hỏi Tiền Đường: “Tiền Đường, anh ... ngày hôm qua không phải là nụ hôn đầu tiên, đúng không?” Tôi cảm thấy ngày hôm qua cậu ấy, Ặc, hết sức thành thạo, làm tôi bị hôn đến thất điên bát đảo,

không có sức chống đỡ. Thành tựu như vậy, trên giang hồ ai thấy đều phải cung kính gọi một tiếng “anh” mất (-_#), tôi luôn tự tin sức lực của mình không có yếu như vậy, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là kinh nghiệm không đủ mà thôi. Nhưng Tiền Đường thì sao? Vì sao cậu ấy lại quen thuộc với chuyện hôn hít như vậy? Tên nhóc này tập luyện qua rồi sao?

Được rồi, tôi thừa nhận bụng dạ tôi nhỏ nhen, cứ nghĩ đến có thể Tiền Đường từng hôn người khác, tôi liền cảm thấy khó chịu.

Câu trả lời của Tiền Đường quả nhiên không ngoài dự đoán của Tôi: “Đương nhiên không phải nụ hôn đầu tiên.”

Thấy chưa, thấy chưa, tôi biết mà! Được rồi, tên nhãi này cũng đã lớn như vậy, không có chút kinh nghiệm mới là bất bình thường, dù sao hiện tại người đã ở trong tay tôi, tôi không so đo mấy vụ đó, không thêm so đo, hừ hừ!

Tiền Đường đưa tay đặt lên gáy tôi, nhẹ nhàng vuốt ve cổ tôi, nhướn mày cười đến là đắc ý, “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, Tiểu Vũ, nụ hôn đầu tiên của em cũng sớm không còn rồi.”

A, có ý gì? Tôi không nhớ tôi từng hôn qua ai nha? Trước năm tuổi cũng tính sao? Hay là ... A, tôi hiểu rồi!

Tôi ôm lấy lưng Tiền Đường, rúc vào trong lòng cậu ấy, “Nói! Có phải anh từng hôn trộm em không?”

Tiền Đường trả lời vô cùng thản nhiên: “Thường xuyên.”

“Tại sao em chẳng phát hiện lần nào?”

“Em ngốc.”

“Em ... a, nụ hôn đầu tiên của chúng tôi là vào lúc nào?”

Tiền Đường giương mắt nhìn trời, chậm chạp suy nghĩ một lát, “Có lẽ là ... năm năm trước thì phải?!”

Năm năm trước? Năm năm trước anh mới lên trung học thôi mà, rốt cuộc nhóc con trưởng thành sớm bao nhiêu năm vậy?!

Tôi ôm trán, im lặng, “Vì thế... anh lấy em ra luyện tập năm năm rồi?” Thảo nào cậu ấy hôn thành thạo như vậy, tôi mà ngủ thiếp đi chỉ sợ cậu ấy lại càng thành thạo hơn.

Tiền Đường nhếch miệng cười, ánh mắt lấp lánh, “Phải.”

Được rồi, vị cao nhân trước mắt này dù là dùng khí hay sự kín đáo, đều khiến tôi chỉ có thể nhìn mà ngưỡng mộ. Nhất thời, tôi có chút sùng bái Tiền Đường, mắt sáng rỡ nhìn cậu ấy, “Vậy, một vấn đề cuối cùng, rốt cuộc anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Tiền Đường thâm tình nhìn vào mắt tôi, “Anh cũng không biết, tóm lại em luôn là nữ nhân vật chính trong “mộng xuân” của anh.”

“...”

Ngài làm ơn có thể đừng dùng biểu cảm văn nghệ để nói mấy câu bỉ ổi như vậy được không, so với ngài thì tôi thật ra rất dễ xấu hổ. o(／ □ ＼)o

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

23. Chương 23: Không Thuần Khiết

Hội chùa Tiền Đường nói được tổ chức ở công viên C, cái hội chùa này đặc sắc ở chỗ nó lấy lễ tình nhân làm chủ đề. Hội chùa quy mô không lớn, diễn ra trong bốn ngày, nhưng nghe nói người tới rất nhiều, dĩ nhiên bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng, nhưng lễ tình nhân cũng đã qua, cho nên cũng không tính là chật chội.

Cái hội chùa này rất thần kỳ kết hợp hoàn hảo hai nguyên tố Trung Tây, lại không làm cho người ta cảm thấy phản cảm. Ví dụ như kẹo chocolate in chữ “Tình yêu ngọt ngào”, đồ chơi làm bằng đường thổi hình trái tim cùng hai Tiểu Thiên Sứ hôn nhau bằng đường, đặc biệt làm cho tình nhân một ít đồ trang sức nhỏ kỳ lạ cổ quái, còn có người bày sạp đoán chữ xem tình duyên. =.=

Tôi kéo tay Tiền Đường, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy rất mới mẻ chơi rất vui.

Tôi và Tiền Đường mặc trang phục tân lang tân nương cổ đại, ăn bánh nhân đậu hình trái tim, còn bói tình duyên. Người coi bói nói chúng tôi là một đôi trời sinh, mặc dù tôi rất hoài nghi đối với đôi tình nhân nào ông ấy cũng nói như vậy, nhưng tôi rất cao hứng, cho ông mười đồng.

Cuối hội chùa là một sân khấu nhỏ, không ít người vây ở phía dưới. Thì ra là đây là sân khấu đặc biệt cho những đôi tình nhân lên hát tặng nhau, chỉ cần mất năm đồng là có thể hát một lần. Tôi cần

kẹo hồ lô nghe một người thanh niên cao to ở trên đài giờ micro gào lên, anh ta hướng về phía người nào đó trong đám đông hồ to, “XXX em tha thứ cho anh đi. . . . . Có chết anh vẫn yêu em!” Sau đó lại hát vang lên, đương nhiên nếu gào rống như vậy cũng có thể gọi là”Hát”.

Tôi run run tay, kẹo hồ lô thiếu chút nữa rơi xuống đất. Hiển nhiên run rẩy không chỉ một mình tôi, trong đám người bắt đầu có người ồn ào. Rốt cuộc, một cô gái mặt lạnh trang điểm đậm mặc váy đỏ chạy lên lôi anh chàng kia đi.

Người chung quanh cũng chân thành chúc phúc cho bọn họ. Sau đó, dưới đài vang lên một hồi tiếng hít không khí, nữ sinh mặt bình tĩnh còn thét chói tai.

Tôi gặm kẹo hồ lô lặng lẽ liếc mắt nhìn Tiền Đường trên đài, nghĩ thầm, sớm biết là sẽ có phản ứng như vậy, các người chưa từng thấy trai đẹp sao!

Theo lý thuyết trước khi Tiền Đường bắt đầu hát phải nói một câu“ 《XXX》 tặng cho YYY” ..., nhưng cậu ấy không nói. Cậu vừa lên đài liền nhìn tôi chăm chăm, lúc ca hát vẫn kiên quyết nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt chuyên chú thâm tình, khiến cho ngay cả kẹo hồ lô tôi cũng ngưng ngưng không tiện ăn. =.=

Thật ra thì so với gương mặt, tế bào âm nhạc của Tiền Đường thật sự quá ít ỏi. Cũng may giọng nói của cậu vốn rất dễ nghe, hướng chi, chỉ bằng cái khuôn mặt kia, vừa đứng lên trên đài, ai còn quan tâm cậu hát có hay không? Trong đám người này, nghiêm túc nghe cậu ấy hát sợ rằng chỉ có một mình tôi?

Tiền Đường hát là một bài khá thịnh hành 《 Little love 》 , bài hát này tôi cũng biết hát. Thẳng thắn mà nói cậu ấy hát không được hay cho lắm, có mấy âm còn lạc điệu, nhưng mà. . . . . rất xúc động. Nói như thế nào đây, cái giọng hát kia hợp với cái vẻ mặt kia, làm cho tôi có một loại cảm giác “Nếu cô dám phụ cậu ấy thì cô chờ mà tan biến thành mây khói đi”.

Trên mặt hơi nhột nhột. Tôi sờ soạng một cái, lại ướt đầm. Trời ạ, nghe bài hát vui vẻ như vậy cũng có thể chảy nước mắt, tôi đúng là hết thuốc chữa.

Tiền Đường nhìn thấy tôi khóc, ném mi ột cái, nhảy xuống sân khâu kéo tôi chạy. Chạy đến chỗ không có ai, cậu ấy dừng lại, giúp tôi lau nước mắt, “Tại sao lại khóc?”

“Anh hát quá khó nghe.”

Tiền Đường cười cười, hôn lên trán tôi, “Tặng quà đền cho em nè, thích không?”

Tôi giương cằm lên, “Cũng tạm được.”

. . . . .

Lúc sắp đến nhà, tôi đứng cách Tiền Đường mười mấy thước, nhìn chung quanh không ai, liền hướng về phía Tiền Đường hô to: “Tiền Đường! Em yêu anh!”

Tiền Đường giống như đứng tại chỗ không động đậy, nhưng mà tôi nhìn thấy cậu ấy đang cười, “Tiểu Vũ! Anh cũng yêu em!”

“Tiền Đường! Anh là không khí của em! Em không thể mất anh được!”

“Tiểu Vũ! Em là sinh mạng của anh! Anh không thể không có em!”

“Tiền Đường! Anh thật TM thích làm bộ làm tịch!”

“ . . . . . ”

Sau đó Tiền Đường bắt đầu đuổi theo tôi, tôi liền điên cuồng chạy phía trước. Tiền Đường vừa đuổi theo tôi, vừa kêu, “Tiểu Vũ, em chậm một chút, mặt đất trượt đó.”

Chậm lại mới là lạ!

Được rồi, mặc dù tôi tự nhận là chạy trốn rất nhanh, nhưng hai cái chân nhỏ của tôi làm sao nhanh hơn Tiền Đường được. Trong chốc lát thẳng nhai này liền đuổi kịp, từ phía sau dùng sức ôm lấy tôi, bày ra biểu tình “Rốt cuộc cũng bắt được em rồi”.

Tôi cố ý tông mạnh về phía sau, hai người cùng nhau ngã trên mặt đất, Tiền Đường ở dưới, tôi ở trên. Ặc, lời này tại sao lại mờ ám như vậy. . . . .

Tôi nắm tuyệt nhét vào trong cổ Tiền Đường, Tiền Đường cười ngăn cản tôi . Hai người đang đùa giỡn, bên cạnh một lớn một nhỏ đi ngang qua.

Bé con cất giọng non nớt hỏi người lớn: “Ba ba, bọn họ đang làm gì?”

Người lớn ôm lấy bả con, thả ra một câu: “Bọn họ đang làm chuyện không thuần khiết.”

“ . . . . . ”

Tiền Đường không tốn sức chút nào lật người đè tôi dưới thân, cậu nắm lấy cánh tay của tôi, ngăn cản động tác của tôi, “Tiểu Vũ, họ nói chúng ta không thuần khiết, làm sao bây giờ?” Phối hợp những lời này, đầu thẳng nhãi này càng ngày càng thấp.

“Tiền Đường, chúng ta thuần khiết hay không cái vấn đề này nên trở về hăng thảo luận tiếp đi, trước tiên anh ưm ưm. . . . .”

Ai ô, ngài chú ý trường hợp một chút có được không? Đang ở trên sân cỏ của tiểu khu, trước mặt không xa chính là tòa nhà chúng tôi ở, chung quanh đây có không biết bao nhiêu gương mặt quen thuộc. . . . . Mẹ nó, còn hôn sâu nữa!

Tôi đang cố gắng muốn thoát khỏi Tiền Đường thì đột nhiên thấy cách đó không xa có một thân ảnh, càng ngày càng đến gần.

Mẹ tôi giờ điện thoại di động lên hướng về phía chúng tôi không ngừng bấm nút, cười đến nước miếng cũng sắp chảy thành dòng.

Mấu chốt là Tiền Đường nhắm mắt lại hôn đến say mê, không hề cảm giác được chung quanh có gì thay đổi. Mà tôi thì bị cậu đè, không động đậy được, miệng còn bị cậu ấy chặn. Tôi thật sự không còn cách nào, bực quá, mới dùng sức khế cắn trên môi cậu ấy một cái.

Rốt cuộc Tiền Đường cũng chịu buông tôi ra. Hai chúng tôi từ dưới đất đứng lên, vào lúc này cậu ấy mới chú ý tới mẹ tôi, vừa định nói chuyện, mẹ tôi lại xoay người chạy tóe khói, ủng da cao gót giẫm ở trên đường lộc cộc lộc cộc, thân thủ kia, hoàn toàn không giống người hơn bốn mươi tuổi, ngay cả tôi nhìn cũng cảm thấy xấu hổ. Bà vừa chạy, vừa giờ giờ điện thoại di động lên, tôi đứng thật xa cũng có thể nghe được tiếng bà cười vui.

Tôi rất u buồn, thật sự rất u buồn. o(╯□╰)o. . . . .

Nghỉ đông xong, lại đến mùa tựu trường . Đối với tôi mà nói, ý nghĩa của tựu trường là không thể ngủ nướng, không thể về nhà bất cứ lúc nào, chỉ có thể ngoan ngoãn đi học, ăn ở nhà ăn vâng vâng, mà đối với Tiền Đường, tựu trường nghĩa là thi lại. =.=

Suy tính đến chuyện Tiền Đường đã bị tôi thu vào dưới trướng, cho nên khi tôi phụ đạo tiếng Anh cho cậu ấy cũng dùng một chút phương pháp mới: mỗi ngày học thuộc năm mươi từ đơn, không đủ không cho hôn; mỗi ngày ít nhất phải làm hai bài tập đọc tiếng Anh, giải mười đề đúng dưới sáu đề không cho hôn, dưới bốn đề, ngay cả tay cũng không cho đụng vào!

Làm như vậy hiệu quả lập tức rõ ràng, mặc dù tôi cũng không trông cậy việc tên khuyết tật tiếng Anh này có thể có đột phá gì, nhưng dù sao về lâu về dài cũng có tiến bộ chứ?

Trước khi Tiền Đường đi vào trường thi tôi còn đặc biệt hôn cậu một cái để khích lệ, ai ya, thân mật trước cửa trường thi, mặt tôi đúng là dày thật rồi!

. . . . .

Ra khỏi phòng học, tôi nhận được điện thoại của Chu Văn Trùng. Thằng nhãi này đã lâu không gặp, mấy ngày trước nghe em gái Lam nói cậu ta có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn rất nghiêm trọng, tôi còn không tin, kết quả hôm nay vừa nhìn, liền 囧 lại 囧 , hiện tại tôi đặc biệt muốn lặp lại những lời em gái Lam từng nói với tôi cho Chu Văn Trùng nghe: thế nào, năm mới đến còn chưa ăn cơm no sao?

Chu Văn Trường nhìn thấy tôi, không nói câu nào, cùng tôi ngồi xuống bên bồn hoa, cậu ta hút hết điếu này đến điếu khác.

Tôi tìm chuyện nói, “Tại sao ông cũng bắt đầu hút thuốc lá rồi? Hình như em gái Lam cũng hút hiệu này, thật là trùng hợp.”

Chu Văn Trường ừ một tiếng, hiển nhiên không có ý định trả lời. Tôi đành trầm mặc.

Chu Văn Trường không vui không giống với em gái Lam. Em gái Lam cho dù tâm tình không tốt, cũng không dễ dàng để người khác nhìn ra, trừ phi chính cậu ta muốn cho người ta xem. Dù cậu thất tình cũng có thể thần thái sáng láng ở trước mặt tôi mắng Chu Văn Trường, hoặc là bày chiêu cho tôi làm sao dụ dỗ Tiền Đường. Chu Văn Trường thì không như vậy, nếu cậu ấy không thoải mái, sẽ im lặng không nói lời nào, không khí trong vòng bán kính một mét cũng bị ép chặt lại, quỷ thần chớ vào.

Tôi sờ cằm, nghĩ nếu như Tiền Đường nhà tôi không thoải mái trong lòng, sẽ biểu hiện thế nào? Ai, nếu cậu ấy không thoải mái, vậy thì phải khiến toàn thể giới đều không thoải mái cùng cậu. Tôi còn nhớ năm lớp 11 một bạn nam trong lớp vì mấy câu nói mà gây thù với cậu, sau đó ngày ngày cậu ấy bày ra bộ mặt nhìn ai cũng giống như muốn trả thù, tôi thấy cậu ấy cũng muốn đi đường vòng. Sau đó cậu lại khóa bạn nam kia trong phòng dụng cụ cả đêm. Máu chột là bạn nam đó rất nhát gan, ngày thứ hai được người ta phát hiện đã trực tiếp hôn mê, thế là lớn chuyện. Kết quả của chuyện này là chủ nhiệm lớp Tiền Đường, thầy giáo trực phòng dụng cụ, cùng với một số người chịu trách nhiệm liên đới khác bị hiệu trưởng mắng, cũng may học sinh kia không có gì đáng ngại, gia đình cũng không truy cứu. Vậy mà người gây ra họa —— Tiền Đường, lại

không bị trách phạt gì, bởi vì nhà trường không tìm được chứng cứ cậu ấy gây án. =.=

Không chỉ như thế, thằng nhãi này Tiền Đường còn đặc biệt vô liêm sỉ giả bộ chính nghĩa đường đường nói với hiệu trưởng, “Đầu tiên là học sinh vô tội bị nhốt, tiếp đó một học sinh vô tội lại bị hoài nghi thậm chí bị định tội mà không hề có chứng cứ gì, thái độ của trường học đối với học sinh làm cho em rất thất vọng.” Cứ như vậy trực tiếp đẩy vấn đề thành trường học đối đãi với học sinh như thế nào, loại vấn đề này dễ dàng gây thù hận, rất là tổn hại danh tiếng.

Dĩ nhiên, người khác không biết chuyện này có phải Tiền Đường làm hay không, tôi lại rất rõ ràng, chỉ bằng sự hiểu biết của tôi về cậu là có thể đoán được tám chín phần mười. Sau đó Tiền Đường còn hỏi tôi, “Cậu thấy tôi giống như loại người chỉ vì mấy câu nói mà ghi thù sao?”

Tôi gật đầu, “Không phải giống như, cậu vốn là như vậy.”

Kết quả Tiền Đường liền quàng vai tôi, cười vô sỉ, “Tiểu Vũ, cậu thật hiểu tôi.” Bây giờ suy nghĩ lại, lúc ấy khẳng định là cố ý chiếm tiện nghi, tên sắc lang này!

Tôi đang chìm đắm trong hồi ức không cách nào tự kèm chế, bả vai đột nhiên bị đẩy một cái. Chu Văn Trùng hỏi tôi, “Cốc Vũ, nghĩ gì thế?”

Tôi giật giật khóe miệng, “Không có gì.”

Chu Văn Trùng lôi kéo cánh tay của tôi, “Cho tui mượn vai dựa một lát.”

“Ừ. . . . . Ừ?”

Yêu cầu này không tính là vô lễ, chẳng qua hơi quái dị một chút. Tôi chỉ thấy con gái nũng nịu tựa vào vai con trai, thật đúng là chưa bao giờ thấy. . . . . Ấc, tình huống như thế này.

Nhưng khi nhìn bộ dạng thằng nhãi trước mắt này buồn bã ỉu xìu mắt hờn hờn vía giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thăng thiên, tôi rút cuộc cũng mềm lòng. Ai nói đàn ông không thể yếu đuối? Yên tâm, lớn mật mà dựa vào đi!

Tôi thật sự không có ý gì khác, tin rằng Chu Văn Trùng cũng thế. Nhưng có vài người lại không nghĩ như vậy.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

24. Chương 24: Ảnh Khiêu Dâm Vạn Năng

*Cái tên chương có hơi nhạy cảm nhỉ, nhưng tứ cam đoan vụ này không liên quan đến Tiểu Vũ với Tiểu Đường, hai bé nó vẫn ngoan lắm =))

Chu Văn Trùng buồn bã ỉu xiu tựa vào vai tôi, giống như cô vợ nhỏ bị oan ức. Bộ dạng cậu ấy cao lớn hơn tôi nhiều, lúc này tựa vào người tôi, không thể không nghiêng đầu co mình lại, tôi nhìn còn thấy mệt.

Chu Văn Trùng áp đầu lên vai tôi, nhắm mắt lại thở dài, đột nhiên hỏi tôi: “Cốc Vũ, bà nói xem ý nghĩa tồn tại của con người là gì?”

Một trong những triệu chứng của bệnh tâm thần đó chính là luôn suy nghĩ mấy việc đặc biệt vô nghĩa. Ý nghĩa tồn tại của con người là gì? Ông kêu cả đám tiên bói Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử, Socrates, Plato ... gì gì đó ra cũng chưa chắc có thể cho ông cái đáp án vừa lòng nữa là cái loại tôm tép chỉ số thông minh có hạn như tôi, chuyện đó tôi nghĩ không nổi, nghĩ nhiều liền nhức óc. = =

Tôi không trả lời Chu Văn Trùng, đương nhiên, cậu ấy dường như cũng chẳng cần tôi trả lời. Tôi muốn hỏi rốt cuộc cậu ấy bị làm sao, nhưng tôi biết cậu ấy sẽ không nói, nếu muốn nói tự động đã nói với tôi rồi, nếu không muốn nói, tôi hỏi cũng vô ích.

Ngài cứ dựa vào tôi, chậm rãi mà suy xét ý nghĩa tồn tại của mình đi.

Chu Văn Trùng không tiếp tục suy nghĩ được nữa, bởi vì cậu ấy ... ngủ mất rồi. = =

Tên này sắc mặt u ám, vành mắt thâm đen, thoát nhìn giống như mấy kẻ dùng ma túy vậy, nhất định là gần đây không nghỉ ngơi thật tốt rồi. Không hiểu cậu ấy đã chịu đả kích gì, đến mức phải suy ngẫm mấy chuyện sâu xa khó hiểu như “ý nghĩa tồn tại của con người” nữa. Lúc này cậu ấy tựa vào vai tôi, nhíu mày, hô hấp đều đều. Thẳng thắn mà nói, bộ dạng Chu Văn Trùng kỳ thực cũng rất đẹp mắt, không phải kiểu mềm mại tinh tế đến mức con gái cũng phải ghen tị như em gái Lam, cũng không phải kiểu đẹp trai kinh hoàng, khiến người người oán thán như Tiền Đường, cậu ấy thuộc loại trai đẹp bình thường, ngũ quan cân đối, khuôn mặt đường nét rõ ràng, nếu không đứng cùng chỗ với em gái Lam hay Tiền Đường, tên nhóc này vẫn có thể dễ dàng khiến ánh mắt người ta sáng ngời.

Bị một bạn trai đẹp như vậy yếu ớt tựa vào vai, tôi đột nhiên có loại cảm giác khí phách của bậc đàn chị, đúng là ☹ càng thêm ☹.

Tuy rằng nhiệt độ hiện tại không hẳn là cao, nhưng ánh mặt trời ngày đầu xuân chiếu trên người vẫn thấy rất ấm áp. Bên cạnh lại có người ngủ say sưa, tôi cứ ngồi ngẩn người như vậy, khó tránh khỏi mệt mỏi buồn ngủ. Tôi nghiêng đầu, mặt dán trên đầu Chu Văn Trùng, cứ như vậy mơ mơ màng màng mà hiếp đi mất.

.....

Tôi bị người khác lay tỉnh, mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là vẻ mặt tối tăm tới mức có thể sánh với mây đen mùa hè của Tiền Đường.

Tôi giật mình, lập tức biết được tên nhóc này đang giận cái gì, xoay mặt nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy vẻ mặt xấu hổ của Chu Văn Trùng.

Tôi toát mồ hôi, Tiền Đường cũng thi xong rồi, rốt cuộc chúng tôi đã ngủ bao lâu?!

Tôi rất khẩn trương, mở miệng thốt ra một câu nhảm nhí kinh điển trong phim truyền hình, “Tiền Đường, không phải như anh nghĩ đâu ...”

Tiền Đường không phản ứng, cứ như vậy nghiêm mặt nhìn tôi chăm chăm, không nói chuyện cũng không di chuyển.

Chu Văn Trùng ho khan một tiếng, đứng dậy giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ tìm Cốc Vũ nói chuyện phiếm thôi.”

Tiền Đường nhìn về phía Chu Văn Trùng, ánh mắt sắc bén như giấu dao, “Ôm nhau nói chuyện phiếm sao?” Cậu ấy nói xong, không thèm nhìn chúng tôi, xoay người đi khỏi, bước chân thật sự mau.

“Tiền Đường, đợi em với!” Tôi bỏ lại Chu Văn Trùng, đuổi theo.

Nói cuộc sống vốn đầy tính nghệ thuật quả thực không sai, chuyện hôm nay đúng là quá đủ. Tôi và Chu Văn Trùng tựa vào nhau ngủ không nói làm gì, nhưng vì sao chúng tôi lại cố tình chọn ngay nhà ăn nơi Tiền Đường tới trường thi nhất định phải đi qua? Hơn nữa vì bớt phiền phức, di động của tôi lại còn để chế độ rung, vừa rồi Tiền Đường gọi cho tôi rất nhiều lần, tôi lại không nhận một cuộc nào.

Tiền Đường à, anh nghe em giải thích đi...

Tiền Đường đi rất nhanh, tôi chạy muốn vắt chân lên cổ mới đuổi kịp. “Tiền Đường, em và cậu ấy thật sự không có gì, tâm tình cậu ấy không tốt, suy nghĩ không thông suốt nên tới tìm em, chỉ muốn tựa vào vai em một lát thôi, thật đó! Em với cậu ấy kỳ thực giống như anh em, anh em tốt thôi!” Được rồi, vì Tiền Đường, hình tượng gì gì đó đều là phù phiếm mà thôi.

Tiền Đường dừng lại, đẩy tay của tôi ra, “Em không có ý với cậu ấy, nhưng có thể cam đoan cậu ấy không có ý với em sao?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, nếu cậu ấy có suy nghĩ khác với em, em làm sao lại không biết?”

“Lúc trước, anh cũng có suy nghĩ khác với em, em có biết không?”

“Em ...”

Tiền Đường hừ một tiếng, “Một tên đàn ông, lại dùng loại thủ đoạn này tiếp cận con gái, thật không biết xấu hổ.”

“Anh nói cái gì vậy?!” Lời này tôi nghe có chút chói tai, một người đàn ông tâm tình không tốt, tựa vào vai bạn bè một chút thì có làm sao? Có cái gì không đúng? Làm sao có thể bị anh nói tới hạ lưu như vậy chứ? Nếu cậu ấy có vấn đề, vậy thì anh cũng có vấn đề! Hừ!

Tiền Đường nhíu mắt đầy nguy hiểm, “Em đang bảo vệ cậu ta sao?”

“Này này, sự việc từ đầu tới đuôi không phải như vậy, bọn em căn bản chẳng có gì, nói gì tới bảo vệ với không bảo vệ, cũng bởi bọn em không có gì, nên xin anh đừng nói những lời như thế.”

“Bất kể là thế nào, Tiểu Vũ, anh không hy vọng nhìn thấy em dây dưa với đàn ông khác.”

“Cái gì gọi là dây dưa? Em dây dưa với cậu ấy thế nào?” Tính tình tôi vốn nóng nảy lại thêm chút hấp tấp; hiện tại, mỗi câu của Tiền Đường đều có gai, tôi càng không thể không bùng nổ, “Tóm lại anh tin hay không thì tùy!”

Tôi không thèm để ý tới Tiền Đường, xoay người bỏ đi.

Trở lại phòng ngủ, ba tên biến thái khoa vật lý đều đang có mặt. Phạm Phong Tình nhìn thấy tôi, khó hiểu hỏi, “Làm sao vậy, mất tiền sao?”

Tôi ném túi lên trên bàn, “Tâm trạng không tốt cũng cần lý do sao?”

Phạm Phong Tình đi tới gần, “Được rồi, để tôi cho bà cái lý do vui vẻ trở lại.” Cô ấy nói xong, giơ di động tới trước mặt tôi quơ quơ, “Người này, bà biết không?”

Trong di động là một bức ảnh chụp, nội dung bức ảnh ... ặc, khẩu vị có hơi nặng ...

Bối cảnh là ở phòng tắm, một người đàn ông đứng ở dưới vòi hoa sen, bọt nước văng khắp nơi, hơi nước mù mịt, hai tay người này che kín chỗ trọng yếu nào đó, vẻ mặt chật vật.

Tôi nhìn di động gật gật đầu, làm ra vẻ khách quan đánh giá, “Dáng người không tệ.”

Phạm Phong Tình: “Đây không phải trọng điểm. Ai, bà không nhận ra tên này là ai sao?”

Tôi lại cẩn thận quan sát thêm một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ vỗ gáy, “F**k, Hứa Chiêu!”

“Chúc mừng, trả lời đúng rồi!”

“Thành thật khai báo nhanh, cái này ở đâu mà có? Đừng trách bà chị đây không nhắc nhở cô, tên Hứa Chiêu này tiếng tăm không tốt đâu.”

Ngay sau đó, Phạm Phong Tình liền nói giản lược một chút ngọn nguồn của bức ảnh. Thật ra cũng đơn giản, chính là Hứa Chiêu không hiểu có phải thần kinh bị rối loạn hay không, liều chết đeo bám Phạm Phong Tình, mà Phạm đại mỹ nhân của chúng ta lại thấy phiền phức, dứt khoát cho tên đó một liều thuốc mạnh, lấy cớ thuê phòng lừa anh tai tới khách sạn. Phải nói lấy chỉ số thông minh của Hứa Chiêu, cũng không đến mức đoán không ra bên trong có chuyện kỳ quái, nhưng mà ai bảo anh ta u mê vì sắc đẹp. Tiếp đó, ở trong khách sạn, Phạm Phong Tình liền thừa dịp Hứa Chiêu đi tắm liền xông vào, chụp cho anh ta một tấm hình, gần đây cũng đang thịnh hành chụp ảnh khiêu dâm, đây còn là vũ khí thượng thừa để uy hiếp sách nhiễu nhiều người khác nữa, mười lần chẳng sai.

Phạm Phong Tình nói xong, lạnh nhạt mỉm cười, “Cái này gọi là diệt cỏ tận gốc.”

Tôi gật đầu phối hợp, “Hừ hừ, Hứa Chiêu à Hứa Chiêu, anh cũng có hôm nay, ha ha ha ha ha!”

Đột nhiên, cái gói đầu của Từ Thiên Tài thành linh bay tới, “Tâm trạng không tốt thì đừng có cười, bà muốn dọa chết người hả?!”

Tôi sờ sờ cái mũi, nặng nề thở dài ngồi xuống ghé tựa. Suy nghĩ một chút, vẫn đem chuyện xảy ra hôm nay nói với ba kẻ biến thái, vốn là muốn bọn họ giúp tôi nghĩ cách, kết quả tôi vừa vừa nói xong, ba người này liền bắt đầu phê phán tôi một hồi. Buổi phê bình này lấy “Thái độ không đủ đoan chính đối với tình cảm của Cốc Vũ” làm trung tâm, vạch trần một cách sâu sắc mỗi một chỗ thiếu hụt trong tính cách cùng với những thói quen không tốt của tôi, phân tích chứng minh các loại hậu quả có khả năng tạo thành tại thời khắc đầu Chu Văn Trùng đứng tới vai tôi, hơn nữa còn thảo luận triển khai hành động “Cốc Vũ làm sao để dành Tiền Đường” vô cùng nhiệt tình.

Cuối cùng, Phạm Phong Tình phát biểu tổng kết ngắn gọn: “Cốc Ca, Tiền Đường rơi vào tay bà đúng là lãng phí.”

Tôi bất mãn, yêu cầu khiêu nại.

Từ Thiên Tài khoát tay, hỏi tôi, “Nói như vậy, giả dụ Tiền Đường liếc mắt đưa tình với một cô gái khác, bà có giận không?”

“Nói nhảm, nhưng tôi và Chu Văn Trùng là...”

“Hiện tại,” Từ Thiên Tài ngắt lời tôi, “Vấn đề mấu chốt không phải là bà và Chu Văn Trùng có cái gì, mà là Tiền Đường nhìn thấy gì. Nếu bà thấy có cô gái nằm trong lòng Tiền Đường, bà sẽ nghĩ sao? Cho dù bà biết rõ Tiền Đường không thể có gì với người này, bà có ghen hay không?”

Tôi hổ thẹn, ăn ngay nói thật, “Có...”

“Được rồi, vậy hiện tại bà cùng một người đàn ông tựa vào nhau ngủ, Tiền Đường không suy nghĩ gì mới là không bình thường? Bà

rốt cuộc có từng nghĩ cho cậu ấy hay chưa?”

“Hình như không có...”

“Tóm lại, bà không xin lỗi đi còn chờ cái gì nữa?”

Tôi ủ rũ lui về một góc, lấy di động ra muốn gọi cho Tiền Đường. Phạm Phong Tình lại đề tôi lại, “Ngu ngốc, hôm nay hai người đều đang nổi nóng, ngày mai hãy nói.”

...

Ngày thứ hai, CLB bóng rổ có một hoạt động, thực ra nói là hoạt động cũng không hoàn toàn đúng. Một bạn học trong CLB sắp ra nước ngoài, muốn mời mọi người họp mặt, vừa vặn nhà cậu ấy ở vùng ngoại thành có cái làng du lịch, liền quyết định địa điểm họp mặt ở đó, bao ăn bao uống bao cả phí xe cộ. Người bạn học này quan hệ với mọi người cũng không tệ, bởi vậy có không ít người tới, bao gồm cả tôi và Tiền Đường.

Tôi ngồi trong xe buýt, nâng cằm ngăn người. Tôi phải xin lỗi Tiền Đường như thế nào đây...

Kỳ thật tôi vừa lên xe là muốn an vị ở bên cạnh Tiền Đường rồi, làm người da mặt dày chút cũng đâu có sao, chuyện dù sao cũng qua rồi mà. Nhưng tôi vừa lên xe, nhìn thấy cô nàng gầy nhẳng đang ngồi bên cạnh Tiền Đường, trong đầu liền bắt đầu bốc hỏa.

Được rồi được rồi, tôi lúc này thật sự biết sai rồi. Cô nàng gầy nhẳng kia còn chưa có làm gì Tiền Đường, tôi đã thấy gai mắt rồi, ngày hôm qua tôi cùng Chu Văn Trùng... Ặc, Tiền Đường à, về sau em sẽ không bao giờ như vậy nữa ...

Hứa Chiêu lên xe, muốn ngồi bên cạnh tôi. Tôi quăng túi ngay vào chỗ ngồi bên cạnh, “Có người .”

“Có ai?” Hứa Chiêu vịn vào lưng ghế, không tin, “Cốc Vũ, đừng nhỏ mọn như vậy, anh chỉ ngồi một lát thôi mà.”

Tôi ngẩng đầu cười hì hì nhìn anh ta, hỏi: “Sư huynh, anh có biết một người tên là Phạm Hiểu Dĩnh không?” Phạm Hiểu Dĩnh chính là đại danh của Phạm Phong Tình.

Hứa Chiêu biến sắc, không nói một câu, xoay người bỏ đi. Tôi nhìn bóng lưng anh ta, cười đến là đắc ý, ảnh khiêu dâm đúng là vạn năng nha!

Lúc này, có người nhấc túi của tôi lên, ngồi xuống bên cạnh. A, Tiền Đường!

Tiền Đường nhìn tôi, môi động động như là muốn nói cái gì.

Không được xin lỗi, người nên xin lỗi là tôi mà! Tôi không chút nghĩ ngợi, ôm cổ cậu ấy, đầu dụi dụi trên vai cậu ấy, “Anh đẹp trai, mượn vai một chút?”

Tiền Đường mỉm cười: “Được.”

Tôi dựa vào trên vai Tiền Đường, ngẩng đầu nhìn cái cằm xinh đẹp của cậu ấy, thật sự rất muốn cắn một miếng. ^__^

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

25. Chương 25: Sinh Viên Hệ Khoa Học Tự Nhiên Thổ Lộ

Rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao anh chàng đó lại muốn chọn thời điểm này mà mang mọi người ra ngoài chơi. Tôi vốn còn buồn bực, bây giờ nói sớm không sớm nói muộn cũng không muộn, cảnh tuyết và hoa mai trong trời đông đã không còn, mà nếu nói muốn du ngoạn trong tiết thanh minh, thì hình như hơi sớm một chút. Kết quả chờ chúng tôi tới nơi, đôi mắt của tôi liền trợn trắng.

Hoa đào a hoa đào, mặc dù tôi biết mùa xuân sắp tới, nhưng ngai đây cũng hơi nóng lòng quá rồi?

Trước mắt là một biển hoa mênh mông, từng gốc hoa đào giống như đua nhau khoe sắc, liên miên bất tận, rực rỡ như gấm hoa, chói lọi như ráng chiều. Tôi nhìn mà kích động, nắm tay Tiền Đường không ngừng lắc lư.

Theo mọi người tiết lộ, nguyên nhân hoa đào nơi này nở sớm, một là bởi vì năm nay mùa đông khá ấm, hai là địa thế của nơi này tương đối đặc thù, cụ thể là đặc thù thế nào, xin lỗi tôi nghe không hiểu. =.=

Tôi lôi kéo Tiền Đường chui vào rừng hoa đào, chúng tôi ở dưới tàng hoa đào chơi một trò rất ngây thơ. Tôi bắt Tiền Đường đứng dưới tàng cây bất động, sau đó bay lên đá một cước vào trên cây, cây đào ra sức chấn động mấy cái, cánh hoa liền bắt đầu bay lả tả rơi xuống đất. Tiền Đường đứng ở trong mưa hoa nhìn tôi, lẳng lặng

cười, ánh mắt như ánh sao trong bầu trời đêm mùa hè, sáng chói đến khiến tim người ta đập thành thịch. Bờ môi của cậu ấy không dày không mỏng, hình dáng đôi môi hoàn mỹ, lúc này khẽ vênh lên, làm cho tôi nhìn tự dưng tâm tình cũng tốt lên theo; đường cong trên gương mặt nhu hòa nhưng lại không mất anh khí, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, khiến cho tôi rất là ghen tỵ.

Bên trong cơn mưa hoa màu hồng tung bay rợp trời, mỹ thiếu niên cười ấm áp mà hạnh phúc, hình ảnh này được tôi cất giữ, đặt ở trong trí nhớ thật lâu, mỗi lần nghĩ đến hình ảnh độ nét cao này, trong lòng của tôi đột nhiên dâng lên một loại cảm giác ấm áp, người tốt đẹp như vậy lại là của tôi đấy, a ha ha ha. . . . .

Tôi đột nhiên chạy đến chui vào trong ngực Tiền Đường, cúi đầu cười khúc khích, Tiền Đường ôm lấy tôi, vuốt vuốt tóc của tôi, ở trên trán của tôi dịu dàng đặt lên một nụ hôn.

Tôi buồn bực nói: “Tiền Đường, thành thật xin lỗi.”

“Ừ?” Tiền Đường dừng lại, nhìn tôi .

“Là. . . . . Ngày hôm qua, em không nên. . . . . Ừ, anh hiểu mà, tóm lại sau này sẽ không như vậy. Em sẽ tận lực giữ một khoảng cách với người khác.”

Tiền Đường cười, tôi phát hiện kể từ khi hai chúng tôi hiểu nhau, thằng nhãi này liền đặc biệt thích cười, cười vô sỉ, cười bỉ ổi, cười ấm áp, cười cương chiu, cười thoải mái , mỗi một kiểu cười đều làm cho tôi có một loại xúc động muốn hôn cậu ấy. Tôi thật đúng là hết thuốc chữa. o(∩ □ ∩)o lúc này Tiền Đường cúi đầu dùng lỗ mũi cọ chóp mũi của tôi, thấp giọng nói: “Tiểu Vũ, ngày hôm qua anh cũng không nên nổi giận với em. Thật ra thì anh biết hai người không có

gì, anh cũng không hoài nghi tình cảm em dành cho anh, chẳng qua là. . . . . Anh khó chịu.”

Tôi vội vàng nói: “Em hiểu, em hiểu mà, thật, là em không đúng, em vô ý, không suy nghĩ đến cảm thụ của anh, em kiểm điểm, hi vọng anh có thể tha thứ cho em. Em bảo đảm về sau sẽ tích cực sửa chữa sai lầm. Thật ra thì, hôm nay thấy anh và cô nàng đậu cove ngồi chung một chỗ, em liền khó chịu, chứ đừng nói chi ngày hôm qua bọn em còn dựa vào nhau.”

Tiền Đường cắn chóp mũi tôi một cái, nghi ngờ, “Cô nàng đậu cove là ai?”

“Kỳ quái, hôm nay anh ngồi chung với ai anh cũng không biết sao?”

Bờ môi của cậu ấy dờn xuống, liếm liếm khóe môi tôi, “Với em.”

” Trước em?”

Tiền Đường híp mắt nghĩ một lát, cười cười vuốt lỗ mũi của tôi, “Bướng bỉnh quá đi!”

Tôi run lên, giật tay của cậu ấy ra, “Anh ăn luôn hai chữ này cho em.”

Tiền Đường ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhưng mà, ừ, cũng rất hình tượng.”

Khiếu thẩm mỹ được khen, tôi đắc ý dương cầm. Tiền Đường dùng ngón cái vuốt ve cằm của tôi, nhíu mày: “Nếu nói xin lỗi, chung quy nên có chút gì bày tỏ thành ý chứ?”

Tôi không hiểu nhìn cậu ấy, có thể nói rõ một chút được không, chỉ số thông minh của tôi có hạn.

Tiền Đường không lên tiếng, cậu nhìn chăm chăm vào mặt tôi, trong đôi mắt nửa khép tựa hồ có ánh sáng đang lưu động. Sau đó, cậu ấy đưa đầu lưỡi ra liếm môi một cái. Cái biểu tình này, theo ý tôi bây giờ, được kêu là khinh bạc, bắt quá sau khi con của chúng tôi ra đời, tôi lại định nghĩa loại vẻ mặt này là: khêu gợi. Che mặt, trình độ tà ác của con người quả nhiên tương quan với số tuổi. (Cái từ tương quan này là Tiền Đường dạy tôi, hì hì.)

Dù nói thế nào, hiện tại tôi đã hiểu ý Tiền Đường. Vì vậy tôi nhón chân lên, hôn lên môi cậu ấy. Chiều cao chênh lệch thật là một bi kịch, tôi muốn hôn người ta còn phải nhón chân lên.

Bàn tay Tiền Đường nắm ở ngang hông tôi siết chặt lại, dịu dàng nhưng không kém phần mạnh mẽ đáp lại tôi .

Tôi đặc biệt thích lúc đang hôn thì thỉnh thoảng mở mắt ra nhìn Tiền Đường một chút, hai mắt nhắm chặt, biểu tình say mê kia, khiến cho tôi có một loại cảm giác tràn đầy hạnh phúc. Nhưng hôm nay, cái tôi thấy được hình như không chỉ có vậy. Khóe mắt liếc thấy cách đó không xa phía sau cây đào có một chỗ đen hồng giao nhau, không cần nhìn mặt tôi cũng biết đó là ai, hôm nay ăn mặc như vậy dường như chỉ có cô nàng đậu cô-ve, cô ấy mặc một cái váy ca rô đen hồng, hợp với áo sơ mi và giày cao cổ, hoàn toàn theo hình tượng nữ chiến binh xinh đẹp – Sailor Moon.

Trước khi tôi và Tiền Đường thành lập gian tình, cô nàng đậu cô-ve có tình ý với Tiền Đường nhà tôi cũng là chuyện rất bình thường, lúc ấy hai chúng tôi coi như là người cạnh tranh. Nhưng bây giờ mọi người đều biết chúng tôi là quan hệ bạn trai bạn gái rồi, vậy thì

phiền cô nuốt mấy cái ý tưởng này trở vào đi thôi. Cô thăm mền người đàn ông của tôi, tôi không xen vào, nhưng kính xin cô kiềm chế một chút, chớ gây ra hành động nông nổi gì.

“Tiểu Vũ, chuyên tâm chút.” Tiền Đường bắt mẩn hừ hừ .

Được được được, chuyên tâm chuyên tâm. Tôi ôm cổ Tiền Đường, hung hăng hôn lại.

. . . . .

Lúc ăn cơm tối chúng tôi ở trên thảm cỏ đốt mấy đống đống lửa, nướng thịt ăn. Tôi nhớ tới hoạt động xã đoàn lần trước, cũng là nướng thịt, tôi ghen Tiền Đường cũng ghen, sau đó chúng tôi liền cãi nhau rùm beng, bây giờ nhìn lại, hai chúng tôi thật là xứng đôi vừa lứa.

Tiền Đường đưa cánh gà tới trước mặt tôi, “Nghĩ gì thế?”

Tôi nhận lấy cánh gà gặm một cái, nhìn về mục tiêu cách đó không xa, “Tiền Đường, cô nàng đậu cô-ve đó dường như có ý với anh a.” Còn nhìn cái gì nữa đây, chúng tôi ăn cánh gà cô xem cái gì, đâu phải cô không có.

Tiền Đường trả lời hoàn toàn không khiêm tốn, “Việc đó chứng tỏ người đàn ông của em rất hấp dẫn.”

Thôi đi, không biết xấu hổ!

Cậu ấy thấy tôi không nói lời nào, liền ôm vai của tôi cúi đầu cười khoái trá, “Sao, ghen à?”

“Đi đi đi, chú ý xung quanh một chút!” Mặc dù mọi người cũng biết quan hệ của chúng tôi, nhưng quá thân mật ở nơi công cộng tôi vẫn cảm thấy khó chịu.

Tiền Đường thừa dịp tôi không chú ý, hôn thật nhanh một cái lên mặt của tôi, tiếp theo lập tức buông tôi ra. Chờ tôi phản ứng kịp, cậu ấy đã nghiêm trang nướng mực rồi, giống như mới vừa rồi chẳng phát sinh chuyện gì, nếu không phải tôi nhìn đến khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên, tôi thật sự cho rằng mới rồi chỉ là ảo giác do mình quá mê trai.

Chột dạ nhìn bốn phía xung quanh một chút, ... không có ai thấy chứ?

Thần sắc mọi người cũng rất bình thường, trừ một người.

Tiểu khùng bố an vị cách Tiền Đường không xa, lúc này cậu ta nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, cười như kẻ thiếu năng. Tôi đẩy Tiền Đường một cái, hỏi: “Anh đoán xem, tiểu khùng bố gửi tin nhắn cho ai nào?”

“Không biết.” Tiền Đường hiển nhiên không cảm thấy hứng thú đối với đề tài này, cậu cầm lấy cánh gà trong tay tôi cắn một miếng, lại nhét mực đã nướng chín vào trong tay tôi .

“Nhất định là Trương phú bà rồi, ” tôi cười vô cùng tự tin, “Hai người này mất đưa mày lại đã lâu rồi.”

“Tiểu Vũ, chúng ta nói chuyện khác đi.”

“Nói cái gì?”

“Bàn xem sau này đặt tên con là gì.”

“ . . . . . ” Anh thật là vô vị.

. . . . .

Ngày thứ hai trở lại tức xá, tôi hỏi Trương phú bà, “Bà và tiểu khùng bố, hai người tiến triển đến bước nào rồi?”

Trương phú bà vừa nghe tôi hỏi chuyện này, vù một cái che mặt, quay lưng lại, thẹn thùng dậm chân, “Ai nha, bà thật đáng ghét!”

Mẹ nó, đây là tình huống gì thế này!

Tôi nhìn hai tên biến thái khác trong phòng ngủ, hai người mặt không thay đổi lắc đầu một cái. Phạm phong tình: “Đứa nhỏ này bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.”

Tôi bắt đắc dĩ vỗ vai Trương phú bà, “Ngài thật sự không thích hợp đi theo phong cách thẹn thùng, đổi phong cách khác được không? Đổi cái nào không dọa người ấy?”

Trương phú bà biến trở về người bình thường, hỏi Tôi: “Cốc ca, bà với Tiền Đường nhà bà làm sao mà tới được với nhau?”

“Éc. . . . . Thật ra thì. . . . . Ủ, cậu ấy hôn tôi rồi.” Nhưng thật ra là tôi hôn cậu ấy trước, (*^__^*) hì hì. . . . .

Trương phú bà cau mày trầm tư.

Tôi: “Nói một chút đi, nói ra tôi nghĩ kể cho bà, bọn chị đây dầu gì cũng là người từng trải.” Mặc dù quá trình dường như hơi quanh co một chút.

Trương phú bà phì cười: “Tui thích tiểu khùng bố, nhưng tui không biết cậu ấy có thích tui hay không, tui cũng không biết cậu ấy

có biết tui thích cậu ấy hay không.”

“Ý của cái câu này thật ra chính là bà thích cậu ta, nhưng bà không dám nói, đúng không?”

Trương phú bà gật đầu.

Tôi kích động chụp vai Trương phú bà, “Không nên khinh suất, ban đầu chị đây cũng bởi vì thích mà không dám nói, đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội, may mà sau đó kìm lòng không được.”

Phú bà được khích lệ, ôm đầu tự hỏi phương thức thổ lộ. Thật ra thì đoán chừng cô ấy đã sớm định làm như vậy, chỉ là muốn tìm sự ủng hộ mà thôi.

Cuối cùng Trương phú bà quyết định, không phải sắp đến sinh nhật sao, cô nàng định vào sinh nhật mười chín tuổi, sẽ đi thổ lộ với người trong lòng. Lời này nghe tại sao lại hơi quái quái . . . . .

. . . . .

Sinh nhật Trương phú bà tổ chức rất khiêm tốn, mặc dù một cái túi của người này có thể trả hai năm học phí của tôi, nhưng cô nàng lại là loại người bình dân bẩm sinh... Những xa xỉ phẩm kia phần lớn đều do mẹ mua cho. Hơn nữa, sinh nhật người ta ba mẹ đều tặng quà, sinh nhật người này, cha trực tiếp đưa chi phiếu, đúng là người có tiền.

Cô nàng này ban ngày mời mấy bạn tốt đi ăn bữa cơm, buổi tối nghe nói tiểu khùng bố chuẩn bị quà lình, cơ hồ nhảy nhót đòi đi tìm cậu ta . Vậy mà lúc trở lại, mặt mày lại như đưa đám.

Tôi lấy làm kỳ lạ, “Thổ lộ thất bại rồi sao?” Không thể nào? Ánh mắt say mê của tiểu khùng bố ngày đó, quả thực là hết thuốc cứu rồi mà....

Trương phú bà lắc đầu, thần sắc có chút mệt mỏi, “Không phải, cậu ấy đưa cho tôi một cái thiệp.” Cô nàng nói xong, đưa thiệp cho tôi xem.

Một cái thiệp trắng trong thuần khiết, bên trong dùng bút máy viết “Chúc Trương Thiển sinh nhật vui vẻ”, chữ rất lớn. Trừ câu đó ra, không có gì khác. Được rồi, tôi hiểu vì sao Trương Thiển mất hứng rồi, quà mà, cô ấy cũng không cần thứ đắt tiền quý giá gì, nhưng ngài tốt xấu gì cũng phải dụng tâm một chút chứ, đưa một cái thiệp như vậy, cộng thêm một câu chúc hời hợt như vậy, không khác gì bạn bè bình thường. Hèn chi con nhỏ này buồn bã không muốn thổ lộ nữa.

Tôi nghĩ cách an ủi, “Cậu ấy vốn âm trầm, có thể tiểu khùng bố sâu sắc tới mức dùng mực vô hình gì gì đó viết lời tỏ tình thì sao? Hay là chúng tôi đặt ở trên lửa nướng thử một chút?”

“Không được!” Trương Thiển đoạt lấy tấm thiệp, trợn mắt nhìn tôi một lát, lại lật thiệp, thâm tình ngắm nhìn hàng chữ.

“Không đúng, mặt sau có chữ viết.” Tôi hưng phấn chỉ vào thiệp kêu lên.

Sau lưng thiệp có một hàng chữ dùng bút ngòi nhỏ viết lên, tôi tiến tới quan sát, không nhịn được nói: “Thằng nhãi khùng bố này cũng quá tiết kiệm rồi, hông lẽ cậu ta thiếu giấy nháp, lại viết công thức trên vật như vậy? Còn viết dài đến thế này?”

“Nói nhảm, cậu ấy học hệ khoa học tự nhiên mà, “ Trương phú bà vô lực để tấm thiệp lên bàn, “Còn nữa..., cái kia không gọi là công thức, được gọi là hàm số.”

Đang nói, Từ thiên tài và Phạm phong tình từ bên ngoài đi vào. Hai người này vừa vào cửa liền hỏi, thế nào thế nào, tối hôm nay có gì tiến triển không?

Trương phú bà bấu môi không nói lời nào, mắt cũng đỏ lên.

Từ thiên tài nhìn thấu đầu mối, không nói gì, chỉ cầm lấy tấm thiệp trên bàn lật xem một chút, đột nhiên cười to, “Hai người đúng là ngố chưa từng thấy, Phạm phong tình, phục vụ máy vi tính!”

Tôi chỉ chỉ bàn mình, “Máy vi tính của tui còn đang mở đó.”

Từ thiên tài khinh bỉ nhìn nó một cái, cười, “Thật ngại quá, máy vi tính của sinh viên khoa văn không thể dùng.”

Chảy mồ hôi, hành động này cũng có thể coi là kỳ thị, phân biệt chủng tộc không?

Nhưng mà, đợi đến khi Từ thiên tài mở ra một phần mềm, tôi liền bình thường trở lại. Làm sinh viên khoa văn tôi làm sao có thể có cái phần mềm biến thái kia, hừ hừ.

Từ thiên tài đưa công thức vào trong phần mềm, trên bàn hình lập tức xuất hiện một hình ảnh ba chiều 3D giống như. . . . . giống như một trái tim lập thể.

Tôi vỗ ót, mẹ nó, hoá ra là như vậy. Không hổ là sinh viên hệ khoa học tự nhiên, ngay cả tỏ tình cũng có thể cao thâm đến thế này.

Từ thiên tài thêm màu đỏ lên trên hình vẽ, lại tăng thêm một chút hiệu quả đồ họa. Sau đó chúng tôi liền nhìn thấy trên màn hình máy vi tính có một trái tim thật to đang không ngừng nhảy a nhảy.

Ba người chúng tôi bắt đầu cười xấu xa, Trương phú bà ôm thiếp lui về phía sau một bước, sau đó quay mặt, “Ai nha nha, mấy người xấu quá à~!” Nói xong, chạy như một làn khói ra khỏi phòng ngủ.

“Người này điên rồi.”

“Bả không có chuyện gì chứ?”

“Sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Bả không mặc áo lót.”

“Bà thật xấu!”

“ . . . . . ”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

26. Chương 26: Bảo Vệ Tiền Đường

Tiền Đường thi lại tiếng Anh đạt tới 61 điểm, tôi vô cùng hoài nghi cậu ấy thật sự đã đi khóc lóc với giáo viên tiếng Anh. Tôm lại cửa ải này cuối cùng cũng vượt qua. Nhưng Tiền Đường lại bắt đầu bận rộn, hơn thế còn bận rộn hơn cả lúc thi lại. Nguyên nhân là cậu ấy được một vị giáo sư khoa Vật lý coi trọng (lời này nói ra nghe thật kỳ quái = =), chỉ đích danh muốn cậu ấy đi theo nghiên cứu. Tên nhóc này nào dám không theo, vì thế từ đó mỗi ngày sau khi tôi học xong, cậu ấy không chôn chân trong phòng thí nghiệm thì ngồi bên bàn, bày ra bộ dáng suy tư đối mặt với một đồng tư liệu viết bằng tiếng ngoài hành tinh. Số lần về nhà giảm bớt, thời gian đi hẹn hò ăn cơm với tôi cũng giảm.

Ai ai ai, tôi dựa vào trước cửa sổ thở dài, bạn trai là người quá ưu tú cũng thật khóa chịu mà...

Kỳ thực tên nhóc này mới năm nhất thôi, so với nhóm nghiên cứu sinh chỉ là dạng tôm tép, tuy cậu ấy đủ thông minh, tiếp thu nhanh, hơn nữa quả thật có thiên phú với bộ môn vật lý, một khi giáo sư cao hứng, giao việc cho cậu ấy càng ngày càng nhiều, lại còn tự hào kêu cậu ấy cố gắng mà học hỏi. = =

Khó khăn lớn nhất Tiền Đường gặp phải ở phương diện này là tiếng Anh căn bản của cậu ấy quá kém, rất nhiều tài liệu xem không hiểu. Vì thế người này trong hoàn cảnh không bị tôi thúc ép lại nghiêm túc tự học tiếng Anh, đương nhiên chủ yếu là nhằm vào một

ít thuật ngữ chuyên ngành. Lúc này, trí nhớ biến thái của cậu ấy rất cuộc bắt đầu phát uy tác dụng, tiến bộ với tốc độ khiến người ta gần như có thể thấy được. Đây là việc vô cùng khủng bố.

Kết quả, danh hiệu mọi người đặt cho tên nhãi này dần dần từ “Trai đẹp khoa Vật lý” trở thành “Trâu bò khoa Vật lý”. Tôi cảm thấy đặc biệt tự hào, nhìn xem, người đàn ông của tôi thật lợi hại!

Chỉ có điều, người đàn ông lợi hại của em, anh hiện tại đang ở phương nào vậy...

Đang miên man suy nghĩ, Tiền Đường lại điện thoại tới. Tôi nhận cuộc gọi, đang suy nghĩ không biết có phải lại là gọi điện báo bạn hay không? Được rồi, nhất định là điện thoại báo bạn rồi ... T_T

Đầu bên kia di động, giọng Tiền Đường có chút mệt mỏi, nhưng khó giấu được sự hưng phấn, “Tiểu Vũ, nghiên cứu này sắp xong rồi, cuối tuần chúng ta hẹn hò đi.”

“Ha ha ha ha ha...”

“Tiểu Vũ?”

“A, không có chuyện gì, tốt tốt, hi hi hi, em vui mừng thôi!”

Tiền Đường cười nhẹ vài tiếng, tôi dường như có thể tưởng tượng ra biểu cảm hiện tại của cậu ấy, dịu dàng, có chút yêu chiều. Cậu ấy nói: “Đồ ngốc.”

Hi hi hi, ngốc cũng được, bạn trai tôi thông minh là được rồi, tôi ngốc hay không thì có can hệ gì đâu, hi hi hi ...

Khó khăn lắm mới hẹn hò được một lần, tôi quyết định trang điểm xinh đẹp một chút. Vì thế tôi lôi kéo Phạm Phong Tình, đánh giá cần thận ví tiền rồi mới ra ngoài, về phần tại sao tôi không tìm hai kẻ biến thái khác ... Từ Thiên Tài là một kẻ quái dị trăm phần trăm, thẩm mỹ vô cùng độc đáo, tôi cũng không trông cậy gì vào cô nàng, về phần Trương Phú Bà, cô ấy và Chu Văn Trường mua sắm giống hệt nhau, hợp ý cái gì liền trực tiếp quẹt thẻ... Mặc cả à? Đó là cái gì vậy, có ăn được không?

Vẫn là Phạm Phong Tình tốt nhất, thẩm minh cao, ánh mắt tinh tường, thủ đoạn ép giá inh, quả thật là ở nhà, du lịch hay ra cửa dạo phố đều là vũ khí thiết yếu. ^__^

...

Quần áo Phạm Phong Tình giúp tôi tỉ mỉ chọn lựa, nghe nói mặc vào có thể thể hiện khí chất, bộc lộ sự đặc sắc chính là một chiếc đầm bằng lụa màu tím có thắt lưng, cùng đôi giày cao gót 10cm. Tôi hào hứng đi đến điểm hẹn với Tiền Đường.

Cậu ấy đã đứng đợi ở đó, vừa quay đầu lại nhìn thấy tôi, đầu tiên là sững sốt một chút, rồi mới cười giang rộng hai cánh tay nghênh đón tôi .

Tôi nhào vào trong lòng cậu ấy, “Thế nào, không nhận ra em sao?”

“Không phải” Tiền Đường hôn trán tôi, “Chỉ là cảm thấy, em đột nhiên trở nên rất đẹp.”

“Em vốn xinh đẹp mà!”

Khóe miệng Tiền Đường cong lên, “Phải.”

Tôi cùng Tiền Đường nắm tay đi trên đường, cậu ấy ở phía trước, tôi ở phía sau, giống như là đang dẫn tôi đi. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, ánh mắt xẹt qua cái cổ, nhất thời sửng sốt.

F**k f**k f**k, tôi nhìn thấy gì đây? Trên cổ cậu ấy có dấu son môi!!!

Tôi dừng lại, lửa giận bốc lên.

Tiền Đường thấy tôi không đi, nghi hoặc hỏi, “Tiểu Vũ, làm sao vậy? Sao sắc mặt đột nhiên khó coi như vậy?” Cậu ấy lo lắng nâng tay lên sờ mặt tôi .

Tôi né tránh, nhin cơn giận xuống hỏi: “Tiền Đường, đêm qua anh làm gì?”

“Bởi vì nghiên cứu kết thúc, nên cùng các sư huynh ở phòng thí nghiệm đi chúc mừng một chút.”

“Chúc mừng như thế nào?”

“Karaoke, cả đêm luôn. Rốt cuộc là có chuyện gì, Tiểu Vũ?” Cậu ấy tiến lên một bước, muốn ôm tôi.

Tôi lui về phía sau, “Có con gái ở đó không?”

“Không có. Sao vậy, ghen tị sao?” Tiền Đường vẫn ôm lấy tôi, mỉm cười nắm cái mũi tôi.

Tôi dùng sức đẩy cậu ấy ra, “Tiền Đường, anh có biết trên gáy anh có cái gì không?”

“Không biết, có cái gì?” Tiền Đường sờ soạng cổ một phen, nhìn thấy trên ngón tay dính màu đỏ, sửng sốt.

Tôi cười lạnh, “Không có thời gian ở cùng em là thế này sao? Mẹ nó, em thật sự muốn biết rốt cuộc anh có thời gian đi cùng ai!” Nói xong, tôi không thèm nhìn cậu ấy, xoay người bước đi.

Tiền Đường tiến lên giữ chặt tôi, vội vàng la lên: “Tiểu Vũ, chuyện không phải như vậy đâu.”

“Được, nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

“Anh ...” Tiền Đường nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Anh tạm thời chưa nói rõ được.”

“Đi chết đi!” Tôi hất cậu ấy ra, chạy mất.

Tiền Đường ở phía sau hô to: “Tiểu Vũ, anh sẽ cho em lời giải thích, hãy tin anh! Anh yêu em!”

...

Về nhà, tôi tự nhốt mình trong phòng, cả đầu đều nghĩ tới cái vết đỏ kia. Dấu son môi, dấu son môi ... Aaaa, tôi cũng chưa từng dùng son môi!

Tôi lăn ra ngủ một lát, rồi bò dậy tìm chút gì để ăn, cảm xúc cuối cùng cũng bình tĩnh hơn. Tiếp đó tôi liền cảm thấy không bình thường. Với hiểu biết của tôi về Tiền Đường, nếu cậu ấy thật sự thích người khác, chắc cậu ta sẽ trực tiếp lật bài ngửa với tôi, chứ không che che đậy đậy như vậy. Hơn nữa, tuy rằng tên nhãi này có đôi khi lòng dạ hẹp hòi một chút, nhưng tôi vẫn có lòng tin đối với nhân phẩm của cậu ấy. Lúc trước, khi hai chúng tôi còn chưa ở bên nhau, cậu ấy cho rằng tôi có bạn trai, chẳng phải vì không muốn làm kẻ thứ ba, mà đã che dấu tình cảm của bản thân hay sao? Loại

chuyện như bắt cá hai tay này tôi vẫn cảm thấy cậu ấy không có khả năng làm được.

Huống hồ biểu cảm hôm nay của cậu ấy cũng không giống như giả bộ, quan trọng hơn là, hừ hừ, người nhớ thương Tiền Đường nhà tôi còn rất nhiều nha!

Tôi trở lại phòng ngủ gọi điện thoại, vừa vặn Từ Thiên Tài và Phạm Phong Tình đều ở đó, bọn họ nghe nói sự tình hôm nay, lại nghe phân tích của tôi, nhất trí công nhận trình độ giác ngộ của tôi đã tăng cao .

Tôi nằm lì ở trên giường, vuốt ve ảnh chụp của Tiền Đường, cười lạnh, kẻ thứ ba, đi tìm chết đi!

Tuy rằng trên cơ bản tôi đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi cũng không có ý định lập tức nói cho Tiền Đường biết. Mặc dù cậu ấy có vẻ vô tội, nhưng tính cảnh giác cũng cần đề ột chút.

Anh đó, sức hấp dẫn đã lớn như vậy thì phải biết đề phòng bọn háo sắc chứ, lúc này không thềm để ý tới anh nữa, coi như là cho anh một bài học sâu sắc.

...

Ngày thứ hai trở lại trường học, tôi vốn định tìm Tiền Đường cùng đi ăn chút gì đó coi như giảng hòa, thuận tiện cho cậu ấy biết tôi thông minh ra sao, kết quả vừa lấy di động ra, liền thấy cậu ấy gọi tới.

Đây là tâm linh tương thông sao, chắc chắc, nếu không làm sao anh lại thua trong tay em được!!

Tôi đặc ý nhận điện thoại, giọng nói của Tiền Đường rất bình tĩnh: “Tiểu Vũ, em ở đâu?”

“Ở ký túc xá, làm sao vậy?”

“Hiện tại có thể xuống dưới một chút không? Anh ở dưới lầu ký túc xá của em, còn có... ừm, em cứ xuống rồi sẽ biết.”

Cái gì mà thần bí như vậy? A, chẳng lẽ là quà xin lỗi? Hi hi hi hi...

Tôi chạy như bay xuống lầu, tiếp đó tôi liền hiểu rõ lời Tiền Đường mới vừa nói, còn có cái gì? Còn có cô nàng đậu cô-ve!

Tôi đại khái đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cố ý làm mặt lạnh nhìn bọn họ, “Sao vậy?”

Tiền Đường nhìn về phía cô nàng đậu cô-ve, “XXX, phiền cậu giải thích rõ ràng mọi chuyện với Cốc Vũ, nhớ xin lỗi nữa.” (T_T tác giả thật là ba chấm, tên nhân vật phụ cũng lười đặt, cô nàng đậu cô-ve thì thôi đi, bây h lại còn XXX)

Cô nàng Đậu cô-ve nhìn nhìn tôi, rồi lại nhìn Tiền Đường, cuối cùng giơ cằm lên, kiêu ngạo nói: “Cốc Vũ, tôi và Tiền Đường đã ở cùng nhau, anh ấy nói anh ấy yêu tôi .”

Khuôn mặt Tiền Đường tối lại, “Cậu nói cái gì?!” Tôi nhìn thấy cậu ấy nắm chặt tay lại, ước chừng cũng ngại người trước mắt này là nữ, không thể động thủ, nhưng ánh mắt cậu ấy thì giống như khủng long sắp phun lửa.

Tôi cười lạnh, cô diễn loại tiết mục này với tôi đúng là hoàn toàn sai rồi, tôi vốn không có ý định truy cứu chuyện này, chỉ nghĩ náo loạn với Tiền Đường một chút rồi cho qua. Nhưng hôm nay chính cô

tự nghịch hòng sủng, nếu bà đây không trừng trị cô thì thật có lỗi với thầy giáo môn tư tưởng đạo đức của tôi.

“Tiểu Vũ” Tiền Đường nhìn về phía tôi, xấu hổ mà khẩn thiết. Tôi lại nhẹ nhàng đẩy cậu ấy ra, mỉm cười, “Đây là ân oán giữa phụ nữ bọn em, trước tiên anh cứ đứng sang một bên.”

Nói xong, tôi đi đến trước mặt cô nàng đậu cô-ve, khoe miệng cong lên đầy tà ác, ngay sau đó “Chát” một tiếng, một cái tát liền rơi trên mặt cô ta, “Dám giành đàn ông với bà đây, cô chắc là chán sống lắm rồi nhỉ?”

Cô nàng Đậu cô-ve cô hiển nhiên là bị tôi đánh đến choáng váng, sửng sốt một hồi lâu, đợi đến khi dấu tay trên mặt hiện lên, mới nhớ tới cái từ gọi là “Oan ức”. Cô ta bùm mặt nhìn Tiền Đường chờ mong, nước mắt vòng quanh, chờ Tiền Đường nói giúp cô ta, tiếp đó có thể hợp tình hợp lý thống khổ mà chảy nước mắt.

Tiền Đường cũng bị dọa, cậu ấy khiếp sợ nhìn tôi, không nói được gì.

Kỳ thực tôi cũng có chút hối hận, khó khăn lắm tôi mới tạo lập được hình tượng cô gái dịu dàng đáng yêu, nay bởi vì một cái tát mà hoàn toàn bị hủy rồi! Bạo lực chưa ngoa như vậy, không biết Tiền Đường có ghét bỏ hay không nữa?! (☹_☹)

Bởi vậy, mang theo một chút chột dạ cùng với nỗi oan ức lo sợ bị ghét bỏ, tôi phụng phịu nhìn về phía Tiền Đường, “Thế nào?”

Tiền Đường phục hồi tinh thần, cậu ấy sờ sờ đầu tôi, cười rất dịu dàng, tán thưởng một cách chân thành: “Tiểu Vũ, em... thật quá

bánh!” Cậu ấy kéo tay tôi, vừa đi vừa nói: “Tiểu Vũ, chúng ta đi ăn khuya nhé.”

“Được, em muốn ăn vằn thắn.”

“Anh muốn ăn xú mại.”

“Được, cho anh bánh nhân trứng gà hạt tiêu.”

“Tiểu Vũ, anh sai rồi.”

“Hừ!”

“Anh yêu em.”

“Hừ!”

“Em không tha lỗi cho anh, anh sẽ hôn em.”

“Hừ! ... khốn kiếp, anh hôn thật sao! Tránh ra, chú ý địa điểm chứ!”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

27. Chương 27: Lời Ngon Tiếng Ngọt

Trên đường đến quán ăn, Tiền Đường giao một xấp tài liệu cho tôi, trịnh trọng nói: “Tiểu Vũ, mặc dù em không muốn truy cứu, nhưng anh vẫn muốn thành thật khai báo.”

Tôi buồn bực, cậu muốn khai báo thì khai báo, có cần viết kiểm tra sao, còn viết nhiều như vậy! Tôi muốn xem hết không biết phải tốn bao nhiêu công sức đây!

Vậy mà thứ trong tay tôi không phải là bài kiểm tra, mà là một loại đơn từ tương tự với khẩu cung, đúng vậy, khẩu cung, trừ hai chữ này ra tôi thật sự không tìm được từ nào tốt hơn để hình dung. o(╯□╵)o Trên “Khẩu cung”, chữ viết xốc xết, hiển nhiên không phải chỉ do một người viết. Mỗi một tờ đều hoàn thành riêng, ghi chép chuyện đã trải qua đêm hôm đó, phía dưới có người ký tên, có người ấn cả dấu tay lên. =.=

Từ thông tin bản khẩu cung này cung cấp, chuyện đã xảy ra hình như là như vậy: Tiền Đường cùng mấy vị sư huynh đi hát Karaoke, nhưng thằng nhãi này trước đó đã bị các sư huynh ép uống không ít rượu, rất không có tiền đồ ngủ thiếp đi trong phòng hát. Các sư huynh đang ca hát máu lửa, cũng không có ai để ý đến cậu ấy. Lúc này có một sinh viên nữ thò đầu từ ngoài cửa nhìn vào, tự xưng là bạn của Tiền Đường, rồi vào ngồi một lát. Chuyện này cũng rất bình thường, quán Karaoke bọn họ đi cũng gần trường học, chung quanh thường có học sinh đi ngang qua, gặp phải người quen cũng không

phải là chuyện lạ. Các sư huynh không để ý, cho là cô ấy vào nói chuyện với Tiền Đường một lát sẽ đi, dù sao thẳng nhãi Tiền Đường này cũng rất thu hút các bạn nữ, bình thường luôn có con gái muốn tiếp cận cậu ấy. Sau đó cô gái này cũng không ngồi bao lâu, liền rời đi. Trước khi trời sáng, Tiền Đường cũng còn chưa tỉnh. Về phần dấu hôn trên ót cậu ấy rốt cuộc có phải do cô gái kia để lại hay không, các bản khẩu cung nhất trí cho là do cô ta gây ra, theo Logic mà nói, chỉ có cô nàng này có điều kiện gây án, mặc dù bọn họ không thấy tận mắt. Người chứng kiến duy nhất lúc ấy còn uống say, vị huynh đệ uống rượu say này viết vào khẩu cung như vậy: . . . . . Tôi uống hơi nhiều, nhìn ai cũng giống như bà xã của tôi. Tôi nhìn thấy bà xã của tôi gặm cổ của Tiền Đường, lúc ấy tôi rất thương tâm, ngày thứ hai tỉnh lại, tôi mới khẳng định đó không phải là bà xã của tôi . . . . .

Tôi cười đến rơi nước mắt nước mũi, chỉ vào tờ khẩu cung này, “A ha ha ha, sư huynh này thật tài tình!”

Tiền Đường không lên tiếng, cười vuốt vuốt đầu của tôi .

“Nhưng mà. . . . . Ặc, thu tập những thứ này cũng không dễ dàng?” Tiền Đường chỉ là hàng tôm tép, lại chạy đi cầu xin các đại thần viết thứ này, thật đúng là làm khó cho cậu ấy.

“Không khó, các sư huynh cũng rất dễ nói chuyện.”

Nhìn dáng dấp thẳng nhãi này xem ra quan hệ với đám đại thần cũng không tệ nha, tôi ôm lấy Tiền Đường, lại hỏi cậu ấy: “Nói như vậy, anh đã sớm ngờ tới cô nàng đậu cô-ve sẽ không trung thực?” Tiền Đường là người rất giao hoạt, cậu ấy làm chuyện gì cũng thích lưu một phương án hai, có tập khẩu cung thần kỳ này cũng không lạ lắm.

Tiền Đường đáp: “Cũng không hẳn là vậy, anh vốn định giao cái này cho em, lại cảm thấy cô ấy nên nhận lỗi với em. Cô ta quả thật đã đáp ứng anh đến nhận lỗi, nhưng anh không nghĩ tới cô ta lại.. như vậy “ Tiền Đường cân nhắc một chút, dường như đang suy nghĩ dùng từ gì để hình dung cho thích hợp, nhưng hình như cậu ấy cũng cảm thấy không cần thiết giữ mặt mũi cho cô nàng đầu cô-ve làm gì, vì vậy hừ một tiếng, “Vô sỉ như vậy.”

Tôi đắc ý cười, “Yên tâm đi, em xem mấy bộ phim truyền hình cầu huyết cũng không vô ích, muốn chọc giận em để cho em hoài nghi anh sau đó hai ta giận đối chia tay , tiếp theo anh liền cô độc tịch mịch, cuối cùng cô ấy có thể nhân lúc vườn không nhà trống mà vào, loại thủ đoạn cũ rích này còn có người dùng, coi như em được mở rộng tầm mắt.”

Tiền Đường cúi đầu trầm mặc một hồi, đột nhiên đặc biệt nghiêm túc nói: “Tiểu Vũ, cảm ơn em đã tin tưởng anh.”

Câu nói có tiếng cũng có miếng như vậy khiến cho tôi hơi ngượng ngùng, vì vậy tôi giống như thiếu gia ác bá đùa giỡn con gái đang hoảng sợ cầm Tiền Đường một cái, cười nói: “Ài u, tiểu mỹ nhân, tại sao đột nhiên lại nói lời khách khí như vậy.”

Tiền Đường phối hợp ngượng ngùng cười một tiếng. Tim gan phèo phôi của tôi lập tức liền nhảy lên đến cổ họng, trong cổ họng cũng có chút ngứa ngáy, ngoài mặt còn phải trấn định giả bộ lưu manh, vừa đi vừa nói: “Hết cách, ai bảo ông xã tôi đã đẹp trai, năng lực mạnh, thành tích tốt lại biết cư xử nữa, hạng người mê trai nào lại không muốn bỏ nhào lên người cưng chứ. Cũng may chị đây có thể bảo vệ cưng, không cần biết là nam là nữ là người hay là súc sinh, chỉ cần dám đến, chị cũng có thể cho nó một chém bay xuống ngựa! Tới một người giết một người, tới hai người giết một cặp!” Tôi

càng nói càng kích động, cảm giác mình cũng sắp thăng thiên rồi, khoác lác thật là sướng khoái!

Đột nhiên Tiền Đường từ sau lưng ôm lấy tôi, cánh tay quấn eo của tôi thật chặt.

Tôi sợ hết hồn, giãy giụa, “Này này này, có người đang nhìn!”

Tiền Đường không buông tay. Cậu ấy dùng cằm cọ cổ của tôi, cười hèn hạ ti tiện, “Cảm giác được bà xã bảo vệ thật tốt.”

“ . . . . . ”

. . . . .

Tôi vốn cho là chuyện cô nàng đậu cô-ve coi như là đã qua, tôi và Tiền Đường đã hòa hảo như lúc ban đầu, hơn nữa cậu ấy cũng sắp xếp thời gian ở bên cạnh tôi, mặc dù vẫn bận rộn như cũ, nhưng chung quy so với trước kia một tuần lễ cũng không thấy mặt được một lần thì khá hơn rất nhiều.

Nhưng không biết ai, lại lan truyền câu chuyện này ra, hơn nữa càng truyền càng điên cuồng. Ngày đó lúc tôi tát cô nàng đậu cô-ve ở lầu dưới ký túc xá, người lui tới không ít, lúc ấy máu trong người tôi bốc lên trên đầu, cũng không kịp nghĩ nhiều liền động thủ. Mà Tiền Đường lại rất nổi tiếng, chuyện của chúng tôi cứ như vậy bị đám bà tám truyền bá ra.

Mà lực lượng quần chúng thì vô cùng vĩ đại, chuyện nhỏ xíu như vậy truyền truyền cũng có thể truyền ra không ít phiên bản, hơn nữa càng truyền càng ly kỳ. Bây giờ tôi mới biết thì ra Tiền Đường và cô nàng đậu cô-ve đã từng bị tôi bắt gian tại giường hơn nữa lúc ấy tôi còn khen cô nàng đậu cô-ve vóc người không tệ. o(ノ □ ヽ)o tuy rằng

như thế, quan hệ giữa ba người chúng tôi căn bản cũng được thuật lại chính xác, cô nàng đầu cô-ve là kẻ thứ ba (thật ra thì không tính, cô ta còn chưa làm kẻ thứ ba thành công), tôi là bạn gái chính thức ghét ác như thù, mà tình huống của Tiền Đường thì tương đối phức tạp, có người nói cậu ấy bắt cá hai tay , có người nói cậu ấy còn trong sạch, về phần đám người điên nói cậu thích đàn ông, tôi trực tiếp bỏ qua.

Nhưng mà, tiêu điểm cả đồng phiên bản vẫn là chuyện tôi cho cô nàng đầu cô-ve một cái tát, dù sao chuyện này cũng được người trong cuộc xác nhận, hơn nữa còn có chút bạo lực. =.=

Một tát này ngoại trừ gây ra cuộc bàn tán xôn xao về người thứ ba, những lời đánh giá tôi còn nhiều hơn. Tôi cũng không biết tại sao tiêu điểm câu chuyện lại chuyển đến trên đầu tôi, lẽ ra độ nổi tiếng của tôi phải không bằng Tiền Đường chứ? Được rồi, dù sao bây giờ danh tiếng của tôi cũng đã có khuynh hướng bắt kịp Tiền Đường là được. o(′ □ ′)o Đánh giá khen chê về tôi trong chuyện này trên căn bản là chia 5:5, người tán dương tôi nói tôi khí phách tính tình hào sảng, nói kẻ thứ ba nên dạy dỗ; người khinh bỉ tôi nói tôi thô lỗ cay cú không đủ dịu dàng, còn nói tôi như vậy sớm muộn gì cũng ép Tiền Đường bỏ đi. T_T lần đầu tiên bị nhiều người chú ý tới như vậy tôi đúng là được sung ái mà chấn kinh, hơn nữa lúc rảnh rỗi tôi cũng đi dạo diễn đàn, xem mọi người khen tôi thế nào, mắng tôi ra sao một chút. Thật ra thì cũng không quá để ý cách nhìn của bọn họ, nhưng cách nhìn của quần chúng cũng sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của Tiền đường một chút chứ?

Thấy các bạn nam trăm miệng một lời nói con gái mà như vậy thì không đáng yêu, tôi đột nhiên hơi hối hận, hối hận vì ban đầu đã cho cô nàng đầu cô-ve một cái tát. Tiền Đường sẽ không vì vậy mà ghét

bỏ tôi chứ? Nhưng lúc ấy cậu ấy quả thực đã bị hù sợ. . . . . T_T tôi là người có chuyện là nhin không được, vì vậy tìm Tiền Đường hỏi, trực tiếp hỏi cậu ấy thấy tôi bạo lực cay cú thô lỗ như thế, cậu ấy có ghét bỏ hay không.

Thật ra thì cái vấn đề này rất khó giải quyết, Tiền Đường nói có, tôi khổ sở; cậu ấy nói không, tôi lại không tin.

Quả nhiên, Tiền Đường lắc đầu mà nói làm sao có thể ghét tôi. Tôi không tin, hơn nữa mấy ngày nay bởi vì khó chịu, ăn nói cũng hơi xóc hông: “Anh đừng nói cho em biết anh thích con gái hay đánh người, khẩu vị đủ đặc biệt đấy!”

Tiền Đường an ủi tôi: “Tiểu Vũ, em không phải thích đánh người, loại người như vậy nên dạy dỗ.”

Tôi hơi tủi thân, “Nhưng bọn họ nói em dã man, còn nói em không xứng với anh!”

“Em quả thật có hơi dã man.”

“Anh không thích em như vậy có đúng không?”

Tiền Đường nắm tay tôi, cười dịu dàng: “Tiểu Vũ, nếu như mà anh nói anh thích con gái dã man bạo lực thô lỗ, vậy thì đích thị là nói dối, anh không muốn lừa dối em. Nhưng em phải hiểu được một vấn đề, loại hình anh thích và người trong lòng anh, là hai chuyện rất khác nhau. Anh sẽ không thích tất cả các khuyết điểm của em, nhưng bất kể em có bao nhiêu khuyết điểm, anh cũng sẽ không bớt đi nửa phần tình cảm dành cho em. Bởi vì anh yêu em, anh yêu tất cả những gì thuộc về em, không phải là con người hoàn mỹ của em, mà là em một cách trọn vẹn.”

Ặc ặc ặc, lật thuyền rồi ! Trước đây tôi còn cảm thấy thằng nhãi này sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, hiện tại nói trơn tru một câu tiếp một câu, khí thế của tôi đã sớm tan thành mây khói, hiện tại còn có cảm giác bồng bênh giống như đạp trên đám mây.

“Hơn nữa, “ Tiền Đường xoa đầu tôi một cái, tay bắt đầu dờn xuống, “ Một cái tát kia vốn là đánh rất đúng, rất đẹp, đừng nghe những người đó nói hươu nói vượn, bọn họ ghen tỵ với chúng ta thôi.”

“Đúng đúng đúng, nữ ghen tỵ em, nam ghen tỵ anh.”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại, ” tôi xách cái tay Tiền Đường đang dò vào áo mình, hát ra, “Anh có thể xéo được rồi.”

Tiền Đường buồn bực rời đi. Tôi nhìn thân ảnh thon dài mang balo lệch vai của Tiền Đường, phì cười. Thằng nhãi này, cứng mới bây lớn thôi, sao cả ngày cứ nghĩ đến loại chuyện đó, ngay cả tôi còn không vội, cậu gấp cái gì.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

28. Chương 28

Là một cặp đôi tương đối nổi tiếng trong trường, tôi và Tiền Đường bị theo dõi, bị chụp ảnh rồi còn bị đồn đãi nữa. Hai chúng tôi vốn cũng không để trong lòng, nhưng mấy bạn học thích chụp ảnh à, lúc chụp ảnh có thể có chừng mực một chút hay không???

Tôi vừa về đến phòng ngủ, liền cảm thấy không khí có chút khác thường, ba tên biến thái kia đang nhao nhao nhìn về màn hình máy tính mà cười ha hả, nhìn thấy tôi trở về, lại càng cười đậm đáng hơn. o(∩ □ ∩)o

Tôi không rõ chân tướng, đi qua bên cạnh Từ Thiên Tài, nhìn một cái vào màn hình máy tính của cô ấy, vừa thấy, khốn! Chuyện gì đây!

Dưới ánh đèn mờ, Tiền Đường nhắm mắt lại, chuyên chú mà thâm tình, khuôn mặt ngày thường lạnh nhạt kiêu ngạo, lúc này ở dưới ánh đèn như hồ nước mùa xuân, dịu dàng động lòng người, làm cho người khác nhìn vào nhin không được mà rung động.

Tôi chỉ vào màn hình, a một tiếng, kinh ngạc nói không ra lời.

Từ Thiên Tài ngồi trên ghế tựa ngửa đầu nhìn tôi, thương xót lắc đầu, “Đứa trẻ đáng thương, bà bị xem nhẹ rồi.”

Đúng như lời cô ấy nói, tôi quả thật là bị xem nhẹ, bởi vì trên ảnh chụp căn bản nhìn không ra người Tiền Đường hôn là ai. Người

chụp hình ảnh đã chọn cái góc độ tuyệt hảo, đem đường nét hoàn mỹ trên mặt Tiền Đường cùng biểu cảm xúc động hoàn toàn biểu hiện ra bên ngoài. Về phần tôi, chỉ lộ ra lỗ tai cùng một phần rất nhỏ trên mặt, hơn nữa, bàn tay xinh đẹp của Tiền Đường đặt trên mặt tôi thật sự đã giành hết ống kính rồi!

“Diễn đàn có dính cái topic này, bên dưới chắc toàn bọn háo sắc, mau xem một chút đi.”

Tôi vội vàng mở máy tính, mở cái topic kia ra, mới phát hiện sự việc còn khoa trương vượt xa so hơn nhưng gì tôi nhìn thấy. Không nói tới bè lũ háo sắc bên dưới khoa trương đến đâu, dù sao tôi cũng quen rồi ... vấn đề mấu chốt là chủ topic quả thực quá điên cuồng, không biết người đó đã theo dõi chúng tôi bao lâu rồi nữa, ảnh chụp ra thậm chí còn phân loại, từ vai kề vai đến nắm tay, từ nắm tay đến dựa vào nhau, tiếp đó chính là mấy tấm tôi và Tiền Đường hôn môi kia, đương nhiên, mặc cho người đó chọn góc độ nào, nhân vật chính vĩnh viễn đều là Tiền Đường.

Làm người ta khiếp sợ hơn là, hôn nhau không phải là loạt ảnh cuối, cuối cùng chính là thứ được chủ topic gọi là đồ trấn gia, là một tấm ảnh tôi cùng Tiền Đường tay cầm tay đi ngang qua cửa khách sạn nào đó, trong mắt của tôi thì là đi ngang qua, nhưng trong mắt quần chúng không rõ chân tướng ...

Quần chúng trong diễn đàn phần lớn là tương đối vui vẻ, ngẫu nhiên cũng có một hai kẻ nói chuyện chẳng hiểu sao đầy mùi thuốc súng, nhưng bị mọi người phớt lờ hoặc là nhân tiện trêu chọc một trận, không khí tương đối hài hòa. Tôi kéo chuột tới lui, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tiền Đường, dù sao vẫn có một loại xúc động muốn che mặt cậu ấy lại, không cho người khác thấy.

Hình đại diện của Tiền Đường trên QQ nháy sáng, cậu ấy vừa online liền gửi cho tôi một cái link, chính là cái topic vừa rồi. Tôi trả lời cho cậu ấy bằng một chuỗi chấm câu.

Tôi: Ảnh chụp này chả chuyên nghiệp gì cả, đến cái mặt em cũng không thấy!

Tiền Đường: ...

Tiền Đường: Xóa bỏ nó nhé?

Tôi: Xóa bỏ liệu có tỏ vẻ chúng tôi quá hẹp hòi không?

Tiền Đường: Chúng tôi có quyền lợi này mà.

Tôi: Cái kia ... hơi quá mức, xóa bỏ đi.

Tiền Đường: Được, anh hiện tại liên lạc với admin.

Một lát sau, Tiền Đường gửi đến tin nhắn : Admin không online, anh xóa giúp luôn rồi.

Tôi: ...

Tuy rằng việc Tiền Đường làm không được trong sáng cho lắm, tôi vẫn ủng hộ đến cùng. Để bày tỏ tôi có cái nhìn tích cực chứ không phải khinh bỉ đối với hành vi của cậu ấy, tôi dự tính khen ngợi cậu ấy. A, trước tiên khen cậu ấy có bản lĩnh, rồi khen cậu ấy gan lớn vậy.

Tôi: Tiền Đường anh thật lợi hại (biểu cảm tươi cười)

Tôi: Trứng cũng rất lớn. (biểu cảm tươi cười) (Bạn Tiểu Vũ của chúng ta định gõ là “Đảm” nghĩa là lá gan nhưng lại gõ thành “Đản”

nghĩa là trứng =)))

F**k f**k f**k, đánh sai rồi! Bộ gõ* xấu xa!

(*Nguyên văn là: Sogou xấu xa – Sogou là bộ gõ tiếng Trung khá phổ biến)

Tiền Đường: Cám ơn. (biểu cảm ngượng ngùng)

T_T người ta thực ra rất rụt rè, rất e lệ, rất ngượng ngùng cũng rất là ngốc...

...

Ngày hôm sau, Tiền Đường nhìn thấy tôi, cơ trên mặt bắt đầu run rẩy, khóe miệng cong lên giữ nguyên không đổi, tôi nhìn mà muốn xé miệng cậu ấy ra.

Giữa trưa, lúc ăn cơm cậu ấy còn đặc biệt mua một quả trứng kho, bê đồ ăn tới ngồi trước mặt tôi, sau đó dùng đũa gắp gắp quả trứng, cười tủm tỉm hỏi tôi, “Lớn không?” (=))) yêu nghiệt, đích thị là yêu nghiệt)

Thường xuyên ở cạnh người như thế, da mặt tôi cũng càng lúc càng dày. Lúc này, tôi không thèm để ý cậu ấy cười bỉ ổi ra sao, trái lại tự đưa đũa xuyên qua quả trứng, đưa đến miệng hung hăng cắn, bởi vì ăn quá gấp, được mấy miếng tôi liền nghẹn tới trợn trắng mắt.

Tiền Đường vừa cười kiêu ngạo vừa đưa trà lạnh tới miệng tôi, “Chậm một chút, không có ai giành với em đâu , ha ha a... Ai da! Tiểu Vũ, anh sai rồi!” Tiền Đường đột nhiên cầm lấy tay tôi, hít sâu.

Tôi tiếp lấy ly trà, chậm chạp thu chân.

Ăn cơm trưa xong, Tiền Đường sốt ruột đi tìm sư huynh thảo luận vài vấn đề, tôi một mình tản bộ trong sân trường. Đi tới đi lui, đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc, ặc, kia không phải là em gái Lam sao, cậu ta xuyên không hả trời?

Lúc này em gái Lam đang ngồi trên mặt cỏ dưới bóng cây, hai tay chống về phía sau, chân dài tùy ý co lại, mắt khép hờ, miệng ngậm thuốc, nhìn sao cũng thấy giống tên lưu manh chơi bời lêu lổng. Tôi đi qua, ngồi bên cạnh em gái Lam, đẩy đẩy cánh tay cậu ta, “Em gái Lam?”

Cậu ấy lườm biếng đáp một tiếng.

“Ông làm sao vậy?”

Em gái Lam mở to mắt, ngồi thẳng dậy. Cậu ấy gầy tàn thuốc, nói: “Tôi vừa mới gặp bạn gái cũ.”

“Bạn gái cũ nào?”

“Thì người đó đó.”

“Cái người bắt cá hai tay ba năm hả?”

“Ừ.”

“F**k, đừng nói cho tôi biết ông quay lại nhé.”

“Sao có thể chứ.” Em gái Lam hừ một tiếng, như là khinh thường, “Tôi chọc cô ta tức giận bỏ đi rồi.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, “Vậy cái người hiện tại ... thế nào rồi?”

Em gái Lam ngậm thuốc cúi đầu cười, không nói chuyện.

“Còn chưa có giải quyết được?”

Cậu ấy vẫn không nói chuyện.

Được rồi, tôi hiểu mà, không phải là không giải quyết được, mà là còn ngượng ngùng chưa nói. Tôi suy nghĩ kiếm lời an ủi cậu ấy hết nửa ngày, lúc ra khỏi miệng lại biến thành “Vậy hiện tại cậu tính thế nào?”

Mắt em gái Lam lóe lên tia sáng, “Trước tiên cứ lôi lên giường rồi nói tiếp.”

Tôi toát mồ hôi, ngài đúng là đại thần!

KHẨU VỊ NẶNG

Tiểu Thuyết
www.dtv-ebook.com

29. Chương 29: Vật Cản

Hôm nay, tôi mới vừa trở lại phòng ngủ, liền nhìn thấy Trương phú bà nằm bẹp trên bàn, ánh mắt ngơ ngác. Con nhóc này kể từ khi dính vào tiểu khùng bố thì cả ngày còn kích động hơn cả gà chọi, hiếm khi dịu dàng nhu mì như thế này, mặc dù loại dịu dàng nhu mì này nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

Tôi đi tới, đập bả vai cô ấy, “Hắc, thế nào, bà xã khùng bố?” “Bà xã khùng bố” là biệt danh chúng tôi mới đặt cho Trương phú bà, để phối hợp với bạn trai.

Trương phú bà nằm trên bàn, rên hừ hừ, không nói lời nào.

Khẳng định đã xảy ra chuyện, hơn nữa tất nhiên là chuyện lớn. Đối với Trương phú bà bây giờ mà nói, trên căn bản chỉ có chuyện liên quan tới tiểu khùng bố mới coi là chuyện lớn. Chẳng lẽ hai người bọn họ cãi nhau? Không thể, chỉ bằng cái tính khí dùng tua-vít đâm cũng không kêu đau của tiểu khùng bố, dù hai người bọn họ gây gỗ cũng không đến mức cãi lộn chứ?

Chính vì không hiểu rõ tình huống, tôi cũng không biết an ủi cô ấy thế nào, đành phải nhéo mặt cô, “Ai khi dễ bà à? Chúng chị em sẽ bảo kê cho bà.”

Trương phú bà đột nhiên ngồi dậy ôm lấy eo tôi, tựa đầu trên bụng tôi, uể oải kêu một tiếng: “Cốc ca.”

“Ai, ở đây.” Tôi sờ sờ đầu cô ấy, nhìn bộ dạng yếu ớt mắt tinh thần này của Trương phú bà, tôi không đành lòng. Nhưng mà, có chuyện gì thì mau nói, lực lượng quần chúng mới vĩ đại, bà xem những lần tôi và Tiền Đường có vấn đề không phải luôn nhờ những kẻ biến thái như mấy bà cổ vấn sao?

“Cốc ca, mới vừa rồi mẹ tui đến thăm tui, mua cho tui rất nhiều quần áo.”

“Hờ, như vậy cũng có thể khiến bà chán nản? Bà cố tình khinh bỉ chúng chị em không có tiền mua hàng hiệu hử?”

“Không phải.” Trương phú bà lắc đầu một cái, ngược đôi mắt ửng đỏ kể lại mọi chuyện cho tôi nghe. Thật ra thì chuyện xảy ra rất đơn giản, nhưng ý nghĩa ẩn sau nó cũng rất không đơn giản. Hôm nay mẹ của Trương phú bà đến thăm cô ấy, vừa thấy mặt liền lôi ra phê bình một trận. Vì sao? Bởi vì con nhóc này ăn mặc thật sự quá sức tục! (Nguyên văn lời mẹ Trương phú bà)

Áo thun Trương phú bà mặc hôm nay là áo tình nhân mua một lần với tiểu khủng bố, túi xách cũng là do tiểu khủng bố mua cho, mặc dù nói không quá đắt, nhưng đối với loại tôm tép như chúng tôi mà nói đã rất là xa xỉ, huống chi còn tiêu hết số tiền tiểu khủng bố làm thêm kiếm được. Tôi còn nhớ cô ấy vô cùng hưng phấn, thuận tay liền ném cái túi hơn một vạn mà mình thường xách ra cửa sổ, khiến cho ba tên đối rách vĩ đại khác trong phòng phải bàng hoàng kinh hãi.

Con nhóc này thật ra thì không có khái niệm đối với tiền bạc, chỉ cần là tiểu khủng bố mua cho, cho dù là cây viết ký tên, cô ấy cũng có thể ôm nó đắc ý nửa ngày.

Nhưng hôm nay phản ứng của mẹ Trương phú bà thật sự đã nhắc nhở cô ấy, thứ mà cô ấy không cần, lại có nhiều người mơ không tới. Chuyện như vậy càng nghĩ càng giận sôi gan, Trương phú bà chỉ cần mặc một bộ quần áo bình thường một chút mẹ của cô ấy đã nhìn không vừa mắt, huống chi cô ấy còn tìm một người bạn trai gia cảnh bình thường?

Thẳng thắn mà nói, mâu thuẫn này thủy chung vẫn tồn tại, nhưng trước đây hai người này một mực cố ý tránh né. Từ thái độ của mẹ cô ấy, xem ra con đường sau này bọn họ rất khó thuận lợi rồi.

Tôi thờ dài, hỏi cô ấy: “Chuyện như vậy tiểu khùng bố có biết không?”

Trương phú bà lắc đầu một cái.

“Nhưng mà. . . . . dù hiện tại cậu ấy không biết, về sau hai người vẫn phải đối mặt.”

Trương phú bà dụi dụi con mắt, “Cốc ca, tui phải làm sao bây giờ.”

“Bà đừng vội, nhất định sẽ có cách, dù sao bây giờ tuổi bà còn nhỏ, còn lâu mới bàn tới chuyện cưới gả. Phương pháp cứ từ từ suy nghĩ, quan trọng nhất chính là hai người không thể rối loạn. Các bậc cha mẹ chỉ sợ bà chọn không đúng người, đợi đến khi bọn họ biết tiểu khùng bố là người thế nào, nhất định sẽ tiếp nhận cậu ấy.”

Trương phú bà gật đầu một cái, sắc mặt khá hơn một chút.

“Thật ra thì, tôi cảm thấy. . . . . trong chuyện này, có lẽ áp lực của tiểu khùng bố còn lớn hơn bà một chút. . . . .” Xã hội dù hiện đại, phát triển thế nào, trên quan niệm cũng còn mang khuynh

hướng là đàn ông phải nuôi gia đình. Cho nên nếu như con gái gả vào nhà giàu có, cho dù bị người đời nói trèo cành cao, cũng sẽ không quá khó coi, bản thân tiêu tiền của chồng cũng sẽ yên tâm thoải mái; mà nếu như đàn ông lấy vợ có tiền, mặc dù đa số ánh mắt người khác đều là hâm mộ, thế nhưng khi người đàn ông đối mặt với vợ mình thì khó tránh khỏi áp lực, hơn nữa nếu người đàn ông này lòng tự ái rất mạnh hoặc là có khuynh hướng theo chủ nghĩa đàn ông đội trời đạp đất thì..

Phú bà Trương nghe tôi nói vậy, càng sốt ruột hơn. Tôi để tay lên bả vai của cô ấy, tận lực đè thấp giọng nói, nhu hòa giống như cô giáo vườn trẻ, “Cho nên , bây giờ không phải là lúc để bà rối trí, mà là thời điểm bà phải cùng tiểu khủng bố chung sức vượt khó. Dĩ nhiên, chuyện này tốt nhất bà không cần để cho ba mẹ biết quá sớm, bằng không dù giàn xếp ổn thỏa rồi, về sau ngộ nhỡ xảy ra biến cố gì thì biết làm sao? Đêm dài lắm mộng mà. Ừ, hiện tại chủ yếu là phải củng cố tình cảm và nghĩ biện pháp, đợi đến lúc thời cơ chín mùi rồi, hai người cũng có thể đi đăng ký kết hôn, tranh thủ lúc tinh thần đang hăng hái, tốc chiến tốc thắng, đến lúc đó gạo sống đã nấu thành cơm chín rồi, cuộc sống gia đình của vợ chồng son cũng tạm ổn, một đôi kim đồng ngọc nữ ngọt ngào ngào ngào , ba mẹ bà còn có thể nói gì?” Ai u mẹ nó, đây là tôi ư, từ lúc nào tôi trở nên có tài ăn nói như vậy hả? ? ?

Phú bà Trương nghe xong liền vội vàng gật đầu, cô ấy ôm tôi thật chặt, dùng đầu cọ vào bụng của tôi, “Cốc ca, tôi yêu bà đến chết mất!”

Tôi vuốt tóc cô ấy, nhẹ nhàng thở dài: “Đáng tiếc tôi đã có Tiền Đường rồi, phải chi bà nói sớm một chút. . . .”

Trương phú bà mặt không thay đổi đẩy tôi ra, bắt đầu gọi điện thoại cho tiểu khùng bố.

Xem đi, đây chính là qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát! Tôi ngồi xuống cạnh bàn, cũng muốn gọi điện thoại cho Tiền Đường. Ủ, may mà hai chúng tôi đều là con cái gia đình bình thường, không có những việc này để phiền lòng. Thật ra thì. . . . . Ai, cũng giống như câu nói kia, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Khó khăn ngăn giữa tôi và Tiền Đường, thật ra là mẹ của cậu ấy. Chuyện hai chúng yêu nhau dĩ nhiên không thể gạt các bậc phụ lão, mẹ tôi thì giờ hai tay tán thành rồi, chuyện này không cần nhiều lời. Ba tôi và ba của Tiền Đường cũng không có ý kiến gì, rồi rít bày tỏ chỉ cần hai đứa vui vẻ là được rồi, mấu chốt là ở mẹ của Tiền Đường.

Mẹ Tiền Đường là một người đẹp lạnh lùng, Tiền Đường từ ngoại hình đến tính tình có rất nhiều chỗ di truyền từ mẹ. Dì Đường bình thường không thích nói chuyện, nhưng mà tôi biết dì không ghét tôi, giao tình giữa hai nhà chúng tôi dầu gì cũng mấy chục năm rồi, hơn nữa tôi tự nhận là cũng không không hiểu chuyện đến mức làm người ta chán ghét. Chẳng qua là, mặc dù dì không ghét tôi, nhưng cuối cùng tôi lại không phải là con dâu lý tưởng của dì, các bạn cũng đừng hỏi tôi là nhìn ra được từ đâu, trực giác của con gái có lúc còn chính xác hơn cả suy luận Logic. Vì chuyện này tôi đã hỏi Tiền Đường, mỗi lần cậu ấy đều che che giấu giấu, tôi biết cậu ấy sợ nói thật sẽ làm tôi khổ sở, nhưng lại không muốn gạt tôi. Được rồi, vì không để cho cậu khó xử, sau này loại vấn đề này tôi cũng không hỏi nữa. Dù sao cho dù mẹ cậu ấy không thích tôi, tôi tin tưởng dì cũng sẽ không trở thành vật cản giữa chúng tôi, ít nhất cũng không phải là vật cản quá lớn.

Tôi đang suy nghĩ miên man, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Í, chẳng lẽ tôi và Tiền Đường tâm linh liên thông sao? A hi hi hi hi. . . . .

Tôi mở điện thoại di động ra nhìn, không phải là Tiền Đường, lại là Chu Văn Trùng. Từ lần trước tôi và Tiền Đường vì cậu ấy mà cãi nhau một trận, tôi vẫn chưa liên lạc với cậu ta. Vốn là tôi còn lo lắng tinh thần của cậu ta không tốt, sợ cậu ta nghĩ không thông, sau đó lại nghĩ, em gái Lam có tài ăn nói như vậy, khẳng định hữu ích hơn tôi nhiều. Vì vậy tôi liền nhắn cái tin cho em gái Lam, nói cho cậu ta biết Chu Văn Trùng muốn tự sát, ông xem làm sao thì làm.

Cũng không biết hôm nay thẳng nhãi này tìm tôi có chuyện gì, rốt cuộc nhớ tới tôi định tính sổ chẳng?

“A lô? Chu Văn Trùng?”

“Được, còn nhớ tui, không tệ.” Giọng nói Chu Văn Trùng phần chần giống như người bình thường, phù rồi cuộc cũng sống lại rồi.

“Sao lại nói vậy, tui thường xuyên nghĩ tới ông đó.” Khi đói bụng liền nghĩ tới ông, hì hì.

Chu Văn Trùng trách cứ, “Nghĩ tới tui mà không gọi điện thoại cho tui.”

“Tôi nào dám, bữa đó tinh thần ông chán nản, đúng là hù tui sợ chết khiếp, sau đó quả thật muốn gọi điện thoại cho ông, lại sợ nghe được câu ‘thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã thắng thiên’.”

Chu Văn Trùng cười: “Bà còn lăm mồm với tui, không phải là sợ vị ôn thần nhà bà nổi cơn ghen sao, tưởng tôi ngốc à? . . . . . Bà không có lương tâm không gọi điện thoại còn chưa tính, vì sao nói

với Lam Định là tui muốn tự sát hả? Hai chữ tự sát kia viết như thế nào tui còn không biết!”

Mẹ nó, em gái Lam bán tôi! Từ khi phát hiện cậu ta há mồm không có một câu nói thật, tôi liền biết thằng nhãi này không đáng tin cậy rồi, hừ! Tôi cười hắc hắc, nói với Chu Văn Trường: “À, đó là câu nghi vấn, quên dấu chấm hỏi đó mà. . . . .”

Chu Văn Trường hừ một tiếng, “Con người bà nha? Loại câu như vậy cũng tùy tiện hỏi.”

“ . . . . .” Chu Văn Trường, ông học xấu. =.=

Lúc này Chu Văn Trường cười rất đắc ý, tôi có thể tưởng tượng ra bộ dạng mặt mày hớn hờ kia. Rất khó liên tưởng cậu ấy lúc này với cái người mấy hôm trước còn hỏi tôi vấn đề cao siêu”Ý nghĩ tồn tại của con người là gì? “.

Chờ cậu ấy cười đủ rồi, tôi hỏi: “Hôm nay ông gọi điện thoại không phải là vì tố giác tui chứ?”

“Không phải, tui chỉ muốn hỏi bà, Chủ nhật có rảnh không?”

“Chuyện gì?”

“Tôi và Lam Định đi câu cá, thuận tiện ở lại nông thôn chơi, bà đi không?”

“Đi.” Dù sao chủ nhật Tiên Đường cũng không rảnh theo tôi, để cho cậu ấy hẹn họ với bọn dụng cụ ca ca và luận văn muối muối đi!

Khổ nỗi, chuyện như vậy tôi không biết có nên xin phép Tiên Đường một tiếng không? Dù sao việc này cũng đâu tính là thân cận

với nam sinh, cùng nhau câu cá ăn một bữa cơm cũng không coi thân cận chứ? Chuyện này, nếu nói, thì giống như tôi kiêu cách, có tật giật mình, không nói, lại giống như cố ý giấu giếm cái gì. . . . .

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, rõ ràng không có gì cả, tại sao còn phải suy nghĩ phức tạp như vậy? Quả nhiên người đang yêu đều mắc bệnh thần kinh!

Tôi lấy điện thoại di động ra, để xuống, lại cầm lên, lại để xuống. . . . . Rốt cuộc, tôi quyết định, người đang yêu cũng cần tự do cá nhân, dù sao tôi không nói, Tiền Đường cũng không biết, tôi quản tốt mình, không làm chuyện gì không phải là được rồi.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

30. Chương 30: Buồn Trai Đẹp

Buổi sáng thứ bảy, tôi đang sắp xếp chuẩn bị ra ngoài thì nhận được điện thoại của Chu Văn Trưng: “Cốc Vũ, bọn tôi ở dưới lầu ký túc xá của bà rồi.”

“Được rồi được rồi, tôi lập tức xuống đây.”

Vừa buông di động xuống, nó lại vang lên. Tôi nhìn cũng không thèm nhìn, tiếp luôn: “Không phải đã nói lập tức xuống ngay sao, chờ một chút sẽ chết à!”

“Tiểu Vũ?” giọng nói của Tiền Đường vang lên.

Trong lòng tôi trầm xuống, không hiểu sao cảm thấy chột dạ. Hừ, tôi cũng đâu có làm chuyện có lỗi với cậu ấy! “Tiền... Tiền Đường à... Ha ha, ha ha ha ha...”

“Tiểu Vũ, hôm nay có chuyện gì sao?” Cũng không biết có phải vì chột dạ hay không, tôi cảm thấy Tiền Đường dường như không được vui cho lắm.

“Cái gì? A, không, không có việc gì...”

“Vừa hay, anh cũng không có việc gì.”

“Không phải anh nói hôm nay phải dịch tài liệu hay sao?”

“Đêm qua làm xong rồi, cho nên hôm nay có thời gian ở cùng em.”

“Ặc ...”

“Tiểu Vũ, anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em.”

“¥#%@#%&!#!!!!!”

Tôi chạy đến trước cửa sổ, kéo cánh cửa nhìn ra bên ngoài. Hiển nhiên lúc này làm như vậy không chỉ có một mình tôi, bởi vì tôi nghe thấy có tiếng nữ sinh thét chói tai “Đẹp trai quá”, còn có người đang thảo luận người nào đẹp trai hơn. = =

Dưới lầu, ba bạn trai đẹp đứng chung một chỗ, đồng thời ngẩng đầu nhìn về hướng tôi. Từ Thiên Tài và Phạm Phong Tình không rõ chân tướng, cũng tới gần nhìn xuống. Nữ sinh trên lầu cùng nam sinh dưới lầu cứ như vậy mà nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện, làm tôi cảm thấy cái tình trạng này thực là quái dị.

Từ Thiên Tài nhìn một lát, bỏ kính xuống dụi mắt, “Cốc Ca, hai bạn trai đẹp bên cạnh Tiền Đường bà cũng quen sao?”

Tôi gật gật đầu, lúc này tôi thật hi vọng bọn họ không biết tôi ...

Từ Thiên Tài dùng mắt kính gõ đầu tôi, “Thì ra bà buôn trai đẹp.”

Tôi vò đầu, dở khóc dở cười.

Giờ phút này, Phạm Phong Tình nâng cằm, cười nói, “Cốc Ca, không hiểu sao tôi cảm thấy bạn đẹp trai kia đứng chung một chỗ với Tiền Đường càng đẹp đôi hơn nha, ha ha a...”

Tôi gạt cô nàng ra, nhìn xuống dưới, đứng cách Tiền Đường không xa rõ ràng là em gái Lam. Tôi không phục, “Cho dù bộ dạng cậu ta đẹp mắt, thì cũng là “công” đó!”

Từ Thiên Tài tỉnh ngộ gật gật đầu, “A, là công hả?”

A a a địa cầu đã bị hủ nữ chiếm đóng rồi! Làm sao bây giờ! Nhưng mà, nhưng mà ... điểm chết người chính là mẹ nó, tôi cũng cảm thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ thật hài hòa... T_T

Tôi hoả tốc lao xuống, lập tức tiến vào trong lòng Tiền Đường, thuận tiện ngăn cách cậu ấy và em gái Lam. Không đợi cậu ấy nói chuyện, tôi liền đánh đòn phủ đầu trước, “Tiền Đường! Là anh à! Anh tới rồi! Em nhớ anh muốn chết!” Tôi nói xong, kiễng chân dùng sức hôn một cái lên mặt cậu ấy.

Sắc mặt Tiền Đường vốn đen kịt, lúc này giống như bị tôi đột nhiên tập kích làm cho sững sốt, tiếp đó sắc mặt liền biến từ đen sang hồng. Tên nhóc này tuy rằng thường xuyên lưu manh đùa giỡn tôi, nhưng thực ra vẫn rất dễ xấu hổ. ^__^

Tiền Đường rốt cuộc vẫn không bị mỹ nhân kế của tôi lừa bịp, cậu ấy kéo tôi từ trên người xuống, xách sang một bên, tiếp đó nhìn em gái Lam và Chu Văn Trùng, nhíu mày hỏi Tôi: “Tiểu Vũ, chuyện này là sao?”

“Việc này... a, tại sao hai người các ông lại ở chỗ này? A, hôm nay tôi không rảnh, khi nào trở lại sẽ tiếp đón hai người nhé, đi chơi vui vẻ!” Tôi vẫy vẫy tay với bọn họ, lôi kéo Tiền Đường muốn chạy đi.

Em gái Lam nhìn không được bật cười. Cậu ta kẹp điều thuốc, vươn tay về phía Tiền Đường, “Nếu đều là bạn bè, vậy làm quen một chút đi. Lam Định.”

“Tiền Đường.” Tiền Đường cầm tay cậu ta .

Chu Văn Trùng cũng vươn tay, “Chu Văn Trùng.”

Tiền Đường lại nắm tay Chu Văn Trùng. Tôi cảm thấy cái tình huống này quá nguy hiểm, lúc này mặt Tiền Đường không biểu cảm, tôi biết cậu ấy mất hứng, nhưng cậu ấy cũng không phải cái dạng người tùy tiện cho người ta thấy sắc mặt.

“A, cậu ... ghen tị sao?” Em gái Lam nghiêng đầu đánh giá Tiền Đường, cười như không cười.

Tiền Đường nheo mắt, “Cậu nói xem.”

“Đừng hiểu lầm, thật ra thì, thì ...” Em gái Lam đột nhiên giữ chặt tay Chu Văn Trùng, “Thật ra hai chúng tôi đều không có hứng thú với phụ nữ.”

!!!!!!

Bốn người, ngoại trừ tên biến thái vừa nói ra những lời này, ba người còn lại đều là biểu cảm như bị đông cứng thành băng. Tiền Đường phản ứng nhanh nhất, cậu ấy gật gật đầu với em gái Lam và Chu Văn Trùng, trao tặng một ánh mắt khích lệ, “Chúc phúc hai người.”

“Cám ơn.” Em gái Lam ngả ngón từ từ nhả một ngụm khói vào mặt Chu Văn Trùng, lúc này cậu ta nói như vậy có lẽ là muốn cho Tiền Đường một liều thuốc an thần, loại bỏ địch ý của Tiền Đường

với bọn họ, thuận tiện giải vây cho tôi. Nếu ngài thực sự không có hứng thú với phụ nữ, liệu có bị một cô gái che mắt nhiều năm không? Sự thật chứng minh ngài không chỉ hứng thú với phụ nữ, hơn thế còn rất dễ bị phụ nữ sắp đặt. o(／ □ 丶)o

Chu Văn Trùng bị em gái Lam hun khói, bừng tỉnh, cậu ấy hất tay em gái Lam, nhảy ra thật xa, “Lam Địch! Ông bị bệnh hả?!”

Em gái Lam nghiêng mặt mỉm cười nhìn Chu Văn Trùng, nhìn một lát, ngoắc ngón tay với cậu ta, “Tới đây.”

Chu Văn Trùng liền thành thành thật thật đi qua, còn chủ động kéo tay em gái Lam.

Khốn, đây là cái tình huống gì?! Chẳng lẽ em gái Lam rốt cuộc cũng nói một câu thật tình? Cũng không phải nha, cho dù khuôn mặt cậu ta rất có tiềm chất đồng tính luyện ái, nhưng Chu Văn Trùng không đến mức như vậy chứ? Chẳng lẽ Chu Văn Trùng đột nhiên giác ngộ ra dụng ý của em gái Lam, cho nên cố ý phối hợp? Cũng rất có khả năng ...

Tôi vuốt cằm gật đầu, cảm động nhìn bọn họ. Các anh em, khổ cho hai ông rồi, vì sự hòa thuận của vợ chồng chúng tôi mà phải diễn một màn ghê rợn như vậy.

Một lần nữa kéo tay Chu Văn Trùng, em gái Lam đắc ý cười, “Thấy không? Cho dù muốn ăn dấm chua, cũng không phải là cậu, mà là cô ấy.” Cậu ta dùng cằm ra dấu về hướng tôi.

Tiền Đường lúc này đã không biết dùng cái biểu cảm gì để phản ứng nữa, tôi nhìn ra được cậu ấy hiện tại đặc biệt muốn đập lên khuôn mặt tươi cười của em gái Lam một cái. Vì thế, tôi hiên ngang

lầm liệt đứng ra, chắn ngang trước mặt Tiền Đường, “Hai người, đừng mơ tưởng nhắm đến người đàn ông của tôi !”

“Yên tâm đi, chúng tôi không có hứng thú với trực nam.” (trực nam = trai thường, thích phụ nữ nhá, =)))

Tôi trợn mắt, hừ hừ, ông giả bộ tốt mấy, cũng không che giấu nổi bản chất trực nam của ông đâu!

...

Bởi vì em gái Lam đề nghị, bốn người chúng tôi song song ngồi ở bên hồ, mỗi người trong tay đều giữ cái cần câu, làm động tác lão tăng ngồi thiền. Hai người kia còn đặc biệt quan tâm cho chúng tôi chút không gian riêng tư, ngồi cách hai chúng tôi rất xa.

Kỳ thực tôi rất bất ngờ khi Tiền Đường đáp ứng bốn người cùng nhau đi chơi. Tiền Đường nhanh chóng liền giải thích cho tôi: thứ nhất, cậu ấy muốn quan hệ tốt với bạn bè của tôi, thứ hai là có thể thuận tiện đề phòng một chút...

Tôi 囧 囧, hỏi cậu ấy: “Anh sợ bọn họ cảm thấy hứng thú với anh hả?”

“Không phải,” Tiền Đường lắc đầu, “Anh cảm thấy bọn họ cố ý làm bộ như vậy, sợ anh ghen, sợ em bị phiền toái.”

Ặc, Tiền Đường anh quả là tài giỏi.

Tôi đã sớm biết, mấy trò tiểu xảo của bọn họ, làm sao có thể giấu giếm được Tiền Đường gian xảo nhà tôi chứ, ha ha ha ha.

Tiền Đường nhìn chăm chăm mặt nước, hỏi Tôi: “Vậy Tiểu vũ, vì sao em không nói thật với anh?”

Đến rồi! Tôi biết mà, cậu ấy trí nhớ tốt, tuyệt đối sẽ không quên tính sổ. = =

Đối với Tiền Đường, tốt nhất đừng chơi trò quỷ gì, cứ thẳng thắn thật thà mới là sáng suốt nhất, vì thế tôi thành thành thật thật trả lời: “Chẳng phải vì sợ anh ghen sao?”

Tiền Đường: “Hiện tại Anh cũng rất ghen tị.”

“Tiền Đường, em sai rồi.”

Tiền Đường nhú mày, khóe miệng hơi nhếch lên, “Tiếp đó thì sao?”

Ặc? ... Được rồi, xin lỗi là phải có thành ý, tôi hiểu. Vì thế tôi quăng câu sang một bên, tiến đến bên cạnh Tiền Đường, hôn một cái trên miệng cậu ấy, vừa muốn rời đi, Tiền Đường lại ôm lấy thắt lưng tôi lui về khu vực phía sau, hai chúng tôi ngã xuống thảm cỏ bên hồ, tôi nằm ở trên người cậu ấy.

Tiền Đường một tay đỡ eo tôi, một tay giữ gáy tôi. Cậu ấy chớp mắt nhìn tôi, phát ra một loại âm thanh đầy mê hoặc “Tiếp tục đi.”

Tôi cúi đầu, một lần nữa phủ lên môi cậu ấy, hôn càng sâu. Tiền Đường mạnh mẽ đáp lại tôi, môi tôi bị cậu ấy hôn vừa tê lại vừa đau. Ngực chúng tôi dán vào nhau, tôi có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ mà hữu lực của Tiền Đường, giống như đang nổi trống vậy. Một loại cảm giác hạnh phúc căng tràn trong lồng ngực tôi, đến hô hấp cũng thấy ngọt ngào .

Cứ hôn rồi lại hôn, tôi chợt cảm thấy không ổn, sao lại ngửi được mùi máu tanh nhỉ? Tôi mở to mắt. Aaa! Máu mũi Tiền Đường sắp chảy thành sông rồi!

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

31. Chương 31: Anh Thấy Được Cái Gì

Tôi nhét vào trong lỗ mũi Tiền Đường hai cục khăn giấy, cầm máu cho cậu ấy. Tiền Đường nằm trên mặt đất không nhúc nhích, khép hờ mắt nhìn tôi. Bởi vì lỗ mũi không thể hô hấp, hiện tại cậu ấy ấy hé mở miệng, bởi vì mới vừa rồi. . . . . Ặc, làm cái gì đó tương đối kịch liệt, bờ môi của cậu ấy ấy bây giờ đỏ thắm không giống bình thường, hơn nữa còn ẩm ướt, óng ánh ngấn nước, có một loại vẻ đẹp đặc biệt.

“Tiểu Vũ, em có thể đừng nhìn anh như vậy không, anh sợ anh không chế không được.” Có lẽ bởi vì hô hấp không thông thuận, giọng nói của Tiền Đường hơi dồn dập, không khí cậu ấy ấy thở ra phun đến khăn giấy trên mũi, hai đoạn khăn giấy nhỏ kia run run lên, nhìn hết sức tức cười.

Bộ dạng tức cười như vậy tôi vẫn có thể nhìn đến mê mẩn, xem ra tôi thật sự mê trai đến hết thuốc chữa rồi. Lúc này tôi phục hồi tinh thần lại, chợt cảm thấy lúng túng. Vì vậy tôi cúi đầu, vỗ nhẹ mặt của Tiền Đường, cười nói: “Ai u, ngài đây thế nào rồi, còn cứu nổi không?”

Tiền Đường cười không ra tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, làm cho tôi nhìn tự dưng tâm tình cũng tốt lên theo. Cậu ấy cười nói: “Chắc là bó tay thôi.”

Lúc này, phía sau chúng tôi đột nhiên vang lên một giọng nói uể oải: “Này, hai người còn tiếp tục đùa giỡn nữa không?”

Tôi vừa định xoay người, lại bị Tiền Đường ấn không cho nhúc nhích, cậu ấy nói với về phía sau lưng tôi: “Cậu xoay người sang chỗ khác trước đi.” Tựa hồ là chờ đối phương làm theo, cậu ấy mới từ dưới đất ngồi dậy. Tôi đang không biết trong hồ lô của thằng nhãi này bán thuốc gì, đã thấy hai tay của cậu ấy trực tiếp đưa tới trước ngực của tôi .

Tôi sợ hết hồn, muốn lui về phía sau, “Anh làm gì đấy!”

“Đừng động đây.” Tiền Đường đờ bả vai của tôi lại, sau đó, tay dờn xuống. Tôi nhìn xuống theo tay của cậu ấy, bị kích phát hiện áo nút áo sơ mi ngăn tay của tôi mở ra.. . . .

Nhất định là mới vừa rời vận động kịch liệt nên bị mở ra, nhưng chắc Tiền Đường đã sớm phát hiện rồi chứ? Sao đến giờ mới nhớ tới? Nếu như em gái Lam không tới đây, có phải cậu ấy định cứ tiếp tục nhìn như vậy? Lưu manh! Sắc lang! o(ノ □ ノ) Tiền Đường không nghe được tiếng lòng tôi rít gào, trước khi tôi kịp ngăn cản, cậu ấy đã đường hoàng giúp tôi gài lại nút áo, tiếp đó phờ phới cười một tiếng, “Không cần cảm ơn.”

Sắc lang! Ai muốn cảm ơn anh chứ!

Hầu kết Tiền Đường bỗng nhúc nhích, vừa định nói chuyện, lúc này, Em gái Lam rốt cuộc không nhịn được nữa, “Hai người các cậu, rốt cuộc muốn làm cái gì? Có cần tôi lại tránh đi một lát, hai mươi phút có đủ hay không? Tiền Đường?”

Tiền Đường hôn tôi một cái thật nhanh, “Không đủ.”

“Đi đi đi, ” tôi đẩy cậu ấy ra, đứng lên, nói với Em gái Lam,
“Không có chuyện gì, thế nào?”

“Đến giờ ăn cơm, ” Em gái Lam ngậm điều thuốc, không nhìn chúng tôi, cúi đầu đi tới nhìn vào trong thùng, “Câu được bao nhiêu? . . . . . Mẹ nó, chẳng có nổi một con? Hai người các cậu làm gì vậy hả?”

“Không phải cậu thấy hết rồi sao, ” Tiền Đường đứng lên lôi kéo tay tôi, “Đi, ăn cơm.”

Tôi cảm thấy rất xấu hổ, dù sao lúc vừa mới tới tôi còn khoác lác với bọn họ một hồi, đến bây giờ chơi một cái thùng không trở về, thật mất mặt! Bất quá chờ tôi thấy được thùng của Em gái Lam, tôi liền không cảm thấy mất mặt nữa, ngài cũng mới câu được một con chứ mấy, hơn nữa, còn không lớn bằng bàn tay tôi nữa!

Chu Văn Trùng lại câu được không ít, đến bốn năm con, hơn nữa con nào cũng thật lớn. Thằng nhãi này bắt đầu vênh váo, cảm giác mình giỏi rồi, vĩ đại rồi, sai em gái Lam xách thùng, một mình đi ở phía trước nghênh nghênh ngang ngang bước về phía cái sân nhỏ nhà nông cách đó không xa.

Lúc này đã là lúc mặt trời lặn, khói bếp nổi lên bốn phía. Cách thật xa, tôi đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Món ăn nhà nông không quá tinh xảo, chỉ đặc sắc ở chỗ tươi ngon. Rau mới hái trong vườn, rửa sạch liền cho ngay vào nồi, chỉ sợ rau quả kia còn đang tiếp tục quang hợp, có thể không tươi à.

Nhà nông này buôn bán rất tốt, ngoại trừ bọn tôi ra còn có vài đoàn ăn cơm ở chỗ này. Tất cả mọi người cùng ngồi trong một gian đại sảnh, không có phòng riêng, lúc chúng tôi trở lại đã có không ít

người ăn cơm rồi, trong đại sảnh rất là ẩm ỉ. Chúng tôi bưng cái bàn dờ ra sân, ăn cơm dưới trời chiều vàng như trứng vịt muối, cũng hết sức thú vị.

Thức ăn rất ngon miệng, không khí lại thoải mái, tôi ăn rất tận hứng, dứt khoát gấp một chén đầy đồ ăn bưng lên và vào trong miệng, vô cùng hào sảng. Tiền Đường sợ tôi nghẹn, còn không ngừng vỗ nhẹ lưng tôi, thỉnh thoảng còn khuyên tôi uống nước.

Trong miệng tôi nhồi đầy thức ăn, quai hàm phình lên, nói không ra lời, đành phải trừng cậu ấy: anh thật lắm chuyện!

Chu Văn Trưng nói Tôi: “Cốc Vũ, bà có thể đừng ăn giống như ăn mày được không? . . . . . !@#%\$@, Lam Địch! Chừa chút trứng gà cho tui!”

Tôi thật sự là quá bội phục em gái Lam, ăn cũng rất mau, nhưng không hề chật vật như tôi, trông rất là thông thả ung dung tuyệt đối không rối ren, có lúc còn có thể làm bộ làm tịch lịch sự một phen, lần lượt gấp món ăn rót nước ọi người chung quanh, nhưng chỉ một lát đã giết chết hai chén cơm, tôi đây một chén còn chưa ăn xong.

Im lặng giờ ngón tay cái về hướng em gái Lam. Em gái Lam trả về cho tôi một ánh mắt anh hùng gặp tri kỷ.

Ăn xong cơm tối, bốn người chúng tôi xoa bụng đi ra, ngồi dưới chân tường nói chuyện phiếm. Tiền Đường cầm trong tay một quả đào mật no tròn chậm rãi gặm, ba người khác đều có chút hâm mộ. Ba người chúng tôi cũng không phải là không có đào ăn, chẳng qua là. . . . . Trong dạ dày đã không còn chỗ trống, thật sự không thể ăn thêm được nữa. . . . . T_T Điện thoại Tiền Đường đột nhiên vang lên, cậu ấy tránh đi nghe điện thoại. Tôi nắm lấy cơ hội, len lén hỏi

em gái Lam bên cạnh, “Em gái Lam, những lời ông nói hôm nay là . . . . thật sao?”

Em gái Lam: “Cái gì?”

“Chính là ông với Chu Văn Trường. . . . . Ủ, ông hiểu mà. . . . .”
Mặc dù tôi cũng cảm thấy hai người bọn họ hoàn toàn không có khả năng, nhưng vẫn nên lên tiếng hỏi cho chắc ăn.

Em gái Lam không trả lời, chỉ nhìn tôi cười cười, nhíu mày, “Bà nói xem?”

Chu Văn Trường không nhịn được, cười hắc hắc mấy tiếng, hỏi tôi: “Cốc Vũ, bà còn nhớ tôi đã nói với bà câu gì không?”

“Những lời ông từng nói với tôi, có thể bao quanh trái đất một vòng rồi.”

Chu Văn Trường: “Tôi đã nói với bà, lời Lam Định nói. . . . .”

Tôi tiếp lời: “Một dấu chấm câu cũng đừng tin.”

“Chính xác.” Chu Văn Trường gật đầu một cái.

Quả nhiên, tôi đã nói rồi. Mặc dù đầu năm nay đội ngũ hủ nữ không ngừng lớn mạnh, nhưng gay trong truyền thuyết hình như thật sự chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết mà thôi, dù sao tôi cũng chưa bao giờ gặp qua. Nhưng bộ dạng em gái Lam như vậy thật đúng là vô cùng dễ dàng bị hủ nữ YY. Tôi đột nhiên phát hiện hôm nay hình như Phạm phong tình có nói, Em gái Lam đứng chung một chỗ với Tiền Đường thì thích hợp hơn một chút. . . . .

Tôi đẩy cánh tay em gái Lam một cái, trêu chọc cậu ấy, “Hắc, có phải ông thầm mến Chu Văn Trùng, kết quả cậu ấy kiên quyết giữ trinh tiết chết sống không theo hay không?”

Em gái Lam thuận theo lời của tôi, “Bà cũng biết khá nhiều đó.”

Tôi làm bộ như an ủi cậu ấy, “Không sao, không bằng ông và tui cùng phục vụ Tiền Đường đi, tôi làm lớn ông làm nhỏ.”

Em gái Lam cười híp mắt nhìn tôi, “Không bằng tui và Tiền Đường cùng phục vụ bà đi, tôi làm lớn cậu ấy làm bé.”

Tôi dịch sang bên cạnh, “Mấy lời nói đùa này không nên nói bậy, Tiền Đường mà biết sẽ. . . . .” Tôi giơ tay lên, ở trên cổ khoa tay múa chân, “Rắc!”

Lúc này Tiền Đường nói chuyện điện thoại xong, ngồi trở lại, hỏi chúng tôi, “Nói cái gì đó?”

Em gái Lam mặt không thay đổi lắc đầu một cái, “Không có gì, Cốc Vũ muốn tôi làm vợ bé cho ông.”

. . . . . Biểu tình Tiền Đường, hoàn toàn sụp đổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Thất: Em gái Lam, rốt cuộc cậu thích người nào?

A. Tiền Đường

B. Cốc vũ

C. Chu Văn Trùng

Em gái Lam: Tôi là một nhân vật tinh khiết thiện lương kinh nghiệm non kém, sao cô lại an bài cho tôi cái vấn đề cá khó quyết định như vậy, làm phiền cô trước tiên hãy xác định rõ giới tính của tôi rồi hãy bàn những chuyện khác, được không?

Thất: Chọn đi, chọn chơi thôi mà!

Em gái Lam: Vậy cũng được, chọn hết.

Thất: (☉o☉)

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

32. Chương 32: Hiến Thân

Buổi tối cả đám chúng tôi giống như trước đây tụm lại ngồi chơi Tam Quốc, biểu hiện của Tiền Đường luôn có chút không yên lòng, cậu ấy không thoải mái, tôi lại càng không thoải mái hơn, liên tiếp liếc sang người bên cạnh, cậu ấy làm sao vậy nhỉ, nghiên cứu xảy ra vấn đề sao? Nhưng cho dù xảy ra vấn đề, cậu ấy chỉ là tôm tép thôi, cũng đâu có đảm đương bao nhiêu trách nhiệm chứ?

Ai, tư tưởng của tôi thật là hẹp hòi, khinh bỉ chính mình. = =

Tuy rằng tên Tiền Đường này lòng dạ hẹp hòi lại còn gian xảo, ở một trình độ nào đó, có thể nói là chẳng phải người tốt gì, nhưng nói đến cùng, cậu ấy cũng coi như là một người có trách nhiệm, giờ phút này sốt ruột rất bình thường, còn có thể ngồi đây chơi đùa với bọn tôi đã là rất nể mặt rồi.

Tôi đẩy đẩy cánh tay cậu ấy, thân thiết thấp giọng hỏi, “Tiền Đường, anh làm sao vậy? Nghĩ gì thế?”

Tiền Đường nhìn chằm chằm bài trong tay, trong mắt có tia sáng lưu chuyển, nghe được tôi hỏi, liền hé miệng cười khẽ, khóe miệng của cậu ấy hơi run rẩy, rõ ràng là đang tận lực nín cười, nếu không rất có khả năng sẽ diễn biến thành vố bần cười điên cuồng như có năm trăm vạn từ trên trời rớt xuống không đập vào người khác mà chỉ đập vào tôi vậy. Cậu ấy cười nghiêng đầu đến bên tai tôi, hạ giọng nói: “Em đoán xem.”

Tôi rút cổ lại, nhất thời tâm trạng thất thường. Khoảng cách quá gần, tôi cảm thấy môi của cậu ấy vừa như đụng phải vành tai tôi, lại vừa như không đụng. Nhưng bất kể thế nào, bên tai tôi giống như có một ngọn lửa được nhóm lên, tiếp đó lan đến trên cổ, trên mặt. Trước mặt nhiều người như vậy lại suy nghĩ vẩn vơ, tôi lúc này thật sự rất muốn đào cái hố tự chôn mình.

Không biết có phải tôi cảm giác sai hay không, không khí tiếp sau đó có chút kỳ quái, tôi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn mọi người. Nhưng tôi vẫn cảm thấy được Tiền Đường đang nhìn tôi, hơn nữa ánh mắt lại còn mang ý nghĩa sâu xa, thật giống như... ặc, giống như tôi là một miếng thịt ba chỉ, còn cậu ấy thì đã chuẩn bị tốt các loại dụng cụ nhà bếp, chỉ chờ đem tôi ra chiên xào đủ kiểu. --#

Tôi cứ mơ màng chơi vài ván như vậy, tới mười giờ rưỡi đêm, nên đi ngủ rồi. Lúc này tôi mới đột nhiên phát hiện một vấn đề không quá nghiêm trọng.

Chúng tôi bốn người, chỉ có ba phòng...

Gia đình nông thôn mặc dù không quá sang trọng như khách sạn, nhưng Chu Văn Trùng là người có phần cầu kỳ, cảm thấy đã đi chơi thì không cần tiết kiệm tiền mà làm khổ bản thân, nên đặt mỗi người một phòng, đương nhiên “Mỗi người” ở đây không bao gồm Tiền Đường, bởi vì tên nhóc này thêm vào đột xuất, là biên chế ngoài kế hoạch. = =

Vốn cũng không sao, chuyện này cũng không có gì lớn lao, đâu nhất định phải ngủ một mình, trong trường chẳng phải mọi người cũng một phòng mấy người ở sao? Ba tên đàn ông lại chẳng có gì mà kiêng kị, chấp ghép thành tổ hợp tự do 2+1 là được rồi, đương nhiên tôi càng hi vọng Chu Văn Trùng và em gái Lam ngủ cùng

nhau, tuy rằng mọi người đều là trực nam, nhưng Tiền Đường nhà tôi sức hấp dẫn vô biên, nói không chừng đàn ông cũng sẽ có ý với cậu ấy. o(′ □ ′)o

Đương nhiên, ba tên kia không nghĩ như vậy, nhất là Chu Văn Trùng và em gái Lam, bọn họ cảm thấy người yêu ngủ cùng nhau là chuyện vô cùng hiển nhiên ... Nhưng Tiền Đường nhà tôi còn nhỏ mà, một tên nhóc còn chưa qua sinh nhật mười chín tuổi, tôi làm sao có thể không biết xấu mà ra tay được...

Về phần Tiền Đường, từ đầu đến cuối cậu ấy cũng chưa lên tiếng, chỉ dùng loại ánh mắt như đầu bếp canh thịt ba chỉ kín đáo nhìn tôi, khiến cho tôi giữa ngày trời nóng mà sống lưng lại lạnh ngắt.

Được rồi, em rốt cục hiểu rõ vừa rồi vì sao anh lại cười thâm hiểm như vậy, anh nhất định là đã sớm biết! Nhưng mà... có thể đừng biểu hiện rõ ràng như vậy hay không? Mẹ nó, nhìn đến cái vẻ mặt bất cứ lúc nào đều chuẩn bị hưởng dụng của anh, trái tim nhỏ của em lại đập loạn!

Tôi đang giằng co với ba tên đàn ông kia, 1VS 3, chưa phân thắng bại thì bà chủ đã đi tới, xin lỗi rồi nói cho chúng tôi biết, mèo nhà bọn họ chơi một lát trên cái giường trong phòng nào đó, để lại một ít chất thải cùng với hai con chuột và một con rắn chết.

Tôi nghe mà da đầu muốn phát nổ, con mèo này cũng quá dũng mãnh đi?

Rất không may là gian phòng kia chính là phòng chúng tôi đặt, bây giờ lại càng dễ nói chuyện, ba người bọn họ xếp vào một nhóm càng tiết kiệm, phải chấp nhận ngủ chung thôi.

“Không được!” Tiếng hét của ba người đặc biệt đồng đều, khí thế kia quả thật rất có sức uy hiếp. Tôi sợ tới mức rụt cổ lại, không biết làm sao cho đúng nhưng cũng không muốn thỏa hiệp.

Đàn ông vốn là phái hành động, lúc này bọn họ thật sự hành động cho tôi xem. Em gái Lam và Chu Văn Trường ra tay trước, đoạt lấy gian phòng lớn hơn một chút, khóa chặt cửa từ bên trong, ai cũng đừng mong đi vào.

Tiền Đường chậm rì rì đi vào một phòng khác, ngồi trên giường. Tôi đứng ở cửa, tựa khung cửa nhìn cậu ấy, đã bước một bước vào trong rồi nhưng lại chậm chạp không muốn cử động.

Người khác có lẽ không hiểu Tiền Đường, nhưng tôi rất hiểu, tên nhóc này là một tên háo sắc, chả có đến nửa điểm quan hệ với chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ gì gì đó. Hôm nay tôi ngủ cùng cậu ấy khó tránh khỏi phát sinh chút chuyện, nhưng mà dường như là quá sớm đi...

Tiền Đường nghiêng mặt nhìn tôi, nhoẻn miệng cười, “Tiểu Vũ, tới đây.” Bất luận là nụ cười hay giọng nói, đều có chút mùi vị hút hồn kẻ khác.

Dưới ánh đèn vàng, thiếu niên cười ấm áp mà dịu dàng, sau lưng là chấn đệm chỉnh tề đặt cạnh nhau, mặt trên có hình thêu mẫu đơn và phượng hoàng. Giường rất cao, nhưng mà chân Tiền Đường đủ dài, đủ để chạm đất, còn tùy ý bắt chéo, nhìn càng có vẻ dài hơn. Thân thể cậu ấy hơi hơi nghiêng về phía sau, tay chống trên giường, ngón tay thon dài trắng nõn, khung xương đều đặn, trên móng tay hiện ra ánh sáng ấm áp khỏe mạnh.

Tôi bị cậu ấy mê hoặc, lúc này cũng không dám di động, bám vào khung cửa do dự mà kêu một tiếng: “Tiền Đường...”

Tiền Đường hạ giọng, giọng nói trầm thấp mang theo sự mê hoặc nhẹ nhẹ. Cậu ấy lại lặp lại một lần nữa, “Tiểu Vũ, tới đây.”

Tôi vẫn không nhúc nhích như cũ.

Tiền Đường đột nhiên thu lại nụ cười, “Tiểu Vũ, sổ sách hôm nay còn chưa có tính xong đâu, vào đây.”

Lại tới nữa rồi! Tôi cũng biết tên nhóc này lòng dạ hẹp hòi mà, chẳng qua là một câu nói đùa, cậu ấy lại vẫn nhớ kỹ! Tôi mang về mặt cầu xin đi vào, ngồi ở bên cạnh Tiền Đường.

Tiền Đường kéo tay của tôi, nắm chặt. Tiếp đó, cậu ấy cười lạnh lẽo, hỏi Tôi: “Biết bản thân sai ở đâu không?”

“Tiền Đường, ” tôi tận lực khiến cho ánh mắt mình có vẻ chân thành, “Em sai rồi, thật sự sai rồi. Em không nên nói lung tung, nhưng mà em thực sự chỉ đùa một chút thôi, anh...”

Tiền Đường kéo tôi vào trong lòng, xoa tóc của tôi, “Anh không thích đùa như vậy.”

Tôi lập tức biến thân chân chó, giơ tay lên thề, “Được, không đùa, về sau không bao giờ đùa nữa!”

Tiền Đường dịu dàng hôn trán của tôi, “Còn gì nữa không?”

Ặc... Còn cái gì?

Thấy tôi không phản ứng, Tiền Đường không vui, kéo mặt tôi qua đối diện với cậu ấy. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, nhú mày, “Em

vốn định cùng bọn họ qua đêm ở đây.”

“Khụ khụ, Tiền Đường...”

Tiền Đường nghiêm mặt lại, “Hiện tại anh rất tức giận.”

Tôi nóng nảy, “Không phải, anh cũng thấy đây, em chỉ nhàm chán muốn đi chơi thôi, đi cùng bọn họ căn bản là không có gì! ... việc ấy, em không nói với anh, cũng là sợ anh tức giận... Kết quả mặc kệ có nói hay không, anh đều tức giận...” Tôi càng nói càng tủi thân, len lén nhìn Tiền Đường. Anh yêu à, anh còn tức giận không?

Tiền Đường lại thần giao cách cảm với tôi, “Anh vẫn rất tức giận.”

Tôi toát mồ hôi, rốt cuộc là ngài muốn thế nào, phiền ngài làm ơn chỉ rõ, tôi ngu dốt, không hiểu được ám chỉ...

Tiền Đường thật sự chỉ rõ. Cậu ấy nâng mặt tôi lên, nhếch miệng, “Muốn anh vui vẻ sao?”

“Muốn.”

“Vậy hiến thân đi.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

33. Chương 33: Tiểu Vũ, Em Thật Là Xấu

Tiền Đường rút cuộc đã lộ ra bộ mặt thật của sắc lang cậu ta, điều này cũng làm cho tôi có một loại cảm giác giống như trút được gánh nặng. Dĩ nhiên, tôi không thể dẫn đóa hoa của tổ quốc vào con đường tà ác quá sớm. Tên nhóc này tuổi còn nhỏ, không nghĩ đến tình yêu nhiệt tình chân, thiện, mỹ gì đó, cả ngày trong đầu lại nghĩ bậy bạ toàn cái gì đâu.

Tiền Đường biết ý nghĩ của tôi, hơn nữa dường như cậu ấy không có ý định cho tôi cơ hội cự tuyệt, vì vậy thằng nhãi này rất âm hiểm trực tiếp ngăn miệng của tôi lại. Tôi ngay cả cơ hội lấy hơi cũng không có, đừng nói gì đến nói chuyện.

Ưm ưm ưm. . . . . Coi chừng chết người á!

Thời khắc máu chốt tôi lại bộc phát, cũng không biết sức lực lớn như vậy từ đâu tới, đẩy được Tiền Đường ra. Đoán chừng là cậu ấy vốn cũng không dám dùng sức quá mạnh với tôi.

“Tiểu Vũ. . . . .” Tiền Đường bu lại, nỉ non, như là thú cưng làm nũng. Cậu ấy thờ dòn dập, hô hấp nóng như lửa, dọc theo trán của tôi một đường xuống phía dưới, in lên những nụ hôn lúc nhẹ lúc nặng, nóng rực dán vào trên da, khiến lòng tôi run rẩy từng trận. Tôi đẩy bờ vai của cậu ấy, muốn ngăn cản cậu ấy tiếp tục hướng xuống, “Tiền Đường, dừng lại ưm. . . . .”

Miệng lại bị ngăn chặn. Lần này Tiền Đường đã có kinh nghiệm, không có lỗi mẫn như mới vừa rồi, lại dịu dàng mà không kém phần cuồng nhiệt ngậm lấy môi của tôi chà xát, tôi bị cậu ấy hôn đến mê man, ngay cả nằm xuống từ lúc nào cũng không biết.

Một tay Tiền Đường nắm hai cổ tay của tôi, phòng ngừa tôi phản kháng, một cái tay khác lại đưa vào trong quần áo của tôi vuốt ve. Bờ môi của cậu ấy từng điểm từng điểm dờn xuống dưới, cằm, cổ, xương quai xanh. . . . .

Trước ngực chợt lạnh, tôi chợt giật mình một cái, đẩy cậu ấy, “Tiền Đường, anh có mang bao không?”

Tiền Đường ngẩng đầu lên sững sốt một chút, tiếp theo chán nản lắc đầu một cái, tay lại không chịu lấy ra.

Tôi ngồi dậy né tránh cậu ấy, vừa sửa sang lại quần áo, vừa giả vờ cá giận nói: “Chẳng lẽ anh muốn em uống thuốc sao? !”

“Không phải, Tiểu Vũ, anh chỉ là. . . .” Tiền Đường bò tới kéo tay tôi, cậu ấy muốn nói mà lại thôi nửa ngày, tựa hồ là đang suy nghĩ từ thích hợp để hình dung, cuối cùng lắc đầu thở dài, “Anh không có kinh nghiệm với mấy việc này. . . . .”

Cậu ấy hiện tại nhú mày, vẻ mặt có chút không cam lòng lại hơi hơi xấu hổ, giống như một cậu nhóc không phục. Khó có dịp được thấy Tiền Đường cam chịu, tôi nhìn không được vỗ giường cười lên ha ha.

Tiền Đường để ý, nhào tới đè lên trên người tôi, cúi đầu lại muốn hôn tôi. Tôi không sợ: “Anh kiềm chế một chút đi, hôm nay hai chúng ta chỉ có thể đắp chăn bông, thuần khiết nói chuyện phiếm.”

“Thật à.” Tiền Đường thấp giọng phụ họa. Cậu ấy thuận thế nằm nghiêng ở bên cạnh tôi, vùi đầu vào cổ tôi, dùng cằm nhẹ nhàng cọ cổ tôi, “Tiểu Vũ.” Giọng nói hơi khàn khàn, mang theo sự hấp dẫn mà tôi không có cách nào kháng cự.

“Thế nào?” Trong lòng của tôi đột nhiên dâng lên một loại cảm giác nguy hiểm.

Tiền Đường dùng một loại ngữ điệu vô cùng thoải mái đáp: “Cho anh mượn tay dùng một chút thôi.” Tiếp đó, không đợi tôi phản ứng kịp, cậu ấy đã kéo tay của tôi đặt lên trên một vật cứng cứng.

Chờ tôi phản ứng kịp đó là thứ gì, trong nháy mắt đã học máu ba lít ngã xuống đất không dậy nổi.

Mẹ nó! Mặc dù da mặt bà đây rất dày, nhưng còn chưa có dày đến mức chống đạn! Anh bỉ ổi thì thôi đi, còn lòi kéo phá hoại nhân phẩm vừa mới được phục hồi của tôi ! Mặc dù lý tưởng của tôi chính là cưa đổ anh, nhưng tôi tạm thời còn chưa có nhiệt huyết dâng trào đến mức như vậy! Hơn nữa, chính anh có tay có chân, tại sao phải dùng tay tôi ! Á, mẹ nó! Anh còn cọ cọ!

Tôi dùng sức kéo tay của mình về, Tiền Đường lại lòi kéo nó không thả. Lúc này cậu ấy khép hờ mắt, trong mắt không có sự lạnh lùng thường ngày, mà giống như sóng nước mênh mông, lại tựa hồ như có ngọn lửa bập bùng ở bên trong. Cậu ấy hé miệng, lẩm bẩm kêu “Tiểu Vũ” .

Vô dụng! Gọi chị cũng vô dụng! Gọi mẹ cũng vô dụng thôi!

Tôi quả quyết đạp con sói này xuống giường.

Tiền Đường muốn bò lên giường, tôi giờ chân lên ngăn cản cậu ấy, “Anh anh anh anh ra ngoài trước đi!”

“Tiểu Vũ. . . . .” Giọng nói xin khoan dung, giống như thạch hoa quả vị dâu, vừa mềm vừa trơn, hương vị ngọt ngào ngon miệng.

“Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài!”

Tiền Đường không cam lòng cắn răng, nắm quần áo thật sự đi ra ngoài, lúc đóng cửa còn cố ý dùng sức một chút, tuyên cáo sự bất mãn của cậu ấy.

Tôi nhảy xuống đất, đứng ở bên giường, nhìn chăm chăm cánh cửa kia, sững sờ.

Đổ mồ hôi, quá nguy hiểm rồi, mới vừa rồi thiếu chút nữa đã thua trên tay thằng nhãi này, quả nhiên trên đầu chữ sắc có cây đao. . . . .
. A phi! Quả nhiên là mê trai mờ mắt mà. . . . .

Tôi sờ sờ mặt, bây giờ còn rất nóng, nhất định đã thành một mảng rắng đỏ. Suy nghĩ lại biểu hiện của Tiền Đường mới vừa rồi một chút, cởi quần áo thật là thành thạo a, TM, thế là đủ rồi. May mà cậu ta còn nói mình không có kinh nghiệm, lúc cậu ta không có kinh nghiệm bà đây đã khó khăn lắm mới lấy được một chút sức chống cự, chờ cậu có kinh nghiệm rồi, còn không phải bà đây mặc người xâm chiếm luôn sao?

Cái kết luận này khiến tôi rất u buồn. =.=

Tôi lại nâng tay trái lên nhìn chăm chú, chính là nó, mới vừa rồi cách thằng nhỏ của Tiền Đường gần như thế, gần đến mức tôi có thể cảm giác được nhiệt độ cùng với độ cứng của vật kia, tôi tôi tôi . . . . . Tôi ngượng ngùng a!

Trước mắt lại xuất hiện cặp mắt long lanh ánh nước của Tiền Đường, trên khóe mắt có một chút xúu đỏ ửng động tình, cậu ấy hé mở miệng, dùng âm điệu mang theo khát vọng, khàn khàn thấp giọng kêu tôi, “Tiểu Vũ. . . . .”

A a a a không thể suy nghĩ nữa! Còn nghĩ tôi sẽ tẩu hỏa nhập ma mất!

Tôi ôm đầu, cưỡng bách mình tỉnh táo, tỉnh táo. Gặp phải chuyện như vậy xấu hổ là điều rất bình thường, suy nghĩ lung tung cũng là chuyện thường. Tiền Đường nhà tôi ngon miệng như vậy, tôi cũng không phải là liệt nữ, hướng chi cậu ấy vốn là của tôi, hừ hừ.

Tiểu Đường Đường a Tiểu Đường Đường, cậu phải mau mau lớn lên nha, í hi hi hi hi. . . . .

Núp ở trong phòng phát bệnh thần kinh một hồi, tâm tình của tôi rốt cuộc cũng trở lại bình thường. Lúc này tôi mới phát hiện, sao Tiền Đường còn chưa trở lại? Cậu ấy đi ra ngoài đã bao lâu?

Cậu ấy có tức giận hay không?

Tôi lại nhìn tay trái một chút, đột nhiên cảm thấy mình có phần kiêu cách. Dù sao chuyện kia sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, cũng không cần cứng rắn như vậy chứ? Ủ, nếu như sau này Tiền Đường mượn dùng nữa tôi nhất định sẽ suy xét. . . . . Mẹ nó, tôi lại nghĩ bậy cái gì rồi!

Che mặt, Tiền Đường, tôi bị cậu dạy hư rồi!

Được rồi, mặc dù có một chút mâu thuẫn tạm thời vẫn chưa được giải quyết, nhưng tôi cũng không thể để Tiền Đường nhà tôi lưu lạc đầu đường xó chợ . Vì vậy tôi đi ra cửa tìm cậu ấy một chút.

Hôm nay trăng sáng rất tròn, vàng óng ánh, như bánh mè chiên vàng ươm, giòn giòn ngon miệng. Chung quanh đây không có đèn đường, nhưng ánh trăng đã đủ để chiếu sáng rồi. Hơn nữa, không có đèn đường quấy nhiễu, ánh trăng càng đẹp hơn, như một dòng sông bạc lấp lạng chảy xuôi, hoặc như là sương mù nhàn nhạt bao phủ.

Đêm khuya mùa hè không khí rất là mát mẻ, chung quanh có côn trùng chơi đùa không biết mệt mỏi, lại khiến màn đêm thêm tĩnh mịch. Tắm mình trong ánh trăng, nghe tiếng côn trùng kêu vang, gió mát hiu hiu thổi, lúc này tôi cũng không vội tìm người nữa, một mình dạo bước thong thả.

Bất tri bất giác đã đi tới một bờ sông nhỏ, đúng là chỗ chúng tôi câu cá lúc ban ngày. Sông nhỏ ban đêm lấp lánh ánh trăng, có vẻ thâm trầm mà an tĩnh. Tôi ngồi trên một tảng đá lớn ở bờ sông, đối mặt với trăng sáng, ngược đầu nhắm mắt trầm tư, giống như con khỉ dưới trăng rằm.

Đột nhiên bị người nào đó từ phía sau hoàn toàn ôm vào trong ngực, hơi thở kia rất quen thuộc, tôi không cần mở mắt cũng biết là ai. Tiền Đường tựa đầu ở bên tai tôi, thấp giọng kêu tôi, “Tiểu Vũ.”

“Ừ.”

“Tại sao một mình chạy đến đây? Trễ như thế này rồi, không an toàn.”

“Không có ai đi cùng.”

“ . . . . . Thành thật xin lỗi, Tiểu Vũ.”

Đỗ mồ hôi, cậu xin lỗi cái gì, rõ ràng là tôi đuổi cậu ra ngoài. Lúc này tôi vô cùng áy náy, nắm tay Tiền Đường, nói: “Tiền Đường, hôm nay em. . . . . Ừ, ngưng ngưng. . . . .”

Tiền Đường dùng ngón tay trở đề lên trên môi tôi, ngăn tôi nói tiếp, cậu ấy nói: “Không, là anh không tốt, anh không có suy tính chu toàn. Yên tâm đi, lần sau nhất định sẽ không quên.”

Tôi bị cậu ấy làm cho khó hiểu, “Cái gì?”

Tiền Đường vô cùng chân thành, “Lần sau nhất định sẽ không quên mang bao.”

Mẹ nó! Trọng điểm của vấn đề hình như không phải cái này? !

Tôi cảm thấy rất cần nghiêm túc thảo luận vấn đề này với Tiền Đường. Vì vậy tôi từ trên tầng đá nhảy xuống, bị Tiền Đường tiếp được, sau đó đứng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ấy, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiền Đường, anh không cảm thấy số tuổi của anh còn quá nhỏ sao?”

Tiền Đường không phục, “Không thấy, ” thấy tôi trừng cậu ấy, lại lập tức đổi giọng, “Có lẽ có chút. . . . . Tiểu Vũ, đến lúc nào thì chúng ta mới có thể?”

“Cái này. . . . . Thế nào cũng phải chờ sau khi anh được hai mươi tuổi chứ?”

“Anh đã hai mươi tuổi rồi.”

“Hử?”

“Tuổi mụ. . . . .”

Tôi buồn cười, ôm lấy cậu ấy, nói: “Tiền Đường, bây giờ anh còn nhỏ, có những việc nếu xảy ra quá sớm, đối với thân thể và tinh thần đều là một loại tàn phá.”

Tiền Đường không nói lời nào, việc này tỏ rõ cậu ấy rất bất mãn, nhưng lại không có cách nào phản bác. Bộ dáng này của cậu ấy thật đáng yêu, tôi đặc biệt muốn kéo cậu ấy vào trong ngực xoa xoa. Đáng tiếc thẳng nhãi này không đủ nhỏ nhắn . =.=

Tôi lại an ủi cậu ấy: “Chờ dáng dấp anh khỏe mạnh một ít rồi, chúng ta sẽ. . . . . Ừ, dù sao sớm muộn gì em cũng là người của anh.”

“Khỏe mạnh, khỏe mạnh, ” Tiền Đường thấp giọng lặp lại hai chữ này, cậu ấy đột nhiên xiết chặt cánh tay , tựa bên tai tôi cười khế, “Tiểu Vũ, em thật là xấu.”

(☺_☺) Tôi đã nói cái gì. . . . .

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

34. Chương 34: Quà Sinh Nhật

Tôi và Tiền Đường lại phát sinh một chút mâu thuẫn nhỏ, 囧.

Nói đến nguyên nhân của việc lần này, tôi rất muốn phun lửa. Chuyện là lúc sinh nhật tôi, Tiền Đường cùng tôi đi dạo phố, tôi đứng ở bên ngoài cửa hàng GUCCI gặm kem, cách lớp cửa kính nhìn một cái túi tới chảy nước miếng bị Tiền Đường thấy được. Kết quả là tên nhóc này liền bắt đầu cười nhạo thẩm mỹ của tôi, còn xoa đầu tôi cười không ngừng, cái ánh mắt kia, dường như muốn nói tôi là một kẻ thiếu năng, còn cậu ấy là người giám hộ.

Tôi giận dữ, hất móng vuốt của cậu ấy ra, trợn mắt khinh thường nói với cậu ấy, nho không ăn được thì luôn luôn chua, ngài có bản lĩnh mua một cái rồi xé nát nó ra, tôi liền tin tưởng cái loại thẩm mỹ trong truyền thuyết của ngài có tồn tại.

Kết quả Tiền Đường cau mày nhìn chằm chằm giá của cái túi, hận không thể xơi tái nó luôn, cuối cùng cậu ấy đứng thẳng lên, tràn đầy hoài nghi nhìn tôi, hỏi: “Thực sự tốt lắm sao?”

“Đương nhiên rồi, bằng không vì sao lại đắt tiền như vậy, anh nghĩ người tiêu dùng đều là đồ ngốc hử?” Kỳ thực tôi chỉ là muốn đấu võ mồm với cậu ấy thôi, cái túi kia đẹp thì có đẹp thật, nhưng cũng không đẹp đến mức khiến tôi cảm thấy đáng với cái giá kia, tiền để mua cái túi này này khéo đủ mua cả xe tải kéo hồ lô mất.

Tiền Đường vẫn cảm thấy khó mà hiểu nổi, cậu ấy lắc đầu nhìn tôi, cảm thán, “Con gái bây giờ đều thực dụng như vậy sao?”

Tôi cười đẩy cậu ấy một cái, “Đi đi đi, đàn ông mà không có tiền để cho người phụ nữ mình yêu mua sắm mới là bất tài!”

Đương nhiên, chuyện con con này không tính là mâu thuẫn, tôi cũng không để ý đến nó nữa, trải qua những ngày yên ổn với Tiền Đường. Sau khi khai giảng, cậu ấy lên năm hai, càng bận rộn hơn cả trước kia, cả ngày không thấy bóng, cuối tuần cũng thường xuyên không về nhà, nếu không phải đã nắm rõ nhân phẩm cậu ấy, tôi chắc cũng hoài nghi có phải cậu ấy đang ở cùng người khác hay không rồi.

Chớp mắt đã đến sinh nhật của Tiền Đường, tên nhóc này có ngày sinh rất đặc biệt, là ngày 11 tháng 11, khiến cho tôi thường xuyên cười nhạo cậu ấy. Tên này vốn không phải người thích phô trương, nhưng người nhớ sinh nhật cậu ấy cũng không ít, may mà cậu ấy đã về nhà trước một ngày, nếu không bà đây muốn ở riêng với cậu ấy một lát cũng khó, hóa ra hiện nay con người lại là sản phẩm bán chạy!

Lễ độc thân hôm nay (là những ngày có số 1 đó: 1/1 này, 11/11 này ... ^^! Bây h mới biết có cái ngày này), Tiền Đường chui rúc trên sofa nhà tôi xem tivi, tôi ở trong phòng bếp mân mê thật lâu, rót nước làm cho cậu ấy một bát mì trường thọ. Thật ra cũng đơn giản, mì sợi mua trong siêu thị, nước thì đun sôi, dầu muối tương dấm mỗi thứ ột chút, đứng canh vài phút, chờ cái vung nồi bị nước dùng đun nóng thổi lục đục thì coi như là chín rồi? A đúng rồi, còn có trứng gà!

Chẳng qua tôi tìm nửa ngày cũng không biết cha tôi dấu trứng gà ở nơi nào, cuối cùng đành phải lột trứng vịt muối thay thế, quả trứng vịt kia không hiểu sao lại khó lột như vậy, tôi gần như lột nát hết cả vỏ trứng, cuối cùng mới hoàn thành việc lớn.

Tôi đặt bát mì nóng hôi hổi trước mặt Tiền Đường, tiếp đó ngồi xổm bên cạnh cậu ấy, vẻ mặt chờ mong ngẩng đầu nhìn lên, gì mà cảm động, khích lệ, tán thưởng ... tất cả cứ tuôn hết về phía tôi đi, ha ha ha!

Kết quả Tiền Đường ném thử một miếng liền đặt đĩa xuống. = =

Tôi chưa từ bỏ ý định, nháy mắt phóng điện với cậu ấy, “Ăn ngon không?”

Tiền Đường gấp một sợi mì đưa đến trước mặt tôi, cười nói, “Em ném thử đi?” Tôi cắn một miếng. Ặc, cái vị quỷ gì đây?!

Không phải là ngon hay không ngon, trên thực tế, cái loại hương vị này là không thể dùng những từ đó để hình dung, mà chỉ có một chữ thôi: quái, quái dị đến mức không một người bình thường nào có thể làm ra, cảm giác kia, giống như là bị nguyên rửa vậy.

Vậy là tôi thất bại, cúi đầu ngồi xổm trên đất không nói chuyện. Khó khăn lắm mới có thể dụ dỗ Tiền Đường đi cùng tôi một ngày, vậy mà lại phá hỏng hết không khí rồi!

Tiền Đường kéo tôi lên ngồi bên cạnh cậu ấy, nắm tay tôi an ủi, “Kỳ thực... ừm, cũng không quá khó ăn.” Vì để chứng minh không phải mình đang nói mê, tên nhóc này lấy hết dũng khí bắt đầu từng miếng từng miếng ăn bát mì sợi kỳ dị kia.

Tôi ngăn cậu ấy lại, “Anh... anh đừng như vậy...”

Tiền Đường tránh tôi, “Không có chuyện gì, anh đói bụng, ăn cái gì mà chẳng là ăn, huống hồ tuy rằng thứ này không quá ngon, nhưng cũng không đến mức không nuốt nổi.”

Tôi biết cậu ấy chiều ý tôi, nhưng tôi cũng không thể trở mặt nhìn cậu ấy ăn cái loại đồ ăn này, ngộ nhỡ trúng độc thì biết làm sao? Vì thế tôi liền cướp lấy từ trong tay cậu ấy, Tiền Đường không đồng ý, hai người tranh chấp, không cẩn thận làm cho nước canh rơi vào quần áo cậu ấy.

Tiền Đường bị nóng hít một hơi dài, tôi lại càng đau lòng, rút khăn giấy lau giúp, vừa lau vừa cười nút áo sơmi để xem cậu ấy có bị phỏng hay không. Tốt quá, không bị. Chờ tôi ngẩng đầu lên, liền thấy tên nhóc này đang nhìn tôi chăm chăm, còn mê đắm liếm môi mỉm cười, “Tiếp tục đi.” ~_~!

Tiếp tục cái tiên sư nhà anh, sao lại không bồng chết anh luôn đi!

Tôi đập gối ôm lên đầu cậu ấy, “Xéo về nhà thay quần áo!”

Tiền Đường ảo não chạy đi, thoáng chốc lại tinh thần sảng khoái trở lại, cậu ấy vừa vào cửa liền tiến lại gần ôm lấy tôi, cầm cọ cọ trên cổ tôi, cười đến là vui vẻ, “Tiểu Vũ!”

“Đi đi đi, cấm giở trò!” (nguyên văn là 卖萌: theo GG thì nó là phiên âm tiếng trung của “Moe”, bạn nào hay xem anime thì biết) Tôi phát hiện tên nhóc này càng ngày càng thích vòng vo, ở người khác trước mặt luôn bày ra bộ dạng thâm trầm chững chạc để lừa gạt đông đảo quần chúng, nhưng ở trước mặt tôi có đôi khi lại giống như trẻ nhỏ ngây ngô vậy.

Tiền Đường đương nhiên không buông tay, chẳng những không buông tay, còn được một tắc lại muốn tiến thêm một thước hôn tai của tôi, ngậm lấy vành tai tôi.

Mẹ nó, đã nói qua bao nhiêu lần không được hôn ở tai rồi, anh cứ hôn tai, hai chân em lại nhũn ra!

Đợi đến khi tôi kém chút xíu nữa là bùng nổ, Tiền Đường rút cuộc cũng buông tha cái lỗ tai của tôi, ở bên tai tôi cười nhẹ, “Tiểu Vũ, anh mười chín rồi!”

Tôi toát mồ hôi, không phải già đi một tuổi sao, ngài sung sướng cái gì?!

Tiền Đường: “Còn kém một năm thôi.”

Tôi không kịp phản ứng, còn kém một năm cái gì? Tuổi kết hôn hợp pháp của phụ nữ mới là hai mươi chứ, đàn ông các người không phải là hai mươi hai tuổi mới có thể đăng ký sao? Luật hôn nhân lại sửa rồi sao?

Tiền Đường ấn tôi vào sofa mãnh liệt hôn hít một lát, vừa hôn vừa cười dâm đãng, khiến cho tôi rất muốn đập một cước lên cái bộ mặt đẹp trai kia. Bất quá... được rồi, tôi rút cuộc đã hiểu cái gọi là còn kém một năm của ngài là cái gì rồi, ngài có thể nào đừng loanh quanh với cái chủ đề kia nữa không, tên háo sắc!

Thế này cũng chưa xong, tên nhóc này giống như thiêu thân không ngừng, hôm nay lại xuất ra chiêu mới. Rõ ràng là sinh nhật cậu ấy, kết quả cậu ấy lại tặng quà cho tôi, còn nói là sự ngạc nhiên vui vẻ.

Tôi mở quà ra xem, không phải một cái túi sao, hình dáng cũng không tệ, a, còn là loại A nha? Nhưng cái túi này nhìn sao cũng thấy quen mắt, tôi nâng cầm suy nghĩ một lát, a a a, lúc nghỉ hè chẳng phải đã từng thấy sao? Lúc đó tôi còn chảy nước miếng với cái túi chính hãng, Tiền Đường còn cười nhạo tôi, tại sao, hiện tại tình ngộ rồi sao?

Đương nhiên, tôi không kỳ vọng nhiều với thẩm mỹ của Tiền Đường, trong mắt cậu ấy, người đẹp trai nhất khăng định là mấy vị danh nhân như Einstein, Erwin, quần áo đẹp mắt nhất vĩnh viễn là mấy bộ đồ nghiêm chỉnh không màu mè lòe loẹt gì đó, cho dù là hàng vỉa hè, so ra cũng tốt hơn là mấy thứ áo quần hàng hiệu lố lăng (theo lời của Tiền Đường). Khiến cho người khác phần nộ là, áo sơ mi, quần jean không hề đặc sắc mặc ở trên người cậu ấy quả thật là nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt, khôn kiếp. o(∩ □ ∩)o

Cho nên, sở dĩ Tiền Đường thay đổi suy nghĩ, mua cái túi này cho tôi, khăng định là vì cậu ấy biết tôi thích, lúc đó liền chú ý. Ai nói đàn ông đều không chu đáo, Tiền Đường nhà tôi vô cùng tỉ mỉ lại biết quan tâm nha, hi hi hi. Tuy rằng cái túi này là đồ nhái, nhưng quan trọng nhất là sự quan tâm và tình cảm kia, huống hồ nếu Tiền Đường dám phí nhiều tiền mua cái chính hãng cho tôi, tôi mới muốn giết cậu ấy kìa. ^__^

Ai nha, bà đây thật là mẹ nó hạnh phúc!

Tôi ôm cái túi hôn một cái, lại ôm cổ Tiền Đường, hung hăng hôn một cái ở trên mặt cậu ấy, “Tiền Đường, em yêu anh!”

Tiền Đường hưởng thụ mỉm cười, “Anh cũng yêu em.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

35. Chương 35

Tôi mang túi xách Tiền Đường mua cho tôi về trường học. Phạm phong tình mãi cảm với mấy loại đồ vật này còn hơn cả chó với xương, tôi vừa vào cửa phòng ngủ, liền bị cô nàng theo dõi.

Phạm phong tình kéo cái túi xách của tôi nhìn một chút, phát biểu ngay: “Không tệ lắm.”

“Đó là chuyện đương nhiên, ” tôi hình mũi, “Tiền Đường mua cho tui đấy, hì hì.”

“Được nha, bình thường còn tưởng rằng thằng nhóc này là anh trai đẹp lạnh lùng, chỉ có hai bản lĩnh là bề ngoài với trí thông minh, xem ra cậu ấy còn rất biết cách săn sóc!”

Tôi cười hắc hắc, “Cái này chủ yếu là do tui giỏi dạy dỗ.”

Phạm phong tình lắc đầu cảm thán, “Một người con trai tốt như vậy, tại sao lại để cho bà chà đạp, aii!”

Lúc này, Từ thiên tài từ bên ngoài đi vào, khi thấy tôi cầm túi khoe khoang với Phạm phong tình. Vị tuyệt thế tiêu tiền này cầm cái túi lên nhìn nhìn, dĩ nhiên vì nể tình Tiền Đường mua cho tôi, cô nàng cũng không viết chữ khi dễ lên trên mặt. Nhưng cô nàng vẫn hỏi một vấn đề rất nghiêm túc: “Thứ này phải tốn không ít tiền nha? Tiền Đường đáng thương. . . . .”

Tôi khoát khoát tay , “Không phải đâu, nó là hàng nhái cao cấp thôi, tôi làm sao chịu để Tiền Đường nhà tôi tiêu nhiều tiền như vậy chứ,hi hi. . . . .” Được rồi, thật ra thì hàng nhái cao cấp cũng không rẻ, Tiền Đường sau khi bị tôi vợ vét lại có thể để dành tiền mua thứ này, thật là làm khó cho cậu ấy. Nhưng quay đầu lại tôi cũng phải thương lượng với cậu ấy một chút, mấy món này về sau không cần mua, giá trị không quan trọng, một cái túi hàng chợ ba mươi đồng chị đây xách lên vẫn có thể tỏa ra khí chất hào sảng, e hèm.

Phạm phong tình vừa nghe nói đó là hàng nhái, lập tức lại quét cái túi kia từ trong ra ngoài, cuối cùng lắc đầu, “Cốc ca, đồ ngốc, túi này rõ ràng là hàng thật mà!”

“Không thể nào, Tiền Đường nhà tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, đi ăn cướp à?”

“Vấn đề này chỉ có Tiền Đường biết, nhưng mà, ” cô nàng giơ túi lên quơ quơ ở trước mắt tôi, “Chị đây hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, nhìn mấy thứ này đến mòn cả mắt. Bà có thể vũ nhục trí thông minh của tui, nhưng không thể coi thường ánh mắt của tui.”

Dĩ nhiên tôi không tin lời cô nàng. Mặc dù ánh mắt của Phạm phong tình quả thật rất độc, nhưng trong túi Tiền Đường có bao nhiêu tiền tôi còn rõ ràng hơn cả cậu ấy, túi thật giá đến mấy vạn, thằng nhãi kia biết đào đâu ra. Cậu ấy càng không thể chìa tay đòi tiền cha mẹ mua cho tôi món đồ xa xỉ như vậy. Từ đó tổng hợp lại, cái túi này không thể nào là đồ thật, dĩ nhiên điều này cũng không khiến tôi bớt yêu thích nó.

Phạm phong tình thấy tôi không tin, quyết tâm muốn chứng minh, “Cốc ca! Nếu cái túi này là hàng nhái, tui sẽ ăn nó luôn!”

Tôi sợ hết hồn, “Đến mức đó sao. . . . .”

Phạm phong tình tiêu sái hất tóc một cái, trên mặt đầy vẻ ưu thương, “Bà không hiểu đâu.”

Tôi rùng mình, “Được rồi, vì để cho bà hoàn toàn chết tâm, bây giờ chị đây sẽ gọi điện thoại ngay cho Tiền Đường, nói là được rồi a, nhằm thì nhằm thôi, người nào không có lúc nhìn nhằm chứ, nhưng mà, ” tôi nghiêm túc khoát tay , “Tuyệt đối không thể gặm cái túi xách của tui!” Tôi vừa nói, bấm số điện thoại của Tiền Đường, vô cùng trực tiếp hỏi cậu ấy, anh mua túi cho em tốn bao nhiêu tiền.

Tiền Đường nói lên một con số. Sau đó, trong tiếng cười đắc thắng của Phạm phong tình, tôi xù lông, hướng về phía điện thoại di động rống giận: “Bây giờ anh đang ở đâu, em muốn gặp anh ngay lập tức!”

. . . . .

Tôi bắt Tiền Đường từ trong phòng thí nghiệm ra ngoài, thằng nhãi này rất phối hợp, không phản kháng. Đợi đến khi ra khỏi phòng thí nghiệm, cậu ấy còn vô sỉ ôm tôi cười, “Tiểu Vũ, nhớ anh à?”

“Em muốn bóp chết anh, ” tôi giãy giụa, “Mẹ nó, một cái túi bằng hai năm học phí của bà! Tên nhóc ngạo mạn này, không học tính tốt, lại học được cái thói xa xỉ lãng phí tiêu tiền như nước này rồi.”

Tiền Đường ôm tôi không chịu buông tay , “Không phải em thích nó sao.”

“Thích thì thích chứ, em thích cái gì anh liền mua cái đấy à? Em còn thích trăng sáng trên trời, anh đi hái cho em nha!”

Tiền Đường không trả lời, cầm dựa lên cổ tôi, ôm tôi không động đây, tỏ rõ hiện tại cậu ấy không muốn tranh luận với tôi, nhưng cũng không muốn thay đổi ý nghĩ của mình.

Tôi thấy được bộ dạng không bạo lực không hợp tác này của cậu ấy thì càng giận hơn, “Tiền Đường!”

“Tiểu Vũ, ” Tiền Đường nhẹ giọng gọi tôi, trong giọng nói mang theo một chút oan ức, cậu ấy còn chưa nói hết , lòng của tôi đã mềm nhũn ra, đúng là hết cách với cậu ấy.

“Tiểu Vũ, anh chỉ không muốn bạn gái mình phải tủi thân.”

Tôi: “. . . . .”

Cơn giận của tôi xẹp xuống như quả bóng xì hơi. Đã sớm biết đột nhiên cậu ấy tiêu tiền như nước tát là phải có nguyên nhân, ai ngờ vòng tới vòng lui lại tới cái lý do này. Vẫn còn nhớ ban đầu là do tôi nói với cậu ấy một câu nhảm như vậy, nói cái gì đàn ông không có tiền cho bạn gái mình mua sắm là bất tài gì gì đó, nếu cậu ấy không đề cập tới khẳng định tôi sẽ không nhớ gì cả, không nghĩ tới người nói vô tâm người nghe có ý, ai biết thằng nhãi này lại nghiêm túc đến như vậy.

Phải, ngàn không nên vạn không nên, tôi không nên nói lung tung. Hiện tại tôi vừa cảm động vừa xấu hổ, cảm động chính là thật không ngờ Tiền Đường có tấm lòng rộng lượng như vậy, nếu là tôi, có người bạn gái hám giàu nói với tôi lời này, bà đây đã sớm tung một cước đập cô nàng đến tận mặt trăng, còn muốn GUCCI? Xấu hổ chính là lời nói không biết điều như vậy lại do tôi nói ra, hơn nữa còn trút tất cả tội lỗi lên người Tiền Đường, tôi thật sự TM cận bã nha, cận bã đến mức tự tôi cũng phải xấu hổ đỏ mặt!

Tôi vùi đầu ở trong ngực Tiền Đường, buồn bực nói: “Tiền Đường, em sai rồi.” Đổ mồ hôi, những lời này cũng không biết đã bị tôi nói bao nhiêu lần rồi, xấu hổ, xấu hổ quá. o(╯□╰)o

Tiền Đường xoa tóc tôi, “Tiểu Vũ, có thể em cho là anh giận lấy với em, thật ra thì không phải. Anh rất nghiêm túc, thật sự muốn em được hạnh phúc vui vẻ, em muốn cái gì anh sẽ mua cho em cái đó. Mặc dù bây giờ có lẽ vẫn còn chưa thể, nhưng mà. . . . . Về sau sẽ có thể, tin tưởng anh nhé.” Cậu ấy nói vô cùng son sắt, chỉ thiếu điều giơ tay lên thề.

“Không phải, Tiền Đường, ý em là. . . . . Ừ, mặc dù em thích cái túi kia, nhưng không biết là nó trị giá nhiều tiền như vậy, nếu em có tiền thì vẫn muốn quyên cho Cô Nhi viện hơn là mua nó. Em nói những lời kia chỉ là chọc anh chơi thôi, em thích nói lung tung cũng không phải anh không biết. Chứ em không có hám giàu, thích vật chất như vậy đâu, có ăn có uống có người thích, như vậy còn chưa đủ hạnh phúc vui vẻ sao?”

Biểu tình của Tiền Đường đầy vẻ không tin, “Thật sao?”

“Nói nhảm!”

“Nhưng không phải con gái luôn thích những thứ kỳ kỳ quái quái đó sao?”

“Thích là thích, mua là mua, ví dụ như anh thích một ngôi sao, chẳng lẽ anh nhất định phải lấy cô ấy về nhà?”

Tiền Đường dán lên mặt của tôi, nhẹ nhàng cọ, “Anh không lấy cô ấy, anh chỉ lấy em thôi.”

Tôi cười đẩy cậu ấy, “Đi đi đi, cấm giờ trò lưu manh!”

Thật ra thì tôi còn một vấn đề chưa hiểu, tiền mua túi của Tiền Đường là từ đâu mà ra? Sẽ không thật sự là hỏi xin mẹ cậu ấy chứ? Như vậy tội của tôi càng nặng hơn. Tiền Đường giải đáp vấn đề như sau: làm thêm, cô bé ngốc.

Tôi không tin, làm thêm cái gì có thể kiếm chừng này tiền? Tiền Đường khinh thường, tính cho tôi nghe, cậu ấy làm việc vặt cho giáo sư có thể nhận được một ít tiền, cộng thêm hai suất dạy kèm tại nhà, lại cùng sư huynh viết cái phần mềm ột công ty nhỏ, làm cộng tác viên ột tạp chí. . . . . Tổng cộng lại, không chỉ dư tiền mua túi, vẫn còn một khoản, đang định mua cho tôi một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

Tôi đếm trên đầu ngón tay, đếm nửa ngày cũng đếm không hết, cuối cùng chỉ có thể than thở: “Anh nha, tinh lực thật tràn đầy!”

Kết quả người này cắn lỗ tai của tôi cười nhẹ, “Tinh lực của anh tràn đầy cỡ nào, về sau em sẽ biết.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

36. Chương 36: Tuyệt Chiêu Che Mắt

Vốn tưởng rằng sóng gió về chuyện cái túi cứ như vậy trôi qua, không nghĩ tới mẹ của Tiền Đường chẳng hiểu sao lại biết được, bà đương nhiên là mất hứng, nhưng cũng không trực tiếp phê bình tôi, mà nói ẹ tôi biết. Kết quả mẹ cầm chổi lông gà đuổi tôi chạy vài vòng trong phòng khách, mãi đến khi tôi ôm đùi bà sâu sắc bày tỏ rằng tôi đã biết lỗi rồi, tôi nhất định sẽ thay đổi triệt để thành một con người mới, không phụ sự dạy dỗ của bà, thì mẹ mới xem như bỏ qua.

Phải nói dì Đường quả thực là lợi hại, bản thân không cần ra tay, cũng dạy được cho tôi một bài học. Vị mẹ chồng tương lai này vốn đã không đồng ý chấp nhận tôi, nay xem ra bà khẳng định lại càng không thích tôi, buồn quá đi. = =

Thật ra chuyện khiến cho tôi càng buồn hơn hiện tại còn đang ở phòng ký túc chờ tôi kia.

Tôi vừa bước một bước vào cửa ký túc xá, Trương Phú Bà liền nhào vào lòng tôi khóc đến là thê lương, thăm đến độ làm cho người ta nghe mà không đành lòng, đương nhiên, nếu cô nàng có thể nặn ra chút nước mắt, có lẽ sẽ càng giống thật hơn.

Tôi bắt đắc dĩ giơ hai tay ra vỗ đầu hàng, “Người đẹp à, tôi nợ tiền bà hay là vô lễ với bà đây?”

Trương Phú Bà tru lên: “Cốc Ca! Bà nhất định phải cứu tôi!”

“Vậy trước tiên bà cũng phải nói với tôi là chuyện gì xảy ra đã chứ?”

Kỳ thực không cần hỏi cũng biết, có thể khiến Trương Phú Bà điên cuồng như vậy, trên thế giới này chắc chẳng tìm nổi người thứ hai đâu. Nhắc tới Tiểu khủng bố, tôi thật đúng là không thể không bội phục anh ấy, bình thường thì giống như cái hũ nút, nói thêm một câu cũng vất vả, lúc cười còn đặc biệt không tự nhiên, thực khiến cho người khác cảm thấy muốn chọc ghẹo. Một người như vậy, không ngờ lại có thể một lần rồi lại một lần khiến cho Trương Phú Bà trở nên vô cùng điên cuồng, giống như người mất trí vậy, cái này nên gọi là gì nhỉ, chân nhân bất lộ tướng sao?!

Sự tình hiện tại cũng có liên quan đến Tiểu khủng bố, nhưng anh ta chỉ có thể coi là người gián tiếp chịu trách nhiệm thôi. Chuyện là nhóc Trương Phú Bà này cuối cùng cũng không che giấu nổi, bị cha mẹ cô nàng phát hiện ra đang yêu đương, chuyện này thật ra cũng bình thường, người làm cha mẹ đều là cáo già cả, nếu cô nàng mà gặp phải người mẹ như dì Đường, dám chắc sẽ còn điên cuồng hơn.

Đáng nhẽ, phát hiện thì phát hiện thôi, con gái cũng đã năm thứ ba đại học rồi, nói chuyện yêu đương cũng không có gì ngạc nhiên cả. Thế nhưng hai vị cha mẹ này quá nóng ruột, muốn đích thân tới xem xét một chút thì mới yên lòng, chứ ỷ y vào Trương Phú Bà thì không an tâm. Tiểu khủng bố là bảo bối của Trương Phú Bà, không có nghĩa là cũng là bảo bối trong mắt người khác, nhân phẩm Tiểu khủng bố thì thôi không nói, nhưng vấn đề là điều kiện gia đình khắt khe không phù hợp với tiêu chuẩn của cha cô nàng. Lần này nếu Tiểu khủng bố bị cha mẹ vợ phủ nhận, vậy cặp vợ chồng son này về sau chỉ có thể nín nhịn mà thôi. Càng làm cho người ta đau

đầu hơn là, gần đây lại có cái tên nhà giàu luôn quần quít lấy Trương Phú Bà, thằng nhóc kia mặt người dạ thú, ba mẹ cô nàng lại đặc biệt vừa lòng.

Trương Phú Bà nói tới đây, lòng đầy căm phẫn, “Con nhà có tiền thì rất giỏi à, thời nay nhà có của còn không bằng nông dân nữa là!”

Tôi mặt không biểu cảm đâm chọc cô nàng, “Bà cũng là con nhà có tiền đó.”

Trương Phú Bà lay lay cánh tay tôi làm nũng, “Cho nên, Cốc Ca à, bà phải giúp tôi !”

Tôi kinh ngạc, “Vụ này, tôi giúp được gì chứ?”

Ánh mắt Trương Phú Bà sáng lên, vẻ mặt sáng láng nói: “Vào thời điểm mấu chốt, tôi thông minh đột xuất, đã nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu — tìm đường sống trong chỗ chết!”

“Bà muốn giết Tiểu khùng bố hả?”

“Không phải, không phải,” Trương Phú Bà lôi kéo tôi ngồi xuống, nịnh nọt đầm bóp vai tôi, nhất định không có chuyện tốt rồi. Quả nhiên, người điên khùng này bắt đầu trình bày cái ý tưởng tìm đường sống trong chỗ chết của cô nàng, “Tôi nghĩ như vậy nè, trước tiên tìm một người đặc biệt không đáng tin cho cha mẹ tôi xem, lúc bọn họ cực kỳ không vừa lòng, Tiểu khùng bố liền xuất hiện ...”

“Hiểu rồi, nhưng mà... vụ này mẹ nó đến cùng là có quan hệ gì tới tôi ?”

“Bởi vì tôi nghĩ, đã đùa, thì phải đùa ác một chút. Lấy bọn con trai bình thường ra so với Tiểu khủng bố nhà tôi thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên, trọng điểm là cha mẹ đã sinh ra hoài nghi với cái nhìn của tôi, cho nên nói cách khác cũng Tiểu khủng bố bị liên lụy. Nhưng con gái thì sẽ không giống, hi hi hi.”

“Con, con gái?”

“Đúng vậy, trước hết tôi nói với cha mẹ tôi là người đồng tính, khiến cho bọn họ hết hi vọng với tôi, tiếp đó thì, kẻ đồng tính là tôi đây phát hiện bản thân vẫn có thể yêu thương đàn ông, nhưng chỉ giới hạn ở Tiểu khủng bố mà thôi! Cho nên, giữa một cô gái và Tiểu khủng bố chọn lấy một người làm con rể, người bình thường đều sẽ chọn Tiểu khủng bố, đúng không?”

Cái quái gì đây, ở đó mà chờ nhé! Tôi bắt đắc dĩ đẩy cô nàng ra, “Không phải là bà ngáp ghé tới tôi đấy chứ?”

“Bingo! Cốc Ca thật thông minh quá!”

“Khốn kiếp, bà đừng có lại đây!” Tôi né tránh Trương Phú Bà, hai tay che ngực, “Bà đó, không phải thực sự có hứng thú với con gái chứ?”

“Trừ phi Tiểu khủng bố nhà tôi là con gái, ha ha.”

“Vậy tại sao lại tìm tôi ? Từ Thiên Tài với Phạm Phong Tình đâu?”

“Bà nam tính hơn bọn họ.”

“...”

Lúc này tôi thật sự rất muốn cào vài phát lên gương mặt tươi cười của Trương Phú Bà cho hả giận, rõ ràng là đang muốn cầu cạnh tôi, kết quả lại còn làm cho tôi ầm ỨC như vậy! Hiện tại tôi là người có bạn trai, cái gì mà nam tính rồi khí phách, mấy chữ đó bà đây không biết chữ nào!

Khốn kiếp, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là — rất cuộc chỉ có cái loại đại não thảm hại vô cùng mới có thể nghĩ ra kiểu tuyệt chiêu che mắt này thôi! Trước tiên không nói tới Tiểu khủng bố khi biết chuyện này sẽ nghĩ sao, chỉ nói tới việc lừa gạt cha mẹ mình như vậy, thật không còn gì để nói! Hơn nữa, ngộ nhỡ cha cô nàng tưởng tôi mê hoặc con gái nhà ông, nổi giận tìm người tới tại axit vào mặt tôi thì sao...

Tôi rùng mình một cái, bất lấy túi xách chạy ra ngoài, chuyện hư hỏng thế này tôi không làm nổi, ai thích thì đi mà làm!

Ai biết được tuy rằng đầu óc Trương Phú Bà không linh hoạt, nhưng thân thủ lại làm cho người ta nhìn mà ngưỡng mộ, không đợi tôi bước ra khỏi cửa, cô nàng đã ôm chặt eo tôi, tóm tôi vào trong phòng, kêu gào đỉnh tai nhức óc, “Cốc Ca! Bà không thể không quan tâm đến tôi, hiện tại chỉ có bà mới có thể giúp tôi thôi!”

Tôi cầm lấy khung cửa không cho cô nàng đạt được ý định, “Mặc kệ! Đồng chí Trương Thiển à, phiền bà dựa trên nguyên tắc công bằng công chính công khai mà nói chuyện đảng hoàng với cha mẹ bà đi, con người Tiểu khủng bố rất đáng tin, chỉ cần bà kiên quyết một chút thì chẳng sợ bọn họ không đáp ứng.”

Trương Phú Bà lâm vào ngõ cụt, “Không được, tôi không thể mạo hiểm như vậy! Cốc Ca, tôi yêu Tiểu khủng bố, yêu anh ấy lắm!” Vừa nói vừa giả mù sa mưa quệt loạn lên quần áo của tôi, giống như

đang thật sự chảy nước mắt vậy, diễn xuất cũng quá chân thật đi, tôi nhìn không được quay đầu lại nhìn... Khốn kiếp, thực muốn khóc quá đi?

Con người ta sợ nhất là gặp người khác khóc, vừa khóc tôi liền bế tắc, huống chi nhóc Trương Phú Bà này bình thường cũng rất dễ khiến người khác thương yêu, lúc này lại khóc lóc nữa, tôi thật đúng là không biết làm sao. Cô nàng dường như đã mất kiểm chế, vừa khóc vừa lẩm bẩm “Tôi yêu Tiểu khỉ bố”, nhai đi nhai lại một câu, giống như là niệm kinh vậy.

Tôi vô lực thở dài, “Lần sau không được viện cái cớ này nữa.”

“Thật sao? Cốc Ca, tôi biết bà tốt nhất mà!” Cô nàng vừa nói xong, liền hôn đánh choẹt một cái lên mặt tôi .

Tôi cũng khóc: “Bà có thể lau sạch nước mũi trước hay không...”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

37. Chương 37: Trò Khôi Hài

Bởi vì xúc động nhất thời mà đáp ứng Trương phú bà, chờ tôi tỉnh táo lại muốn hối hận đã không còn kịp nữa rồi.

Tôi và Trương phú bà tay nắm tay đứng ở dưới ký túc xá. Lúc này đã là cuối mùa thu, khí trời chuyển lạnh, không khí thờ ơ ra đều trắng xóa. Lá cây bên đường cũng gần rơi sạch rồi, chỉ còn lại mấy cái lá khô ý chí kiên định bám trên ngọn cây, bị gió thu thổi lất lư.

Nhìn cảnh thu xào xạc trước mắt, tôi đột nhiên có một loại cảm giác bi thương gió hiu hắt hê, nước sông Dịch lạnh ghê.*

(*Nguyên văn câu thơ là Phong tiêu tiêu hê, Dịch thủy hàn do Kinh Kha ứng tác khi đi ám sát Tần Thủy Hoàn bên bờ sông Dịch thuộc nước Triệu, bạn Cốc Vũ ví tinh thần liều chết của mình với tinh thần của Kinh Kha :]])

Tôi và phú bà Trương dự định đi gặp ba mẹ cô ấy. Theo lời người này nói, tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, cho nên bọn họ nhất định phải tận mắt xem hai chúng tôi ân ái cỡ nào. . . . . Ân ái cái đầu bà!

Một anh đẹp trai đang đâm đầu đi tới. A, đúng là Tiền Đường!

Vốn là chuyện như vậy tôi cũng không có ý định báo với Tiền Đường, thứ nhất là quá ảm ỉ, thứ hai dù sao thân mật với bạn cùng

phòng một chút cũng không có gì, Tiền Đường. . . . . cũng sẽ không để ý chứ?

Cũng không biết hôm nay làm sao lại trùng hợp như vậy, bị chặn đầu khi vừa ra trận. Lúc này Tiền Đường cũng nhìn thấy chúng tôi, cậu ấy đi tới, vừa định nói chuyện, ánh mắt lại lạc xuống hai cái tay của tôi và Trương phú bà—— mười ngón đan nhau, ân ái trong truyền thuyết. =.=

Mặt của Tiền Đường nhất thời liền tối sầm xuống, còn mau hơn cả ảo thuật. Cậu ấy dùng lực đẩy tay hai chúng tôi ra, sau đó chen vào đứng giữa tôi và Trương phú bà, tách hai chúng tôi ra, ” Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em, Tiền Đường, cái đó. . . . .” Một chuyện điên khùng như vậy, giải thích rất phiền toái.

Trương phú bà đập bả vai Tiền Đường, “Anh đẹp trai, ư ờn bà xã dùng một chút.”

Tiền Đường xoay người qua như gà mẹ bảo vệ tôi ở phía sau, nguy hiểm nhìn Trương phú bà phía trước, “Không được!”

Trương phú bà rút cuộc hiểu ra, Tiền Đường đang ghen, vì vậy cô gái nhỏ này xù lông :“Ông ông ông ông nghĩ đi đâu vậy? Dù Cốc ca có biến thái, tui cũng sẽ không cùng biến thái với bà đâu!”

Cái gì? Lời khó nghe như thế bà cũng có thể nói ra khỏi miệng sao, rõ ràng là ngài yêu cầu tôi cùng biến thái với ngài mà. =.=

Tín hiệu báo động của Tiền Đường vẫn không chịu tắt, cậu ấy vẫn chen ngang giữa tôi và Trương phú bà như cũ, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu Vũ, rút cuộc tình huống như thế nào?”

Tôi đành phải giải thích mọi chuyện với cậu ấy, trọng điểm là khuếch đại tôi đã bất đắc dĩ như thế nào, bị cưỡng bách và bức hiếp ra sao.

Tiền Đường nghe xong thì cau mày, vừa định mở miệng, tôi vội vàng bưng kín cái miệng của cậu ấy trước, “Cái kia. . . . . Đã đáp ứng người ta rồi, thì phải làm nha, ai bảo em làm người quá nghĩa khí chi, hi hi hi. . . . .”

Tiền Đường kéo tay tôi ra, bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nhìn về phía Trương phú bà, cảnh cáo cô nàng: “Chỉ cho phép nắm tay, không cho hôn cô ấy.”

Trương phú bà cười, “Nếu tui muốn hôn thì sao?”

“Nếu bà dám hôn cô ấy, ” Tiền Đường trầm ngâm, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, tôi và Trương phú bà đều cùng nhìn lên trên, vừa đúng lúc tiểu khủng bố đang phơi quần áo, cậu ấy nhìn thấy ba chúng tôi đứng ở dưới lầu, còn nhiệt tình vẫy vẫy tay với chúng tôi. Tiền Đường nhìn tiểu khủng bố chăm chăm, cười lạnh, “Nếu bà dám hôn Tiểu Vũ, tui sẽ hôn cậu ta !”

Trương phú bà run rẩy, không còn gì để nói.

Tôi lôi kéo tay Tiền Đường, cảm thán: “Sao đột nhiên em lại có một loại xúc động muốn chảy máu mũi . . . . .”

Giọng nói Tiền Đường cứng ngắc mà tràn đầy tức giận, “Em đã chảy rồi.”

Tiếp theo là tiếng Trương phú bà rống giận: “Cốc ca, rốt cuộc bà đang suy nghĩ cái gì!”

Tôi thề tôi không có suy nghĩ về hình ảnh Tiền Đường ân ân ái ái cùng tiểu khủng bố, cũng không có suy nghĩ Tiền Đường và em gái Lam, càng không có suy nghĩ em gái Lam và Chu Văn Trùng. . . . .
o(͡ ▯ ͡)o

. . . . .

Trước đây tôi vẫn cho rằng Trương phú bà này ngoại trừ ăn uống vui đùa và gây phiền toái cho tiểu khủng bố ra thì những phương diện khác đều là đồ bỏ đi, hôm nay tôi mới phát hiện là tôi sai lầm rồi, mười phần sai.

Mẹ nó, người này không đi đóng phim thật là tổn thất lớn cho làng giải trí!

Ở bên ngoài còn nhón nháo bốn cọt tôi không đáng giá một đồng khiến tôi tự ti mặc cảm, đợi đến khi vừa vào cửa phòng ăn thì thay đổi cái rẹt, trong nháy mắt liền nhập kịch không cần bồi dưỡng tâm tình. Nhìn tư thế cô ấy luôn như có như không dính lên trên người tôi, lại xem đôi mắt lúc cô ấy nhìn tôi, tôi cũng sắp cho là cô nàng thật sự có ý gì với tôi.

Tuồng vui này còn náo nhiệt hơn so với trong tưởng tượng của tôi, may nhờ chúng tôi đang ở trong phòng bao riêng, không có người ngoài. Bác Trương tức giận tới mức run run, ba phen mấy bận giơ bàn tay lên muốn tát vào mặt Trương phú bà, cuối cùng cũng không xuống tay được. Tôi như chó Bắc Kinh sinh bệnh núp ở sau lưng Trương phú bà không dám nói lời nào, bớt giỡn, ông bác này không nỡ đánh con gái rượu của mình, không có nghĩa là không nỡ đánh tôi nha, một mớ canh súp nước uống linh tinh trên bàn, cái gì không thể dội lên trên mặt nha, vừa dễ dàng vừa tiện dụng.

Mặc dù ánh mắt bác Trương nhìn tôi giống như là muốn đem tôi ra lăng trì, tốt nhất là ngay cả vụn xương cũng không chừa lại, nhưng làm người chứng kiến, tôi nhìn cả nhà ba người bọn họ náo loạn thành như vậy, thật ra thì cũng không đành. Hai vợ chồng liều mạng hơn nửa đời người, chỉ có một đứa con gái bảo bối, mắt thấy sắp mất đứa con gái rượu trên tay một con nhóc, dù là ai cũng không chịu nổi. Mấu chốt là con gái cưng của các vị thật ra đã chọn cho các vị một đứa con rể tuyệt đối đáng tin, cần gì phải náo loạn như vậy!

Nhìn bác Trương giận đến trời đang rất lạnh cũng chảy mồ hôi, dì Trương lại càng không ngừng lau nước mắt, tôi nhin không nổi nữa, dứt khoát đứng ra: “Thật ra thì. . . . .”

Trương phú bà đã vượt lên một bước nói trước: “Thật ra thì chúng con đã quyết định ra nước ngoài kết hôn!”

Mẹ nó, bà chơi có phần hơi quá rồi đó! Tôi trợn mắt nhìn Trương Thiển một cái, đẩy cô nàng ra, “Thưa cô, thưa bác, thật ra thì con và Trương Thiển không có gì, cô ấy cũng không phải đồng tính luyến ái.”

Bác Trương giương mắt nhìn tôi, bởi vì tức giận, khuôn mặt của bác đã hơi vằn vẹo, nhìn rất là dọa người. Khóe miệng bác ấy đột nhiên nhếch lên cười, nói: “Thật ra thì hai đứa chỉ chọc bác chơi thôi, đúng không?”

Ặc, mục tiêu chủ yếu không phải là chọc bác chơi, nhưng tính chất thật ra thì không sai biệt lắm. . . . . Tôi do dự gật đầu một cái.

Bác Trương há miệng run rẩy chỉ vào cửa, rống giận: “Hai đứa, lập tức rút cho tôi !”

“Bác à, bác phải tin con, con thật sự không có lừa bác. . . . .”

“Cút!”

Đổ mồ hôi, chẳng lẽ tôi trời sanh đã có gương mặt đồng tính luyến ái à, tại sao ngài lại không tin tưởng tôi chứ. . . . . Trương phú bà lôi tôi chạy ra khỏi phòng ăn. Tôi cảm thấy hai chúng tôi hôm nay thật sự là hơi quá đáng, ba mẹ muốn tốt cho con có lỗi gì, tại sao chúng tôi lại khiến bọn họ phải khổ sở như vậy?

Trương phú bà không ngốc, cô ấy cũng nhìn ra tôi đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt của con nhóc này cũng không khá hơn tôi mấy. Cô nàng dừng lại, kéo tay tôi, vẻ mặt như đưa đám nói: “Cốc ca, tui biết tui làm như vậy là không đúng, nhưng mà tôi sợ, thật đó, tôi sợ lắm!” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

Lòng tôi mềm nhũn, ôm cô ấy, xoa đầu, “Được rồi, được rồi! Không có chuyện gì đâu, lần này bọn họ nhất định có thể tiếp nhận tiểu khủng bố. Nhưng về sau không cho lừa gạt ba mẹ nữa.”

Trương phú bà nũng nịu như đứa bé, “Ừ!”

Tôi vừa định an ủi mấy câu nữa, từ xa lại nhìn thấy vợ chồng bác Trương từ trong tiệm ăn đi ra. Bọn họ cũng nhìn thấy chúng tôi, bác Trương thiếu chút nữa ngã lảo ra, cuối cùng bác ấy lắc đầu đi ra ngoài.

Tôi im lặng, lần này có nhảy sông cũng rửa không sạch.

o(ノ □ ヽ)o

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

38. Chương 38: Khụ

Chiến tranh lạnh giữa Trương Phú Bà với cha mẹ cô nàng kéo dài hơn nửa năm, thật ra thì chủ yếu là với cha cô ấy thôi, chứ mẹ cô ấy thỉnh thoảng còn liên lạc điện thoại, tuy rằng đa phần là oán giận, nhưng sự quan tâm lo lắng trong đó đến kẻ ngu cũng nhìn thấy được.

Những ngày tháng gây họa của hai chúng tôi trôi qua cũng không quá tốt, mỗi lần tôi lấy hết dũng khí muốn nói ra chân tướng sự thật với bác Trương, rồi lại sợ sau khi bác ấy biết chúng tôi làm loạn như thế sẽ càng tức giận thêm. Cũng may trái tim bác ấy tương đối khỏe mạnh, bằng không bị con gái cứng lờn gặt như vậy, không khéo đã phát bệnh vài lần mất rồi. Vì thế chúng tôi dần dần từ “không muốn nói ra chân tướng” đến hiện tại đã phát triển thành “không dám nói ra chân tướng”, cả ngày đều vô cùng lo sợ, Trương Phú Bà ban đêm nói mơ cũng từ “Anh hôn lại em một cái đi” biến thành “Cha, con sai rồi, đừng đánh vào mặt”, 囧 càng thêm 囧.

Đương nhiên, con nhóc kia còn chịu áp lực lớn hơn tôi, bởi vì cô nàng còn phải gặt cả Tiểu khủng bố nữa. = =

Nhưng thật ra giấu giếm không được bao lâu, chỉ số thông minh của Tiểu khủng bố vô cùng không cân xứng với bề ngoài, mắt thấy bạn gái mỗi ngày đều khổ não, chỉ đôi ba câu liền lòi ra được chân tướng. Sau khi hiểu rõ sự thật, Tiểu khủng bố rất buồn rầu. Anh ấy không thể trách Trương Phú Bà, bởi vì tất cả mọi việc cô ấy làm đều

vì anh; anh ấy cũng không thể trách bác Trương, bởi vì thân làm một người cha, vì con gái mình tìm nơi chốn đáng tin cậy là chuyện vô cùng hiển nhiên, tuy rằng bọn họ lý giải từ “Đáng tin” có hơi lệch lạc. Vì vậy, Tiểu khủng bố u ám chỉ có thể tự trách mình không đủ mạnh mẽ mà thôi, haiz đứa trẻ đáng thương.

Được rồi, Trương Phú Bà đương nhiên sẽ không cho rằng Tiểu khủng bố không đủ mạnh mẽ, cô nàng cảm thấy anh ấy đã rất mạnh mẽ rồi, hơn nữa về sau sẽ lại càng giỏi giang hơn nữa. Sao, bạn hỏi lý do à? Ha ha, đó là cái gì vậy, có ăn được không?

Như đã nói ở trên, đàn ông mà, áp lực chính là động lực, Tiểu khủng bố là một người lợi hại như vậy, có bác Trương thúc giục mỗi giây mỗi phút, tin rằng anh ấy nhất định sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn. Nhìn trời... Thường xuyên ở cạnh Tiền Đường, tôi phát hiện tôi nói chuyện càng ngày càng có logic, ít nhất so với mấy tên điên đảo vì yêu đương thì giỏi hơn nhiều lắm. = =

Tất cả mọi người đều khuyên Trương Phú Bà nhanh chóng giải thích rõ ràng mọi chuyện với cha mình, cô nàng lại luôn không biết làm sao để mở miệng. Chuyện này không hiểu sao lại bị tư vấn viên biết được, vị tư vấn viên này... Ặc, vị tư vấn viên này kỳ thật chính là một tên yêu nghiệt, thật sự đó. Người bình thường đứng trước mặt anh ta tựa như bị gắn máy đọc ý nghĩ vào não vậy, nghĩ cái gì cũng đều trốn không thoát ánh mắt của anh ta. Hơn thế, mồm miệng người này còn đặc biệt trơn tru, nói chuyện tuy rằng không nhiều lắm, nhưng toàn thốt ra những câu đâm trúng chỗ hiểm, mặc kệ là tư tưởng vắn vẹo đến đâu, anh tôi đều có thể bẻ thẳng lại, đương nhiên, thao tác ngược lại cũng không phải là không thể, chỉ cần anh ta thấy vui.

Người này tuyệt đối chỉ có thể đưa lên cúng bái, chứ không thể thân cận, các sinh viên khoa vật lý đều sợ hãi anh ta, mặc dù bộ dạng anh ta đẹp trai, thế nhưng nhóm nữ sinh háo sắc lại đều tránh xa, dù sao khoa vật lý cũng chẳng thiếu trai đẹp, ngay cả “khóm cỏ thơm của trường” cũng ở khoa bọn họ. (T_T Tiền Đường là của tôi, của tôi !)

(nguyên văn là 校草 – giáo thảo: kiểu như nữ là đóa hoa của trường, thì nam là cỏ vậy ^^!)

Ặc, nói đến đâu rồi nhỉ? A đúng rồi, đến đoạn tư vấn viên yêu nghiệt để mắt đến Trương Phú Bà. Vị tư vấn viên này cũng không làm cái gì, chỉ gọi Trương Phú Bà lên nói chuyện mà thôi, chẳng qua vì thanh danh bên ngoài của người này, nên kẻ ưa mềm nắn rắn buông như Trương Phú Bà giờ phút này đây cũng không dám nói láo chữ nào, hỏi gì đáp nấy, phun ra tất cả những việc bản thân đã làm, còn tặng kèm thêm một đoạn về tôi . o(ノ □ ヽ)o

Trương Phú Bà lo lắng đề phòng nửa tháng, tư vấn viên thế nhưng cũng không tiếp tục ra tay với cô nàng. Ngược lại còn nói chuyện điện thoại với cha cô ấy mấy lần, lúc dì Trương gọi điện thoại cho con gái cũng khen vị tư vấn viên này một thôi một hồi, chỉ thiếu chút nữa là nói ra “Con đá Cốc Vũ mà theo tư vấn viên này cho rồi”, 囧.

Đến cuối kỳ, mấy chuyện linh tinh này chúng tôi đành phải bỏ qua một bên, chuyên tâm ứng phó với kỳ thi. Môn cuối cùng thi xong, tôi chạy ra khỏi trường thi, vốn tưởng Tiền Đường sẽ ở bên ngoài chờ tôi, không nghĩ tới... quả thật có người chờ tôi, nhưng lại là bác Trương!

Haiz, cái gì phải tới rồi cuộc đã tới. Trục giác nói cho tôi biết, bác ấy tới là yêu cầu tôi chia tay với Trương Phú Bà, hơn nữa nhất định sẽ hào phóng xuất ra chút phí chia tay, rất có khả năng sẽ có câu “Điều kiện tùy cô đưa ra” ...

Nhưng mà sự thật chứng minh, trục giác là thứ không thể tin tưởng. = =

Bác Trương tìm một nơi ít người qua lại, đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện của hai đứa... tôi đã nghĩ rồi.”

Sau đó thì sao? Yêu cầu chúng tôi chia tay nhanh đi, van xin bác, tôi thật sự đã chịu đủ rồi!

Bác Trương thở dài, vẻ mặt nặng nề: “Chẳng ai hi vọng nhìn thấy con mình là người đồng tính luyến ái, nhưng chuyện cũng đã phát sinh rồi, chúng tôi cũng không thể lảng tránh. Tôi chỉ có một đứa con là Tiểu Thiên thôi...”

Bác à, nói vào trọng điểm đi!

Ông lắc lắc đầu, “Cho nên, Cốc Vũ, có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi không?”

Ha ha, rồi cuộc đã tới rồi, tôi hào phóng gật gật đầu, “Bác nói đi, yêu cầu gì?”

Ông trịnh trọng nhìn tôi, “Nhờ cô chăm sóc tốt cho Tiểu Thiên.”

Tôi: “...” Cái, cái gì?

Bác Trương không để ý thấy tôi đã bị sét đánh đứng hình rồi, cứ thế tự lảm bảm: “Tôi cũng không phải là người không thấu tình đạt lý

như vậy. Thay vì ép nó không cam tâm tình nguyện gả ột người đàn ông rồi cả đời khổ sở, chi bằng cứ theo như mong muốn của nó, phụ nữ cũng được, đàn ông cũng thế, chỉ cần nó vui vẻ là được. Nếu tôi muốn tốt cho nó, thì nên để nó được hạnh phúc. Mà cái gì là hạnh phúc chứ, bản thân vui vẻ, lại không làm hại đến người khác, có lẽ đây mới là hạnh phúc?”

Kết thúc bài luận về hạnh phúc, bác Trương lại bắt đầu nói đến tôi: “Tiểu Thiên thường xuyên nói về cô với tôi, nói lúc bình thường cô đối với nó tốt lắm. Ở trong mắt tôi, cô thoát nhìn giống cái loại cầu thả tùy tiện, nhưng kỳ thật là người rất hiểu biết cũng rất trưởng thành, Tiểu Thiên cần một người như vậy chăm sóc. Nó tốt nghiệp xong có thể muốn xuất ngoại, cô sẽ đi cùng chứ?”

Bác à, tôi học khoa tiếng Trung đó được không, ra nước ngoài làm gì có tiền đồ chứ. Hơn nữa, con gái ngài xuất ngoại là vì muốn theo đuổi đàn ông ... A, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là — ngài có thể đừng đột nhiên sáng suốt như vậy hay không ... T_T

Lúc máu chốt tôi lại bộc phát, trong cái khó ló cái khôn, cười lạnh nói: “Bác à, con gái ngài không cần cháu nữa rồi, cô ấy rất hạnh phúc một nam sinh! Ô ô ô...” Nói xong những lời này, tôi liền bụm mặt chạy đi. (=))) ai dám bảo Tiểu Vũ ngốc nhỉ, lúc cần vẫn khôn hơn cáo)

Xin hãy gọi tôi là Cốc đại minh tinh, hà hà hà. ^__^

...

Tôi tìm được Tiền Đường trong phòng thí nghiệm, cậu ấy vừa mới bị giáo sư kêu lên dạy dỗ một lát, hiện tại đang đứng ở trước cửa sổ ngăn người. Gió hè thổi tới, áo sơmi trắng của cậu ấy khẽ

lay động trong gió, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vẻ xa cách... Đàn ông nhà tôi lúc gần người cũng đẹp trai như vậy, thật bó tay !

Tôi lặng lẽ đi đến phía sau, kiễng chân che mắt cậu ấy, “Đoán, đoán xem là ai?”

Tiền Đường nhếch miệng cười, “Là bà xã của anh.” Cậu ấy nói xong, kéo tay của tôi xuống, đưa tới bên môi hôn.

Tôi đỏ mặt rút tay về, thở dài. Vì sao mỗi lần tôi muốn đùa giỡn cậu ấy, cuối cùng kẻ bị đùa giỡn lại là tôi ? o(╯□╰)o

Tiền Đường xoay người, một tay đỡ thắt lưng tôi, một tay nhẹ nhàng kéo kéo cái mũi tôi, “Thi thế nào rồi?”

“Còn phải hỏi sao, em là ai chứ. A, em kể cho anh nghe, vừa rồi em đã làm một chuyện cực kỳ bảnh!” Tôi đem chuyện với bác Trương lúc nãy nói cho Tiền Đường, “Thế nào, em lợi hại chưa?”

Tiền Đường hôn lên mặt tôi một cái, “Bà xã, thật là lợi hại!”

Tôi đắc ý, giống như con Khổng Tước kiêu ngạo, lôi kéo Tiền Đường đi ra ngoài, “Giáo sư tìm anh nói cái gì ?”

“Hỏi về sau anh có tính toán gì không.”

“Sau đó thì sao?”

“Ông ấy đề nghị anh xuất ngoại.”

“Chuyện tốt đó, hiện tại anh học tiếng Anh cũng không kinh khủng như lúc trước, thử một chút xem.”

Tiền Đường cúi đầu không nói chuyện.

Tôi cảm thấy lạ, hỏi cậu ấy: “Sao vậy, anh không muốn đi?”

Tiền Đường buồn bực lên tiếng: “Em bỏ được anh sao?”

A a, thì ra là vì chuyện này. Người này, mắt thấy cũng hai mươi tuổi rồi, làm sao vẫn giống như trẻ con vậy. Tôi kéo vai cậu ấy, cười nói: “Đương nhiên bỏ được.”

Vẻ mặt của Tiền Đường hết sức rối rắm, “Nhưng anh luyến tiếc em.”

Tôi đành phải khuyên nhủ, “Em nói em bỏ được anh cũng tin sao? Nhưng mấu chốt là anh không thể vì tình cảm mà làm trễ nãi tiền đồ.” Hơn nữa, nếu dì Đường biết anh vì luyến tiếc bà xã mới không xuất ngoại, không chừng sẽ nảy sinh ý định chém chết em mất.

Tiền Đường đáp: “Tiền đồ với xuất ngoại căn bản không có quan hệ tất yếu, tai họa từ nước ngoài trở về cũng không ít. Chỉ cần là nhân tài, ở nơi nào cũng như nhau.”

Tôi vỗ vai cậu ấy, “Tài ăn nói không tệ, nhân tài.”

Tiền Đường nhú mày, “Chỉ cần tìm được con đường thích hợp với mình, ai có thể trở thành nhân tài.”

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trang của Tiền Đường, tôi không nhịn được cười, “Anh đẹp trai à, anh tìm được con đường thích hợp với mình chưa?”

Tiền Đường cắn lỗ tai tôi một cái, “Em nói xem?”

Kỳ thực cũng chẳng cần hỏi nhiều, nói đến đây cũng thấy bản thân Tiền Đường đã có chủ ý rồi, hơn nữa đã trải qua suy nghĩ sâu xa rồi mới ra quyết định. Cậu ấy không giống tôi, cứ xúc động lên là việc ngốc nghếch gì cũng dám làm, tể bào não của cậu ấy thuộc loại mặc cho dùng bao nhiêu cũng vẫn dư thừa, nghĩ cái gì cũng thích nghĩ đến một hai ba bốn năm sáu bảy đường, hơn nữa một khi ra quyết định rồi, đều không dễ mà thay đổi.

Quên đi, mặc kệ nó. Người đàn ông nhà tôi thông minh lại tài giỏi, có chuyện gì mà cậu ấy làm không được chứ!

Bất quá... Được rồi, cũng bởi vì tôi khuyên cậu ấy xuất ngoại, hơn nữa còn nói tôi bỏ được cậu ấy, kết quả tên nhãi này liền hơi mất hứng, buổi tối cắn miệng tôi đến sắp chảy máu luôn ... A nhất định là loài sói mà!

KHẨU VỊ NẶNG

Tiểu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

39. Chương 39: Lưu Manh

Nghỉ hè, tôi tìm chỗ thực tập, làm biên tập ở tòa soạn. Mặc dù bận rộn, nhưng rất là thú vị, các đồng nghiệp cũng rất thân thiện với tôi. Điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là có một anh trai gọi Tiểu Đa luôn có thể tùy thời tùy chỗ xuất hiện ở trước mặt tôi, có khi còn mang bữa sáng mua cà phê cho tôi. Tôi cũng không ngốc, dĩ nhiên biết anh ấy có ý gì, vì vậy tôi đã rất nhiều lần ám hiệu với anh ấy tôi có bạn trai rồi, cuối cùng cơ hồ người của cả tòa soạn đều biết tôi có anh bạn trai đẹp trai vô địch vũ trụ, làm cho tôi giống như một kẻ khoe khoang cuồng tình. o(∩ □ ∪)o

Đáng giận nhất là, anh trai này hoàn toàn không coi Tiền Đường ra gì, liếc nhìn bằng nửa con mắt, không đúng, là liếc nhìn bằng một phần tư con mắt.

Anh trai này dáng dấp rất thú vị, anh ấy có gương mặt hình thang, mắt cũng không biết là có bị bệnh tăng nhãn áp hay lé lác gì không, tóm lại lúc nhìn người ta luôn có cái gì đó không ổn. Nụ cười của anh ấy tương đối thâm hiểm, bất kể cao hứng bao nhiêu, lúc anh ấy cười cũng làm cho người cảm thấy giống như là đang phúng điếu, lạnh cả sống lưng.

Dĩ nhiên, trông mặt mà bắt hình dong cũng không phải là tác phong của thanh niên tiến bộ. Nhưng người anh em này đã dùng chính bản thân mình chứng minh đầy đủ một thành ngữ: trong ngoài như một. Cũng không phải nhân phẩm anh ấy quá kém cỏi, chính là.

. . . . . lạnh, anh ấy đi tới đâu thì mọi người ớn lạnh tới đó, nhưng anh ấy lại không hề hay biết. Tôi gặp anh ta liền muốn đi vòng qua đường khác, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy tôi là anh ta bám dính lấy, cũng không biết rốt cuộc anh ấy yêu thích tôi ở điểm nào, để tôi sửa không được sao!

Tôi vốn định coi anh ta như không khí không thêm lý tới, dù sao chẳng qua cũng chỉ kaf đi thực tập, qua thời gian này cả đời mọi người không qua lại với nhau nữa, tôi sẽ được thanh tịnh thôi. Kết quả người này càng ngày càng quá đáng, giờ tan tầm liền lặng lẽ theo đuôi tôi . Tôi còn tưởng rằng chúng tôi thuận đường, chờ đến khi về gần tới khu nhà tôi liền cảm thấy không được bình thường. Tôi sợ quá, mặc dù thân thể nhỏ bé của ngài kia có vẻ chịu không nổi một cước của tôi, nhưng tôi dầu gì cũng là phụ nữ, ngài có thể đừng dùng chiêu sắc lang này làm tôi sợ được không?

Bất đắc dĩ, tôi đành phải triệu hồi Tiền Đường ra. Cũng không biết người này gần đây đang lén lút làm gì với đám bạn học, cả ngày loay hoay không thấy bóng dáng, hôm nay may mà cậu ấy ở nhà, vừa nhận được điện thoại liền chạy như bay đến, không ngờ chạy bằng hai chân cũng có thể chạy nhanh đến vậy. Hiệu suất làm việc của Tiền Đường từ trước đến giờ luôn kinh người, cậu ấy chạy đến trước mặt tôi liếc nhìn sau lưng liền hỏi Tôi: “Là cái bánh rán đó?”

Ặc, bánh rán? Phụt ha ha ha! Bánh rán! Tiền Đường anh thật là tài tình! Đúng, chính là cái bánh rán đó!

Tiền Đường không nói hai lời xông lên chặn cái bánh rán đó lại đánh. Nói thật đây là lần đầu tiên tôi thấy Tiền Đường đánh người, trước mười tuổi thì không tính. Lúc thăng nhãi này vận động đầu óc tuyệt đối không động chân tay, dĩ nhiên, người bị cậu ấy tấn công

bằng đầu óc sẽ đặc biệt hi vọng thứ cậu ấy động chính là chân tay .
=. =

Tiền Đường đánh người đánh rất chăm chú, bánh rán khoa trương kêu thảm, tựa như có người cầm dao cắt thịt anh ta. Mặc dù nhìn bạn trai vì giúp tôi vận dụng võ lực với người khác là một chuyện làm cho tôi rất cảm động, nhưng tôi nghe tiếng anh chàng kia kêu thảm thiết thật đúng là không đành lòng, vì vậy đi tới kéo Tiền Đường, “Tiền Đường, thôi, còn đánh nữa anh ấy chết mất.”

Tiền Đường nhẹ nhàng tránh tôi ra, tiếp tục chiến đấu, “Không có chuyện gì đâu, anh đánh rất kiềm chế, bảo đảm chỉ đau không chết được!”

Tôi dở khóc dở cười, “Đây là đồng nghiệp của em.”

“Ráp tâm bất lương, mượn việc công làm việc tư, phải dạy dỗ nhiều hơn.”

Bên này đang huyên náo rối loạn, thỉnh thoảng một giọng nói nghiêm nghị vang lên: “Làm gì đấy! Tiền Đường, tại sao con lại đánh nhau?!”

Mồ hôi tôi lập tức liền túa ra, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng: “Dì Đường. . . . .”

Tiền Đường thấy là mẹ mình, đành phải dừng lại. Cậu ấy đứng thẳng thân thể, đá đá bánh rán trên mặt đất, “Anh có thể lăn.”

Bánh rán từ dưới đất đứng dậy chạy vội đi xa, hoàn toàn không giống như là người mới vừa bị đánh. Tiền Đường nhú mày cười với tôi, “Em xem, anh nói anh ta không sao mà.”

Dì Đường kiềm chế cơn giận nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Tôi vội vàng giải thích: “Dì, là như thế này. . . . .”

Dì Đường cắt ngang lời tôi, “Tôi không hỏi cô.”

Một câu chưa kịp nói nghẹn ngang trong cổ họng, lên không nổi xuống không được, thật khó chịu. Dì Đường lại chuyển hướng nhìn Tiền Đường, “Con theo mẹ trở về.”

Tiền Đường ngoan ngoãn đi theo sau lưng mẹ mình, đi vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn tôi, ngón trỏ cùng ngón giữa đặt lên trên môi, tặng tôi một nụ hôn gió.

Tôi biết cậu ấy đang an ủi tôi, người địa cầu ai cũng biết mẹ cậu ấy không muốn gặp tôi, chỉ vì ngại thể diện của ba mẹ tôi, nên cũng không tiện mặt nặng mày nhẹ với tôi. Hôm nay là lần đầu, nếu đây là bắt đầu, chỉ sợ chờ tôi thật sự thành con dâu của dì, sẽ còn có chuyện kích thích hơn?

Ưu thương. o(╯ □ ╰)o

Vì vậy tôi ưu thương quá độ liền làm một chuyện rất bựa. Tôi lấy một cái chậu inox áp lên trên cửa nhà Tiền Đường, lỗ tai dính vào đáy chậu, muốn nghe xem hai người bọn họ đang nói cái gì.

Tiền Đường và mẹ cậu ấy là cùng một loại người, am hiểu sức mạnh của sự lạnh lùng, dù hai người gây gổ, cũng giống như là đang nói chuyện. Tôi và mẹ tôi không giống bọn họ, dù hai chúng tôi đang nói chuyện, cũng như là đang gây gổ. .=

Dì Đường hỏi tại sao Tiền Đường đánh nhau, Tiền Đường trả lời là bảo vệ bạn gái của mình. Không ngoài sở liệu, dì Đường nổi giận, quở trách Tiền Đường một phen, mặc dù không nói đến tôi, nhưng ai cũng có thể đoán được thật ra dì ấy đang bóng gió biểu đạt sự bất

măn đối với tôi, bởi vì dì lặt lại những món nợ cũ của Tiền Đường đều có phần tôi tham dự, đại ý là là tôi dạy hư Tiền Đường.

Quay mặt, Tiền Đường vốn đã rất hư rồi mà! >_

Tiền Đường liền bắt đầu đàng hoàng nhận lỗi, chuyện này là do con sai lầm rồi, may có Tiểu Vũ nhắc nhở con, chuyện này con cũng làm sai, ai bảo con không nghe lời Tiểu Vũ. . . . .

Dì Đường cười lạnh: con còn che chở cho nó.

Tiền Đường cũng cười lạnh: bà xã con, con không che chở, còn có thể trông cậy vào ai?

Tiếp theo đó là tiếng sập cửa.

Tôi ở cửa ra vào nghe mà hết sức rối rắm, Tiền Đường càng che chở tôi, dì Đường sẽ càng tức giận đúng không? Nhưng nếu anh ấy không che chở tôi, tôi lại rất khổ sở. . . . . Thật là một vấn đề khó xử, ưu thương nhìn trời.

Cửa đột nhiên bị mở ra, tôi không đề phòng, cả người mang theo cái chậu lăn vào nhà Tiền Đường. Mất mặt quá! Tôi vội vàng dùng chậu che mặt.

Tiền Đường ôm ngang tôi từ dưới mặt đất lên, động tác này hết sức mờ ám, mặt của tôi khăng định lại đỏ rồi, lần này tôi càng không dám lấy chậu ra.

“Tiểu Vũ?” Tiền Đường cúi đầu thổi hơi bên tai tôi, làm cho tôi nhột nhột vô cùng, cổ không nhìn được rụt một cái.

Tiền Đường hạ thấp giọng, dục dõ nói: “Tiểu Vũ, ở nhà em hay là nhà anh?”

Tôi vén chậu lên, “Tiền Đường, anh muốn làm gì!”

Tiền Đường nắm lấy cơ hội hôn tôi, cười nói: “Không làm gì, tâm sự thôi, ” Cậu ấy dừng một chút, lại hỏi, “Em cho rằng anh sẽ làm cái gì?”

Mặt già của tôi đỏ lên, đập chậu lên đầu cậu ấy, “Anh có thể buông em xuống trước hay không?”

“Không thể.”

“ . . . . . Lưu manh.”

“Anh vừa mới giúp em dạy dỗ lưu manh, cảm ơn anh thế nào đây?”

“Cảm ơn cái gì nha, đây là nghĩa vụ của anh mà ưm . . . . .”

Một lát sau, tôi hất móng vuốt của Tiền Đường ra, “Sắc lang, a, đừng sờ loạn!”

“Tiểu Vũ.”

“Ừ?”

“Tiểu Vũ.”

“Ừ.”

“Tiểu Vũ.”

“Mẹ nó, anh kêu xong chưa!”

“Tiểu Vũ, đừng sợ.”

“Nói nhảm.”

“Có anh đây.”

“Nói nhảm!”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

40. Chương 40: Mỹ Nam Kế

Bởi vì bánh rán náo loạn một trận như vậy, nên Tiền Đường liền khăng khăng muốn đón tôi tan tầm mỗi ngày. Tôi biết gần đây cậu ấy bận rộn, nói cũng lạ, lúc này cũng nghỉ hè rồi, giáo sư cũng về nhà dưỡng sức rồi, không biết tên nhóc này cả ngày đều mải mê cái gì nữa, có đôi khi tôi nhin không được hỏi han, cậu ấy luôn muốn nói lại thôi cả nửa buổi, cuối cùng vung tay lên, “Nói em cũng không hiểu.”

Này này này, ngài làm bộ cái gì chứ, để tôi giảng một chút về Alexeevich Ostrovsky với Khổng Thượng Nhâm cho ngài nghe, tôi cam đoan ngài cũng nghe không hiểu. (Alexeevich Ostrovsky, Khổng Thượng Nhâm: các bác này là danh nhân ngành văn học ạ ^^)

Toát mồ hôi, lạc đề lạc đề, nói đến chỗ nào rồi nhỉ ... Đúng rồi, Tiền Đường muốn đón tôi tan tầm, tôi không đồng ý. Kết quả tên nhóc này mặc kệ, khăng khăng cho rằng đây là nghĩa vụ mà cậu ấy, thân là người đàn ông của tôi phải thực hiện. Tên nhóc này có một điểm rất không tốt, đó là một khi đã hạ quyết tâm làm chuyện gì, người khác khó lòng mà lay chuyển được quyết định của cậu ấy, đầu còn cứng hơn cả khoan kim cương.

Vì thế, sau hàng ngàn hàng vạn lần tôi căn dặn cậu ấy không được đến, lúc tan tầm vẫn thấy bóng dáng cậu ấy đứng chình ình dưới lầu công ty, đối với chuyện này tôi cũng chẳng bất ngờ lắm.

Tiền Đường ở dưới lầu đợi khoảng chừng mười mấy phút đồng hồ, chỉ trong mười mấy phút này thôi, cậu ấy đã bị đồng bào các khu vực phụ cận mãnh liệt vây xem, thế là từ đó về sau, trong tòa soạn chẳng còn ai dám nói tôi ba hoa nữa. = =

...

Cứ như vậy qua vài ngày, kỳ thực tập của tôi kết thúc. Ngày thứ hai sau khi lấy được chứng nhận thực tập, trời nổi cơn mưa to, không thể ra khỏi cửa, tôi cảm thấy nhàm chán nằm lỳ ở trên giường xem phim truyền hình. Nam diễn viên trong phim đều không đẹp trai bằng Tiền Đường nhà tôi, hi hi.

Đang xem đến mơ màng muốn ngủ lại có người gõ cửa. Tôi mở cửa ra xem, nhất thời bị dọa đến tỉnh táo lại rất nhiều. Đứng ngoài cửa là Tiền Đường, trong tay đang cầm dù che mưa, kỳ lạ ở chỗ, người anh em này trong tay có cầm dù, nhưng lúc này cả người đều ướt đầm, tóc và quần áo còn nhỏ nước tí tách.

Tôi kinh hãi, chỉ chỉ cậu ấy, lại chỉ chỉ cây dù, hỏi: “Cây dù của ngài làm bằng lưới đánh cá sao?”

Tiền Đường phì cười, cười như đứa trẻ. Cậu ấy không nói gì, chỉ cười nhìn tôi, ánh mắt sáng lấp lánh.

Bởi vì đã quen thấy vị thiên tài này thỉnh thoảng lại tự dừng động kinh, cho nên lúc này tôi nhanh chóng khôi phục như bình thường, đẩy cậu ấy về nhà, “Nhanh trở về tắm rửa một cái rồi thay quần áo, cẩn thận bị cảm đó!”

Tiền Đường đột nhiên vứt bỏ cây dù, kéo tôi vào trong lòng ôm chặt. Cái ôm này thật sự là không thoải mái cho lắm, trên người cậu

ấy còn nhỏ nước nữa chứ, lồng ngực lại nóng nóng, khiến tôi cảm thấy như có một cái thảm bị thấm nước chưa được hong khô đang quấn trên người vậy, kỳ quặc khỏi phải nói. Xem ra tên nhóc này còn chưa hết động kinh, tôi đành phải dùng sức đẩy cậu ấy, “Nhanh đi thay quần áo, bị cảm sẽ không cho chạm vào em!”

Tiền Đường xám xịt rời đi, qua không đầy mười phút, lại chạy tới đập cửa nhà tôi. Tôi mở cửa ra chặn cậu ấy lại, nghiêng đầu quan sát cậu ấy, ừm, tên nhóc này đã thay quần áo khô rồi, nhưng trên người vẫn tỏa ra chút hơi ẩm. Tôi ghét bỏ đẩy cậu ấy, “Tắm rửa chưa?”

“Tắm rồi.” Tiền Đường vịn vào khung cửa bất động.

Tôi đành phải cho cậu ấy vào, “Hôm nay anh phát điên cái gì vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ là... cao hứng thôi.” Tiền Đường lôi kéo tôi ngồi lên sofa, từ lúc cậu ấy tiến vào, nụ cười kia vẫn không tắt.

“Nhặt được tiền? Chia mau chia mau.” Tôi nói xong, chìa tay về hướng cậu ấy.

Tiền Đường cầm lấy tay tôi cọ nhẹ lên mặt mình, cười rất hạnh phúc, cũng thật ngốc nghếch, “Hôm nay đã giải quyết được một vấn đề khó khăn, hơn một tháng nay, bọn anh đều bị nó làm cho sút đầu mẻ trán.”

“Nói xem, rốt cuộc mọi người đang làm cái gì vậy? Có thể dùng ngôn ngữ phổ thông một chút giải thích cho em hay không?”

Tiền Đường suy nghĩ một chút, đáp: “Thật ra thì chính là một nền tảng giả lập, có công dụng rất lớn. Thứ này vẫn luôn bị nước ngoài

độc quyền, người Trung Quốc nếu muốn dùng phải trả rất nhiều tiền. Bọn anh muốn làm một cái có chi phí thấp hơn một chút, để cho người Trung Quốc khỏi phải bị người phương Tây chèn ép. Ý tưởng này ban đầu là do giáo sư đề xuất, nhưng không được duyệt, anh và mấy sư huynh đều cảm thấy rất hứng thú, nên tự mình từ từ thực hiện. Vốn chỉ muốn thử nghiệm một chút thôi, nhưng hiện tại xem ra khả năng thành công là rất lớn.”

Tôi mê man lắc đầu, “Nghe không hiểu.”

Tiền Đường giữ gáy tôi, khẽ hôn lên khóe miệng của tôi, “Vậy chúng ta nói chuyện khác nhé?”

Tôi ôm đầu cậu ấy, cười khanh khách, “Nói chuyện gì?”

Nụ hôn của Tiền Đường chậm rãi dời đến phía sau, cuối cùng, cậu ấy ngậm lấy tai tôi, “Nói về chuyện em nên khen thưởng anh thế nào.”

Tôi thử đẩy cậu ấy ra, “Vậy anh muốn cái gì?”

Cậu ấy buông tôi ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi, “Anh muốn cái gì, em còn không biết sao?”

Tôi toát mồ hôi. Tiền Đường, té bào não của anh quả nhiên quá dư thừa, vừa mới phá được vấn đề kỹ thuật khó khăn liền nghĩ đến cái chuyện này, anh không sợ tinh thần bị rối loạn sao?

Mặc kệ Tiền Đường có bị rối loạn tinh thần hay không, hiện tại đến lượt tôi đang hết sức rối trí, tôi không thể lúc nào cũng đề phòng suy nghĩ của cậu ấy, hơn nữa tư thế hiện tại của hai chúng tôi ... Ặc, cũng không biết từ khi nào thì tôi đã ngồi trên đùi Tiền Đường, còn ôm lấy cổ cậu ấy, một tay cậu ấy đỡ gáy tôi, một tay ôm lấy thắt lưng

tôi, mùa hè áo quần vốn mỏng manh, lúc này nhiệt độ trên tay cậu ấy qua một lớp quần áo truyền đến trên lưng tôi, ngứa ngáy đến kỳ lạ.

Tôi đỏ mặt, cúi đầu muốn đứng lên, “Tiền Đường, trước tiên đừng ưm...”

Tiền Đường hơi hơi dùng sức, đẩy tôi lên sofa, bản thân đè ép lên người tôi, kiềm chế tứ chi không cho tôi phản kháng, cũng chặn miệng không cho tôi cự tuyệt.

Ưm ưm, mẹ nó, anh có thể đừng giống tên thổ phỉ như vậy hay không...

Đợi đến khi Tiền Đường hôn đủ, tôi cũng không còn sức mà giãy dụa nữa. Cậu ấy ngẩng đầu lên, nhưng tay đang giữ chặt tôi vẫn không buông ra, “Tiểu Vũ, đừng cự tuyệt anh.”

“Tiền Đường...”

“Tiểu Vũ, đừng để anh phải chờ nữa.”

“Anh, anh có thể buông ra trước hay không ưm...”

Tôi rất bội phục Tiền Đường, thật đó. Trước không nói đến cậu ấy lưu manh hay không — không, cậu ấy chắc chắn là tên lưu manh, chỉ nói tới việc cậu ấy dưới tình huống không có dây thừng vẫn có thể vừa giữ chặt tay chân của tôi, vừa bế tôi vào phòng ngủ, trong lúc đó còn có thể chặn miệng tôi không gián đoạn, lời bà đây muốn nói ra hoàn toàn biến thành mấy âm tiết vô nghĩa “Ư” “Hừ” “Ưm” . . . . Cũng đã đủ khiến cho người ta báỉ phục rồi. . .

Tiền Đường đặt tôi ở trên giường, lại muốn lấy thân đè lên, tôi nhân thể lăn một vòng, trốn sang một bên, ôm gối lui vào trong góc, “Anh anh anh anh đừng tới đây!”

Tiền Đường vẫn không nhúc nhích, cậu ấy đứng ở bên giường, biểu cảm bi thương kêu một tiếng Tiểu Vũ, giọng nói mềm mại khác hẳn lúc thường, giống như là đang vô tình chỉ trích, lại như đang làm nũng lấy lòng.

Trái tim bé nhỏ của tôi run rẩy, dùng lời lẽ thành khẩn khuyên cậu ấy, “Tiền Đường à, anh quá nhỏ.”

“Không nhỏ đâu?” Tiền Đường nghi hoặc cúi đầu, nhìn chằm chằm vào bộ phận dưới thắt lưng của bản thân mà đánh giá.

(Chân thành chia buồn với các bạn trẻ đang vừa đọc vừa ăn uống =)))

Khốn kiếp, bà đây là nói tuổi, tuổi đó!

Tiền Đường hơi hơi cong khóe miệng, cúi đầu nhin cười. Tôi biết mà, rõ ràng là đang trêu chọc tôi! Vì thế tôi nổi giận, vèo một cái quăng gối vào đầu cậu ấy, “Phiền anh đi ra ngoài đi.”

Tiền Đường trả lời dứt khoát, “Anh không đi.”

“Đi ra ngoài, bằng không về sau không cho chạm vào em nữa.”

“Tiểu Vũ...” Lại là cái giọng điệu mềm nhũn đó.

“Đi đi đi, giả vờ đáng thương cũng vô dụng!”

Tiền Đường cúi đầu xoay người rời đi, lúc đi tới cửa, cậu ấy đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn tôi.

Tôi bị cậu ấy nhìn đến căng thẳng, “Anh anh anh ... lại muốn làm gì?”

Tiền Đường không trả lời. Cậu ấy nâng tay lên, bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Từ trên xuống dưới, không nhanh cũng không chậm, nút áo bằng nhựa trong suốt bị cậu ấy dễ dàng cởi bỏ, lồng ngực và bụng nhanh chóng lộ ra.

“Tiền Đường!”

“Anh không có ý gì khác, chỉ là thời tiết quá nóng, hóng mát một chút thôi.” Tiền Đường nói xong, hất tung vạt áo sơ mi ra, toàn bộ nửa thân trên của cậu ấy liền phơi bày trước mắt tôi. Trắng trẻo mịn màng, rắn chắc khỏe mạnh, khung xương cân đối, vừa có mùi vị nam tính mạnh mẽ, lại không thiếu loại mỹ cảm tinh tế đặc trưng của đàn ông phương đông.

Tôi cảm thấy hơi choáng váng đầu óc, Ặc, đây là cái tình huống gì...

Tiền Đường cởi bỏ áo sơ mi, quan tâm bỏ xuống một câu: “Em cứ làm việc của em, không cần phải để ý đến anh.” Tiếp đó, cậu ấy cởi bỏ nút quần jeans, kéo khóa kéo, nhanh chóng lột quần xuống.

Quá báii phục Thất Tỷ, đúng là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn mà thôi.

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

41. Chương 41: Sắc Dụ Thành Công

Các bạn có thử qua tình huống như thế này chưa: một anh trai đẹp vóc dáng cực tốt lột sạch đứng ở trước mặt bạn, chống nạnh, phối hợp với động tác bỉ ổi này chính là một biểu tình thuần khiết đến khiến bạn muốn quăng cho cậu ta một cái tát. Sau đó thì sao, anh trai bỉ ổi thuần khiết này còn TM hỏi bạn: nóng quá ha, em có muốn thử một chút không?

Đây chính là khiêu khích, quả thật, là khiêu khích trắng trợn!

Tôi cảm thấy đầu óc của tôi giống như RAM máy tính đột nhiên từ 2G xuống đến 128M, tốc độ vận toán cực kỳ chậm, vả lại bất cứ lúc nào cũng có thể treo máy. Chuyện này không thể trách tôi, mặc dù bà đây là sắc lang, nhưng lớn như vậy ngay cả AV* cũng chưa từng xem qua, đột nhiên trình diễn cho tôi xem một màn người thật việc thật làm cho người ta phun máu mũi như vậy, dù là ai cũng không chịu nổi. Máu chốt là thằng nhãi này còn là người tôi thích nhất, ngày mong đêm nhớ đã lâu lúc nào cũng xoa tay chờ nuôi ập rồi làm thật.

(AV*: Adult video, phim người lớn)

Không khí bên trong phòng xuất hiện sự bình tĩnh quỷ dị một lần nữa. Tiền Đường đứng ở cửa phòng ngủ chờ phản ứng của tôi, nhưng cậu ấy làm sao biết bây giờ tôi còn không phản ứng kịp.
o(ノ □ ヽ)o

Vào thời khắc vi diệu này, trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa!

Tiền Đường nghiêng tai lắng nghe, khẽ mỉm cười, “Anh đi mở cửa.” Nói xong, liền kéo cửa phòng ngủ ra, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tôi bị câu nói này của cậu ấy dọa cho hoảng sợ không nhẹ. Phải biết rằng thằng nhãi này hiện tại đã khóa thân trăm phần trăm, cậu ấy cứ như vậy đi ra ngoài. . . . . Ai biết người gõ cửa kia là ai, nếu là người bán bảo hiểm còn dễ nói, nhiều nhất là cảm thấy đầu óc Tiền Đường có bệnh, nếu là người quen thì sao?

Nghĩ tới đây tôi rùng mình một cái, nhanh chóng nhảy xuống giường chạy đến cửa phòng ngủ ngăn ở trước mặt Tiền Đường, thuận tay đóng kỹ cửa phòng ngủ.

Tiền Đường nhíu mày, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi đột nhiên phát hiện, hiện tại khoảng cách giữa hai chúng tôi tương đối nguy hiểm. Ngực hai người cơ hồ áp vào nhau, cách quần áo tôi gần như có thể cảm giác được lồng ngực Tiền Đường phập phồng cùng hơi ấm cậu ấy tỏa ra. Cách mắt tôi hai mươi centimét chính là cổ của Tiền Đường, cổ họng của cậu ấy vừa giật giật, giống như là đang nuốt cái gì. Từ cổ trở xuống là xương quai xanh, da dẻ trắng nõn nhẵn nhụi, bóng loáng co giãn, làm cho người ta đặc biệt muốn cắn một cái.

Dưới sự thúc giục của ý tưởng thần kỳ này, tôi không có tiền đồ nuốt nước miếng.

Tiền Đường đột nhiên cười, cười gian xảo mà đắc ý, giữa lông mày lại có sự dịu dàng không che giấu được, giống như cánh hoa

đào trong tháng ba.

Cậu ấy đột nhiên cúi đầu đặt lên môi của tôi, dùng sức hôn. Lần này tôi không phản kháng, bởi vì tôi biết phản kháng không có hiệu quả nữa rồi. =.=

Tiếng gõ cửa mau chóng ngừng bật. Tiền Đường ôm tôi lên trên giường lần nữa, đè lên. Cậu ấy vừa hôn tôi, vừa lột sạch quần áo của tôi. Không thể không nói, ở phương diện cởi quần áo này cậu ta thật sự có thiên phú, tự tôi cởi cũng không nhanh như vậy.

Tiền Đường đột nhiên buông tôi ra, mở tủ đầu giường của tôi —— chú ý, là tủ đầu giường của tôi —— Vậy mà cậu ấy từ bên trong biến ra một hộp “áo mưa” an toàn. o(∩ □ ∩)o

Tôi kinh ngạc, chỉ vào vật kia hỏi cậu ấy, “Cái này. . . . . Từ đâu ra?”

Tiền Đường trấn định đáp: “Anh mua.”

“Tại sao anh thả nó trong ngăn kéo của em?”

Tiền Đường: “Chuẩn bị thỉnh thoảng cần dùng, “ Cậu ấy nói xong, nhíu mày cười nhìn tôi, “Em xem, không phải hiện tại là lúc cần tới nó sao.”

☞ tới ☞, xem ra chuyện lần trước tại gia đình nhà nông kia đã khiến thằng nhãi này hấp thụ một sự dạy dỗ rất sâu sắc. Khả năng tổng kết khắc phục sai lầm này thật TM làm cho người ta hoảng hồn.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, lại hỏi: “Trừ nơi này, anh còn bỏ ở nơi nào nữa?”

Tiền Đường: “Chỉ cần là chỗ có thể cần dùng đến, đều có.”

Mẹ nó! Vậy là có ý gì? Chuyện như vậy ngoại trừ làm ở trên giường, anh còn nghĩ đến nơi nào? Che mặt, anh thật lưu manh!

Tiền Đường vỗ nhẹ khuôn mặt của tôi, an ủi tôi: “Yên tâm, người khác không tìm được đâu.”

Tôi đương nhiên biết người khác không tìm được! Bởi vì tôi cũng không hề phát hiện được trong tủ đầu giường của mình có “áo mưa”!

. . . . .

Tôi rất khẩn trương, bởi vì đây là lần đầu tiên. Tiền Đường cũng rất khẩn trương, Cậu ấy sợ làm đau tôi. Vì vậy kỳ tích xuất hiện: tôi như người máy nằm trên giường không nhúc nhích, bắp thịt toàn thân cứng ngắc, như lâm đại địch. Mà Tiền Đường ở trên người tôi thân ái sờ sờ nửa ngày, rốt cuộc sau khi khiến tôi hơi thư giãn, cậu ấy lại nắm “thằng nhỏ” của mình ngồi chồm hổm ở một bên nhìn tôi chăm chăm, mắt thấy nước miếng cũng sắp chảy xuống rồi, nhưng vẫn không có động tác tiến thêm một bước.

Có lúc, đoạn thời gian chờ đợi thống khổ càng khó chịu hơn bản thân sự thống khổ, hiện tại tôi đang ở trong tình huống như vậy. Muốn chém giết muốn róc thịt ngài tự nhiên thống khoái được không? Đừng có giọng hung khí lắc lư ở trước mặt tôi, hù dọa tôi nữa, trái tim bà đây không tốt, không chịu được mấy lần hù dọa của ngài đâu.

Vì vậy tôi không biết sợ nhìn Tiền Đường, khích lệ cậu ấy: “Đến đây đi!”

Tiền Đường: “Tiểu Vũ, sẽ đau.”

“Nói nhảm không à.”

Tiền Đường bu lại, cậu ấy áp tay vào ngoài miệng tôi, “Nếu quá đau, thì cắn tay anh.”

“Ừà.” Tôi ngậm tay của cậu ấy, không tự chủ được liếm liếm.

Tiền Đường run lên một cái, đột nhiên lôi kéo chân của tôi động thân, xông vào. Tôi không phòng bị, toàn thân căng thẳng, cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh lập tức rơi xuống. Tốt xấu gì trước khi đến ngải cũng phải lên tiếng chào hỏi nha, bà đây cũng được chuẩn bị tốt.

Tiền Đường thở hổn hển nói: “Tiểu Vũ, em buông lỏng, buông lỏng. . . . .”

Tôi lại buông lỏng lần nữa, sau khi buông lỏng cũng không đau như lúc nãy. Lúc này tôi mới phát hiện tôi đang cắn tay Tiền Đường, trên trán của cậu ấy cũng đầy mồ hôi hột, chỉ sợ là rất đau.

Tôi buông miệng ra, đau lòng hỏi: “Đau không?”

“Đau , “ Tiền Đường gật đầu, “Em quá chặt.”

Tôi . . . . . Mẹ nó! Không chút do dự, tôi lại cắn tay cậu ấy, hung hăng cắn!

Quá trình trên giường đau đớn mà khá dài, mặc dù như thế, cũng không đau như trong tưởng tượng của tôi. Tiền Đường rất dịu dàng, từ mấy sợi gân xanh gò lên trên trán cậu ấy là có thể thấy được sự ảm nhẫn của Tiền Đường, vậy mà từ đầu đến cuối cậu ấy cũng

không dám quá dùng sức, cuối cùng hai người cũng mệt lả ngã xuống giường, giống như từ trong nước vớt ra ngoài.

Mưa đã tạnh, mặt trời lên rồi. Rèm cửa sổ màu trắng của tôi bị ánh mặt trời chiếu lên giống như một cục kẹo đường màu trắng cực kỳ bự, ấm áp mà mộng ảo. Ánh sáng nhạt xuyên thấu qua rèm cửa sổ lướt trên người tôi và Tiền Đường, giống như phủ thêm cho chúng tôi một tầng sa nhàn nhạt.

Dựa vào ngực Tiền Đường, cả người tôi bủn rủn vô lực, đầu đau nhức, lại vô cùng thanh tĩnh. Tiền Đường từ phía sau ôm lấy tôi, tay vịn ở ngang hông tôi vuốt ve, môi dán lên vai tôi dao động gặm cắn, vừa mơ hồ không rõ một lần lại một lần kêu tên tôi.

Tôi không để ý đến cậu ấy, vì vậy tay của cậu ấy được voi đòi tiên dờ lên trên, mò đến trước ngực của tôi. Tôi kéo tay cậu ấy ra, mệt mỏi nói: “Anh lại tới?”

Tiền Đường đang hoảng rút tay về, “Lần đầu tiên, em cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Ừ, nói vậy còn nghe được.

Tiền Đường đổ đầy nước, ôm tôi vào bồn tắm, giúp tôi lau chùi thân thể. Vừa lau vừa dịu dàng hỏi tôi: “Tiểu Vũ, còn đau không?”

Tôi cảm thấy cái trường hợp này lãng mạn đến khiến người ta nhức răng. Vì vậy tôi đẩy cậu ấy ra, “Anh tắm đi, em tự lau cũng được.”

Tiền Đường mặt dày lại bu lại, “Để anh giúp em đi mà.” Lại cảm bực bội không nói lời nào chà chà trên người tôi, động tác êm ái, giống như tôi chính là một cái bình sứ thanh hoa cổ. Chuyện này

cũng cho qua, ánh mắt của cậu ấy còn đặc biệt triền miên, tựa như một bó tơ trói kín người tôi. Tôi không ngăn cản cậu ấy, bởi vì tôi biết cậu ấy bây giờ chỉ có thể xem không thể ăn, càng khó chịu.

^ _ ^

Lúc này tôi mới phát hiện trên tay của Tiền Đường có hai dấu răng, dấu răng hình vòng cung trên mu bàn tay kia cũng còn thấm tở máu, chính là mấy vết bị tôi cắn mới vừa rồi. Tôi chỉ vào tay cậu ấy, nói: “Anh mau dán miếng băng cá nhân lên, không lại thấm nước mất....”

“Không cần.” Tiền Đường nhìn chằm chằm vết hôn ở nơi nào đó trên người tôi sững sờ, động tác không dừng lại.

Tôi nắm cạnh bồn tắm, sừng mặt lên, “Nhanh đi mà! Đừng để em nói lần thứ hai đấy!”

Một giây kế tiếp, Tiền Đường liền buông tôi ra, ngoan ngoãn đi tìm miếng băng cá nhân dán. Ai nha nha, cảm giác sai sử người đàn ông của mình thật là quá tuyệt vời, hi hi hi. Tôi thật là xấu nha, che mặt!

Tiền Đường dán băng xong mang ra giường của tôi ra ban công giặt, lại thuận tay giặt luôn quần áo dơ của tôi. Tôi ngồi trong bồn tắm nhìn cậu ấy ở ngoài bận rộn tíu tít, thỉnh thoảng giả mù sa mưa quăng một câu “Để đó đi, lát nữa em tự giặt” , lúc này Tiền Đường sẽ quay đầu lại cười ngây ngô với tôi, thật sự là cười ngây ngô, rất ngu, như nhi đồng đầu óc tối dạ, nhưng lại rất ấm áp.

Tiền Đường ôm ra giường sạch sẽ vào phòng ngủ, sau đó cậu ấy bụng chậu ra ban công phơi quần áo. Tôi mặc quần áo tử tế chạy ra phòng khách len lén nhìn cậu ấy. Sau cơn mưa không khí ướt át mà

mát mẻ, ánh mặt trời chiếu vào, xuyên qua quần áo, vẩy vào trên ban công, như những mảnh vàng vụn. Tiền Đường đứng trong đó, quanh thân giống như dát lên một tầng ánh sáng vàng. Bóng lưng của cậu ấy thon dài cao ngất, như một gốc cây đón gió mà đứng. Bởi vì vóc dáng đủ cao, cho nên nhẹ nhàng nhón chân lên là có thể treo quần áo, không giống tôi, còn phải dùng cây phơi đồ.

Tôi lén lén lút lút đi tới, đột ngột từ phía sau ôm lấy Tiền Đường. Tiền Đường sửng sốt, ngay sau đó buông tay đang cầm đồ ra, cầm tay của tôi, cười nói: “Sao lại chạy ra đây?”

Mặt của tôi dính vào trên lưng cậu ấy dùng sức cọ, “Tiền Đường! Em yêu anh Tiền Đường!”

“Anh cũng yêu em, Tiểu Vũ, ” Hai cánh tay Tiền Đường vươn về phía sau, vòng chắc trên lưng tôi, “Anh muốn dùng cả đời để yêu em.”

“Thôi đi! Lời ngon tiếng ngọt!”

“Vậy thì không nói nữa, chờ coi nha.”

“Thật ra thì. . . . .Ặc, thỉnh thoảng nói một chút cũng không sao.”

Tiền Đường cười nhẹ, “Ừ.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

42. Chương 42: Học Kỳ Mới, Tình Cảnh Mới

Mấy hôm trước khai giảng, Tiền Đường không bận rộn giống như trước, có thời gian ở cùng tôi, đương nhiên là có lúc cũng không hiểu ở chung thế nào lại leo lên giường luôn, 囧. Khiến cho người ta chịu không nổi là, tên nhóc này còn mua sách dạy về cái lĩnh vực kia, có chuyện gì cũng lấy ra nghiên cứu, chuyên tâm đến mức tôi cũng muốn đánh cho cậu ấy một trận. Lý do của cậu ấy lại rất là quang minh chính đại: “Anh muốn khiến em thoải mái một chút.”

Lúc này tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh dựa vào bàn cắn hạt dưa, nghe thấy cậu ấy nói như vậy, cũng không hiểu đầu óc bị làm sao lại đáp: “Hoàn toàn tin vào sách không bằng không xem sách, anh cả ngày cứ xem những thứ không có ích lợi gì này, Mã đại gia đã nói “Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý”, chuyện này chủ yếu là quen tay hay việc...”

(Mã đại gia: có lẽ Tiểu Vũ đang nói đến Karl Marx.)

Tiền Đường đặt sách xuống, nhướn mày cười nhìn tôi, “Quen tay hay việc?”

“Ặc...” Tôi bỏ hạt dưa xuống, đứng lên chuẩn bị rút lui. Vừa bước một bước, Tiền Đường từ phía sau liền ôm lấy tôi, cánh tay chặt chẽ quấn lấy thắt lưng tôi, cậu ấy ghé vào bên tai tôi cười nhẹ, cường điệu lặp lại một câu: “Quen tay hay việc?”

“Không phải, Tiền Đường... Ngày mai khai giảng rồi, một lát nữa chúng ta phải ra ngoài mua đồ, anh quên rồi sao?”

Tiền Đường khẽ cắn vành tai tôi, “Không vội.”

“Nhưng dì Đường còn ở nhà đó, anh buông em ra trước đã.”

Tiền Đường: “Không có gì đâu, mẹ sẽ không tùy tiện vào phòng anh.”

“Nhưng ... Ai ai, khốn kiếp, tại sao anh lại cắn người chứ!” Tôi vuốt cổ, đúng là hơi đau, tuy rằng tôi biết tên nhóc này không dùng lực quá mạnh.

Tiền Đường thở gấp, lôi kéo tôi hướng về phía giường, “Anh không chỉ muốn cắn người, anh còn muốn ăn thịt người.”

Giấy dựa không xong, phản kháng không có hiệu quả, tôi đành phải nằm lỳ bất động trên giường.

Đến chà đạp em đi, đồ háo sắc!

...

Khai giảng, học kỳ mới tình cảnh mới. Tình cảnh mới của Tiền Đường chính là cậu ấy bắt đầu giống như con quay xoay với vận tốc cao, muốn dừng cũng không được. Bên phía giáo sư, cậu ấy không dám lơ lửng, phía các sư huynh cùng nhau làm dự án cũng đang ở thời điểm mấu chốt, vì thế thời gian rảnh rỗi duy nhất của tên nhãi này cũng chính là lúc cùng tôi hẹn hò rồi lăn lộn trên giường. Vốn tôi còn sợ hai người bừa bãi quá thường xuyên sẽ làm cậu ấy mệt mỏi, không nghĩ tới mỗi lần cậu ấy ở trên giường giày vò tôi xong đều lên cơn hưng phấn giống như gà chọi, hoá ra tên kia vẫn luôn coi việc

này như tiết mục thư giãn, khốn kiếp. Mỗi lần xong tôi đều nằm trong lòng cậu ấy một mỗi rồi suy nghĩ, chờ xem, chờ một ngày kia, em cũng sẽ khiến cho anh không xuống giường được!

Sau này thực tế đã chứng minh, tôi muốn thực hiện được mục tiêu này, dường như cũng chỉ có cách đánh gãy chân cậu ấy mà thôi. o(ノ □ ヽ)o

Có được hoàn cảnh mới còn có cặp đôi Trương Phú Bà và Tiểu khủng bố. Bác Trương kể từ khi biết con gái bảo bối hồi tâm chuyển ý, gần như ngay lập tức tiếp nhận Tiểu khủng bố, nghe nói lúc hai người gặp mặt lần đầu, có vị cha vợ nào đó còn nắm chặt tay con rể, nước mắt cũng gần như rớt xuống luôn. Tiểu khủng bố là người hiền lành, sau khi biết chân tướng anh ấy liền ôm nỗi hổ thẹn đối với cha mẹ vợ tương lai, bởi vậy đối với bác Trương dì Trương cũng mang tâm lý đặc biệt lấy lòng. Về phần Trương Phú Bà, cô nàng này biết được cha mình đã từng có lúc định đáp ứng ỉnh ở chung với phụ nữ, thì cảm động khóc lớn một trận, từ đó về sau trở nên vô cùng hiếu thuận nghe lời, bác Trương dì Trương liền ghi công chuyện này cho Tiểu khủng bố, vì thế sự yêu thích đối với con rể lại tăng thêm vài phần.

Đóng vai trò then chốt trong màn hài kịch này chính là vị tư vấn viên yêu nghiệt của khoa vật lý. Chính nhờ anh ta, sau vài lần chân thành nói chuyện với bác Trương, đã thành công thay đổi giá trị quan của vị thương nhân cố chấp này. Tuy Trương Phú Bà sợ hãi vị tư vấn viên này, nhưng dẫu sao người ta cũng giúp mình một việc lớn, vì thế này cô nàng cũng cố chống cự áp lực tâm lý mà mời tư vấn viên cùng ăn bữa tối để đền đáp, anh ta đương nhiên vui vẻ đáp ứng.

Mà kể từ đầu tới cuối đều sắm vai côn trùng có hại là tôi, cũng ngồi bên bàn ăn cạnh bọn họ. Trương Phú Bà vốn còn muốn lôi kéo hai kẻ biến thái cùng phòng khác để lấy thêm can đảm, tuy nhiên, lúc bọn họ vừa nghe nói như thế liền chạy trốn còn nhanh hơn cả khi.

Bữa cơm này hơi hơi câu nệ, trên cơ bản là tư vấn viên hỏi, Trương Phú Bà cùng Tiểu khủng bố trả lời, tôi phụ trách xem náo nhiệt. Tư vấn viên cũng không khủng bố giống như trong truyền thuyết, thoát nhìn đặc biệt thân thiện dễ gần, không hiểu vì sao nhiều người lại sợ anh ta đến vậy.

Lát sau, tư vấn viên dường như cảm thấy đã vắng vẻ tôi, nên rất áy náy, vì thế tìm chuyện hỏi tôi: “Cốc Vũ phải không? Em biết Tiền Đường chứ?”

Câu này không phải rất vô nghĩa sao, tôi không biết thì còn ai biết cậu ấy nữa. Nhưng lớp của Tiền Đường cũng không phải do vị này phụ trách, xem ra Tiền Đường nhà tôi rất nổi tiếng thì phải, hi hi.

Tôi gật đầu cười nói: “Cậu ấy là bạn trai em.”

Tư vấn viên cũng gật đầu cười: “Tôi biết.”

Biết rồi còn hỏi! Tôi oán thầm.

Tư vấn viên lại hỏi: “Không muốn biết làm sao tôi lại biết được à?”

Làm tư vấn viên, nhiều chuyện là thiên chức của ngài rồi, có gì mà ngạc nhiên chứ.

Tư vấn viên thấy tôi không nói chuyện, còn nói thêm: “Gần đây tôi vừa chia tay với bạn gái.”

... Xin ngài nén bi thương, nhưng mà việc này thì liên quan quái gì đến tôi ?

Tư vấn viên: “Hiện tại cô ấy mỗi tối đều dính chặt trong phòng tự học và phòng thí nghiệm.”

Ồ, sau khi thất tình liền dồn hết tâm tình vào học tập, ý tưởng này thật đáng khen... Nhưng rốt cuộc bạn gái của anh ta thì có quan hệ gì với tôi chứ?!

Tư vấn viên: “Nghe đồn rằng, chỗ nào có cô ấy liền có Tiền Đường.”

Tôi: “...”

...

Chín giờ tối, trong phòng thí nghiệm thoạt nhìn thật yên tĩnh, chỉ còn có hai người ở lại. Một cô gái ôm cái kệ tài liệu đứng trước dụng cụ thí nghiệm gì đó cao hơn cả người ghi chép, Tiền Đường ngồi trước máy tính cách cô ấy không xa, thỉnh thoảng quay đầu nói mấy câu với cô gái. Mỗi lần cô gái đều cúi đầu hé miệng cười khẽ, mặc dù có chút ghen tị, nhưng tôi không thể không thừa nhận, giờ phút này cô ấy thật mê người.

Tôi và tư vấn viên đang ở phía trước cửa sổ dùng sức mở to hai mắt nhìn vào bên trong, giống như hai con cưng thi vờ vã muốn hút máu. Nếu lúc này Tiền Đường và cô gái kia nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, nhất định sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên. Nhưng mà bọn họ

không có, bọn họ vẫn luôn nhập tâm như vậy, căn bản không phát hiện ra chúng tôi .

Tư vấn viên than thở: “Bọn họ thoát nhìn thật xứng đôi.”

Lời này nghe thật chói tai, anh tôi nói ra lại có vẻ rất bất đắc dĩ. Tôi hỏi: “Hai người... hai người chia tay là vì Tiền Đường sao?”

Tư vấn viên lắc đầu, “Chúng tôi trên cơ bản là cứ một hai tháng lại chia tay một lần.”

“Thực... kỳ lạ...”

Tư vấn viên tự giễu cười cười, không nói chuyện.

Tôi lại hỏi anh ta: “Anh cảm thấy lần này cô ấy còn có thể quay lại không?”

Tư vấn viên: “Tôi không biết.”

“Nhưng mà,” tôi cẩn thận quan sát anh ta, nói, “Em cảm thấy cô ấy có tình ý với Tiền Đường.”

Tư vấn viên cười nói: “Em cũng đã nhìn ra?”

Nụ cười của anh tôi thật quỷ dị, làm tôi đổ mồ hôi lạnh, “Anh không tức giận sao?”

Anh tôi cúi đầu, “Tức giận mà có ích, tôi đã sớm tức giận rồi.”

Tôi cảm thấy những lời này của anh tôi có chút vấn đề về logic, tức giận là một loại phản ứng bản năng cơ mà, đâu phải thứ có thể khống chế được?

Anh tôi cúi đầu, khẽ nhú mày, có vẻ buồn bã và bất lực. Tôi đồng tình hỏi: “Vậy anh tính làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao chứ, cô ấy bằng lòng trở lại tôi liền tiếp nhận, không đồng ý trở lại, thì chúng tôi chấm dứt tại đây.”

“Nhưng mà...” Thế này có phải quá uất ức hay không? Dựa vào cái gì mà cái kẻ làm tổn thương người khác kia có thể nghênh ngang đi qua đi lại, còn người bị tổn hại lại ngẩng đầu trông mong cô gái kia quay lại tiếp tục thương tổn anh ta ?

Tư vấn viên lại cười khẽ, “Tôi biết em muốn nói cái gì. Cô ấy như bây giờ là vì ỷ vào tôi còn yêu cô ấy, chờ cô ấy khiến cho chút niềm tưởng của tôi về cô ấy tiêu hao hết, chúng tôi sẽ kết thúc. Tôi biết sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.”

“Cho nên anh nói với em những chuyện này, là muốn kêu em giúp anh? Anh còn chưa hết hy vọng với cô ấy?”

“Không phải,” anh ta lắc đầu, “Tôi chỉ không muốn cô ấy phá hoại người khác, cô ấy tổn thương một mình tôi là đủ rồi.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

43. Chương 43

Tiền Đường mệt mỏi vươn vai một chút, đứng lên rời khỏi máy tính. Cậu ấy vừa sửa sang lại đồ đạc vừa nói chuyện với cô gái kia, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy tôi đang đứng ngoài cửa sổ.

Cậu ấy vui mừng cười cười, vác túi nhanh chóng đi ra khỏi phòng thí nghiệm, tìm được tôi, “Tiểu Vũ, sao em lại tới đây.” Tiền Đường nói xong, tiến lên muốn kéo tay tôi .

Tôi giữ khỏi tay cậu ấy, xoay người rời đi.

Tiền Đường đuổi theo, bước nhanh đi bên cạnh tôi, dài dòng nói: “Tiểu Vũ, em tới tìm anh sao? . . . . . Tại sao không nói chuyện? . . . . . Tại sao em lại ở chung một chỗ với Trương Bác. . . . .”

Tôi đứng lại, không vui nhìn cậu ấy, “Em ở cùng với anh ta thì thế nào? Không phải anh cũng ở chung một chỗ với bạn gái cũ của anh ấy à, em thấy hai người còn nói chuyện rất là hợp ý.”

“Tiểu Vũ, ” Tiền Đường cau mày, “Anh và cô ấy chỉ đang làm thí nghiệm thôi.”

“Làm thì làm, liên quan gì tới em.”

“Vậy em và anh ta đang làm cái gì?”

“Chúng em ngắm phong cảnh, không được sao?”

Tiền Đường ôm vai của tôi, nở nụ cười lấy lòng, “Thế nào, ghen à?”

“Anh cứ nói đi? Em cũng thấy kỳ quái, cả ngày anh cứ sư huynh tới sư huynh lui —— sư huynh đâu? Tại sao em chỉ nhìn thấy một người đẹp vậy?”

“Quả thật còn có mấy người nữa, sau đó bọn họ có chuyện nên đều đi cả rồi.”

“Phải không? Cứ cho là như vậy, nhưng anh thật sự không phát hiện người đẹp kia có ý với anh sao? Hay là anh làm bộ không phát hiện?”

Tiền Đường bắt đầu dẽ lắc đầu, “Tiểu Vũ, đừng gây chuyện nữa.”

Tôi cười lạnh, “Được rồi, là em gây chuyện, em ồn ào!” Tôi hát cậu ấy ra, chạy đi. Lần này Tiền Đường không đuổi theo, hành động này chứng tỏ cậu ấy cảm thấy mình không sai, chứng tỏ cậu ấy thực sự cho là tôi đang gây chuyện.

Hừ! Không phải là chỉ số thông minh cao, phản ứng mau, đầu óc linh hoạt ư, tại sao đối với loại chuyện này lại cứ chậm chạp như vậy!

Tôi chạy một lát, ngồi dưới bóng cây há miệng thở. Tâm tình phát tiết xong, tôi lại hối hận vì sự lỗ mãng của mình rồi. Cấu tạo đại não của Tiền Đường như thế nào tôi rất rõ ràng, nếu trông cậu cậu ấy có thể đề phòng những sinh vật giống cái cứ nhìn thấy cậu ấy là nuốt nước miếng kia, còn khó hơn giải thích cho tôi hiểu Thuyết Tương Đối là cái gì. Cho nên, đối với cái loại chuyện này, tôi không thể

dùng sức mạnh, phải hướng dẫn dạy dỗ, bồi dưỡng tâm lý đề phòng của cậu ấy đối với bọn sắc lang, hơn nữa vào những thời điểm khẩn trương tôi còn phải tự thân ra trận, ra tay một kích là phải trúng, quét sạch chướng ngại. Kỳ quái, tôi vốn cũng không có ý định tức giận kia mà, sao mới nói vài câu đã nổi khùng lên rồi.

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên làm tôi hoảng sợ: “Cốc Vũ, tại sao em lại ngồi một mình ở chỗ này?”

Tôi ngẩng đầu, đây không phải là tư vấn viên ư, nhưng mà. . . . .
.”Không phải anh cũng một mình sao?”

“Ặc, hai bọn tôi cãi nhau. Em thì sao?”

Tôi . . . . . Tôi cũng không khá hơn. . . . . Tôi bụm mặt, tinh thần sa sút đáp: “Tình huống không tốt lắm.”

Tư vấn viên ngồi bên cạnh tôi, bị câu nói của tôi chọc cho cười không ngừng, “Thế nào, cần trợ giúp không?”

“Cần, ” tôi nâng cằm lên nhìn anh ta, nghiêm túc nói, “Anh có thể quản chặt cô ấy, đừng để cho cô ấy chạy ra ngoài hay không?”

Tư vấn viên than thở: “Sao tôi lại không muốn thế. À, tại sao em không đi chung với Tiền Đường?”

Tôi đành phải kể chuyện mới xảy ra vừa rồi cho anh ta. Sau khi tư vấn viên nghe xong, lắc đầu bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Tại sao em lại đàn như vậy chứ! Loại người như em vào lúc này còn giận đối với Tiền Đường, chẳng phải là để cho người ta thừa cơ lợi dụng sao? Vào lúc Tiền Đường cần dự quan tâm tin tưởng của em nhất, cần em ở bên cạnh nhất, ngay lúc em và

Phương Khả Nhiên tranh đoạt Tiền Đường, em em em. . . . . em lại giao cậu ấy cho người ta?”

Tôi giống như đang suy tư, gật gật đầu, “Thì ra là cô ấy gọi là dễ cháy*, ba mẹ cô ấy nhất định rất thích hóa học, vật dễ cháy. . . . .”

(*Chữ Phương Khả Nhiên còn có nghĩa là vật dễ cháy.)

Tư vấn viên xù lông, anh ta giơ tay lên làm bộ muốn cho tôi một cái tát, dĩ nhiên cũng chỉ định hù dọa tôi một chút thôi, khi anh ta phát hiện tôi tuyệt đối không sợ, vô lực rũ tay xuống, thở dài nói: “Một cái tên dễ nghe, sao em có thể diễn giải thành vô vị tẻ nhạt như vậy. . . . . Mẹ nó, đây không phải là trọng điểm, này, rốt cuộc em có hiểu tôi đang nói cái gì không?”

Mặt tôi không chút thay đổi nhìn anh ta, “Tư vấn viên, xin chú ý dùng từ văn minh dùm cho.”

Tư vấn viên giơ hai tay lên đầu gãi gãi, tựa hồ đang bình phục tâm tình. Tiếp đó, cậu ấy lấy điện thoại di động ra bấm số, hướng về phía điện thoại di động nghiêm nghị nói: “Tiền Đường, bây giờ Cố Cốc Vũ đang ở trong tay tôi, trong vòng mười phút cậu không tới đây, cô ấy sẽ trở thành người của tôi!” Nói xong tắt điện thoại di động một cái cụp.

Tư vấn viên nói chuyện điện thoại xong, nghiêng đầu nhìn thấy tôi đang hai tay nâng cằm không chớp mắt lấy một cái mà nhìn chằm chằm vào anh ta, anh ta tựa hồ cảm thấy hơi ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, chột dạ hỏi một câu: “Đẹp trai không?”

“Đẹp trai, ” tôi gật đầu, than thở từ đáy lòng, “Mặc dù Tiền Đường nhà tôi là thiên tài, nhưng mà, dù sao anh cũng phải nói cho anh ấy

biết chúng ta đang ở đâu chứ?”

Tư vấn viên: “. . . . .”

Anh ấy lấy điện thoại di động ra, mở ra, lại khép lại, cuối cùng nói: “Vậy thì thử khả năng quan sát của cậu ta một chút đi.”

Lúc này điện thoại di động của tôi cũng vang lên, tôi nhìn chăm chăm cái tên chớp nháy trên màn ảnh, rốt cuộc vẫn không nhận điện thoại. Có lúc con người yếu đuối như vậy đấy, biết rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm, nhưng vẫn chọn phương pháp trái ngược. Tôi thừa nhận lúc này tôi đặc biệt muốn thấy dáng vẻ nóng nảy vì tôi của Tiền Đường, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng cười bẽn lẽn của cái cô Vật dễ cháy kia, những suy nghĩ lung tung liền sinh trưởng nhanh chóng giống như bèo cuốn lấy lý trí của tôi, khiến tôi không cách nào khống chế hành vi của mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn đèn đường mờ mờ, phiền muộn: “Nếu cậu ấy không tìm được chúng ta thì làm sao bây giờ?”

Tư vấn viên: “Vậy em sẽ thành người của tôi chứ sao.”

Tôi xê dịch thân thể về phía anh ta, nhiệt tình nói: “Tốt tốt, tôi đã sớm cảm thấy Phương Khả Nhiên không xứng với anh!”

Tư vấn viên hoảng sợ dịch qua bên cạnh, “Không phải. . . . . tôi nói giỡn đấy. . . . . Mẹ kiếp, em có thể đừng dịch tới nữa hay không, tôi sắp té xuống rồi!”

Tôi ngồi trở lại võ chân cười hắc hắc, ” Sinh viên hệ vật lý đều sợ anh, lưu truyền về anh vô cùng thần kỳ bí ẩn, nhưng sao tôi lại cảm thấy anh rất khác với những lời đồn đấy.” Tư vấn viên: “Mỗi người khi gặp vấn đề liên quan đến người mình thích thì sẽ rất ngốc. Dĩ

nhiên, tôi quả thực không thần kỳ như bọn họ nói, chỉ là ánh mắt độc một chút, tài ăn nói tốt một chút, thông minh một chút, sâu sắc một chút. . . . .”

“Được rồi được rồi, ” tôi móc móc lỗ tai, “Phiền ngài bỏ qua cho bọn họ đi thôi.”

Cuối cùng tư vấn viên khiêm tốn tổng kết: “Dĩ nhiên, tính khí của tôi có lúc quả thật hơi ngốc.”

Tôi gật đầu: “Đã nhìn ra.”

Tư vấn viên cười khỏ, “Em không thể khen tôi một câu, cho tôi thêm chút tự tin sao?”

Tôi nhìn kỹ mặt anh tôi một lát, “Thật ra thì dáng dấp của anh rất tuấn tú.”

Tư vấn viên mỉm cười, “Có không ít người cũng nói với tôi như vậy.”

Tôi: “Dĩ nhiên, không đẹp trai bằng Tiền Đường nhà tôi.”

Tôi lại vỗ vỗ bờ vai của anh tôi, ngắt cánh tay của anh tôi, “Vóc người không tồi nha.”

Tư vấn viên: “Tạm được đi, thường rèn luyện.”

Tôi: “So với Tiền Đường nhà tôi thì còn kém một chút.”

Tư vấn viên: “Được rồi, em có thể ngậm miệng.”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

44. Chương 44: Tìm Được Em

Tôi lúi di động ra nhìn nhìn, bất đắc dĩ nói: “Đã qua năm phút đồng hồ rồi.”

Tư vấn viên gật đầu, “Đúng vậy, em đã xem di động tới lần thứ mười rồi, bình quân nửa phút một lần.”

Tôi đứng lên, “Không được, em muốn đi tìm Tiền Đường.”

Tư vấn viên giữ chặt tôi, “Gấp cái gì chứ, không phải còn năm phút nữa sao.”

“Đây là ý kiến vớ vẩn của anh, em đâu có đồng ý.”

“Nhưng em ngầm chấp thuận.”

Lúc này, một bóng người cưỡi xe đạp “Vèo” một cái bay qua trước mặt chúng tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe đạp kia đã “Vèo” một cái bay trở lại.

Tiếng phanh xe chói tai vang lên, Tiền Đường xuất hiện giống như thiên thần.

Tuy rằng hiện tại tôi rất muốn nhảy lên rồi lao vào vòng tay của Tiền Đường, nhưng mà... ặc, vừa mới ầm ĩ xong, tôi vẫn còn hơi ngượng ngùng, hướng chỉ trước mắt còn có một cái bóng đèn công suất cao...

Tư vấn viên cười tủm tỉm nói: “Cậu chạy xe nhanh quá nhỉ.”

Tiền Đường không nói chuyện, đỗ xe tiến lên vài bước kéo tay tôi ra khỏi tay tư vấn viên, lúc này tôi mới phát hiện sắc mặt Tiền Đường vô cùng tối tăm, đến cả đèn đường cũng không thể làm cậu ấy bớt u ám.

Tư vấn viên cũng cảm thấy không ổn, bỏ lại một câu “Hai người trò chuyện đi, tôi đi trước.” sau đó liền chạy mất, thân thể khỏe mạnh khiến cho người ta nhìn mà cảm thán, mới nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiền Đường cầm tay tôi thật chặt, xoay người sai bước đi, tôi gần như bị cậu ấy kéo chạy về phía trước, làm ơn đi người anh em, phiền ngài suy nghĩ cho cái chân ngắn của tôi một chút đi mà!

Lúc đi qua xe đạp, tôi nắm chặt lấy nó, “Tiền Đường, xe đạp của anh không lấy về sao?”

Tiền Đường thấy tôi bất động, dứt khoát đi tới gỡ tay tôi ra, sau đó trực tiếp khiêng tôi lên vai!

Anh đẹp trai à, ngài muốn náo loạn cái gì chứ...

Tôi không kêu, cũng không phản kháng. Bởi vì hiện tại đối với Tiền Đường, phản kháng là không có hiệu quả, chỉ có ngoan ngoãn thuận theo mới là biện pháp tốt nhất, nếu tôi mà kêu to ... *nhìn trời* khéo ngày mai cậu ấy sẽ lại muốn qua diễn đàn giúp admin xóa chủ đề mất ...

Tại cái nơi tắc đất tắc vàng này, kỳ lạ là trường học vẫn không hề thiếu mấy cái xó xỉnh hẻo lánh, hoàn toàn không ăn nhập gì với sự ồn ào náo động bên ngoài. Tiền Đường khiêng tôi đi vào một bãi cỏ

cách đó không xa, trên đó có trồng mấy gốc cây, trời tối quá nên tôi thật sự không nhận ra đó là loại cây gì nữa, nhưng mà hiệu quả che dấu của mấy cái cây này thật đúng là không còn gì để nói. = =

Tôi dùng cặp mắt 5. 2 nhìn lướt qua khắp nơi, chung quanh đây dường như chỉ có hai chúng tôi, tốt lắm.

Tiền Đường hiện tại rất tức giận, một khi cậu ấy tức giận liền không nói lời nào, không bạo lực cũng không hợp tác. Cho dù là giờ phút này, khi cậu ấy thả tôi xuống mặt cỏ cũng rất để ý, không dùng sức quá mạnh, sợ tôi ngã bị thương. Động tác nhỏ bé vậy thôi cũng khiến lòng tôi thật ấm áp, đầu óc cũng nóng lên, vì thế tôi ôm cổ cậu ấy chủ động hôn lên. Cánh tay Tiền Đường đang đặt trên lưng tôi nắm thật chặt, tôi chủ động hình như khiến cậu ấy rất kích động, cậu ấy ngậm lấy miệng tôi, hôn thật kịch liệt.

Cổ dưới thân hơi cứng rắn, cách một lớp quần áo mỏng manh, đâm vào sau lưng tôi rất đau, đương nhiên, nếu so sánh với cái loại đau nhức nóng bỏng trên miệng thì thật sự chả nhằm nhò gì. Khốn kiếp, tôi thu lại lời vừa nói mới rồi, tên nhãi này biết chăm sóc cái khi mồm, hiện tại cậu ấy chính là cảm thú, mà tên cảm thú này rõ ràng đang muốn cắn tôi đến chết!

Giống như bản năng liếm miệng vết thương ở các loài động vật, Tiền Đường hôn hít thỏa mãn rồi, liền nằm trên người tôi, nhẹ nhàng liếm môi tôi, vừa như là an ủi, lại như đang hồi tưởng dư vị nụ hôn.

Tôi vỗ nhẹ vai cậu ấy, “Anh đẹp trai à? Có thể để em đứng lên trước hay không, cổ ở đây cứng quá...”

Tiền Đường ý thức được bản thân suy nghĩ không chu đáo, liền có chút áy náy. Cậu ấy kéo tôi từ trên mặt đất lên, dưới ánh sáng

yếu ớt của đèn đường, phủi sạch sẽ mấy cọng cỏ trên người tôi, rồi lại kéo tôi vào trong lòng, từ phía sau ôm lấy tôi .

Tôi muốn nói chút gì đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy hiện tại nói cái gì cũng đều dư thừa, cho dù Phương Khả Nhiên kia thật sự có ý khác với Tiền Đường thì có làm sao, Tiền Đường của tôi sẽ không phản bội tôi, tôi tin chắc như thế.

Tiền Đường dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ tôi, cậu ấy ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Tiểu Vũ, về sau anh sẽ cách xa Phương Khả Nhiên một chút, em cũng phải cách xa Trương Bác một chút.”

“Tiền Đường, anh không cần phải như thế. Em tin tưởng anh, thật đó. Bộ dạng anh như vậy, kẻ khác có háo sắc cũng không tránh được, đây không phải là lỗi của anh. Nhưng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, trong mắt anh chỉ có em, trong mắt em cũng chỉ có anh, vậy là đủ. Cho nên, nên làm gì thì cứ làm đi... đương nhiên, nếu như có người vô lễ với anh, nhất định phải phản kháng!”

“Tiểu Vũ, anh cũng tin tưởng em, nhưng khi anh nhìn thấy Trương Bác nắm tay em, anh vẫn sẽ tức giận.”

Tôi vuốt ve khuôn mặt nhắn nhui của cậu ấy, “Đỉnh chính một chút, anh ta không nắm tay em, anh ta chỉ là muốn ngăn không cho em đi tìm anh thôi.”

“Mặc kệ, tóm lại anh không muốn nhìn thấy bất cứ kẻ nào chạm vào em, chuyện này không có quan hệ gì đến lòng tin cả — thực tế là giữa hai chúng tôi đã có đủ sự tin tưởng rồi — đây chỉ là một loại phản ứng bản năng mà thôi, anh yêu em, em chính là người của anh, anh không muốn thấy bất kỳ ai khác đụng vào em, cho dù có ý nghĩ đó thôi cũng không được.”

“Được rồi, em hiểu mà, về sau em sẽ chú ý vấn đề này, anh cũng nên để cho em tự giác một chút. Bất quá... Trương Bác đối với em quả thực không có cái ý kia, anh ta chỉ không muốn nhìn thấy Phương Khả Nhiên quẩn quít anh thôi.”

“Anh biết.” Tiền Đường đáp ứng, đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy lỗ tai tôi khẽ cắn.

Tôi giật mình, đẩy đẩy cậu ấy, “Này, anh làm gì đó?!”

“Tiểu Vũ.” Tiền Đường lại bắt đầu dây dưa, giọng nói trở nên khàn khàn. Cậu ấy lôi kéo tay tôi, đặt lên một cái vật thể cứng rắn lại tỏa ra hơi ấm.

Tôi sợ tới mức vội vã rút tay về, “Làm ơn đi! Anh phát dục cũng phải nhìn tình hình chứ!”

Tiền Đường chống hai tay về phía sau, không biết xấu hổ cười cười, “Anh không nhìn tình hình, chỉ nhìn người thôi.”

Bản mặt dày của tôi đỏ lên, “Đi đi đi, nên trở về ký túc xá rồi, sắp tắt đèn đó.”

Tiền Đường: “Tiểu Vũ, anh dẫn em tới chỗ này.”

...

Ra khỏi cửa đông, ngồi xe hơn mười phút, liền đến một khu nhà nhỏ. Lúc này tôi mới biết được, chú Tiền đã sớm chuẩn bị nhà cho con trai kết hôn, nghe nói đã mua từ vài năm trước rồi, tưởng vô tâm trồng liễu không thành, vài năm nay giá nhà ở lại tăng vọt như cưỡi hỏa tiễn, tôi nghĩ chú Tiền nhất định nằm mơ cũng mơ thấy đang đếm tiền đếm đến chảy nước mũi.

Tiền Đường mở cửa kéo tôi vào nhà, vừa đi vừa nói: “Hiện tại căn nhà này trên danh nghĩa vẫn là tên cha mẹ anh, chờ hai chúng ta lĩnh giấy chứng hôn xong, liền chuyển đổi. Đến lúc đó trên giấy tờ bất động sản sẽ là tên anh và em.”

Tôi đắm vào vai cậu ấy, “Anh được lắm, giấu diếm rất giỏi, đến giờ em mới được biết.”

Tiền Đường cười, “Em cũng đâu có hỏi.”

Tôi dạo qua một vòng trong phòng khách, phát hiện có chút bất thường, “Chỗ này hình như không giống nơi không có người ở? Muốn kết hôn cũng phải chờ hai năm nữa, làm sao hiện tại lại đã đầy đủ mọi thứ như vậy rồi? Nói, không phải anh định kim ốc tàng kiều đấy chứ!”

*Kim ốc tàng kiều: xây nhà vàng giấu người đẹp, xuất phát từ điển tích thời Hán Vũ Đế ở Trung quốc.)

Tiền Đường cầm lấy tay tôi, dịu dàng cười, “Căn nhà này đã sớm sửa sang ổn thỏa rồi, còn lại đều do anh tự mình sắp xếp, mỗi tuần còn có người giúp việc theo giờ đến quét dọn... Ba mẹ anh cũng không biết.”

Tôi lại càng thấy kỳ quái, “Anh làm vậy để làm gì?”

Tiền Đường: “Không phải em vừa nói sao, kim ốc tàng kiều.”

Ặc, cuối cùng tôi hiểu được tên nhóc này có ý định gì. Dù sao căn nhà này về sau cũng sẽ là của chúng tôi, sớm khai phá giá trị của nó một chút cũng tốt. Nói thật, tôi và Tiền Đường rất thiếu thốn không gian riêng tư, lúc ở trong trường, ở nơi công cộng đều phải chú ý chung quanh, không thể quá thân mật, lúc ở nhà ... *nhìn trời*, nếu

có người lớn ở nhà, nếu tôi và Tiền Đường thân thiết quá mức, sẽ có cảm giác như là đang gây án...

Tôi ngồi lên sofa, “Xem TV một lát nhé?”

Tiền Đường: “Phí truyền hình còn chưa có đóng.”

Tôi gãi đầu, “Vậy phòng bếp có cái gì ăn không?”

Tiền Đường áy náy nhìn tôi, lắc đầu.

Tôi bất đắc dĩ, “Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”

Tiền Đường dửng dưng nghiêm túc nói: “Trong phòng ngủ có cái giường lớn.”

Tôi: “...”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

45. Chương 45

Chủ nhật vừa ra khỏi cửa, khuya về nhà lại đụng phải Tiền Đường ở cửa ra vào nhà bọn họ, thiếu chút nữa đâm sầm vào cánh cửa kia, tôi vừa định chào hỏi cậu ấy thuận tiện thưởng thức chút đậu hũ, Tiền Đường lại lui về phía sau một bước, vô cùng mất tự nhiên mà kêu một tiếng "Tiểu Vũ".

Tôi buồn bực, "Thế nào?"

Lúc này, phía sau cậu ấy đột nhiên nhảy ra một người, chính là Phương Khả Nhiên.

Ách! Đây là tình huống gì!

Tiền Đường bắt lấy tay tôi, giọng như là đang an ủi nói, "Một lát nữa, anh sẽ giải thích cho em nghe."

Tôi buồn bực vào nhà, nằm lì ở trên giường suy nghĩ lung tung. Tại sao Phương Khả Nhiên lại ở trong nhà Tiền Đường? Tới thảo luận vấn đề học hành? Nhưng Tiền Đường chưa từng mời bất kỳ bạn học nào tới nhà thảo luận phương diện học tập, tại sao lại phải vì một thứ dễ cháy mà mở tiền lệ? Chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có bí mật gì không thể cho ai biết? Éc. . . . .

Không đúng không đúng, tôi phải tin tưởng Tiền Đường nhà tôi, nhất định phải tin tưởng cậu ấy.

Lúc này, Tiền Đường đẩy cửa đi vào, cũng nằm lỳ ở trên giường, nửa người đè trên người tôi, buồn bực không nói lời nào.

Tôi dùng cùi chỏ nhẹ nhàng chọt ngực của cậu ấy, hỏi: “Làm sao vậy, làm thí nghiệm làm tới tận nhà luôn à?”

“Không phải, ” Giọng Tiền Đường có vẻ hơi mệt mỏi, “Thì ra mẹ Phương Khả Nhiên làm cùng chỗ với mẹ anh, hôm nay mẹ anh mời cô ấy tới nhà ăn một bữa cơm.”

Tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn, “Đồng nghiệp của dì Đường rất nhiều, tại sao chỉ mời một mình cô ấy ăn cơm?” Tôi vỗ ót, “Không phải là dì muốn anh cùng Phương Khả Nhiên kia. . . . .”

Tiền Đường cúi đầu không nói lời nào, cam chịu.

Đúng vậy, chuyện như vậy xảy ra cũng hợp tình hợp lý thôi. Dì Đường ước gì tôi và Tiền Đường mau mau giải tán, toàn thân Phương Khả Nhiên kia lại lộ ra cốt cách của thành phần tinh anh, nhất định có thể lọt vào mắt thần của Dì Đường.

Giờ phút này, trong lòng tôi thật sự rất buồn bực, cẩn thận hỏi Tiền Đường: “Vậy anh định làm như thế nào?”

Tiền Đường nghiêm túc phân tích cho tôi nghe: “Phía mẹ anh khó thuyết phục, nhưng chỉ cần nói rõ ràng với Phương Khả Nhiên, cô ấy không muốn, mẹ anh tự nhiên cũng hết cách.”

Đỗ mồ hôi, chỉ bằng ánh mắt Phương Khả Nhiên nhìn anh, làm sao cô ta có thể không muốn? Chỉ sợ cô ấy ước gì dì Đường ép uổng mạnh tay một chút! Hơn nữa, dù cho anh có khuyên được cô ấy, một Phương Khả Nhiên ngã xuống, ngàn vạn Phương Khả

Nhiên lại đứng lên, anh khuyên hết được sao? Dù Tiền Đường có thể khuyên hết, đến lúc đó tôi cũng đã bị ép điên rồi.

Tiền Đường nhìn thấu sự nghi ngờ của tôi, nhưng hiện tại cậu ấy cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Dù sao cũng là mẹ ruột của mình, không thể nói quá lời, cũng không thể hành động quá dứt khoát.

Hai chúng tôi cứ buồn bã ỉu xiu ôm nhau như vậy, không ai nói lời nào, ngay cả tâm tình đùa giỡn tôi Tiền Đường cũng không có. Cuộc sống, thật ưu thương. o(╯ □ ╯)o

. . . . .

Ngày thứ hai tôi liền nói chuyện này cho tư vấn viên, vốn là muốn kích thích anh ta một cái thuận tiện để cho anh ta mau mau chọn lựa hành động lôi Phương Khả Nhiên về, ai ngờ tên tư vấn viên vô lương tâm kia cười hắc hắc: vừa hay, để cho hai người bọn họ nhanh chóng dính lấy nhau đi, đoạn tuyệt sự mơ tưởng của tôi đi, hiện tại ông đây sống không bằng chết.

Tôi mất bình tĩnh, hướng về phía điện thoại di động rống giận: “Vậy tôi biết làm sao bây giờ!”

Tư vấn viên: “Rất cuộc em cũng nhớ tới mình, em làm sao tôi không biết, nhưng tôi biết một điều là em không thể trông cậy tôi giúp em giải quyết việc này.”

Câu nói này của anh ta đã làm tôi thanh tỉnh. Đúng vậy, tại sao tôi luôn nghĩ Tiền Đường sẽ cự tuyệt Phương Khả Nhiên như thế nào, nghĩ đến tư vấn viên sẽ lôi Phương Khả Nhiên về ra sao, mà không suy nghĩ đến chuyện mình có thể giải quyết Phương Khả Nhiên?

Hiện tại Tiền Đường bị cô ta theo dõi, lại bị Dì Đường cưỡng bách, cậu ấy cự tuyệt thì có bao nhiêu tác dụng? Huống chi cậu ấy mở miệng ra sao cũng là vấn đề, dù sao cũng là đàn chị cùng hệ, cùng nhau làm đồ án, nói thẳng thì không dễ nghe, nói nhẹ nhàng lại sợ khéo quá hóa vụng. Về phần tư vấn viên, không trông cậy vào được rồi, từ những việc trải qua trong chuyện tình cảm giữa anh ta và Phương Khả Nhiên chúng ta có thể thấy người này từ đầu tới cuối đều ở vị trí bị động, đơn giản mà nói, chính là tùy Phương Khả Nhiên định đoạt.

Nghĩ tới đây tôi đột nhiên đắc chí vừa lòng, e hèm, đúng lúc bà đây ra sân!

. . . . .

Vì chuẩn bị tỷ thí với Phương Khả Nhiên, tôi định hẹn cô ta ra nói chuyện một lần, tốt nhất có thể trừ tận gốc cái mầm họa này, nếu như khó khăn quá lớn thì trị liệu mấy đợt cũng không thành vấn đề. Phương Khả Nhiên lại đáp ứng rất sẵn khoái, chín giờ tối, cửa Nam không gặp không về.

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi với Tiền Đường mới gọi là không gặp không về, với cô là —— cô chờ đó cho tôi!

. . . . .

Chín giờ tối, từ rất xa tôi đã thấy được Khả Nhiên nhưng, ặc, còn có Tiền Đường. . . . .

Kỳ quái, người này muốn làm gì? Hẹn với tôi lại đi hẹn thêm Tiền Đường, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ là muốn ngả bài lần cuối, hoặc là muốn tỷ thí cùng tôi, để Tiền Đường chọn một trong hai? Dù là

khả năng nào cũng không giống chuyện người bình thường có thể làm ra. . . . .

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại không đi qua, núp ở trong bụi hoa len lén nhìn bọn họ. Nhờ thị lực tốt vô địch nhất cử nhất động của bọn họ tôi đều thấy rất rõ ràng, nhưng Tiền Đường đưa lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ấy.

Hai người nói vài lời, Khả Nhiên cười thẹn thùng, đột nhiên ôm lấy Tiền Đường!

Tôi thiếu chút nữa lao ra, bị cây hoa hồng đâm vào tay lại ngã trở về. Hừ hừ, chờ xem, chờ Tiền Đường nhà chúng tôi đẩy cô ra, sau đó tôi lại xông lên đánh cô! Đến lúc đó bà đây sẽ được đánh danh chính ngôn thuận rồi, hi hi hi. Tôi vừa ngẫm nghĩ, vừa giờ giờ nắm đấm, chỗ bị gai hoa hồng đâm vừa ngứa vừa đau, thật khó chịu.

Một lát sau, tôi đột nhiên cảm thấy ý nghĩ của mình đặc biệt khôi hài.

Tiền Đường đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Đầu óc của tôi "Ông" một tiếng, giống như trong khoảnh khắc bị cúp điện, tối thui tối mò. Qua một lúc lâu, tôi mới từ trên mặt đất đứng lên, đi về phía bọn họ.

Khả Nhiên tựa cằm ở trên vai Tiền Đường, để làm được việc này, cô ta thậm chí còn kiễng chân, hạnh phúc nhắm mắt lại, bộ dạng say mê, trong miệng còn nói cái gì đó.

Tiền Đường vẫn đứng yên, đại khái là lẳng lặng lắng nghe lời Phương Khả Nhiên nói.

Tôi đi tới, từng bước từng bước, hô hấp khẩn trương. Hết thấy mọi thứ chung quanh đều giống như biến mất, trong mắt chỉ có Tiền Đường, hiện tại cậu ấy đang cam tâm tình nguyện bị một cô gái ôm, mà cô gái kia không phải là tôi.

Tiền Đường tựa hồ đã nhận ra có gì đó bất thường, đột nhiên cậu ấy nghiêng đầu.

Hai người, không đúng, ba người, đều kinh ngạc một hồi.

Tiền Đường há miệng, tôi không nghe được tiếng của cậu ấy, nhưng mà tôi biết cậu ấy đang gọi tên tôi.

Tôi lui về sau hai bước, xoay người chạy như điên.

Bên tai là tiếng o o, cùng với tiếng gọi âm ỉ của Tiền Đường sau lưng, tôi không nghĩ gì, cũng không dám tưởng tượng, chính xác là cũng không muốn tưởng tượng. Tôi chỉ đâm đầu chạy, chạy điên cuồng.

Chạy một lát, quay đầu lại thì đã không thấy thân ảnh của Tiền Đường đâu nữa. Tôi thở hổn hển đi chậm rãi, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ Tiền Đường lập lời thề son sắt nói muốn ở cùng Phương Khả Nhiên, tôi thủy chung vẫn không muốn tin cậu ấy đang dối gạt tôi, nhưng chuyện xảy ra trước mắt, tôi TM muốn khiếu nại cho cậu ấy cũng tìm không ra lý do.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Tiền Đường. Tôi cầm điện thoại di động do dự một chút, nhận điện thoại, đầu óc nóng lên, nói: “Tiền Đường, chia tay thôi.”

Giọng Tiền Đường có vẻ vừa nóng nảy vừa thống khổ: “Anh không muốn chia tay! Anh có chết cũng không chia tay! Tiểu Vũ, em

hãy nghe anh nói. . . . .”

Tôi cười lạnh, cúp điện thoại.

Một lát sau, lại có điện thoại. Tôi cho là Tiền Đường, lấy ra nhìn, lại là Trương phú bà. Trương phú bà: “Cốc Vũ, bà lập tức tới ngay!” Hốt hoảng giống như lửa đốt đất, kỳ quái, sao mọi người hôm nay đều có vẻ nóng nảy thế nhỉ?

“Thật ngại quá, chị đây mới vừa thất tình, thứ lỗi không thể hầu.”

Trương phú bà rống giận trong điện thoại di động: “Thất tình cái đầu bà á! Tiền Đường gãy chân rồi!”

KHẨU VỊ NẶNG

Tửu Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

46. Chương 46: Kết Cục

Tôi hùng hùng hổ hổ chạy tới bệnh viện. Nếu không phải giọng điệu của Trương Phú Bà kia giống như có trái bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào, thì tôi thật sự sẽ cho rằng cô nàng đang trêu chọc tôi. Tiền Đường từ nhỏ đến lớn rất ít khi sút đầu mẻ trán, làm thế nào đột nhiên lại bị thương nặng như vậy?

Trương Phú Bà ngồi ở ngoài phòng bệnh, vai khẽ run, Tiểu khùng bố ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy. Tôi chạy tới, vội vã kêu lên: “Sao lại thế này, Tiền Đường hiện tại thế nào?”

Trương Phú Bà ngẩng đầu, mắt sưng tới mức xem chút tôi nhận không ra. Tôi cào cào tóc, “Tiền Đường bị thương, người nên khóc hẳn là tôi chứ, bà làm gì mà khóc thê thảm như vậy... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Tôi vừa nói xong, con nhóc kia lại càng khóc to hơn, “Cốc Ca, không phải tôi cố ý đâu!”

Tôi vội tóm cổ áo cô nàng, thiếu chút nữa là xách cổ Trương Phú Bà lên, “Thì ra là bà? Bà làm gãy chân Tiền Đường nhà tôi ?!”

Tiểu khùng bố vội kéo tôi ra, “Hai người bình tĩnh một chút, Cốc Ca, sự tình là như thế này.”

Trương Phú Bà hiện tại đang thút tha thút thít, nói không đến nửa câu lại nấc một cái, nên cũng chỉ có Tiểu khùng bố mới có thể nói rõ

mọi chuyện. Mặc dù trong quá trình tự thuật, Tiểu khủng bố đã cố ý đổ phần lớn trách nhiệm lên đầu mình, nhưng suy nghĩ một chút tôi lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện là Trương Phú Bà Trương đột nhiên cảm hứng dâng trào muốn đi xe đạp, nhưng đạp thì đạp đi, lại còn muốn chở Tiểu khủng bố nữa. Đối với dạng người coi lời bà xã nói là thánh chỉ như Tiểu khủng bố, tôi cũng không trông mong anh ấy có thể phản kháng cái gì. Vì thế hai người này vô cùng sung sướng cưỡi xe đạp loạn choạng chạy khắp nơi. Đến lúc đi tới một cái sườn dốc, tốc độ xe đạp nhanh hơn, hai đứa trẻ lớn xác này còn cảm thấy vô cùng kích thích. Lúc này ở đầu đường đột nhiên nhảy ra một bóng người, không sai, cái bóng người này chính là Tiền Đường.

Tiền Đường đang gấp gáp vội vàng nên căn bản không có nhìn đường, Trương Phú Bà phản ứng lại chậm nửa nhịp không kịp phanh lại, vì thế liền đụng nhau. May mà Tiểu khủng bố kịp thời nhảy xuống dưới giữ chặt bà xã cùng cái xe đạp yêu quý, giảm bớt một phần lực va chạm. Phải nói Tiền Đường nhà tôi xương cốt cũng khá tốt, bị xe đạp đụng một cái cũng không thể tạo ra chuyện lớn như vậy, nhưng không may là một bên lề đường đang được người ta tu sửa lại, gạch để rải rác khắp nơi, chân Tiền Đường lại vừa khéo đụng vào đồng gạch trên đất.

Tiểu khủng bố nói xong, Trương Phú Bà lau nước mắt bổ sung thêm: “Cậu ấy được bọn tôi đưa tới đây còn liều chết không đồng ý làm phẫu thuật, còn nói phải nói chuyện rõ ràng với bà, chẳng biết có chuyện khẩn cấp gì mà phải nói rõ ràng vào lúc này nữa, bà nói xem tên này có ngốc hay không. May mà bác sĩ tiêm cho cậu ấy một liều an thần. Cốc Ca, bà đừng trừng mắt nữa, tôi biết tôi sai rồi...”

Tôi lấy hai tay che mặt lại, nói: “Bà không sai, là tôi sai, thật đó.”

Hồi nhỏ tôi lúc nào cũng mù quáng tin tưởng vào lỗ tai, người khác nói cái gì tôi cũng tin. Sau này lớn lên, tôi cảm thấy lỗ tai không đáng tin cậy, liền tin vào đôi mắt, tai nghe là giả mắt thấy là thật mà. Mãi đến hôm nay tôi mới phát hiện, kỳ thực lỗ tai cùng đôi mắt đều không đáng tin cậy, thứ con người nên tin tưởng nhất hẳn phải là trái tim của chính mình. Tôi yêu Tiền Đường, tôi biết cậu ấy yêu tôi cỡ nào, tôi cũng biết rõ cậu ấy là dạng người gì, vậy là đủ rồi. Cho dù có nhìn thấy Phương Khả Nhiên ôm cậu ấy mà cậu ấy lại không phản kháng thì có làm sao chứ, tôi tin tưởng cậu ấy có lý do của mình, Tiền Đường sẽ không phản bội tôi.

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, đốm lửa nhỏ mang tên hồ thẹn trong lòng tôi bắt đầu từ từ lan ra. Nếu không phải tôi quá xúc động, Tiền Đường cũng sẽ không chạy vội vã như vậy, sau đó cũng sẽ không có xảy ra nhiều việc như thế. Không biết cậu ấy hiện tại thế nào, làm ơn đừng để lại di chứng gì ...

...

Giải phẫu xong, hiệu lực của thuốc mê còn chưa hết, Tiền Đường yên lặng nằm ngủ say trên giường bệnh, chân trái đã được bó thạch cao. Tôi nhìn chân cậu ấy một chút, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu ấy, trong đầu phát hoảng. Thật hy vọng cậu ấy sau khi tỉnh lại có thể mắng tôi một trận, nhưng tôi biết Tiền Đường sẽ không, cùng lắm cậu ấy chỉ làm bộ giận dữ mà thôi, nhưng chỉ cần tôi trêu chọc một chút, nhất định cậu ấy sẽ lập tức hết giận ...

T_T Tiền Đường nhà tôi tốt như vậy, tôi còn đối xử với cậu ấy như thế, tôi quả thực là đáng bị chém ngàn đao ...

Tôi nắm tay Tiền Đường, ngồi trước giường bệnh thành kính sám hối, nghĩ nghĩ một lúc liền ngủ mất. Bởi vì lo lắng cho chân của Tiền

Đường, tôi ngủ không yên, cho nên lúc cậu ấy tỉnh lại, vừa sờ đầu tôi một cái, tôi cũng tỉnh theo.

Tôi dụi dụi hai mắt, sau khi tỉnh táo lại liền cầm lấy tay Tiền Đường áp lên mặt mình, áy náy nhìn cậu ấy không nói lời nào.

Trong mắt Tiền Đường tràn ngập dịu dàng, cậu ấy dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa mặt tôi, khẽ cười, sắc mặt tuy rằng không tốt lắm, nhưng tinh thần lại không tệ.

Hai người chăm chú nhìn nhau mà không nói gì một hồi lâu, Tiền Đường mới phá vỡ sự im lặng: “Không tức giận nữa?”

Vành mắt tôi đỏ lên, muốn xin lỗi cậu ấy, nhưng lời nói vọt đến miệng rồi mới phát hiện ba chữ “Em xin lỗi” này tôi đã nói quá nhiều rồi.

Tiền Đường dường như hiểu được tâm tư của tôi, liền dùng ngón trỏ nhẹ nhàng chặn môi tôi, cười nói: “Đừng khổ sở, anh không thấy đau, thật đó. Em đồng ý trở lại nghe anh giải thích, anh đã rất vui rồi.”

Tôi lắc đầu, “Tiền Đường, anh không cần nói gì cả, em biết rõ trong chuyện này có mờ ám, em tin tưởng anh.”

Tiền Đường ấn vai tôi kéo xuống, tôi nương theo nghiêng người, thoáng chốc đã nằm sấp trong lòng cậu ấy. Lỗ tai dán trên ngực cậu ấy, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ. Tôi đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật vô cùng tốt đẹp, tốt đẹp đến mức tôi muốn khóc.

Tiền Đường vuốt tóc tôi, cảm thán: “Lần đựng xe này thật đáng giá.”

Lời này của Tiền Đường khiến cho tôi rất muốn phát hỏa, nhưng người ta hiện tại là bệnh nhân, tôi thật không nỡ ức hiếp cậu ấy. Vì thế tôi đành phải bày ra bộ mặt thâm tình giống như bị táo bón nhìn cậu ấy nói: “Không được nói những lời này!”

Thế nhưng Tiền Đường cũng không bị tôi dọa sợ, cũng nhìn tôi thật thắm thiết, còn lôi kéo tay tôi đặt lên môi hôn.

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng động, tôi quay đầu nhìn lại liền thấy nữ y tá xinh đẹp đang ôm hai cái bình truyền dịch, tựa vào khung cửa xấu hổ nhìn chúng tôi, “Ngại quá, thần kinh tôi không đủ vững... A không phải, ý tôi là, hai người... à, bộ dáng hai người như vậy thật là duy mỹ, thật đó.”

Tôi trấn tĩnh bò dậy khỏi lòng Tiền Đường, đứng ngay ngắn cười đáp: “Tôi biết.”

Nữ y tá đi vào, kiểm tra chân Tiền Đường một chút, nói một ít việc cần chú ý, còn chỉ vào sau gáy cậu ấy dặn: “Nơi này đừng để dính nước.”

Sau gáy Tiền Đường cũng bị va chạm một chút, hiện tại còn đang dán băng gạc, thoát nhìn rất là buồn cười.

Tôi đau lòng ôm đầu Tiền Đường nhìn ngó một lát, lo lắng hỏi y tá: “Đây... sẽ không lưu lại sẹo chứ?”

“Hẳn là sẽ không.”

Ồ, vậy tôi đây an tâm rồi. Thật sự không cách nào tưởng tượng được khuôn mặt đẹp trai của Tiền Đường mà có thêm một vết sẹo sẽ khiến mọi người nhón nháo đến mức nào, hơn nữa nếu người

khác hỏi vết sẹo này là đâu ra thì sao, Tiền Đường sẽ trả lời thế nào? Đuổi theo bạn gái bị xe đụng ? Vậy cũng quá khôi hài ...

Sau khi y tá rời đi, Tiền Đường liền hỏi tôi: “Nếu anh thật sự bị hủy dung, em còn có thể yêu anh không?”

Đây không phải câu hỏi vô nghĩa sao?! Tôi nhéo mặt cậu ấy, cười nói: “Yên tâm đi, cho dù anh biến thành thái giám, cũng vẫn là người của em như cũ.”

Tiền Đường cười dâm đãng: “Anh mà thành thái giám thì lấy cái gì hầu hạ em đây.”

Khốn kiếp, biết rõ tôi vốn lưu manh còn nói mấy lời này, tôi không thèm đùa giỡn lại đâu. o(╰ □ ╯)o

...

Tiền Đường vẫn nhìn không được, giải thích với tôi tình huống thực sự hôm đó. Kỳ thật tất cả sự việc diễn biến không những cầu huyết mà còn rất chi là bại não, nhưng vô tình nhìn vào lại rất hợp tình hợp lý. Ngày đó Tiền Đường muốn cùng Phương Khả Nhiên nói rõ ràng mọi chuyện, kết quả là thực sự có nói rõ ràng, Phương Khả Nhiên cũng trả lời rất rõ ràng: em thích anh, nếu hai chúng ta đã không có khả năng, vậy có thể cho em ôm anh một cái cuối cùng được không? Chỉ có một yêu cầu nhỏ như vậy thôi, về sau em cũng tuyệt đối không dây dưa anh nữa.

Tiền Đường có thể nói gì đây, thậm nghĩ rằng chỉ cần cô thật sự không dây dưa tôi nữa, ôm một cái thì ôm một cái vậy, chuyện này tôi vẫn có thể chịu được, chỉ cần đừng để cho Tiểu Vũ nhà tôi nhìn thấy...

Kết quả, thật sự để cho tôi nhìn thấy được.

Tôi nghe trình bày xong, từ ái vỗ vỗ đầu Tiền Đường, “Chàng trai à, anh còn trẻ người non dạ lắm.” Cho dù anh có thông minh, cũng không thể lúc nào cũng đề phòng người khác — cái loại thói quen phòng bị này phải lăn lộn trong xã hội rất nhiều năm mới bồi dưỡng được. Huống chi Tiền Đường nhà tôi tuy rằng âm hiểm, nhưng xét đến cùng vẫn là một đứa trẻ thiện lương, thông thường cậu ấy cũng không thích nghĩ xấu về người khác, trừ phi người kia thực sự phơi bày thói xấu cho cậu ấy thấy.

...

Nói ra thì nhân duyên của tên nhóc Tiền Đường này cũng thật không tệ, một lần bị thương, người đến thăm cậu ấy đúng là nường nượp mãi không dứt. Chuyện lớn như vậy tất nhiên cũng không giấu được dì Đường, ngay sau đó đã thấy bà mặt mày đen thui đi vào. Vào phòng bệnh, việc đầu tiên là kiểm tra Tiền Đường một lượt, tiếp đó liền nổi giận quát: “Sao lại thế này?!” Tuy là quát Tiền Đường, nhưng ánh mắt lại nhìn tôi .

Giờ phút này tôi thực hận không thể co lại thành quả bóng mà trốn vào gầm giường. Khí thế của dì Đường quá mức mạnh mẽ, loại tôm tép như tôi ở trước mặt bà cũng chỉ biết run rẩy, huống chi đây vốn là do lỗi của tôi ...

Tiền Đường không vui: “Không liên quan gì đến cô ấy, tự con đụng vào xe người khác.”

Dì Đường cao giọng: “Mẹ không biết rõ con mình hay sao, nếu không phải vì con bé, con sẽ không làm ra chuyện hồ đồ này!”

Tiền Đường nhìn thẳng vào dì Đường, bình tĩnh nói: “Cho nên mẹ cũng thấy rồi đó, con thật sự rất quan tâm Tiểu Vũ. Vì cô ấy, con quả thật cái gì cũng làm được, lần này là gãy chân, lần sau cũng không biết có mất cả mạng không nữa. Lần này vì một Phương Khả Nhiên đã náo loạn như vậy, nếu mẹ thật sự chia rẽ bọn con, con cũng không chắc bản thân có thể làm ra chuyện gì. Nhưng con có thể khẳng định, chuyện đó mẹ nhất định không muốn nhìn thấy.”

Dì Đường rất tức giận: “Con dám vì một cô gái mà uy hiếp mẹ mình, con khiến mẹ quá thất vọng rồi!”

Tiền Đường cười khổ, “Con cũng không muốn như vậy, thật đó. Nhưng mẹ à, mẹ giúp con chọn vợ là vì bản thân mình hay là vì con?”

“Đương nhiên là vì con.”

“Vậy là được rồi, con cũng biết mẹ là vì muốn tốt cho con, nhưng mẹ giúp con an bài một người mà mẹ nhìn thuận mắt, thật sự là tốt cho con sao? Vừa rồi mẹ cũng đã nói, con là con của mẹ, mẹ rất hiểu con, vậy mẹ hẳn cũng biết rõ tính khí của con, chỉ cần không phải người con chọn, con sẽ rất khó mà yêu thích, cùng cô ấy ở chung cũng khó mà vui vẻ nổi. Mẹ khiến con buồn bực không vui cả đời, như vậy thật sự là tốt cho con? Cho dù mẹ có cưới tiên nữ về cho con, chỉ sợ cũng là một hồi giày vò mà thôi?”

“Con! Con đúng là không có thuốc nào cứu được!” Dì Đường nói xong, mang theo túi xách xoay người rời đi, mới vừa đi khỏi cửa, lại nổi giận đùng đùng trở lại, đi đến trước mặt tôi, “Chăm sóc nó cho tốt!”

Tôi cuống quýt gật đầu: “Dì yên tâm!”

Dì Đường đi rồi, tôi liền thở phào nhẹ nhõm, ủ rũ ngồi xuống ghế tựa. Có mẹ chồng như vậy, áp lực thật quá lớn ...

Tiền Đường cười nắm tay tôi, “Thế nào, còn có thể chống đỡ được không?”

Tôi gật đầu, “Còn được.”

“Yên tâm đi, mẹ anh kỳ thực rất mềm lòng, xem ra lần này bà chỉ cứng miệng mà thôi.”

Tôi buồn rầu, “Nhưng mà rốt cuộc dì vẫn không thích em!”

Tiền Đường: “Thật ra có một biện pháp có thể khiến mẹ cấp tốc tiếp nhận em.”

“Cái gì?”

Tiền Đường: “Chúng ta sinh một đứa nhóc đi!”

Chủ ý này quá vớ vẩn, trước tiên chưa nói đến có kết hôn hay không — thời nay liên hệ giữa kết hôn với sinh con có vẻ càng ngày càng nhỏ — mấu chốt là có ai thấy hai sinh viên còn chưa tốt nghiệp đã thu xếp sinh con chưa...

...

Người đến thăm hỏi sức khỏe Tiền Đường rất nhiều, có một số người tôi biết, một số người tôi không biết, Phương Khả Nhiên chắc cũng coi như có biết, nhưng mà tôi thật hi vọng mình không biết cái người này, chuyện này rất khó mà nói rõ.

Tiền Đường đang ăn ngon lành quả táo tôi gọt, thì thấy Phương Khả Nhiên mang theo một túi to đi vào phòng bệnh. Tôi làm bộ

không thấy cô ta, tự mình ngồi qua một bên nghịch điện thoại di động.

Tiền Đường vừa thấy cô ta vào cửa, liền khó chịu nói: “Phiền cô rời khỏi chỗ này.”

Tôi vụng trộm liếc nhìn, chỉ thấy Phương Khả Nhiên dáng vẻ oan ức, đứng bất động, “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì khác, em chỉ muốn nhìn anh một chút thôi. Còn có ... thành thật xin lỗi.”

Tiền Đường không chấp nhận, còn không để cho người ta chút mặt mũi nói: “Tâm địa cô không tốt, tôi không muốn nhìn thấy cô.”

Tuy rằng mấy lời này của cậu ấy nghe qua thật ngây thơ, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy lúc này Tiền Đường thật oách, thực muốn ôm lấy cậu ấy mà cắn cho hai miếng.

Phương Khả Nhiên buồn bã rời đi, ngay cả đồ mua đến cũng không dám để xuống. Tôi cảm thấy có lẽ cô ấy sợ Tiền Đường quăng mấy thứ kia vào thùng rác ngay trước mắt mình, Tiền Đường thật sự là có thể làm ra chuyện đó. = =

...

Chuyện cũ nói đến đây trên cơ bản là kết thúc rồi. Về phần sau này sẽ thế nào, tôi hi vọng có thể sử dụng một câu thông dụng đến không thể thông dụng hơn nữa để miêu tả, đó là: từ đó về sau, tôi và Tiền Đường liền trải qua một cuộc sống vô cùng hạnh phúc, đương nhiên .... là nói đùa thôi. Hạnh phúc là thứ không thể cân đo đong đếm, nó kỳ thực tùy thuộc vào suy nghĩ của mỗi người mà thôi, bạn cảm thấy bạn hạnh phúc, vậy bạn đang hạnh phúc, bạn cảm thấy bạn bất hạnh, vậy thì ngại quá, bạn thật là đáng thương. Chuyện tôi

và Tiền Đường phải trải qua còn rất nhiều, câu chuyện của chúng tôi cũng vẫn còn đang tiếp tục, tựa như vô số những đôi tình nhân trên thế giới này. Tuy vậy mặc kệ về sau gặp phải chuyện gì, tôi đều tin chắc rằng chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.

...

Tác giả có lời muốn nói: Thật ngại quá các vị, tôi biết kết cục thế này hơi vội vàng, nhưng câu chuyện này kỳ thực vẫn luôn hành hạ tôi, đương nhiên, vấn đề không phải ở câu chuyện, mà là ở tôi . Hình mẫu sáng tác của tôi đang trở nên cứng nhắc, tiếp tục viết những thể loại tương tự như vậy, tôi sẽ cảm thấy đó như một loại dày vò. Vì thế tôi đành làm người xấu mà kết thúc câu chuyện này, đối với Cốc Ca và Tiền Đường mà nói, đó cũng là sớm một chút đi tới lâu đài hạnh phúc, đối với tôi mà nói, là chết sớm siêu sinh sớm. o(╯ □ ╰)o

Vì muốn đột phá trở ngại trước mắt của bản thân, tôi định làm một chút thử nghiệm mới, mở ra một câu chuyện mới. Truyện cổ đại, nữ chính là kiểu trưởng thành thuần thực... (tôi sẽ tận lực viết nó thành) chính kịch, tôi đang cảm thấy hứng thú với thể loại xuyên không.

Editor cũng có lời muốn nói: AAAAA... đây là cái kiểu kết thúc khi gió gì đây, Tiểu Trùng đâu rồi, gái Lam đâu rồi... chương cuối mà không nhắc một chữ đến hai em nó là sao, tôi thật muốn chém bà tác giả này một ngàn đao quá T____T